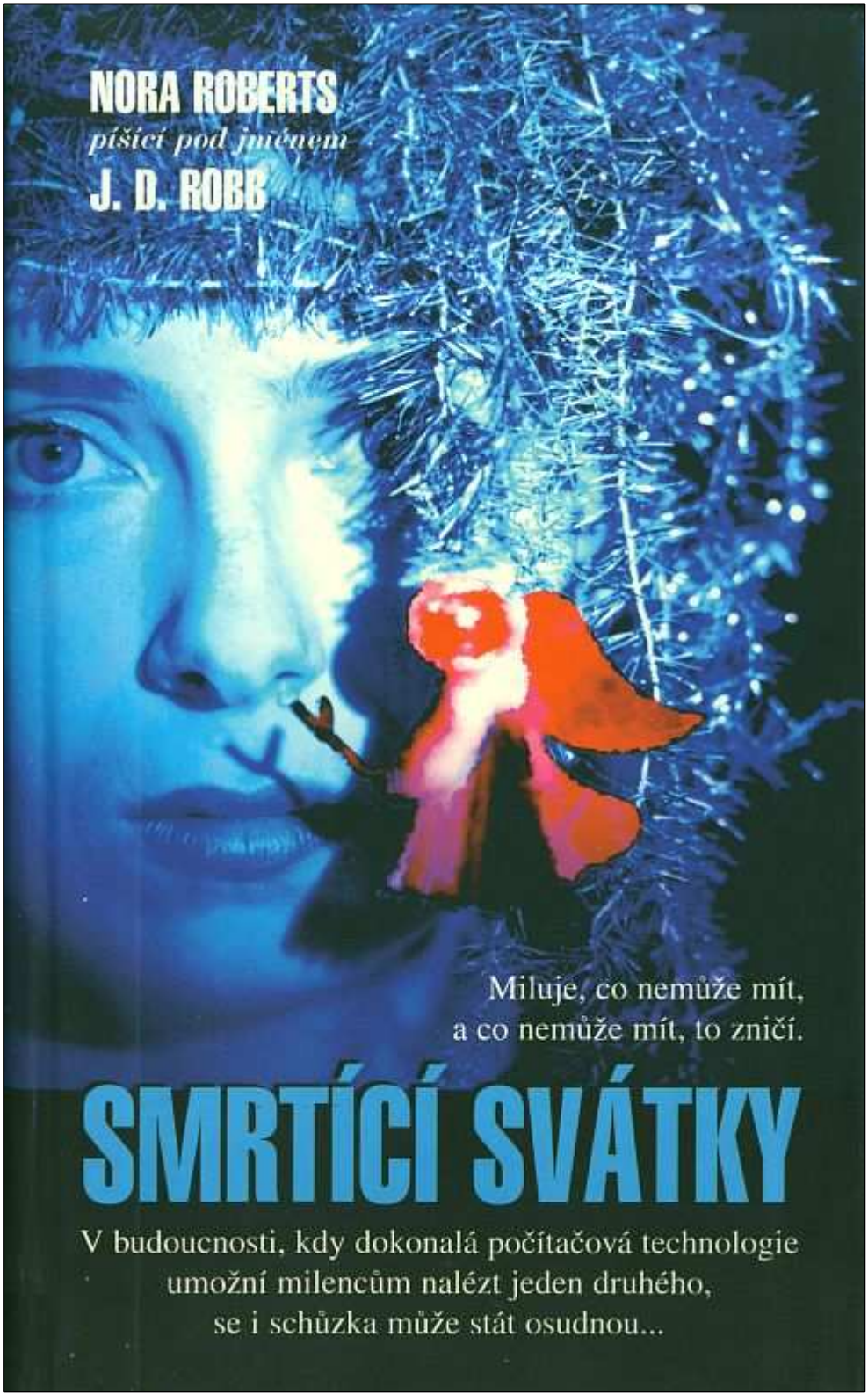

NORA ROBERTS
píšící pod jménem
J. D. ROBB
Miluje, co nemůže mít,
a co nemůže mít, to zničí.
SMRTÍCÍ SVÁTKY
V budoucnosti, kdy dokonalá počítačová technologie
umožní milencům nalézt jeden druhého,
se i schůzka může stát osudnou...

Hle, šelma již krutým a němým příchodem
děsí zrodit se v Betlémě.
– *Yeats*

Na Santa Clause se nestřílí.
– *Alfred Emanuel Smith*

Kapitola první

Zdálo se jí o smrti.

Skrze špinavé okno pulzovalo červené světlo ze zaprášené neonové tabule, jako když divoce buší srdce. Kdykoli problesklo dovnitř, temná, lesknoucí se kaluž krve na podlaze zesvětlala, pak ztmavla a zase zesvětlala. Malá zatuchlá místnost jím byla na vteřinku ostře osvícena, aby vzápětí nato upadla do hlubokého stínu.

V rohu místnosti se choulila vyhublá dívka se zacuchanými hnědými vlasy a velikýma očima barvy whisky, kterou pil, když měl zrovna peníze. Její oči zeskelnatěly a osleply bolestí a šokem a pokožka nabyla mrtvolné, voskově šedé barvy. Blikající světlo ji hypnotizovalo. Zcela nepřítomně zírala na to, jak světlo dopadá na zdi, na podlahu, na něho.

Tělo roztažené na zjizvené podlaze plavalo v krvi.

Z hrdla se jí draly tiché, zvířecí zvuky.

V ruce třímala nůž, potřísněný až po střenku prolitou krví.

Byl mrtvý. Věděla, že je mrtvý. Cítila pach čerstvé horké krve, která se mu řinula z těla a zamořovala vzduch. Přestože byla ještě dítě, zvíře ukryté hluboko v ní poznalo ten důvěrně známý pach, který vzbuzuje strach a současně vyvolává silné vzrušení.

Na paži jí v místě, kde jí zlomil kost, zela velká rána. Mezi nohama ji pálilo a chtělo se jí plakat poté, co ji stačil ještě naposledy znásilnit. Krev, která na ní ulpěla, nebyla zdaleka všechna jen jeho.

Alespoň že je mrtvý. Je po všem. Je zachráněná.

Jenže pak najednou otočil hlavou, pomalu, jako loutka na provázku. Hrůzou zapomněla na bolest.

Upřel na ni zrak a ona blábolíc couvala do rohu, kde se schoulila, aby před ním unikla. Mrtvolná ústa se na ni šklebila.

Nikdy se mě nezbavíš, děvenko. Jsem kusem tebe. Navždycky. Jsem v tobě. Napořád. A teď tě tatíček bude muset znovu potrestat.

Zvedl se na ruce a na kolena. Velké, těžké kapky krve mu kapaly z obličeje a ze zad a vytékaly z ohavných trhlin na pažích. Když se postavil na nohy a začal se brodit kaluží krve směrem k ní, vykřikla.

Tím výkřikem se probudila.

Eva si zakryla dlaněmi tváře. Jednu ruku si přitiskla na ústa, aby zadržela děsivé steny, které jí rvaly hrdlo, jako by v něm měla horké střepiny. Hruď se jí bolestivě dmula, s každým výdechem se jí otřásalo tělo.

Pronásledoval ji strach. Jeho studený dech jí projížděl páteří, ale nepodlehla mu. Dávno už není bezmocným dítětem. Je dospělá žena, policistka, která ví, jak chránit, jak i bojovat. A to i v případě, kdy se terčem stane ona sama.

Teď už ale není sama v nějakém ohavném malém hotelovém pokoji. Je ve svém domě. V Roarkeově domě. Roarke…

Jakmile pomyslela na něj a na jeho jméno, uklidnila se.

Protože její muž dlel momentálně mimo planetu, rozhodla se, že stráví noc ve své pracovně ve „spacím“ křesle. Stejně se v jejich společné posteli nikdy nevyspí, pokud nejsou spolu. Když ho má vedle sebe, zřídkakdy se jí něco zdá, ale jakmile s ní není, sny ji ve spánku pronásledují až příliš často.

Ta slabost a závislost jí vadila. Nesmírně. Stejně tak svého manžela milovala.

Otočila se v křesle, aby vzala do náruče tlustého šedivého kocoura, který schoulený do klubíčka ležel vedle ní a pozoroval ji přivřenýma dvoubarevnýma očima. Galahad už si na její noční můry zvykl a rozhodné se jimi nenechal ve čtyři hodiny ráno rušit.

„Promiň," zamumlala přesto, když se tváří otřela o jeho srst. „Je to hloupé. Je mrtvý, nevrátí se. Mrtví se přece nikdy nevracejí." Povzdechla si a dál zírala do tmy. „Měla bych to už vědět."

Žila se smrtí. Pracovala s ní, dnem i nocí se jí prokousávala. V posledních týdnech roku 2058 se zbraně už nesměly používat a lékařská věda pokročila natolik, že dokázala prodloužit život přes hranici sta let.

Lidé se ale teprve musejí přestat zabíjet.

Stála vždy na straně mrtvých; byla to její práce.

Nechtěla riskovat další výlet do říše nočních můr. Vydala tedy povel, aby se rozsvítilo světlo, a vstala z křesla. Nohy ji už unesly, i tep se jí téměř srovnal. Čas ji zbaví i silné bolesti hlavy, která její noční můry pokaždé provází.

Galahad za ní seskočil z křesla a cestou do kuchyně se jí prosmekl mezi nohama. Jako by doufal, že dnes se dočká obzvlášť brzké snídaně.

„Já první, kamaráde." V AutoChefovi si naprogramovala kávu, a teprve potom položila na podlahu misku s nahrubo rozemletými granulemi. Kocour se na ně vrhl, jako by měly být jeho posledním jídlem v životě. V hlubokém zamyšlení se Eva podívala z okna.

Výhled na dlouhou plochu trávníku nehyzdila žádná silnice na obzoru. Ani na obloze nebyla v tuto chvíli žádná doprava. Měla pocit, zeje v celém městě úplně sama. Soukromí a klid si majetný člověk jako je Roarke snadno koupí, nicméně za pěstěným trávníkem a za vysokou kamennou zdí dál tepe obyčejný život a za ním se lačně, pokradmu plíží smrt. Na to nikdy nezapomínala.

Když upila silné kávy, hlavou jí prolétla myšlenka, že tam venku je svět, který dobře zná. Postavila hrnek a pokusila se rozhýbat rameno ztuhlé po stále se hojícím zranění. Všechny ty banální vraždy, smělé plány, špinavé obchody a zoufale křičící beznaděj jsou jí přece jenom bližší než barevný vír peněz a moci, který obklopuje jejího manžela.

Ve chvílích, kdy měla náladu pod psa a cítila se opuštěná, jí nešlo na rozum, jak si vůbec oni dva mohli padnout do oka – přímočará policistka, která bezmezně věří v zákon, a mazaný Ir, jenž se celý život pohybuje na jeho hranici.

Byla to vražda, co svedlo dohromady dvě ztracené duše, které volily různé únikové cesty, aby přežily, a které se navzdory logice i zdravému rozumu nakonec přece jen našly.

„Bože, stýská se mi po něm. Je to směšné.“ Zlobila se na sebe. Otočila se, chtěla se jít osprchovat a obléknout. Kontrolka na videofonu signalizovala, že přístroj právě přijímá hovor. Okamžitě jí bylo jasné, kdo volá, a proto k němu skočila a zapnula obraz i zvuk.

Na obrazovku vyplula Roarkeova tvář. Krásná tvář, pomyslela si a přitom sledovala, jak pozvedá tmavé obočí. Opravdu krásná, poetická, rámovaná dlouhými hustými černými vlasy. Inteligentní, dokonale tvarovaná ústa, silné lícní kosti, neobvykle hluboké, oslnivě modré oči.

Stačí jen, aby se na tu tvář podívala, a v tu ránu se jí rozproudí krev. I teď, téměř po roce jejich svazku.

„Evo, miláčku.“ Sametový hlas jí laskal uši. „Proč nespíš?“

„Vlastně jsem tak moc ani nespala.“

Pozoroval ji. Dobře věděla, že vidí všechno, že mu neunikne vůbec nic. Z jejích očí i z pobledlých tváří pozná, že už ji zase pronásledovaly zlověstné stíny noci. Ošila se, pokrčila rameny a rukou si prohrábla krátké rozcuchané vlasy. „Dnes bych chtěla jít na centrálu dřív. Čeká na mě hromada papírování, které musím vyřídit.“

Viděl víc, než si vůbec mohla uvědomit. Hleděl na ni a vidě] sílu a odvahu, ale viděl i bolest. A taky krásu – ukrytou v ostře řezaných lícních kostech, plných ústech a stejnoměrných očích barvy brandy – kterou tak okázale přehlížela. Protože však na ní viděl i velkou únavu, rozhodl se, že změní své plány.

„Večer už budu doma.“

„Myslela jsem, že ti pár dní potrvá, než tam nahoře všechno vyřídíš.“

„Večer budu doma,“ zopakoval a usmál se na ni. „Chybíte mi, poručíku.“

„Vážně?“ Naplnilo ji radostné vzrušení, a přestože pocítila nad vlastní reakcí slabé rozpaky, usmála se na něj. „Asi bych si na tebe měla udělat čas, až dorazíš, co?“

„To tedy měla.“

„Volals mi, abys mi řekl, že se vracíš dřív?“

Ve skutečnosti jí chtěl nechat vzkaz, že se naopak zdrží o den či o dva déle. Chtěl ji taky přemluvit, aby za ním na stanici Olympus přiletěla na víkend. Teď se však na ni jen usmál. „Chtěl jsem svou manželku seznámit se svými cestovními plány. Jdi ještě chvíli spát, Evo.“

„Hm, možná že půjdu.“ Oba dobře věděli, že nepůjde. „Uvidíme se večer. Ty, Roarkeu?“

„Ano?“

Musela zhluboka nabrat dech, aby dokázala pronést následující slova: „Stýská se mi po tobě.“ Třebaže se na ni usmál, přerušila spojení. Pevnou rukou uchopila šálek s kávou a vyšla z pokoje, aby se přichystala na nový den.

Z domu se sice přímo nevyplížila, ale opustila jej ve vší tichosti. Nezapochybovala totiž ani na minutu, že Summerset je už na nohou, i když bylo teprve něco kolem páté hodiny ráno. Pokud to bylo jen trochu možné, raději se Roarkeovu drábovi vyhýbala. Jak jinak by mohla nazvat člověka, který musel o všem vědět, všechno dělat a až příliš často strkat svůj hranatý nos do všeho, co považovala za své čistě soukromé záležitosti.

Její poslední případ je k sobě přistrčil těsněji, než jim oběma bylo příjemné. Eva měla dojem, že se jí Summerset poslední dva týdny vyhýbá stejně svědomitě jako ona jemu.

Při vzpomínce na poslední vyšetřování si Eva bezděky sáhla do podpaží. Poránu nebo po dlouhém dni ji to místo stále pobolívalo. Přímý zásah z vlastní zbraně byla zkušenost, kterou by si ani v tomto, ani v příštím životě nechtěla zopakovat. A snad ještě horší zkušenost prožila potom, když si od Summerseta musela brát léky, které jí podával, a neměla ani dost sil na to, aby ho nakopala do zadnice.

Zavřela za sebou dveře, zhluboka vdechla mrazivý prosincový vzduch a zprudka zaklela.

Svůj vůz nechávala většinou pod schody, věděla, že tím Summersetovi vždycky pěkně zpění krev. On na oplátku pravidelně nelenil a auto přeparkoval, což zase dokázalo rozproudil ji. Vztekle vrčela, protože si nevzala dálkové ovládání ani od garáže, ani od vozu, a tak musela pochodovat kolem domu po křupající zmrzlé trávě. Cítila, jak ji mráz štípe do uší a lepí jí nos.

S vyceněnými zuby vyťukala zmrzlými prsty kód a vstoupila do čisté a příjemně vyhřáté garáže.

Ve dvou podlažích nad sebou tu byla zaparkovaná naleštěná auta, motocykly, vzdušné skútry, a dokonce i malý vrtulník pro dvě osoby. Její hráškově zelený služební vůz se mezi nimi vyjímal jako voříšek ve smečce elegantních čistokrevných ohařů. Ale je nový, pomyslela si, když vklouzla za volant. A všechno v něm funguje.

Bez sebemenších problémů nastartovala. Motor začal slabě vrčet. Na její pokyn začal ventilací zlehka proudit teplý vzduch. Na přístrojové desce se rozsvítily kontrolky, které ukazovaly probíhající ověřování všech základních funkcí. Vzápětí jí zdvořilý počítačový hlas sdělil, že všechny systémy jsou provozuschopné.

Raději by prošla torturou, než by si přiznala, že se jí občas zasteskne po vrtoších a neustálých poruchách, kterými ji oblažoval její starý vůz.

Pomalu vyjela z garáže a po klikaté příjezdové cestě se blížila k železné bráně, která se před ní hladce a tiše otevřela.

Ulice byly v této bohaté čtvrti tiché a čisté. Stromy po obvodu rozlehlého parku pokrýval tenoučký závoj třpytící se jinovatky, jako by byly posypané diamantovým popraškem. Kdesi hluboko v jejich stínu možná dokončují dealeři drog a feťáci svou noční šichtu, ale tady venku jsou jen honosné kamenné paláce, široké ulice a tichá tma, charakteristická pro chvíle před rozbřeskem.

Minula několik bloků, než se před ní vynořil ze tmy první pohyblivý billboard, jehož jasné, oslnivé světlo proráželo tmu. Rudolící Santa Claus s pološíleným úšklebkem na tváři, který vypadal jako přerostlý trpaslík, letěl se svým sobím spřežením oblohou a mezi jednotlivými neartikulovanými výkřiky upozorňoval obyvatele, že jim na předvánoční nákupy zbývá už jen pár dnů.

„No jo, já tě slyším, ty ubohej tlustoprde.“ Eva zastavila na červenou a zašklebila se na něho. Doposud si s vánočními svátky nikdy

nedělala žádné starosti. Stačilo jen, aby se poohlédla po nějaké výstřední drobnosti pro Mavis a po něčem k snědku pro Feeneyho.

V jejím životě už nebyl nikdo další, pro koho by balila dárky.

Co má ale teď koupit člověku, který nejenže má, na co si vzpomene, ale navíc vlastní i většinu závodů a továren, které všechny ty dárky vyrábějí? Pro ženu, která by raději dostala ránu tupým předmětem, než by trávila svůj volný čas odpoledními nákupy, to bylo skutečně těžké dilema.

Ať jdou celé Vánoce k šípku, pomyslela si, zatímco Santa Claus ze sebe chrlil otravnou nabídku obchodů a butiků ve vzdušném hypermarketu Velké jablko.

Teprve když uvízla v celkem předvídatelné dopravní zácpě na Broadwayi, zvedla se jí nálada. Měla pocit, jako by tu čtyřiadvacet hodin denně, sedm dní v týdnu probíhal jeden nikdy nekončící flám. Pohyblivé pásy byly přecpané opilými nebo zfetovanými chodci, z nichž někteří nejspíš byli pod vlivem alkoholu i drog zároveň. Obsluhující prodavači se klepali zimou u kluzákových stánků, z jejichž grilů se kouřilo. Pokud se už prodavači podařilo získat místo na téhle ulici, snažil si je udržet zuby nehty, a nešlo-li to jinak, i s pomocí tvrdých a pohotových pěstí.

Eva pootevřela okénko. Malou škvírkou pronikla dovnitř směsice pachů pečených kaštanů, sójaburgerů, kouře a lidského potu. Kdosi monotónně naříkavým hlasem vyzpěvoval cosi o konci světa. Taxikář zběsile troubil na chodce, kteří přecházeli na červenou a vběhli mu do cesty, jako by snad úplně zapomněl na zákony o ochraně nočního klidu. Nad hlavami chodců začaly se spokojeným brumláním motorů létat první ranní vzdušné autobusy a rozsvěcely se první reklamní balony, nabízející ke koupi všemožné zboží.

Eva se zájmem sledovala dvě ženy, mezi nimiž vypukla pranice. Pouliční šlapky, pomyslela si. I když mají tyhle společnice s licencí registrace, svá stanoviště si v téhle čtvrti musejí hlídat zrovna tak tvrdě jako prodavači občerstvení. Zvažovala, jestli nemá náhodou vystoupit a roztrhnout je od sebe. Než se ale stačila rozhodnout, srazila malá blondýnka robustní rudovlásku k zemi, hbitě vzala nohy na ramena a zmizela v davu.

Dobrá práce, pomyslela si Eva uznale. Zrzka už se mezitím zvedla, potřásla hlavou a pak vypustila z úst několik bleskově po sobě následujících, obdivuhodně vynalézavých oplzlostí.

Tohle je New York, který má ráda, připomněla si Eva se zalíbením.

S trochou lítosti vjela na poměrně klidnou Sedmou avenue a zamířila na jih. Pomyslela si, že už je nejvyšší čas, aby se vrátila do akce. Po uplynulých týdnech, kdy se zotavovala, byla podrážděná a připadala si zbytečná. A taky slabá. Pravda je, že nedodržela čas, který jí lékař doporučil na rekonvalescenci, a zkrátila si ho o týden a že lékařskou prohlídku podstoupila taky o týden dřív než měla.

Uvědomovala si až moc dobře, že prohlídkou prolezla s odřenýma ušima.

No dobře, ale prolezla, a teď se konečně vrátila do práce. Jestli se jí ještě podaří přesvědčit šéfa, aby ji vysvobodil od papírování v kanceláři, bude vrcholně spokojená.

Vysílačku, která se ozvala, poslouchala jen na půl ucha. Ještě tři hodiny se nemusí hlásit.

Všem jednotkám v okolí, anonymní hlášení 1222 z čísla 6843 na Sedmé avenue, byt 18B. Hlášení nebylo možné ověřit. Kontaktujte muže v bytě 2A. Všem jednotkám v okolí…

Dispečink ještě ani nestačil výzvu zopakovat, a Eva se už hlásila. „Centrálo, tady poručík Eva Dallasová. Jsem dvě minuty jízdy od Sedmé, odkud přišlo hlášení. Jedu tam."

Příjem, poručíku Evo Dallasová. Po příjezdu na místo podejte hlášení o situaci, prosím.

„Rozumím. Končím. Dallasová."

Když dorazila na místo, zajela k obrubníku a pohledem sklouzla po šedivé budově z oceli. V několika oknech se už svítilo, v osmnáctém patře však byla tma. Číslo 1222 je kód pro anonymní telefonát ohlašující domácí hádku.

Eva vystoupila z auta a rukou si mimoděk pohladila bok, kde měla zbraň ukrytou v pouzdře. Nevadilo jí, že její den začíná nepříjemností, děsila se jen toho, jaká ta nepříjemnost bude. Žádný policista totiž nemiluje ohlášené domácí hádky.

Cožpak neznají partneři, žijící spolu v jednom bytě, nic zábavnějšího, než vrhnout se na chudáka policajta, který se je pouze snaží roztrhnout od sebe dřív, než se přizabijí kvůli penězům na nájem?

Přihlásila se dobrovolně jen proto, zeji pracovní úkoly, kterými byla v posledních dnech pověřována, neuspokojovaly ani v nejmenším.

Eva vyběhla po krátkém schodišti a vyhledala muže v bytě 2A.

Přitiskla na kukátko svůj služební odznak a počkala, až se ten člověk ozve. Když pootevřel na úzkou štěrbinu dveře, nastrčila mu před vypoulené oči připravený odznak. „Máte tady nějaké potíže?“

„O ničem nevím. Volali mi policajti. Já jsem tady jen za domovníka. Nic nevím.“

„To vidím.“ Smrděl zatuchlým ložním prádlem a ještě něčím, co snad mohl být páchnoucí zralý sýr. „Pustíte mě do bytu 18B?“

„Máte přeci univerzální kód, nebo ne?“

„Jo, to mám.“ Odhadla ho velmi rychle. Muž byl malého vzrůstu, vychrtlý, smrděl a byl vystrašený. „Co kdybyste mi řekl něco o těch nájemnících, než tam vlezu?“

„Bydlí tam jen jedna ženská. Je sama. Rozvedená nebo co já vím. Nechává si to pro sebe.“

„Tak to přece dělají všechny,“ zamručela Eva. „Víte, jak se jmenuje?“

„Hawleyová. Marianna. Může jí bejt tak kolem třicíti, pětatřicíti. Moc hezká. Bydlí tady asi tak šest let. Nikdy s ní nebyly problémy. Helejte, já sem nic neslyšel, nic sem neviděl. Je půl šestý ráno, krucinál. Jediný, co mě zajímá, je, jestli v tom bytě něco rozmlátila. Jinač mi do toho nic není.“

„No dobře,“ zahučela Eva, ale mluvila už do dveří, které se jí právě přibouchly před nosem. „Zalez zpátky do díry, ty smraďochu jeden.“ Narovnala se v ramenou a chodbou došla k výtahu. Nastoupila dovnitř a vytáhla přenosný videofon. „Tady poručík Eva Dallasová. Jsem na Sedmé avenue. Z domovníka jsem nic nedostala. Promluvím si teď s Mariannou Hawleyovou z bytu 18B a pak se ozvu.“

Potřebujete posily?

„Zatím ne. Končím. Dallasová.“

Zastrčila přístroj do kapsy a vystoupila do haly v osmnáctém patře. Pátravým pohledem přejela po stropě a ujistila se, že v chodbě jsou

nainstalovány bezpečnostní kamery. V hale bylo hrobové ticho. Z polohy a charakteru budovy usoudila, že valnou většinu nájemníků zřejmě tvoří úředníci s průměrnými příjmy. Většina z nich patrně nevyleze z postele před sedmou. V letu vypijí svou ranní kávu a vyhrnou se na zastávku vzdušného autobusu nebo metra. Ti šťastnější se po kávě připojí ze svých domácích počítačů přímo do kanceláře.

Někteří z nich musejí vypravit děti do školy. Jiní políbí partnera odcházejícího do práce na rozloučenou a pak čekají, až dorazí milenec či milenka.

Obyčejné životy v obyčejném činžovním domě.

Napadlo ji, jestli snad i tenhle obyčejný dům náhodou nepatří Roarkeovi, ale pustila tu vtíravou otázku z hlavy a pokročila ke dveřím bytu 18B.

Bezpečnostní kontrolka svítila zeleně, to znamená, že zabezpečení bytu je odpojené. Zazvonila a hned nato si instinktivně stoupla vedle dveří. Když nezaslechla ani tlumenou ozvěnu zvonku, usoudila, že v bytě musí být zvuková izolace. Uvnitř se mohlo dít celkem cokoli, a uvnitř to taky zůstalo. Zpola otráveně vytáhla univerzální kód a zámek jím odemkla.

Než vstoupila dovnitř, zvolala. Není nic horšího, pomyslela si, než když policista vzbudí člověka v jeho vlastní posteli a on se k smrti vyděsí, že se na něj vrhne s paličkou na maso nebo kuchyňským nožem.

„Paní Hawleyová, tady je policie. Dostali jsme hlášení, že se ve vašem bytě vyskytly nějaké potíže. Světla," zavelela. V obytné části bytu se rozsvítila stropní svítidla.

Byt působil svým způsobem útulným dojmem. Převládaly tu jemné barvy a jednoduché tvary. Na obrazovce běžel nějaký starý film. Dva pohlední a zcela nazí lidé se váleli po posteli pokryté plátky růží a teatrálně při tom vzdychali.

Na stolku vedle dlouhé zelené pohovky stála miska na cukrovinky, až po okraj naplněná gumovými medvídky. Vedle ní bylo naaranžováno několik nestejně vysokých stříbrných a červených svíček.

Místnost byla provoněná klikvou a borovicí.

Eva rychle uhodla, proč tu voní borovice. Pod oknem ležel malý, krásně tvarovaný stromek, který byl překocený na bok. Sváteční

světýlka a ozdoby v podobě růžolících andílků se pádem roztříštily a větve se polámaly.

Pod stromkem ležely rozmačkané zbytky přinejmenším tuctu ozdobně zabalených balíčků.

Eva sáhla po zbrani, vytáhla ji a začala kroužit po místnosti.

Žádné další známky násilí v tomhle pokoji už neobjevila. Pár na obrazovce vydával hrdelní, zvířecí zvuky, během nichž dospěl společně k vrcholu. Eva prošla kolem obrazovky. Nastražila uši a zaposlouchala se.

Zachytila tichou, veselou, monotónní hudbu. Melodii sice neznala, ale připomněla jí jednu z těch vemlouvavých vánočních písniček, které se v předvánočních týdnech ozývají ze všech stran.

Namířila zbraní do krátké chodbičky, ze které vedly dvoje otevřené dveře. Jedněmi zahlédla zářivě bílé umyvadlo, záchodovou mísu a okraj vany. Držela se zády ke zdi a pomalu se sunula ke druhým dveřím, ze kterých se ozývala hudba.

Pak náhle ucítila čerstvou smrt, tu směsici kovového a nasládlého pachu. Rozrazila dveře dokořán a v té chvíli ji spatřila.

Vstoupila do místnosti a s očima na stopkách rychle zkontrolovala prostor napravo i nalevo od dveří. Bylo jí však jasné, že je tu sama s tělem, které donedávna slyšelo na jméno Marianna Hawleyová. Pro jistotu se ještě podívala do šatny a za závěsy a pak vyšla z místnosti, aby prohledala zbylé části bytu. Když byla s obhlídkou hotova, uvolnila se a dala si pohov.

Teprve nyní přistoupila k posteli.

Domovník v bytě 2A měl pravdu, pomyslela si. Ta žena byla opravdu krásná. Ne nějaká omračující krasavice, na které by musel člověk oči nechat, ale pohledná hnědovláska s tmavozelenýma očima. Ani smrt ji zatím nepřipravila o její krásu. Zatím ne.

Oči měla doširoka otevřené a zůstal v nich vyplašený výraz, který Eva u mrtvých viděla už tolikrát. Bledé tváře byly pokryté nenápadnou vrstvičkou barvy. I řasy měla nabarvené a rty zvýrazněné třešňově červenou rtěnkou. Ve vlasech měla nad pravým uchem připíchnutou sponu znázorňující třpytící se stromeček, na jehož stříbrné větvičce seděl buclatý zlatý ptáček.

Kromě této ozdůbky a lesklého stříbrného vánočního řetězu, umělecky omotaného kolem těla, byla zavražděná nahá. Eva si pečlivě prohlížela čerstvou podlitinu na krku a přitom ji napadlo, že vrah možná k uškrcení použil právě vánoční řetěz.

Další modřiny, které našla na zápěstích a kotnících, zcela jednoznačně dokazovaly, že oběť byla spoutaná a že se pravděpodobně v poutech i chvíli vzpouzela.

Z multimediální skříně vedle postele se linula píseň, v níž zpěvačka oznamovala, že letos stráví šťastné Vánoce.

Eva si povzdychla a vytáhla komunikátor. „Centrálo, hlásí se poručík Eva Dallasová. Mám tady vraždu."

„No nazdar, to nám ten den pěkně začíná." Strážník Peabodyová si tmavýma očima policistky pozorně prohlížela oběť a přitom se pokoušela potlačit zívnutí. Měla nažehlenou uniformu a hnědé nepoddajné vlasy zastřižené do mikáda pečlivě učesané, takže i v této nelidsky časné hodině vypadala jako ze škatulky.

Jediné co prozrazovalo, že byla nemilosrdně vytažena z postele, byla její levá tvář, lehce pomačkaná spánkem.

„Zakončení dne, jaké zažila ona, bych nikomu nepřála," zamumlala Eva. „Podle předběžného ohledání nastala smrt téměř na minutu přesně ve 24.00." Uhnula stranou a uvolnila cestu lidem z oddělení soudního lékařství, kteří museli potvrdit její odhad. „Všechno nasvědčuje tomu, že příčinou smrti bylo uškrcení. Vzhledem k tomu, že oběť nenese známky zranění, které by utržila v zápase při sebeobraně, začala se patrně bránit teprve poté, kdy ji vrah spoutal."

Eva opatrně nadzdvihla Mariannin levý kotník a prohlížela si odřeniny na kůži. „Zhmožděniny ve vaginální a anální oblasti naznačují, že vraždě předcházelo znásilnění. Byt je zvukově izolovaný. Mohla klidně řvát jako tur, a přesto jí nebylo pomoci."

„Nikde jsem nenašla žádné známky násilného vloupání, a ani v obývacím pokoji nejsou žádné stopy po rvačce, jen ten vánoční stromek. Řekla bych, že ho někdo porazil schválně."

Eva přikývla a úkosem se podívala na Peabodyovou. „Dobrý postřeh. Zastavte se za domovníkem v bytě 2A, Peabodyová, a vezměte

u něho bezpečnostní záznamy pro tohle patro. Potřebujeme se podívat, kdo ji přišel navštívit.“

„Provedu.“

„A pošlete pár uniformovaných policistů, ať obejdou byty a pozeptají se sousedů,“ dodala Eva, když došla k videofonu u postele. „Vypněte už krucinál někdo tu muziku.“

„Nezdá se mi, že by vás Vánoce zrovna dojímaly.“ Prstem postříkaným ochranným filmem stiskla Peabodyová tlačítko a vypnula celou věž. „Madam.“

„Vánoce mi lezou na nervy. Už jste skončili?“ obrátila se na lidi ze soudního. „Ještě ji otočte na břicho, než ji strčíte do pytle.“

Krev si v těle našla nejnižší bod a natekla do hýždí, jež tím pádem dostaly odporně rudou barvu. Střeva i močový měchýř se vyprázdnily. Eva se opatrně dotkla mrtvého těla a i přes ochranný film na rukou ucítila, že kůže už získala svou typickou voskovitou tuhost.

„To nebude moc dlouho,“ zamumlala. „Peabodyová, udělejte mi videozáznam, než půjdete dolů.“ Eva si pozorně prohlížela čerstvé tetování na pravé lopatce. Peabodyová s přístrojem v ruce k ní přistoupila.

„Má pravá láska.“ Peabodyová se podívala na jasně červená ozdobná písmena, která se vyjímala na bílém těle, a našpulila rty.

„Vypadá to na obtisk, který se časem sloupne.“ Eva se sehnula, až nosem málem zavadila o křivku ramene, a přičichla si. „Nechala si ho nalepit teprve nedávno. Zjistíme si, kde se jí starali o tělo.“

„Koroptev na hrušce.“

Eva se narovnala a se zvednutým obočím se podívala na svou podřízenou. „Cože?“

„Ta spona ve vlasech. První z dvanácti vánočních dní.“ Když Eva dál jen tupě a nechápavě zírala, potřásla Peabodyová hlavou. „To je přece stará vánoční písnička, poručíku. ‚Dvanáct vánočních dní‘. Každý den věnuje chlapec své pravé lásce nějaký dárek, no a první den jí dá koroptvičku na hrušce.“

„A k čemu jí nějaký pitomý pták na stromě asi bude? Pěkně hloupý dárek, to vám teda řeknu.“ Evy se zmocnilo neblahé tušení. „Doufejme, že Marianna byla jeho jedinou pravou láskou. Dojděte pro ty pásky s nahrávkami. Odvezte ji,“ nařídila zřízencům a ještě jednou se otočila k videofonu u postele.

Zatímco odnášeli tělo, přehrála si všechny odchozí a příchozí hovory za posledních čtyřiadvacet hodin.

První hovor se uskutečnil hned po osmnácté hodině, oběť mluvila velmi živě se svou matkou. Zatímco Eva poslouchala, o čem si povídají, a na obrazovce přitom pozorovala matčin rozesmátý obličej, na mysl jí vytanula otázka, jak se asi bude tvářit, až jí zavolá a sdělí jí, že její dcera je mrtvá.

Jediný další hovor byl odtud. Docela pohledný mužský, pomyslela si Eva, když se jeho tvář objevila na obrazovce. Bude mu tak třicet, má příjemný úsměv a duchaplné hnědé oči. Oběť mu říkala Jerry. Občas Jer. Celý jejich hovor byl prošpikován sexuálními narážkami a dvojsmysly. Zřejmě její milenec. Možná její jediná pravá láska.

Eva vytáhla z videofonu disk s pamětí, zapečetila jej a strčila do tašky. Ve stole pod oknem našla Mariannin diář, mobilní videofon a adresář. Zběžně prolistovala seznam a našla jediného Jerryho, plným jménem Jeremyho Vandorena.

Když Eva osaměla, podívala se znovu na postel. V nohách leželo svinuté potřísněné prostěradlo. Oblečení, které vrah na oběti rozřezal a odhodil na podlahu, už bylo zapečetěno a připraveno k odvozu na analýzu. V bytě panovalo ticho.

Pustila ho dovnitř, přemýšlela Eva. Otevřela mu dveře. Šla s ním sem do ložnice dobrovolně, nebo ji musel nejprve něčím omámit? Pokud má v krvi nějaké chemické látky, zpráva z toxikologie je prokáže.

Když ji dostal do ložnice, připoutal ji za zápěstí a za kotníky k nohám postele. Ležela tam s roztaženýma rukama i nohama a nemohla se bránit.

Pak na ní rozřezal oblečení a stáhl je z ní. Hezky pomalu, nespěchal. Nelomcoval jím ani vztek, ani vášnivá touha, dokonce ani zoufalá potřeba ukojení. Všechno měl dopředu pečlivě promyšlené, naplánované a zorganizované. Pak ji znásilnil. Choval se hrubě, neodepřel si ani análním sex. Měl nad obětí moc a dělal si s ní co chtěl.

Bránila se, křičela, možná ho i prosila o slitování. Vychutnával si tu chvíli, líbila se mu, vzrušovala ho. Násilníci se tak chovají běžně, pomyslela si Eva a několikrát se zhluboka nadechla, aby se uklidnila, protože myšlenkami nedobrovolně zabloudila k vlastnímu otci.

Když se ukojil, uškrtil ji. Se zvrácenou rozkoší pozoroval, jak jí oči vylézají z důlků. Pak jí učesal vlasy, nalíčil tváře a ovinul kolem ní stříbrný vánoční řetěz. Přinesl si tu sponu do vlasů s sebou, nebo ji měla už předtím? Nechala si tetování obtisknout sama, nebo jí snad ozdobil tělo on?

Eva vstoupila do koupelny, která sousedila s ložnicí. Bílé kachlíčky se leskly jako kousky ledu a ve vzduchu prodlévala slabá vůně po dezinfekci.

Uklidil po sobě, když byl hotov, pomyslela si Eva. Umyl se, vydrhnul a potom po sobě v koupelně vytřel a celou místnost vystříkal, aby po sobě odstranil případné stopy.

Technici by se tu ale stejně měli raději poohlédnout. Kdyby našli jediný chloupek z ohanbí, je po něm.

Měla matku, která ji milovala, pomyslela si Eva. Uměly se spolu smát, spřádat plány na svátky a povídat si o pečení vánočního cukroví.

„Madam? Poručíku?“

Eva se ohlédla přes rameno a spatřila Peabodyovou, která stála uprostřed chodby. „Co je?“

„Mám ty bezpečnostní záznamy. Dva uniformovaní policisté začínají obcházet nájemníky.“

„Výborně.“ Eva si rukama promnula obličej. „Můžeme to tu zapečetit a odvézt všechno na centrálu. Musím uvědomit pozůstalé.“ Přehodila si tašku přes rameno a zdvihla přenosnou soupravu. „Měla jste pravdu, Peabodyová. Dnešní den vážně pěkně začíná.“

Kapitola druhá

„Zjistila jste podle videofonního čísla, kdo je ten přítel, kterému volala?“

„Ano, madam. Jeremy Vandoren, bydlí na Druhé avenue. Pracuje na Wall Street jako makléř.“ Letmým pohledem do přenosného počítače si Peabodyová ověřila, jestli na něco nezapomněla. „Je rozvedený, toho času žije sám, třicet šest let. A abych nezapomněla, je to velmi přitažlivý mužský exemplář, madam.“

„Hm.“ Eva vsunula disk s bezpečnostním záznamem do stolního počítače v kanceláři. „Tak se teď podíváme, jestli tenhle přitažlivý exemplář náhodou nezašel včera večer za svou přítelkyní.“

„Dáte si kávu, poručíku?“

„Prosím?“

„Mám vám donést trochu kávy?“

Jakmile začala Eva pozorně sledovat záznam, přimhouřila oči. „Pokud chcete kafe, Peabodyová, můžete to snad říct na rovinu.“

Peabodyová zakoulela za Evinými zády očima. „No tak tedy dobře, chci kafe.“

„V tom případě si ho dejte – a mně můžete rovnou nalít taky. Oběť dorazila domů v šestnáct čtyřicet pět. Stopněte to,“ nařídila Eva, protože si chtěla Mariannu Hawleyovou pořádně prohlédnout.

Žena byla pečlivě upravená a mladistvě krásná. Na lesklých hnědých vlasech jí seděl jasně červený baret, který barevně ladil s dlouhým kabátem a vzorně vyčištěnými kozačkami.

„Vrátila se z nákupů,“ ozvala se Peabodyová a postavila hrnek s kávou vedle Evina lokte.

„Ano. Nakupovala v obchodním domě Bloomingdale. Pusťte to dál,“ poručila Eva. Dívala se, jak Marianna pokládá tašky a vytahuje kartu s osobním kódem. Eva si povšimla, že pohybuje ústy. Zřejmě si povídá pro sebe, usoudila, ale vzápětí pochopila, že si Marianna zpívá. Žena na záznamu si odhodila vlasy z čela a sehnula se pro tašky. Pak vstoupila do bytu a zavřela za sebou dveře.

Hned nato se rozsvítila červená kontrolka, signalizující, že dveře jsou zamčené.

Záznam běžel dál. Eva pozorovala čilý ruch na chodbě. Nájemníci přicházeli a odcházeli, někteří byli sami, jiní ve dvojicích. Dům žil svým běžným životem.

„Večeřela doma," prohodila Eva. V duchu se snažila představit si, co se asi za zavřenými dveřmi dělo.

Viděla Mariannu, jak v tmavomodrých domácích kalhotách a v bílém svetříku chodí po bytě. O chvilku později je na ní někdo rozřeže.

Zapnula si obrazovku, chtěla mít společnost. Červený kabát pověsila do šatny u vstupních dveří, baret odložila na poličku, kozačky nechala stát na podlaze. Uklidila tašky s nákupem.

Byla to pořádkumilovná žena, které se líbily pěkné věci. Chystala se, že stráví klidný večer doma.

„Kolem sedmé si z AutoChefovy nabídky vybrala nějakou polévku a povečeřela." Eva poklepávala prsty s ostříhanými, nenalakovanými nehty b stůl a dál sledovala záznam. „Pak mluvila s matkou, a když zavěsila, zavolala příteli."

Zatímco se snažila srovnat si v hlavě časový sled jednotlivých záznamů, jak šly po sobě, otevřely se na obrazovce dveře u výtahu. Zvedla obočí, které jí zmizelo pod roztřepenou ofinou. „No podívejme, kdopak to přišel?"

„Santa Claus." Peabodyová se naklonila Evě přes rameno a zazubila se. „Přináší dárky."

Muž se sněhobílými vousy v červeném obleku držel v rukou velikou krabici, která byla zabalená do stříbrného papíru a převázaná ozdobnou zlatozelenou mašlí.

„Počkejte, stop. Sektor deset padesát chci zvětšit o třicet procent."

Z obrazu se oddělila vyznačená část a po chvilce se objevila v zadaném zvětšení. Uprostřed ozdobné mašle byl zapíchnutý stříbrný stromeček s baculatým zlatým ptáčkem.

„Ten parchant. Parchant jeden, podívejte, to je ta ozdoba, kterou měla ve vlasech."

„Ale… to je přece Santa Claus."

„Vzpamatujte se, Peabodyová, a pusťte to dál. Jde k jejím dveřím," mumlala si Eva pro sebe a přitom sledovala, jak se postava, která lidem rozdává radost a štěstí, blíží s pěkně upraveným balíčkem k Marianninym dveřím. Prstem v rukavici zmáčkl zvonek, načež pohodil

hlavou dozadu a rozchechtal se. Otevřely se dveře a v nich stála Marianna, v jejíž radostné tváři zářily dvě rozesmáté oči.

Jednou rukou si odhrnula vlasy z čela a druhou otevřela dveře dokořán, aby mohl host vejít.

Santa Claus se rychle podíval přes rameno přímo do kamery, usmál se a zamrkal.

„Zastavte přehrávání. To je ale zmetek. Drzej zmetek. Vytiskněte mi snímek z obrazovky," nařídila a přitom si soustředěně prohlížela kulatou ruměnou tvář se zářivě modrýma očima. „Musel počítal s tím, že se na záznam podíváme. Jen se na něj koukněte, jak se tetelí blahem."

„Převlékl se za Santa Clause." Peabodyová s otevřenými ústy stále ještě nevěřícně zírala na obrazovku. „To je nechutné. To by se… nemělo dělat."

„Ale prosím vás. Změnilo by se snad něco, kdyby si zvolil masku Satana?"

„Ano… Ne." Peabodyová pokrčila rameny a přešlápla. „Prostě… je mi z něho nanic."

„Měl to dobře vymyšlené." Eva čekala, až se snímek vytiskne. Přimhouřila oči a přemýšlela nahlas. „Santa Clausovi dveře před nosem nikdo nezabouchne. Podíváme se, co bylo dál."

Dveře se za nimi zavřely. Hala zela prázdnotou.

Hodiny běžící na spodní liště obrazovky ukazovaly čas, bylo 21.33.

Nespěchal, říkala si Eva, byl uvnitř téměř dvě a půl hodiny. Všechno, co potřeboval, včetně provazu na svázání, se mu zřejmě vešlo do té veliké dárkové krabice.

V jedenáct hodin vystoupila z výtahu rozesmátá dvojice v lehce podroušeném stavu. Zavěšení do sebe prošli kolem Marianniných dveří, aniž mohli tušit, co se tam uvnitř děje.

Strach a bolest.

Vražda.

Půl hodiny po půlnoci se dveře otevřely. Vyšel z nich muž v červeném obleku, který opět nesl stříbrnou krabici. Zarudlé tváře se mu roztáhly do širokého, téměř zlověstného úsměvu. S pološíleným výrazem v očích se ještě jednou podíval přímo do kamery.

Do výtahu nastupoval tanečním krokem.

„Zkopírujte záznam a uložte ho do složky Hawleyová. Číslo případu je 25176-H. Kolikže je těch vánočních dní, Peabodyová? V té písničce?“

„Dvanáct.“ Peabodyová si douškem kávy svlažila suché hrdlo. „Dvanáct dní, madam.“

„Myslím, že bychom měly zjistit, jestli Hawleyová byla jeho jediná pravá láska, nebo jestli jich má dalších jedenáct.“ Vstala. „Musíme si promluvit s jejím přítelem.“

Jeremy Vandoren pracoval v malém boxu, který dohromady s dalšími navlas stejnými vytvářel strukturu připomínající úl. Jeho pracovištěm byla vskutku miniaturní kóje, do které se stěží vešel počítač, multifunkční telefon a otáčecí židle na třech kolečkách. Na papírových stěnách měl rozvěšené burzovní zprávy, programy divadel a vánoční přání s obrázkem řádně vyvinuté ženy, na níž ulpěly promyšleně naaranžované sněhové vločky. Mezi touto výzdobou se rovněž skvěla fotografie Marianny Hawleyové.

Když Eva vstoupila, sotva vzhlédl. Pozvednutou rukou jí beze slova naznačil, že nechce být rušen, a dál rychle mluvil do připevněného sluchátka s mikrofonem, přičemž současně něco psal na klávesnici.

„Comstat je na pěti a jedné osmině, Kenmart spadl o tři a tři čtvrtě. Ne, Roarkeovy závody se vyhouply o šest bodů. Naši analytici očekávají, že do večera stoupnou o další dva.“

Eva pozvedla obočí a zasunula ruce hluboko do kapes. Zatímco tu stojí a čeká, až si bude moct promluvit o vraždění a smrti, Roarke vydělává další milion.

Přišlo jí to poněkud zvláštní.

„Hotovo.“ Vandoren zmáčkl jakousi klávesu a na obrazovce se objevila podivná spleť čísel a symbolů. Dala mu třicet vteřin navíc, aby si dohrál, pak vytáhla odznak a nastrčila mu ho přímo před oči.

Vandoren dvakrát krátce zamrkal a pak se konečně obrátil a pohlédl na ni. „Mám to, je vaše. Spolehněte se. Díky,“ ujistil ještě kohosi do telefonu. Na tváři se mu objevil tázavý úsměv. Koutky jeho úst prozrazovaly, zeje lehce nervózní. Vyndal si sluchátko z ucha a odložil ho stranou. „Tak tedy, poručíku, co pro vás mohu udělat?“

„Jste Jeremy Vandoren?“

„Ano.“ Když si tmavohnědýma očima přeměřil Peabodyovou, znovu se podíval na Evu. „Mám nějaký malér?“

„Choval jste se snad někdy v rozporu se zákonem, pane Vandorene?“

„Ne, nevzpomínám si.“ Znovu se pokusil o úsměv. V koutcích úst se mu utvořily malé dolíčky. „Ledaže by mě po letech začala pronásledovat ta sladká tyčinka, kterou jsem ukradl, když mi bylo osm.“

„Znáte Mariannu Hawleyovou?“

„Mariannu? Samozřejmě. Chcete mi tu snad tvrdit, že Ria taky šlohla nějakou tyčinku?“ Náhle, jako když utne, mu zmizel úsměv z tváře. „Co se děje? Stalo se něco? Je v pořádku?“

Vyskočil ze židle a pohledem přejel po stropě, jako by čekal, že ji tam uvidí.

„Pane Vandorene, je mi to líto.“ Za celá léta Eva ještě nenašla vhodný způsob, jak sdělovat tuto smutnou zprávu, a proto ji aspoň sdělovala rychle. „Slečna Hawleyová je mrtvá.“

„Ne, není. Ne,“ opakoval znovu a znovu a tmavohnědé oči upíral na Evu. „Není. To není možné, vždyť jsem s ní včera večer mluvil. Dneska spolu jdeme na večeři. Je v pořádku. Patrně jste se spletla.“

„Nespletla jsem se. Je mi to líto,“ opakovala, zatímco na ni dál tupě civěl. „Marianna Hawleyová byla včera v noci ve svém bytě zavražděna.“

„Marianna? Zavražděná?“ Stále pomalu vrtěl hlavou, jako kdyby těm slovům nechtěl rozumět. „Prostě jste se zmýlila, spletla jste se.“ Otočil se ke stolu a sáhl po videofonu. „Zavolám jí, teď bude v práci.“

„Pane Vandorene.“ Eva mu položila ruku na rameno a zatlačila ho zpátky do židle. Protože pro ni tady už místo k sezení nezbylo, posadila se na roh stolu, aby mu viděla do očí. „Její otisky prstů a DNA nám pomohly při identifikaci. Byla bych ráda, kdybyste šel se mnou a potvrdil její totožnost, pokud toho ovšem budete schopen.“

„Mám se na ni podívat…“ Zprudka vyskočil na nohy a loktem vrazil do Evina ramene, až se její nezhojená rána bolestivě ozvala. „No dobře, půjdu s vámi. Zatraceně. Určitě zjistím, že to je někdo jiný, že to není Marianna.“

V márnici panovala jako ostatně vždycky pochmurná nálada. Už tak dost nestoudný škleb smrti, který se tu rozpínal, ještě umocňovaly červené a zelené balónky, jež kdosi v optimistickém či snad naopak morbidním hnutí mysli zavěsil ke stropu, a ani nevkusný zlatý brokátový závěs na dveřích zdejší náladu nijak nerozjasnil.

Jako už tolikrát stála Eva i nyní před jednostranným sklem a jako už tolikrát prožívala s mužem, který stál vedle ní, mohutnou vlnu šoku, která jím projela, když zřízenec vysunul z chladicího boxu lehátko s Mariannou Hawleyovou.

Prostěradlo, které měla narychlo přetažené přes tělo až k bradě, před pozůstalými z řad rodiny i přátel milosrdně zakrývalo nejen žalostnou nahotu mrtvoly, ale i stopy po provedeném pitevním řezu ve tvaru písmene ypsilon, a konečně i dočasné razítko se jménem a číslem oběti na nártu.

„Ne.“ V bezmocném gestu přitiskl Vandoren obě ruce na sklo. „Ne, ne, ne, to není možné. Marianno!“

Eva ho jemně chytila za paži. Křečovitě se třásl a bušil zaťatými pěstmi do skla, rychlými a slabými údery. „Jestli poznáváte Mariannu Hawleyovou, kývněte hlavou, prosím.“

Kývl. Pak začal plakat.

„Peabodyová, zjistěte, kde je tady prázdná místnost. A sežeňte mu sklenici vody.“

Nedokázal unést tíhu žalu, který ho zachvátil. Než stačila Eva domluvit, podlomila se Vandorenovi kolena a padl na ni. Jeho paže ji objaly a obličej jí zabořil do ramene.

Podepřela ho a za jeho zády kývla na zřízence, že už může zatáhnout roletu a zbavit je bolestného pohledu.

„Pojďte, Jerry, půjdete teď se mnou.“ Zavěsila se do něj a nechala ho, aby se o ni opřel. Pomyslela si, že než být ve společnosti truchlícího pozůstalého, to už je snad lepší být s někým, kdo se na ni vytahuje. Žádné léky ani žádná kouzla a čáry pozůstalým nepomohou. Vykachlíkovanou chodbou ho vedla ke dveřím, ve kterých stála Peabodyová.

„Pojďme sem,“ navrhla Peabodyová tiše. „Přinesu trochu vody.“

„Posaďte se.“ Eva ho dovedla k židli. Z kapsy u saka mu vytáhla kapesník a vložila mu ho do ruky. „Je mi moc líto, že jste ji ztratil,“

řekla to, co obvykle říkávala. A jako vždycky, i nyní cítila, jak jsou ta slova zoufale prázdná.

„Marianno! Kdo by mohl Marianne ublížit? Proč?“

„Mým úkolem je, abych to zjistila. A já to taky zjistím.“

Rozhodnost v jejím hlase ho přiměla, aby se na ni podíval. Zarudlé oči měl plné čirého zoufalství. S vypětím sil zhluboka nabral dech. „Já… Měl jsem ji moc rád.“ Vsunul ruku do kapsy a vytáhl z ní zelenou sametovou krabičku. „Dnes večer jsem jí ho chtěl dát. Původně jsem chtěl počkat až do Štědrého dne, Marianna tolik milovala Vánoce, ale nedokázal jsem to. Prostě bych to nevydržel.“

Rozechvělýma rukama otevřel krabičku, aby Evě ukázal zásnubní prsten s diamantem, který vrhal zářivé odlesky. „Dnes večer jsem ji chtěl požádat o ruku. Určitě by souhlasila. Měli jsme se rádi. Bylo to…“ Opatrně zavřel krabičku a vsunul ji zpět do kapsy. „Bylo to vloupání?“

„Zatím tomu nic nenasvědčuje. Jak dlouho jste ji znal?“

„Šest měsíců, skoro sedm.“ Když do místnosti vstoupila Peabodyová se sklenicí vody, vzhlédl k ní. „Díky.“ Vzal si od ní sklenku, ale nenapil se. „Bylo to šest nejšťastnější měsíců mého života.“

„Jak jste se seznámili?“

„Prostřednictvím Důvěrné známosti. To je jedna seznamovací kancelář.“

„Vy jste navštívil seznamovací kancelář?“ Peabodyová se upřímně podivila.

Pokrčil rameny a povzdychl si. „Rozhodl jsem se impulzivně. Trávil jsem většinu času v práci, ven jsem se moc nedostal. Před pár lety jsem se rozvedl a od té doby jsem se v přítomnosti žen cítil nesvůj. Neměl jsem štěstí, žádná se mi nezamlouvala. Pak jsem jednou večer zahlédl na obrazovce inzerát a řekl jsem si, že bych to mohl zkusit, že tím nic nezkazím.“

Lokl si trochu vody a polkl. „Marianna byla třetí z prvních pěti partnerek, které mi vybrali. Smluvil jsem si schůzku s prvními dvěma, zašli jsme na skleničku, ale nic z toho nebylo. Když jsem potom potkal Mariannu, hned jsem věděl, že ona je ta pravá.“

Zavřel oči a snažil se uklidnit. „Ona je prostě… báječná. Je plná života, všechno dělala s obrovským nadšením. Měla ráda svou práci i

svůj byt. Vyhodili ji z divadelního souboru, a tak si teď občas zahraje divadlo aspoň s amatéry.“

Eva si všimla, že přeskakuje z minulého času do přítomného a naopak. Myšlenkami se snažil přizpůsobit se nové situaci, ale zdaleka na ni ještě nebyl připravený.

„Začali jste spolu chodit,“ napovídala mu Eva.

„Ano. Domluvili jsme se, že si spolu někam vyrazíme, že zaskočíme na skleničku, abychom se mohli vzájemně trochu poznat. Zašli jsme i na večeři a na kávu. Vydrželi jsme si povídat celé hodiny. Po tom večeru jsme už neměli zájem poznávat jiné partnery. Cítili jsme, že k sobě patříme.“

„Ona vnímala váš vztah stejně?“

„Ano. Nechtěli jsme nic uspěchat. Několikrát jsme šli společně na večeři a potom do divadla. Oba chodíme rádi do divadla. Postupem času jsme začali společně trávit sobotní odpoledne. Koupili jsme si lístky na odpolední představení nebo do muzea, nebo jsme šli jen tak na procházku. Zajeli jsme do jejího rodného města, chtěla mě seznámit se svou rodinou. Pamatuji si datum, bylo to 4. července. Já jsem ji zase představil svým rodičům. Maminka nás pozvala na oběd.“

Jak se soustředil na určitou situaci, která se mu v duchu vybavila, rozostřil se mu zrak.

„Stýkala se během posledního půl roku kromě vás ještě s někým jiným?“

„Ne. Slíbili jsme si, že si budeme věrní.“

„Nevíte náhodou, jestli ji někdo neobtěžoval, třeba bývalý přítel či milenec? Nebo bývalý manžel?“

„Ne, určitě by mi o tom řekla. Mluvili jsme spolu o všem možném, neměli jsme před sebou žádné tajnosti.“ V hnědých očích se mu zablesklo, jeho pohled ztvrdl. „Proč se mě na to ptáte? Marianna byla… On ji… Panebože.“ Ruku na koleni zaťal v pěst. „On ji nejdřív znásilnil, viďte? Ten bastard ji znásilnil. Měl jsem být s ní.“ S velkou námahou se postavil na nohy a přitom mrštil sklenicí přes místnost, až se voda rozstříkla. „Měl jsem být s ní. Kdybych byl s ní, nikdy by se to nestalo.“

„Kde jste byl, Jerry?“

„Cože?“

„Kde jste byl včera večer mezi půl desátou a půlnocí?“

„Myslíte si snad, že –“ Zmlkl, zvedl ruku a zavřel oči. Třikrát se nadechl a vydechl. Pak oči zase otevřel a zpříma na Evu pohlédl. „Děláte jen svou práci. Potřebujete si ověřit, že jsem to nebyl já, abyste mohla najít toho, kdo to udělal. To je v pořádku. Je to kvůli ní.“

„Přesně tak.“ Při pohledu na něho se v Evě vzedmula nová vlna lítosti. „Je to jen kvůli ní.“

„Byl jsem doma, ve svém bytě. Dodělával jsem nějakou práci, vyřizoval jsem několik hovorů a taky jsem nakupoval vánoční dárky přes počítač. Ověřil jsem si, jestli platí rezervace na dnešní večer. Byl jsem totiž nervózní. Chtěl jsem –“ Odkašlal si. „Chtěl jsem, aby všechno klaplo. Pak jsem zavolal matce.“ Pozvedl ruce a dlaněmi si přejel po obličeji. „Chtěl jsem se někomu svěřit. Měla obrovskou radost, ta novinka ji dojala. Mariannu měla moc ráda. Myslím, že bylo asi tak půl jedenácté, ostatně můžete si všechno ověřit, záznamy na videofonu, v počítači, všechno, co budete potřebovat.“

„Dobře, Jerry.“

„Už jste…? Ví už o tom její rodina?“

„Ano, s jejími rodiči jsem mluvila.“

„Musím jim zavolat. Určitě budou chtít, aby se vrátila domů.“ Hleděl na Evu přes slzy, které mu vhrkly do očí a pomalu začaly stékat po tvářích. „Odvezu ji zpátky domů.“

„Postarám se, aby ji předali co nejdříve. Můžeme zavolat někomu z vašich přátel nebo blízkých, aby se pro vás stavil?“

„Ne. Půjdu to říct rodičům. Už musím jít.“ Vykročil ke dveřím a bez ohlédnutí řekl: „Zjistěte, kdo to udělal. Najděte toho, kdo jí ublížil.“

„Spolehněte se, Jerry. Mám ještě poslední otázku.“

Setřel si z tváří slzy a otočil se. „Ano?“

„Měla Marianna nějaké tetování?“

Krátce a křečovitě se zasmál, ale smích mu uvázl v hrdle. „Marianna? Ne. Byla hrozně staromódní, nic takového by na sobě nesnesla. Ani obtisk.“

„Jste si jistý?“

„Poručíku, byli jsme milenci. Milovali jsme se. Znal jsem její tělo, četl jsem její myšlenky, věděl jsem, jaké má srdce.“

„Dobře. Děkuji vám.“ Teprve až když vyšel ven a dveře za ním tiše zaklaply, promluvila. „Jaké jsou vaše dojmy, Peabodyová?“

„Bolest rve tomu chlapíkovi srdce z těla přímo zaživa.“

„Máte pravdu. Jenže lidi často zabíjejí své milované. Máme sice záznamy videofonních hovorů, ale přesto mi jeho alibi moc přesvědčivé nepřipadá.“

„Jenže se Santa Clausem nemá vůbec nic společného.“

Eva se pousmála. „Dám krk na to, že ani vrah se mu nepodobá, protože jinak by nemohl s tak očividným potěšením pózovat před kamerou. Vycpal se, změnil si barvu očí, nalíčil se, nalepil si vousy a nasadil paruku. Pochopte, že na Santa Clause si může hrát kdokoli.“

V té chvíli neměla v ruce nic víc než svůj intuitivní pocit. „On to neubyl. Zjistíme, kde pracovala, a pak se pokusíme najít její přátele a nepřátele.“

Marianna měla hodně přátel a nepřátele žádné.

Obrázek, který se Evě s Peabodyovou pomalu začal skládat, ukazoval šťastnou, společensky založenou ženu, která měla ráda svou práci, udržovala dobré vztahy s rodinou a milovala čilý velkoměstský život plný vzrušení.

Scházela se s několika vskutku dobrými přítelkyněmi, měla slabost pro nákupy a milovala divadlo. Ze všech výpovědí shodně vyplývalo, že s jinými muži se nestýkala a že její vztah s Jeremym Vandorenem byl jediný a šťastný.

Byla v sedmém nebi.

Kdo ji znal, zamiloval si ji.

Měla otevřené, důvěřivé srdce.

Cestou domů se Evě honily hlavou věty, které slyšela od Mariannin-ých přátel a kamarádů. Nemluvili o jejích chybách, nepřihřívali si svou vlastní zlomyslnou polívčičku jen proto, že Marianna už se nemohla bránit.

Jeden člověk však smýšlel jinak, protože ji zcela chladnokrevně a důmyslně zavraždil. Výraz v jeho očích prozrazoval, že jeho zrůdnému činu nechyběla ani jistá dávka škodolibosti.

Má pravá láska.

Ano, někdo ji tolik miloval, že ji zabil. Eva dobře věděla, že láska může mít i tuto podobu, že může patřičně nabobtnat, zhnisat a potom vyhřeznout ven. Vybavilo se jí vlastní dětství, kdy se rovněž stala obětí stravujícího a zvráceného citu. Jí se ovšem podařilo přežít. Zhluboka se nadechla a zapnula videofon.

„Dickie, jak jsi daleko s případem Hawleyová, máš už pro mě toxikologickou zprávu?“

Obrazovku zaplnil vyzáblý, fádní obličej šéfa laboratorních techniků, v němž se zrcadlila vleklá únava. „Sama moc dobře víš, kolik se nám sem o svátcích vždycky nahrne věcí. Lidi se mlátěj hlava nehlava a mí kluci nemůžou pořádně dělat svou práci, protože musej uklízet ty sračky z Vánoc a z Chanuky.“

„Chápu tě a srdce mi krvácí, když tě poslouchám. Chci jen tu toxikologickou zprávu.“

„A já zase chci dovolenou.“ Zatímco si pro sebe něco mručel, přesunul se k počítači a začal v něm hledat příslušnou složku. „Měla v sobě sedativa. Nic silnýho, jen co si běžně koupíš. Dávka byla odměřená přesně podle váhy, takže jí nemohla ublížit, jen ji na deset patnáct minut omámila.“

„Dost dlouhá doba,“ poznamenala Eva.

„Dostala to svinstvo injekčně, našli jsme vpich v horní části pravý paže. Mohla se po něm cítit asi tak, jako kdyby do sebe kopla půl tuctu Zombíků. Účinky jsou různý, dají se čekat závratě, dezorientace, může nastat i dočasná ztráta vědomí nebo svalová slabost.“

„Dobře. Co spermie?“

„Vůbec nic, ani jeden jedinej vojáček. Buď měl kondom, nebo je zlikvidovala její antikoncepce. Tohle musíme ještě prověřit. Celý tělo jí postříkal dezinfekcí, vystříkal jí i vaginu, čímž mohl zlikvidovat i pár svejch kovbojů. Nenašli jsme na ní vůbec nic. I když – přece něco. Byla napadaná jinýma kosmetickýma pajcama, než jaký měla u sebe doma. Nemáme sice ještě úplně jasno, ale podle předběžných výsledků to vypadá na přírodní produkty z vyšší cenový skupiny. Musel si je zřejmě donést s sebou.“

„Až budeš vědět značku kosmetiky, pošli mi ji, abych měla něco v ruce. Dobrá práce, Dickie.“

„Jojo. Užij si ty zpropadený svátky.“

„Ty taky, Dickie," zamručela a odpojila se. Dřív než projela železnou branou a zamířila k domu, pokusila se ze sebe setřást napětí.

Z dlouhého oblouku vysokých přízemních oken i z klenutých okének v rohových věžích se do zimní tmy šířilo zářivé světlo.

Domov, pomyslela si. Muž, jemuž patří, poskytl domov i jí. Muž, který ji miluje, jí navlékl na prst snubní prsten. Jeremy chtěl dnešního večera navléknout prstýnek Marianne.

Když zaparkovala před hlavním vchodem, dotkla se palcem snubního prstenu a otočila jím.

Jerry jí řekl, že žil jen pro Mariannu. Před rokem by tu větu vůbec nechápala. Nyní už ano.

Zůstala ještě chvilku sedět v autě a rukama si prohrábla rozcuchanou kštici. V útrobách jí hlodal Jeremyho zármutek. Věděla, že něco takového nesmí dopustit. Nijak mu tím nepomůže a navíc by jí cizí žal mohl bránit ve vyšetřování. Musí se ho zbavit, musí přestat myslet na zničující emoce, které s Jeremym prožívala od chvíle, kdy se jí složil do náruče.

Láska nemusí vždycky zvítězit, říkala si v duchu. Mohla by ale zvítězit spravedlnost, pokud bude dělat svou práci dobře.

Když vystoupila z auta, nechala ho stát před domem a vyběhla po schodech k hlavnímu vchodu. Hned za dveřmi si sundala koženou bundu a nedbale ji přehodila přes elegantní poslední sloupek u zábradlí, které lemovalo dlouhou křivku schodiště.

Z útrob domu se vynořil vysoký, šlachovitý a pobledlý Summerset a upřel na Evu nesouhlasný pohled. „Poručíku."

„Nechtě mé auto tam, kde je," zavrčela a vykročila ke schodišti.

Hlasitě nasál vzduch nosními dírkami a vypustil jej. „Mám pro vás několik vzkazů."

„Ty mohou počkat." Stoupala po schodech a přitom si představovala, jak si nahoře dá horkou sprchu, nalije sklenku vína a dopřeje si desetiminutový lehký spánek.

Summerset za ní něco volal, ale vůbec ho neposlouchala. „Vlez mi někam," prohodila mimoděk a otevřela dveře do ložnice.

Únava z ní rázem spadla, ve vteřině celá pookřála.

Roarke stál do pasu vysvlečený před šatnou, zády ke dveřím. Jak se natahoval pro čistou košili, pevné svaly na zádech se mu zlehka zavl-

nily. Když otočil hlavu, spatřila jeho pohlednou tvář, které nedokázala odolat. V koutcích poetických úst mu lehce zacukalo a sytě modré oči se na ni usmály. Odhodil dozadu svou bohatou hřívu hustých černých vlasů.

„Ahoj, poručíku."

„Myslela jsem, že přijedeš až za dvě hodiny."

Odložil košili stranou. Zase mizerně spala, pomyslel si. Z očí, pod nimiž měla tmavé stíny, jí koukala únava. „Cesta dnes nějak rychle ubíhala."

„Ano?" Vrhla se mu kolem krku, sotva stačil otevřít náruč, aby ji popadl. Přivítání proběhlo tak rychle, že ani nestačila postřehnout záblesk překvapení a hlubokého potěšení, který se mu mihl v očích.

Nasála zhluboka vůni jeho těla, rukama ho pohladila po nahých zádech a pak mu zabořila obličej do vlasů a dlouze vydechla.

„Chyběl jsi mi," zašeptala.

„Vydrž takhle prosím ještě chvilku."

„Jak dlouho budeš chtít."

Jejich tisknoucí se těla do sebe zapadala jako dva sousední dílky skládačky. V duchu se jí vybavil obraz Jeremyho Vandorena, jak jí ukazuje zářivý prstýnek, předzvěst budoucího společného života.

„Miluju tě." Překvapily ji slzy dojetí, které jí vhrkly do očí. „Měla bych ti to říkat častěji."

Přestože se snažila slzy spolykat, rozpoznal je v jejím hlase. Rukou jí pomalu jel nahoru po zádech až k místu vzadu na krku, které jí hladil a masíroval, vždycky když se v ní nahromadilo napětí. „Co se děje, Evo?"

„Teď ne." Protože se už trochu vzpamatovala, odtáhla se a vzala jeho obličej do dlaní. „Jsem moc ráda, že jsi tady. Jsem moc ráda, že už jsi doma." Přitiskla se k němu celým tělem a políbila ho.

Pocítila, jak se jí z toho přivítání rozlévá teplo po těle a kdesi hluboko v útrobách se v ní probudila vášnivá touha, která ji rozechvívala. Vnímala, jak ji nenasytná a nezkrotná vášeň pohlcuje, jak ji obaluje a jak se v ní postupně rozpouštějí všechny její starosti.

„Převlékal ses?" zeptala se, aniž odtáhla rty od jeho úst.

„Ano. Hm. Ještě chvilinku," šeptal a jemně jí skousl dolní ret, až se zachvěla.

„Myslím, že jen ztrácíme čas.“ Na důkaz svých slov zajela rukou mezi jejich těla a začala mu rozepínat kalhoty.

„Máš pravdu.“ Uvolnil jí přezku u pouzdra a odložil ho i s pistolí stranou. „Zbožňuji, když vás mohu odzbrojit, poručíku.“

Než stačil mrknout, bleskurychle se mu vykroutila a přirazila ho na dveře šatny. „Na to, abych tě dostala, kamaráde, zbraň nepotřebuju.“

„Dokaž mi to.“

Byl v plné pohotovosti, když brala jeho chloubu do ruky. Ale jen co ho stiskla, modré oči mu potemněly a zlověstně se v nich zablýsklo.

„Zase jsi neměla v té zimě rukavice, viď?“

Zasmála se a prokřehlými prsty dál přejížděla po celé délce jeho mužství. „Snad si nestěžuješ?“

„Kdepak, jak bych mohl.“ Lapal po dechu. Ze všech žen, které ve svém životě poznal, ona jediná ho bez zvláštního úsilí dokázala zbavit dechu. Hladil její tělo, přejížděl jí po břiše a pak nahoru až k prsům, které schoval do dlaní. Než jí začal rozepínat knoflíky u košile, několikrát jí palci jemně zahrál na bradavky.

Přál si, aby už ležela pod ním.

„Pojďme po postele.“

„Proč, nelíbí se ti tady?“ Sklonila hlavu a zakousla se mu do ramene. „Proč ne tady a teď?“

„Už mlčím.“ Teď se pohyboval rychle jako blesk zase on. Podtrhl jí nohu, a jakmile ztratila rovnováhu, povalil ji na zem. „Já si vezmu tebe, ne ty mě.“

Když obemkl ústy její ňadro a mocně se přisál, uvázla jí slova nesouhlasu v hrdle a v hlavě jí explodovaly divoké obrazce. Prohnula se v bocích a přitiskla se k němu.

Znám ji tak dobře, snad ještě lépe, než zná sama sebe, pomyslel si. Potřebuje, aby se zahřála, aby mohutná vlna horka odplavila všechny její starosti. Věděl, jak jí může rozproudit krev, a dopřál jim oběma, aby si společně vychutnali několik horkých vln, jednu po druhé.

Byla zesláblá. Během rekonvalescence shodila několik kilogramů, které jejímu vyhublému tělu chyběly a které bude muset zase rychle nabrat. Bylo mu však jasné, že netouží po něžném laskání. Tvrdě, bez špetky soucitu ji vedl tam, kam potřeboval. Jeho bloudící ústa i ruce cítily, jak lapá po dechu a jak jí srdce buší jako zvon.

Svíjela se pod ním, ruce v jeho vlasech sevřené v pěst. V mělké prohlubni mezi ňadry ležel ukrytý diamant ve tvaru slzy, který jí kdysi daroval.

Jazykem si hledal cestičku po jejím těle, přejel přes žebra, obkroužil pevné a ploché břicho. Jeho zuby brousily po úzké křivce jejích boků. Vzepjala se k němu. Když z ní obratně stáhl kalhoty, objevily se jemné kudrlinky mezi jejími stehny.

Jazykem jí přejel ohanbí, a jakmile jím vnikl dovnitř, projel Eviným tělem orgasmus rychlý jako blesk. Pod kůží jí zběsile pulsovala krev a po těle vyrazil pot. Ležela ve dveřích šatny, uvězněná v oblaku jeho živočišné vůně, a vnímala, jak se povznáší nad všechny přízemní starosti.

Potom ucítila, že ji pevně uchopil za boky, nadzvedl si ji, rozevřel jí nohy a znovu si ji vzal. Jak ji pomalu vedl k dalšímu vrcholu, slyšela ozvěnu svého bezmocného sténání. Vznášela se, oproštěná od všeho kromě neodbytné touhy po milování.

Vztáhla k němu ruce, pohladila ho po ramenou a sepnula je za jeho zády. Současně mu ovinula nohy kolem pasu.

Jedním hladkým pohybem do ní vnikl. Zachvěl se, když ho nohama sevřela ještě pevněji. Chytila ho do pasti stejně jako on ji. Horkými ústy se přitiskl k jejím a líbal ji, zatímco pohybovala boky nahoru a dolů.

Během rychlých, tvrdých výpadů ze sebe nespustili oči. Zatloukal jí tělo do podlahy. Dýchali navzájem svůj dech. Jejich těla se dotýkala, s pleskotem narážela do sebe.

Viděla, jak se mu kalí zrak zlomek vteřiny předtím, než explodoval. Tělo pod ním se vzepjalo a zachvělo se. Když bylo po všem, sklonil hlavu a tváří se jí přitiskl ke krku. Zabořila mu obličej do vlasů a znovu nasála jeho vůni.

„Jsem rád, že jsem zase doma," zašeptal.

Když si dali sprchu a sklenku vína, následoval bod programu, který považovala za vrchol dekadence. Povečeřet v posteli se svým manželem.

„Pověz mi, co se děje.“ Čekal se svou otázkou, dokud si neodpočine a nenasytí se. Když jí naléval další skleničku vína, sledoval, jak se jí do očí vracejí stíny.

„Nechci pracovat i doma.“

„A proč ne?“ Usmál se a dolil i sobě. „Já to dělám zrovna tak.“

„To je ale něco jiného.“

„Evo.“ Prstem jí zlehka přejel po mělkém dolíčku na bradě. „Oba žijeme z velké části tím, co nás živí. Nemůžeš za svou prací jen tak zavřít dveře, zrovna jako to nemůžu udělat já. Nosíš si ji v sobě.“

Opřela se o polštáře a stropním oknem se zadívala na tmavou noční oblohu. Potom mu všechno vylíčila.

„Byla v tom krutost,“ řekla nakonec. „Ale o to by ani tak nešlo, viděla jsem už horší zvěrstva. Byla tak čistá – něco z ní vyzařovalo, z její chůze, z jejího obličeje, nevím, ale dokázala si podržet nádech nevinnosti. Nevyjadřuju se asi úplně přesně, protože nevinnost je křehká a dá se tak snadno zničit. Vím, o čem mluvím – vím, co to je přijít o nevinnost. Vždyť já už si ani nevzpomínám, jaké to je být nevinný, zato moc dobře znám ten pocit, když o nevinnost přijdeš.“

V tichosti domluvila a odložila skleničku s vínem.

„Evo.“ Vzal ji za ruku a počkal, až k němu vzhlédne. „Nevím, jestli je vhodné, abys po návratu do aktivní služby zrovna dostala případ, ve kterém se pojí znásilnění s vraždou.“

„Nemusela jsem se hlásit.“ Zahanbilo ji, že si dokázala takovou myšlenku vůbec připustit, a tak raději odvrátila pohled. „Kdoví, jestli bych to hlášení přijímala, kdybych tušila, o co se jedná.“

„Ještě pořád můžeš ten případ předat někomu jinému a nikdo ti nebude nic vyčítat.“

„Já sama bych si to vyčítala. Já jsem ji viděla. Už ji znám.“ Na zlomek vteřiny zavřela oči. „Je teď moje. Už od toho nemůžu couvnout.“

Eva si prohrábla vlasy a pokusila se soustředěně uvažovat. „Když otvírala dveře, měla na tváři překvapený a šťastný výraz. Jako kdyby byla dítě. Můj Bože, přinesl jí dárek. Dokážeš to pochopit?“

„Ano.“

„Kdybys viděl, jak se ten zmetek podíval do kamery, než vstoupil do bytu, jak roztáhl tu svou držku do úsměvu a zamrkal. Měl to vypočítané. A když bylo po všem, předvedl svůj vítězný tanec ve výtahu.“

Posadila se na posteli. Jak o něm nyní mluvila, oči jí plály zlostí. Roarke sledoval, jak se soustředěný pohled policistky pomalu mění v pohled anděla pomsty.

„V tom, co a jak udělal, nebyl žádný cit, žádná vášeň, ne, nic než požitek. Zažíval pocit rozkoše.“ Eva zavřela oči, aby si mohla obraz v duchu lépe vybavit. Když je znovu otevřela, divoký žár, který v nich Roarke viděl plát, byl už uhašený. Přesto v nich hluboko pod povrchem doutnal hrozivý hněv. „Je mi z něj nanic.“

Měla na sebe vztek. Pozvedla skleničku a napila se vína. „Musela jsem oznámit rodičům, že jejich dcera byla zavražděná. Musela jsem se dívat, jak se přitom tváří. Musela jsem se dívat, jak se její přítel hroutí, jak se zoufale snaží pochopit, že celý jeho svět se rozpadl jako domeček z karet. Marianna byla milá a příjemná dívka, která milovala život a měla těsně před zásnubami. Nic neprovedla, jenom otevřela dveře Santa Clausovi, který ztělesňuje čirou nevinnost. A teď je mrtvá.“

Protože Roarke Evu dobře znal, vzal ji za ruku, kterou sevřela v pěst, a rozevřel ji. „Jsi skvělá policistka bez ohledu na to, že se tě ten případ osobně dotýká.“

„Každý případ tě poznamená, každý ti trochu obrousí ostří, každý tě posune k té hranici a k chvíli, kdy si uvědomíš, že na další mrtvolu už nemáš sílu.“

„Přemýšlelas někdy o tom, že by sis na nějaký čas udělala přestávku?“ Když se místo odpovědi zamračila, jen se pousmál. „Ne, ovšemže ne, protože když dojde na další, zvládneš to taky. Je to tvoje práce, Evo. Jsi policistka tělem i duší.“

„Možná jen, že se mi nový případ dostal do ruky dřív, než bych si byla přála.“ Stále držel její ruku ve své. Vzájemně si propletli prsty. „Byla Marianna ta pravá, Roarkeu? Byla jeho jediná pravá láska, nebo jich má dalších jedenáct?“

Kapitola třetí

Eva už podruhé objížděla parkoviště u hypermarketu a skřípala zuby.

„Jak je možné, že tihle lidé nepracují? Copak nemají svůj život?“

„Mají nakupování,“ prohlásila Peabodyová s vážnou tváří, „a některým lidem to k životu úplně stačí.“

„Dobře, dobře.“ Eva právě minula sekci, ve které byla auta naskládaná v kójích po šesti nad sebou jako žetony na poker. „Ať jdou všichni k čertu.“ Vztekle plácla do volantu a dál se prodírala mezi spoustami zaparkovaných aut. Peabodyová raději přivřela oči, aby neviděla, jak se každou chvilku prosmekly na milimetr těsně kolem nárazníku. „Proč si sakra nekoupí, co potřebují přes obrazovku přímo z domova? Já tomuhle šílenství prostě nerozumím.“

„Protože když sedíte doma u obrazovky, krev se vám nerozproudí.“ Peabodyová se rukou zapřela o přístrojovou desku, jak Eva s trhnutím zastavila v bezpečnostním pásu přímo před obchodním centrem Bloomingdale. „Nemůžete si ani koupit něco po čichu, ani dloubnout lidi pod žebra, aby vám uhnuli z cesty. Nákupy z domova jsou pěkná nuda, žádné vzrůšo.“

Eva si odfrkla. Než vystoupila z auta, rozsvítil se na její příkaz signál, zeje ve službě. Do uší ji udeřila vlna halasné hudby. Vánoční koledy, které vyřvávaly na plné pecky, musely být slyšet široko daleko. Nedivila se už, že než by poslouchali ten příšerný hluk, utíkají lidé dovnitř a kupují cokoli, co jim přijde pod ruku.

Přestože se teplota, kterou v prostorách obřího areálu automaticky reguloval počítač, pohybovala na příjemných dvaadvaceti stupních, poletovaly ve vzduchu lehounké vločky umělého sněhu. Ve výkladech obchodního domu předváděli androidi nové oblečení. V dílnách se pilně činili Santa Clausové a skřítci, pod střechou poletovali a tancovali sobi, a malé zlatovlasé děti s andělským výrazem ve tváři rozbalovaly zářivé balíčky.

V jiné výkladní skříni předváděl chlapec, oblečený podle poslední módy do černé kombinézy a kostkované neonové košile, obraty a salta na nejžhavější novince letošního roku, kterou byl vzdušný kluzák Flyer 6000. Kdo si chtěl poslechnout, jak nadšeně vychvaluje možnos-

ti a přednosti vzdušného skejtu, jakož i cenu a místo prodeje v obchodním domě, zmáčkl jednoduše tlačítko vedle výkladní skříně.

„Docela ráda bych si tu věcičku vyzkoušela," špitla u vstupních dveří Peabodyová Evě do zad.

„Nejste už náhodou na hračky trochu stará?"

„To není hračka, to je dobrodružství," použila Peabodyová místo odpovědi jeden z otřepaných prodejních sloganů na vzdušné kluzáky.

„Pojďme, ať už to máme za sebou. Já tahle místa zkrátka nesnáším."

Jakmile se před nimi dveře zlehka rozevřely, přivítal je konejšivý hlas. *Vítejte. Děkujeme vám za návštěvu obchodního centra Bloomingdale.*

Uvnitř obchodního centra hrála tlumená hudba. Směsice ukřičených hlasů bezpočtu lidí mluvících najednou vytvářela kakofonii, která stoupala vzhůru a odrážela se od stropu, pod nímž poletující andělíčci opisovali půvabné půlkruhy.

Obrovský palác konzumu nabízel svůdně vystavené zboží na dvanácti lesknoucích se podlažích.

Androidi a modelky se prodírali davem nakupujících a předváděli nejen módní oblečení a doplňky, ale i vlasové a tělové přípravky, které byly k dostání v přilehlých salonech. Hned za dveřmi byla umístěna elektronická mapa, na které zákazníci mohli najít, kde si mají koupit zboží svých snů.

Pokud s sebou nakupující nechtěli vláčet malé dítě, psa nebo přestárlou babičku, mohli využít nabídky licencované hlídací agentury a své miláčky zde na chvíli odložit.

Za mírný poplatek měli zákazníci možnost pronajmout si pojízdný vozík, na němž se mohli vozit hodinu či celý den se svými nákupy po středisku.

Android s ohnivě rudými vlasy spletenými do provázků, jež připomínaly zkroucené hady, se k policistkám blížil se skleněnou lahvičkou.

„Jděte s tím ode mě!" vyštěkla Eva.

„Já bych to vyzkoušela." Peabodyová zaklonila ochotně hlavu a android jí stříkl na krk trochu parfému.

„Jmenuje se Udělej mi to," vrčel android. „Vyzkoušejte jej, budete jím uchvácena."

„Hm.“ Peabodyová kývla hlavou na Evu. „Co myslíte?“

Eva si přivoněla a zakroutila hlavou. „To není pro vás.“

„Ale mohlo by být,“ zamumlala Peabodyová a dál se šourala za Evou.

„Byla bych ráda, kdybychom nezapomněly, proč jsme sem přišly.“ Eva chytila Peabodyovou pod paží a vlekla ji od pultu s kosmetikou, kde se její podřízená zastavila a se zájmem sledovala, jak nějaké ženě nanášejí na obličej i na krk zlatou barvu. „Zajdeme do pánského oddělení a pokusíme se zjistit, kdo předevčírem Hawleyovou obsluhoval. Měli by mít její adresu, protože tu platila kredity.“

„Kdybych měla dvacet minut, zvládla bych nakoupit všechny vánoční dárky.“

„Všechny?“ Eva se obrátila na Peabodyovou ve chvíli, kdy nastupovaly na pojízdný pás jedoucí nahoru.

„Ano, zbývá mi už jen dokoupit pár drobností.“ Peabodyová sešpulila rty a vtáhla tváře, aby se nerozesmála. „Vy jste zřejmě s nákupy ještě nezačala.“

„Ne, ale už jsem o nich přemýšlela.“

„Víte, co koupíte Roarkeovi?“

„I o tom jsem přemýšlela,“ odpověděla Eva a zabořila ruce hlouběji do kapes.

„Mají tady kvalitní oblečení.“ Peabodyová pokývla hlavou směrem k androidům, zastávajícím funkci figurín v oddělení s pánským oblečením pro volný čas, kam právě zahýbaly.

„Jeho šatna velikosti státu Maine je plná hadrů.“

„No dobře, ale koupila jste mu někdy něco na sebe vy sama?“

Eva si uvědomila, že už zase choulí ramena, což dělává vždycky v sebeobraně. Rychle se napřímila. „Nejsem jeho matka.“

Peabodyová se zastavila u androida, který předváděl matnou stříbrnou košili z hedvábí a černé kožené kalhoty. „Kupříkladu tohle by mu fakt seklo.“ Sáhla si na rukáv. „I když Roarkeovi by slušelo úplně všechno.“ Pozvedla obočí a pohlédla na Evu. „Chlapi mají rádi, když jim ženská kupuje oblečení.“

„Já mám problémy koupit hadry sama sobě, natož abych je kupovala někomu jinému.“ Když si uvědomila, že si na místě androida zkouší

představit Roarkea s jeho obličejem a postavou, sykavě si odfoukla. „No, nepřišly jsme sem nakupovat.“

Se zakaboněným čelem vyrazila k první pokladně a vrazila svůj odznak prodavači přímo pod nos.

Odkašlal si a odhodil dlouhé černé vlasy dozadu na záda. „Co pro vás můžu udělat, strážníku?“

„Poručíku. Před několika dny u vás nakupovala jedna zákaznice, Marianna Hawleyová. Chci vědět, kdo ji obsluhoval.“

„To vám můžu zjistit.“ Očima s módním zlatavým tónováním střelil doprava i doleva. „Poručíku, rád bych vás o něco poprosil. Vezměte si zpátky váš služební odznak a schovejte zbraň pod bundu. Myslím, že naši zákazníci budou hned o mnoho klidnější.“

Eva mlčky zastrčila odznak do kapsy a přehodila cíp bundy přes pouzdro se zbraní.

„Hawleyová,“ pravil pak s očividnou úlevou. „Nevíte, jestli platila v hotovosti, kredity nebo převodem na účet obchodu?“

„Kredity. Kupovala dvě pánské košile, jednu hedvábnou a jednu bavlněnou, kašmírový svetr a sako.“

„Ano.“ Přestal prohlížet seznam v databázi. „Pamatuju si na ni, sám jsem ji obsluhoval. Atraktivní brunetka, něco kolem třicítky. Vybírala dárky pro svého partnera. Ach ano…“ Zavřel oči. „Košile, velikost 40 s prodlouženým rukávem. Svetr a sako, velikost 106.“

„Máte dobrou paměť,“ poznamenala Eva.

„Je to moje práce,“ ujistil ji a zeširoka se usmál. „Pamatuju si zákazníky i s jejich vkusem a požadavky. Slečna Hawleyová měla vybraný vkus a byla velmi prozíravá, protože si přinesla malý kapesní hologram svého přítele, podle něhož jsme pro něj mohli naprogramovat ideální barevné ladění.“

„Obsluhoval ji kromě vás ještě někdo jiný?“

„V našem oddělení ne. Věnoval jsem jí veškerý svůj čas a pozornost.“

„Máte v záznamech její adresu?“

„Samozřejmě. Vzpomínám si, že jsem jí nabízel, že jí nákupy pošleme, ale chtěla si je hned odnést s sebou. Smála se a říkala, že jinak by to nebyla ta pravá zábava. Myslím si, že ráda nakupuje a že se jí u nás líbilo.“ Oči se mu zamlžily. „Doufám, že si na nás nestěžovala.“

„Ne.“ Když mu Eva pohlédla do očí, uvědomila si, že víc se od něho nedozví. „Nestěžovala si. Nevšiml jste si náhodou, že by tady někdo obcházel a sledoval ji, nebo s ní mluvil, zatímco nakupovala?“

„Ne. Víte, měli jsme napilno. Doufám, že ji někdo neobtěžoval na parkovišti. V posledních několika týdnech jsme tu měli několik podobných případů. Nevíra, co se to s lidmi děje, asi to bude těmi Vánocemi.“

„Hm. Prodáváte taky obleky pro Santa Clause?“

„Obleky pro Santa Clause?“ Zamrkal. „Ano, s největší pravděpodobností je budou mít v oddělení sezónních věcí a novinek v pátém patře.“

„Díky. Peabodyová, zajděte se tam pozeptat,“ nařídila jí Eva, když se odvrátila. „Zjistěte jména a adresy všech, kdo si oblek v uplynulém měsíci koupili nebo půjčili. Já se mezitím pozeptám dole v klenotnictví, jestli by tam nevěděli něco o té sponě do vlasů. Přijďte potom za mnou.“

„Ano, madam.“

Protože už svou podřízenou znala, neodpustila si Eva varovnou poznámku. „Dávám vám patnáct minut. Jestli se jen o minutu opozdíte, nechám vás předvést zdejší bezpečnostní službou.“

Když Eva odkráčela, Peabodyová pokrčila rameny. „Suchare.“

Evě nijak nepřidalo na náladě, že se k pultu ve druhém patře musela doslova prodrat. Pod sklem bylo vystavené nepřeberné množství zářících šperků a ozdob na různé části těla, od náušnic až po kroužky do prsních bradavek. Zlato, stříbro, barevné kameny, různé materiály a rozmanité tvary soupeřily o zákazníkovu pozornost.

Roarke jí rád kupoval přívěsky na krk a náušnice bez ohledu na to, že po nich nijak zvlášť netoužila. Bezmyšlenkovitě si nahmátla diamantový přívěsek pod košilí a přitom si uvědomila, že mu dělá, radost, když nosí věci, které pro ni vybere.

Když viděla, že obsluha za pultem ji zcela ignoruje, začala jí docházet trpělivost. Naklonila se přes pult a chytla prodavače za límec.

„No, paní…“ Vzteky bez sebe ji zpražil naštvaným pohledem.

„Poručíku,“ opravila ho a volnou rukou vytáhla služební odznak. „Uděláte si už na mě konečně čas?“

„Samozřejmě.“ Napřímil se a narovnal si úzkou stříbrnou kravatu. „Co pro vás mohu udělat?“

„Prodáváte podobné ozdoby?“ Otevřela tašku a vyndala z ní zapečetěnou sponku.

„Ne, myslím, že tahle spona není od nás.“ Sklonil se, aby si ji mohl prohlédnout. „Moc pěkná práce, sváteční věcička.“ Narovnal se. „Obávám se, že pokud od ní nemáte účet, nemůžu vám ji vzít zpátky. Vážně si nepamatuju, že bychom něco podobného prodávali.“

„Já ji ale nechci vracet. Nemáte náhodou ponětí, odkud by mohla být?“

„Podle mého názoru je koupená v nějakém zlatnictví, jedná se o pozoruhodně jemnou uměleckou práci. Tady v nákupním centru je šest klenotníků, zkuste, jestli by ji některý z nich nepoznal.“

„Výborně.“ Schovala sponu do tašky a hlasitě vydechla.

„Mohu pro vás udělat ještě něco?“

Eva přenesla váhu na druhou nohu a zadívala se do vitrínky, nad níž stála. Její pohled upoutal náhrdelník, který byl spleten ze tří řetízků. V každém z nich byly zasazené kameny velikosti palce, jejichž barvy se navzájem nemožně tloukly. Byl dostatečně okázalý i lacině efektní na to, aby se líbil Mavis.

„Tady to,“ oznámila a ukázala na něj prstem.

„Výborně, to je pohanský náhrdelník, prohlédněte si ho, prosím. Je velmi vzácný, velmi –“

„Nechci si ho prohlížet. Já si ho rovnou vezmu. Zabalte mi ho a pospěšte si.“

„Ano, jistě.“

Patrně byl zvyklý na nejrůznější zákazníky, takže ho Evino jednání nijak nepřekvapilo. „Čím budete platit?“

Když si Eva brala od prodavače dárek ve sváteční červenostříbrné taštičce, připochodovala Peabodyová. „Vy jste *nakupovala,*“ prohlásila vyčítavě.

„Ale ne, jen jsem tu něco příležitostně koupila, a v tom je rozdíl. Spona nepochází odtud. Ten chlápek na mě dělá dojem, že ví, co prodává. Je si naprosto jistý, takže nemá smysl, abychom tady ztrácely čas.“

„Vy jste tu čas rozhodně neztrácela,“ zamumlala Peabodyová.

„Hodíme sponu do počítače. Jestli nebude mít Feeney nic lepšího na práci, mohl by zjistit, odkud pochází.“

„Co jste to koupila?“

„Jen takovou maličkost pro Mavis.“ Když už byly ve dveřích, všimla si, jak Peabodyová svěsila koutky úst. „No tak, Peabodyová, nebojte se, třeba taky něco dostanete.“

„Vážně?“ Celá se hned rozzářila. „Já už pro vás náhodou dárek mám. Dokonce jsem ho už i zabalila.“

„Pochlubte se.“

Peabodyová hned pookřála. Než nastoupila do auta, zeptala se. „Chcete hádat, co to je?“

„Vlastně ani ne.“

„Já vám napovím.“

„Vzpamatujte se a raději projděte všechna jména, která vám dali v oddělení, kde prodávají obleky pro Santa Clause, a pokuste se zjistit, jestli někdo z nich nemá záznam v policejním rejstříku.“

„Ano, madam. Kam teď jedeme?“

„Do Důvěrné známosti.“ Úkosem na Peabodyovou pohlédla. „A ne abyste tam chtěla zase nakupovat.“

„Kazíte mi radost. Madam,“ dodala disciplinovaně Peabodyová a začala ověřovat jednotlivájména ve svém náramkovém počítači.

Uprostřed města se nad Pátou avenue tyčil černý mramorový palác rozkoše. Budova, jež svou štíhlou hladkou architekturou připomínala světelný paprsek, byla v horních patrech obkroužena pozlacenými balkónky a stříbřitými skluzavkami. Zvenčí klouzaly v každém ze čtyř rohů nahoru a dolů výtahy ve tvaru válce z čirého skla.

Uvnitř bylo bezpočet salonů, ve kterých se tvarovaly postavy, zlepšovaly nálady a vybíjely nejrůznější sexuální libůstky. Nabídka obsahovala kompletní servis pod jednou střechou. Zákazníka zde nově vymodelovali, obrousili i naleštili, a za příplatek uspokojili i jeho sexuální choutky způsobem podle jeho vlastního výběru.

Aktivnější jedinci, kteří se rádi zapotili, měli k dispozici malé tělocvičny s nejnovějším vybavením. Naopak klienti, kteří dávali přednost pasivnímu způsobu, jak si udržet postavu i pěkný vzhled, využívali

služeb licencovaných konzultantů, kteří ovládali laserové a tónovací tunely, jež je dokázaly zbavit otravných přebytečných kil i centimetrů.

Celé jedno patro bylo vyhrazené holistickému přístupu. Zde si zákazníci nechávali harmonizovat čakry nebo proplachovat tělo klystýrem z kávy. Když Eva pročítala nabízené služby, nevěděla, jestli se má smát nebo plakat.

Bahnité koupele, peeling užívající přírodní řasy, injekce obsahující placentu z ovcí chovaných na Alfě Šest, relaxační sezení, výlety do virtuální reality, úpravy představivosti, plastiky obličeje i úpravy těla – všechny tyto položky v seznamu nabízených služeb se mohly bez jediného problému volně kombinovat.

Pokud si někdo nechal upravit postavu i náladu a potom zjistil, že pro své nové já potřebuje i nového partnera, Důvěrná známost nabízela, že mu s pomocí vyškoleného personálu pomůže toho pravého najít.

Firma v budově zabírala tři podlaží. Přitažlivé tváře a dokonalé postavy personálu doplňovaly jednoduché černé kombinézy s vyšívaným červeným srdíčkem na prsou.

Ve vstupních prostorách vládl duch řeckého chrámu. V malých jezírkách se občas zaleskla těla zlatých rybek. Prostor, jehož atmosféru podbarvovala nevtíravá hudba, byl rozdělený sloupy z bílého mramoru, kolem nichž se vinuly výhonky popínavého vína. Na dlážděné podlaze se nacházelo několik nízkých, pohodlných ostrůvků k sezení. Mezi rozložitými palmami se diskrétně schovávala recepce.

„Potřebuji pár informací o jedné vaší klientce.“ Eva podržela svůj odznak recepční před očima a pozorovala, jak při pohledu na něj nervózně zamrkala.

„Neposkytujeme žádné informace o našich klientech.“ Žena skousla ret a prstem si pohladila malé tetování pod okem ve tvaru srdíčka, které vypadalo jako červená slzička. „Nabízíme našim klientům zcela diskrétní služby a respektujeme jejich právo na ochranu osobnosti.“

„Jedna z vašich klientek si už s ochranou osobních údajů starosti dělat nemusí. Jsme od policie a jsme tady služebně. Buď mi dáte, co potřebuju, nebo si během pěti minut seženu povolení k domovní prohlídce a celá vaše kartotéka bude lítat vzduchem.“

„Počkejte prosím minutku.“ Recepční pokynula k nejbližšímu místu k sezení. „Zavolám vedení.“

„Díky.“ Když si recepční nasadila sluchátka, Eva se odvrátila.

„Nádherně to tady voní,“ poznamenala Peabodyová. „Celý ten barák krásně voní.“ Zhluboka se nadechla. „Zřejmě tu příjemnou a uklidňující vůni přidávají do ventilace.“ Zabořila se do zlatého polštáře vedle zvonící fontánky. „Klidně bych tu mohla žít.“

„Poslední dobou jste nějak nezvykle rozmařilá, Peabodyová.“

„To je těmi svátky. Páni, koukejte.“ Otočila hlavu ke dveřím, aby si prohlédla blondýna s vodopádem vlasů spletených do proužků, který s neskrývaným sebevědomím vstoupil do haly, a v očích jí zajiskřilo. „Řekněte mi, k čemu chlap jako tady ten potřebuje seznamovací kancelář?“

„A k čemu ji potřebují všichni ostatní? Je mi z toho nanic.“

„Já nevím, nejspíš mají pocit, že si ušetří čas i starosti.“ Peabodyová se vyklonila, protože jí Eva bránila ve výhledu na muže, který ji tak oslnil. „Nevím, jestli bych si neměla dodat odvahy a vyjet po něm. Třeba by mě potkalo štěstí.“

„Není to váš typ.“

Peabodyová se zamračila stejně jako před chvílí, kdy jí Eva neschválila parfém. „Co vy víte – náhodou na něm můžu oči nechat.“

„Dobře, ale představte si, že byste s ním mluvila.“ Eva zabořila ruce do kapes a zhoupla se na podpatcích dozadu. „Ten chlápek nevnímá nikoho kromě sebe a má za to, že když ho ženská zmerčí, padne na zadek zrovna jako vy. Do deseti minut by vás unudil k smrti, protože by žvanil jen o sobě, o tom, jak vypadá, co dělá a co má rád. Vás by vnímal jen jako svůj doplněk.“

Peabodyová pozorovala zlatem ověšeného Adonise, jak pózuje u recepce, a přitom v duchu zvažovala Evina slova. „No dobře, tak nemusíme mluvit a rovnou si to rozdáme.“

„Ani v posteli nebude stát za nic. Vsadím se, že je mu srdečně jedno, jestli si s ním ženská užije nebo ne.“

„Mně stačí, když se na něj podívám, a už se vznáším.“ Muž vytáhl stříbrné zrcátko a se zřejmým zalíbením si v něm prohlížel vlastní tvář. Peabodyová si povzdechla. „Někdy mě dokáže pěkně nakrknout, když máte pravdu.“

„Podívejte se,“ špitla Eva. „Ti dva se lesknou tak, že si snad budu muset nasadit sluneční brýle.“

„Ken a Barbie ve městě.“ Když se na ni Eva nechápavě podívala, Peabodyová si znovu povzdechla. „Vy jste neměla panenku Barbie? Co jste to byla za dítě?“

„Já jsem dítě nikdy nebyla,“ odsekla Eva stroze a otočila se, aby se pozdravila s dokonale vyhlížející dvojicí, která se k ní blížila na kolečkových bruslích.

Žena měla bujné poprsí a úzké boky, ideální postavu podle poslední módy. Blonďaté vlasy se stříbrným přelivem, které jí volně splývaly přes ramena, se jí při chůzi odrážely od krásně tvarovaných ňader. V hladkém, alabastrově bílém obličeji zářily hluboké smaragdově zelené oči s dlouhými řasami obtaženými zelenou řasenkou. Plná, červená ústa roztáhla do přívětivého úsměvu na pozdrav.

Její společník se širokými rameny a dlouhýma nohama ji doplňoval nejen svým dokonalým vzhledem, ale i barevným laděním. Vlasy v barvě měsíčního svitu měl sčesané dozadu a spletené do dlouhého copu, na konci svázaného úzkou zlatou stužkou.

Od personálu se odlišovali tím, že jejich vypasované kombinézy měly bílou barvu. Kolem boků si žena ležérně obtočila průsvitný červený šátek.

Promluvila měkkým sametovým hlasem jako první.

„Já jsem Piper a zde je můj společník Rudy. Můžeme vám s něčím pomoci?“

„Potřebuji od vás nějaké informace o jedné vaší klientce.“ Eva ještě jednou vytáhla svůj odznak. „Vyšetřuji vraždu.“

„Vraždu!“ Žena si teatrálně položila ruku na srdce. „To je strašné. Jedná se o naši klientku? Rudy?“

„Samozřejmě s vámi budeme spolupracovat.“ Promluvil tichým, sametovým barytonem. „Pojďte, promluvíme si nahoře v soukromí.“

Pokynul rukou k prázdnému výtahovému válci, před nímž stály dvě obrovské bílé azalky obsypané květy. „Víte jistě, že oběť byla naší klientkou?“

„Ano, se svým milencem se seznámila prostřednictvím vaší agentury.“ Eva se postavila doprostřed výtahu a výhledu, který se cestou vzhůru nabízel, nevěnovala žádnou pozornost. Výšky totiž nijak zvlášť nemilovala.

„Chápu.“ Piper si povzdechla. „Daří se nám velmi dobře seznamovat páry. Doufám jen, že nedošlo k milenecké hádce, která skončila tragicky.“

„Tak daleko naše vyšetřování ještě nepokročilo.“

„Nemyslím si, že by se jednalo o hádku a následnou vraždu. Všechny naše klienty velmi pečlivě prověřujeme.“ Když se výtah zastavil, pokynul Rudy k východu.

„Jak?“

„Jsme napojeni na centrální databázi.“ Vedl je tichou nemocničně bílou chodbou, kterou zdobily zlatě orámované akvarely se snivými motivy a vázy z čirého skla s kyticemi čerstvě řezaných květin. „Do systému zadáváme osobní údaje o každém, kdo projeví zájem o naše služby. Zajímáme se o historii jeho manželství, o stav jeho financí a samozřejmě i o trestní rejstřík. Všichni zájemci rovněž musejí projít běžným psychologickým testem osobnosti. Pokud zjistíme, že se u někoho vyskytují sklony k násilí, odmítneme s ním spolupracovat. Snažíme se zjistit, jestli mají zákazníci zvláštní sexuální požadavky nebo přání. Všechny údaje potom vyhodnotíme a na základě výsledku se snažíme vybrat odpovídajícího partnera.“

Mezitím otevřel dveře do velké kanceláře, jejíž stěny byly vymalované sněhově bílou a zářivě červenou barvou. Obrovská okna byla opatřena UV filtrem a byla zvukotěsná, takže šum vzdušné dopravy dovnitř nepronikal.

„Jak vysoké máte procento lidí s netradičním sexuálním chováním?“

Piper stiskla rty. „Víte, pokud si partneři nestěžují, nepovažujeme žádné sexuální praktiky za úchylky.“

Eva pozvedla obočí. „Proč raději nepoužít mou definici? Co takhle svazování a sadomaso? Máte tu i lidi, kteří si svého partnera po sexu rádi nazdobí?“

Rudy si odkašlal a popošel k široké bílé obrazovce. „Ovšemže máme i zájemce o… řekněme, odvážnější sexuální praktiky. Snažíme se pro ně najít vhodného partnera, který hledá podobnou zkušenost.“

„Koho jste vybrali Marianne Hawleyové?“

„Marianne Hawleyové?“ Pohlédl na Piper.

„Mám lepší paměť na tváře než na jména.“ Zatímco Rudy zadával jméno do počítače, otočila se Piper k obrazovce na stěně, ze které se na ně o vteřinku později usmála Marianna zářivýma očima plnýma života.

„Ano, ovšem, pamatuji si na ni. Byla okouzlující. Pracovalo se nám spolu moc dobře. Hledala milého a společenského přítele, se kterým by mohla sdílet svůj zájem o umění – ano, myslím, že o divadlo.“ Dokonale tvarovaným nehtem si poklepala na dolní ret. „Byla romantická, řekla bych, že dokonce kouzelně staromódní.“

V té chvíli Piper všechno došlo. Ruka jí bezvládně klesla podél těla. „Oni ji zavraždili? Ach Bože, Rudy.“

„Posaď se, drahoušku.“ Ladným krokem obešel obrazovku, vzal svou kolegyni za ruku, pohladil ji a odvedl k dlouhé lenošce s velkými nafukovacími polštáři. „Piper si umí k našim zákazníkům najít osobní vztah,“ oznámil Evě. „Proto dělá svou práci tak dobře. Dává do ní celé své srdce.“

„To já taky, Rudy.“

Přestože svou odpověď vyřkla Eva bez důrazu, šlehl po ní pohledem. Výraz v její tváři ho přinutil, aby kývl. „Věřím vám. Máte zřejmě podezření, že vrahem by mohl být člověk, který má záznam v našem systému a kterého poznala prostřednictvím našich služeb.“

„Vedu vyšetřování. V této chvíli potřebuji znát jména.“

„Dej jí všechna jména, která potřebuje, Rudy.“ Piper si prsty setřela slzy, které jí stékaly po tvářích.

„Rád bych vám pomohl, ale máme vůči našim klientům odpovědnost. Ručíme totiž za stoprocentní ochranu jejich osobnosti.“

„I Marianna Hawleyová měla právo na soukromí,“ odsekla Eva stručně. „Přesto ji někdo nejdřív perverzně znásilnil, a potom uškrtil. Myslím, že tím hrubě narušil její soukromí, a pochybuji, že by si někdo z vašich klientů přál prožít stejnou hrůzu, jakou musela vytrpět ona.“

Rudy se zhluboka nadechl. Zbledl v obličeji a oči mu jen plály. „Věřím, že budete diskrétní.“

„Věřte, že svou práci dělám dobře,“ sdělila mu Eva na oplátku a počkala si, až jí v počítači vyhledá seznam Marianniných potenciálních partnerů.

Kapitola čtvrtá

Sarabeth Greenbalmová neměla dobrý den. Třebaže se jí zoufale nechtělo, čekala ji odpolední směna ve Sladkém snu. Od dvanácté do páté tvoří klientelu převážně začínající úředníčci, kteří se přijdou najíst a trochu i pobavit, pokud možno co nejlevněji. Tihle mladí býčci, kteří dělají kariéru ve firmě, nemívají přebytečné bankovky, aby je mohli striptérce zasunout za výstřih.

Ze všeho nejraději se jen dívají a pokřikují.

Po pěti hodinách práce si vysloužíš něco pod stovku v hotovosti, pár kreditů a několik mírně oplzlých návrhů.

Žádný se však nebude týkat nabídky k sňatku.

A sňatek byl pro Sarabeth stejně nedostižný jako svatý grál.

Na odpolední směně v striptýzovém klubu jí bohatý manžel do klína rozhodně nespadne. Dokonce ani v nóbl klubu, jakým je Sladký sen. V nočních hodinách tu jistá naděje byla, zvlášť když se objeví kapitáni průmyslu nebo výkonní šéfové firem, kteří někdy zaplatí hodinku plnou vzrušení i svým významným zákazníkům. To pak vydělá lehce i tisíc dolarů, a když ještě přidá erotický kontaktní tanec, může se částka vyšplhat i na dvojnásobek. Nejraději však sbírala vizitky.

Dříve či později jí snad přece jen nějaký bílý límeček s thymolinovým úsměvem a tučným kontem navlékne na prst snubní prstýnek a získá tím přednostní právo dotýkat se jejího těla.

Před pěti lety, když se stěhovala z Allentownu v Pensylvánii do New Yorku, si svou kariéru velmi pečlivě naplánovala. Ze striptýzu v Allentownu nic nekoukalo. Měla se co ohánět, aby neskončila bez střechy nad hlavou. Bez ohledu na to, že holek ucházejících se o kus ze stejného koláče bylo v New Yorku mnohonásobně víc a byly nepoměrně mladší, neváhala zkusit své štěstí a přestěhovat se.

První rok pracovala na dvě směny, a když se udržela na nohou, vzala si někdy i třetí. Neměla stálé místo, obcházela proto kluby a z každého výdělku musela majiteli vyklopit rovných čtyřicet procent. Přestože byl celý první rok příšerný, podařilo se jí uložit si nějaké peníze stranou.

Druhý rok se snažila získat stálé místo v nějakém lepším klubu. Bezmála dvanáct měsíců jí trvalo, než našla útočiště ve Sladkém snu. Celý třetí rok tvrdě pracovala na tom, aby odstranila z cesty přední striptérku, a neváhala dokonce do svého plánu investovat peníze, které tak těžce vydělala. Dalších šest měsíců ztratila tím, že uvažovala o nabídce hlavního vyhazovače, aby se k němu nastěhovala.

Možná, že by na jeho nabídku i přistoupila, kdyby se nenechal rozřezat na šest kusů ve rvačce v putyce, kde pracoval načerno jen proto, že Sarabeth neoblomně trvala na tom, že pokud s ní chce pravidelně sdílet lože, musí zvětšit objem svého bankovního konta.

Ulevilo se jí, když z té záležitosti díky osudu šťastně vyklouzla. Žila teď v New Yorku čtvrtým rokem, bylo jí třiačtyřicet let a neměla už moc času.

Nevadilo jí, že tancuje nahá, je přece vynikající tanečnice. Stála před zrcadlem v ložnici a ze všech stran si prohlížela tělo, které ji živí.

Příroda k ní byla štědrá a obdarovala ji pevnými a plnými ňadry, které nepotřebovaly žádné úpravy. Prozatím. Dlouhé tělo, dlouhé nohy a pevné hýždě. V rukávu měla všechny nezbytné zbraně.

Pravda, musela něco udělat se svým obličejem, ale plastiku považovala za dobrou investici. Od přírody měla úzké rty, krátkou bradu a těžkopádné čelo. Pár návštěv v salonu krásy všechny nedostatky srovnalo. Teď byla její ústa plná a zralá, brada vytvarovaná lehce do špičky a čelo vysoké a rovné.

Sarabeth Greenbalmová vypadala zatraceně dobře, nebo si to o sobě alespoň myslela.

Problém byl v tom, že měla posledních pět set, musela zaplatit nájemné na další měsíc a přišla o své nejlepší kalhotky tanga, které z ní nějaký hodně nažhavený chlápek z davu serval dřív, než mu v tom mohla zabránit.

Bolela ji hlava, nohy bolestí snad ani necítila a pořád byla svobodná.

Jak jen ji mohlo napadnout vyhodit tři tisíce za Důvěrnou známost? Před pár dny jí ta investice možná přišla celkem výhodná, ale ve chvíli, kdy neměla ani na nájem, se jí zmocnil pocit, jako by spláchla těžce vydělané peníze rovnou do záchodu. Služeb seznamek využívají leda tak zkrachovalé existence, pomyslela si, zatímco se soukala do krát-

kých purpurových šatů. Ztroskotanec k sobě zkrátka přitahuje zase jen ztroskotance.

Po prvních dvou schůzkách, které skončily fiaskem, zašla přímo na Pátou avenue do jejich kanceláře a požádala je, aby jí vrátili peníze. Jenže blonďatá ledová královna už zdaleka nebyla tak přívětivá, jako při první schůzce, připomněla si Sarabeth. O vrácení peněz ani o jakékoli jiné náhradě nechtěla ani slyšet.

Sarabeth se probrala ze zamyšlení a přešla z ložnice do kuchyně, což v bytě, který byl sotva větší než společná šatna v zákulisí Sladkého snu, znamenalo jen pár kroků.

Peníze jsou fuč, ty jsou prostě definitivně odepsané. Dostalo se jí jen znovu tvrdé lekce, že musí spoléhat pouze a jedině na sebe.

Když se probírala skromnou nabídkou svého AutoChefa, uslyšela klepání na dveře. Bezmyšlenkovitě si dopnula šaty a pěstí zabušila na zeď. Muž se ženou v sousedním bytě se bezmála každou noc rvali jako psi a souložili jako králíci. Nečekala, že by její rány na zeď rámus ztlumily byť jen o jeden decibel, pouze si potřebovala nějak ulevit.

Jedním okem nedůvěřivě mrkla do kukátka ve dveřích a vzápětí se jí na tváři rozprostřel úsměv holčičky. Rychle odemkla a otevřela dveře dokořán.

„Nazdárek, Santa Clausi."

Oči mu zářily štěstím. „Veselé Vánoce, Sarabeth."

Zachrastil velikou stříbrnou krabicí, kterou nesl pod paží, a zamrkal na ni. „Jestlipak jsi byla hodná?"

Kapitán Ryan Feeney seděl na rohu Evina stolu a pojídal ořechy v cukru. Ve tváři měl dobrácký, mírně nevrlý výraz baseta. Jeho rudé vlasy, tuhé jako dráty, byly protkány tenkými nitkami šedin. Na pomuchlané košili se vyjímala rezavá skvrna od fazolové polévky, kterou měl k obědu. Ráno při holení se musel pořezat, protože na bradě měl malou nezhojenou ranku.

Na první pohled bylo patrné, že tenhle člověk by neublížil ani mouše.

Eva by s ním šla kamkoli, a taky to už nejednou udělala.

Vyškolil ji a naučil, jak dělat práci dobře. Ve své nynější funkci kapitána oddělení elektronické detekce pro ni byl neocenitelným zdrojem informací.

„Rád bych ti sdělil, že ta věcička je originál.“ Vložil si do úst další oříšek. „Jenže ve městě je na dvacet obchodů, kde si ji můžeš koupit.“

„Víš aspoň, kolik jich prodali?“

„V posledních sedmi týdnech jich bylo čtyřicet devět.“ Podrbal se na bradě a přitom dával pozor na čerstvý stroupek. „Tahle sponka stojí zhruba pětistovku. Ve čtyřiceti osmi případech platili zákazníci kredity, hotově jenom jednou.“

„To by mohl být náš člověk.“

„S největší pravděpodobností.“ Feeney vytáhl digitální záznamník. „V hotovosti byla zaplacena v Sálově zlatnictví na Devětačtyřicáté.“

„Prověřím si to, díky.“

„Není zač. Poslyš, nemáš něco dalšího? McNab by se taky rád zapojil, je to docela šikula.“

„McNab?“

„Rád by s tebou dělal. Ten kluk je fakt dobrej a pálí mu to. Mohla bys mu dát běžnou rutinní práci.“

Eva si vybavila mladého detektiva se vším, co k němu neodmyslitelně patřilo: nemožně barevný šatník, bystrý úsudek a pohotová vyřídilka. „Jenže pěkně štve Peabodyovou.“

„Že by si s ním Peabodyová neporadila?“

Eva se zamračila, chvilku poklepávala prsty o stůl a pak pokrčila rameny. „Máš pravdu, vždyť ta holka je už veliká a koneckonců, já bych ho docela potřebovala. Vypátrala jsem bývalého manžela zavražděné. Přestěhoval se do Atlanty. Jeho alibi na inkriminovanou dobu sice vypadá vcelku věrohodně, ale stejně by neuškodilo, kdyby se mu někdo podíval na zoubek. Mohl třeba mít rezervaci do New Yorku nebo mohl s obětí telefonovat.“

„Tohle McNab zvládne levou zadní.“

„Tak mu vyřiď, že to klidně může udělat pravou přední, ale že sebou musí hodit.“ Podala mu disk, který měla na stole. „Jsou na něm všechny dostupné údaje o jejím bývalém manželovi. Já si mezitím stáhnu údaje o partnerech, které jí vybrali v Důvěrné známosti a pošlu mu je hned, jak se na ně podívám.“

„Stejně nechápu, k čemu tyhle agentury jsou.“ Feeney zavrtěl hlavou. „Za mých mladých let jsme se se ženskýma seznamovali úplně obyčejně. Sbalili jsme je v baru.“

Eva pozvedla obočí. „Takhle jsi poznal svou ženu?“

Ušklíbl se. „Fungovalo to, no ne? McNabovi to předám,“ prohlásil a vstal. „Nejsi tady náhodou už přesčas, Dallasová?“

„Jasně že jsem. Ještě si projedu ta jména, a už taky půjdu.“

„Jak myslíš. Co mě se týká, mám už padla.“ Nacpal sáček s ořechy do kapsy a udělal dva kroky směrem ke dveřím. „Chtěl jsem ti ještě říct, že už se na ten vánoční večírek moc těšíme.“

Sotva vzhlédla, protože v duchu už byla myšlenkami u údajů v počítači. „Na jaký večírek?“

„Přece na ten váš.“

„Aha.“ Pokusila se zapátrat v paměti, ale žádný večírek z ní nedokázala vydolovat. „To jsem ráda.“

„Ty o něm ani nevíš, viď?“

„Nene, určitě o něm vím.“ A protože mluvila s Feeneym, usmála se. „Jen ho mám asi v jiné přihrádce. Poslyš, jestli uvidíš ve služebně Peabodyovou, vyřiď jí, že může jít domů.“

„Vyřídím.“

Večírky, pomyslela si s povzdechem. Měla pocit, že poslední dobou jsou v jejím životě na denním pořádku. Když nepořádá večírek Roarke, alespoň ji na nějaký vláčí s sebou. Tušila, co ji čeká a nemine. Vrhne se na ni Mavis a bude si muset nechat upravit vlasy, obličej i tělo a vyzkoušet si nějaké nové šaty z návrhářské dílny Mavisina milého Leonarda.

Když už se musí nějakého zatraceného večírku zúčastnit, proč by alespoň nemohla jít tak, jak je?

Prostě proto, že je Roarkeovou manželkou, od které se očekává, že bude společenským povinnostem věnovat náležitou pozornost a že se bude snažit vypadat přitažlivěji než policistka s hlavou plnou myšlenek na vraždu.

Je to k zesr…, k vzteku, ostatně jako vždycky. I nyní.

„Počítači, vypracuj seznam partnerů, které Důvěrná známost vybrala pro Mariannu Hawleyovou.“

Vyhledávám…

První z pětice partnerů… Dorian Marceli, svobodný, běloch, pohlaví mužské, věk třicet dva.

Zatímco program podle zadání vyhledával v databázi počítače další jména, prohlížela si Eva obličej na obrazovce. Příjemná tvář, v očích plachý pohled. Dorian má rád umění, divadlo a staré filmy. Tvrdí o sobě, že založením je romantik a že hledá partnerku se spřízněnou duší. Jako své koníčky uvádí fotografování a snowboarding.

Přestože ji Dorian ničím zvláštním neupoutal, pro jistotu si ověří, co dělal v noci, kdy byla Marianna zavražděna.

Druhý partner v pořadí… Charles Monroe, svobodný, běloch, pohlaví mužské –

„Oho, podívejme se. Stop.“ S úsměvem na tváři se Eva zadívala na obličej na obrazovce. „Ahoj, Charlie, ráda tě zase vidím.“

Z monitoru se na ni usmívala pohledná tvář, kterou si dobře pamatovala. S Charlesem Monroem se seznámila před necelým rokem. Vyšetřovala tehdy jinou vraždu, případ, který ji svedl dohromady s Roarkem. Charles je skvělý a okouzlující licencovaný společník. Na mysli jí vytanula otázka, co jen může vcelku zámožný gigolo na telefon pohledávat v seznamovací kanceláři.

„No tak, drahý Charlie, vypadá to, že si spolu zase jednou popovídáme. Počítači, vyhledej třetího partnera.“

Třetí partner v pořadí, Jeremy Vandoren, rozvedený

„Poručíku.“

„Počítači, pauza. Ano?“ Přes rameno pohlédla na Peabodyovou, která stála ve dveřích.

„Kapitán Feeney mi vyřídil, že mě dnes už nebudete potřebovat.“

„Máte pravdu. Taky půjdu, jen co projdu zbylých pár jmen.“

„Řekl mi, ehm, že práce na počítači hodláte zadat McNabovi.“

„Ano.“ Eva se opřela, a když pootočila hlavu, zahlédla, jak se Peabodyová snaží zachovat klid ve tváři. „Něco se vám nezdá?“

„Ne, jenom…, Dallasová, vždyť ho nepotřebujete. Jediné, co dokáže, je prudit.“

Eva se zvesela zasmála. „Mně nevadí. A vy se zřejmě budete muset hodně snažit, abyste ho dokázala rozdejchat. Peabodyová, hlavu vzhůru, přidělím mu práci, kterou bude moct dělat u sebe na oddělení elektronické detekce, aby nám tady nezacláněl.“

„Ten si vždycky nějaký způsob najde,“ brblala Peabodyová. „Frajer jeden.“

„Pracuje spolehlivě. A mimochodem…“ Ve chvíli, kdy jí zapípal mobilní videofon, zmlkla. „Do háje, měla jsem vypadnout včas.“ Vytáhla přístroj. „Dallasová.“

„Poručíku.“ Malou obrazovku zaplnil široký, vážný obličej inspektora Whitheyho.

„Pane.“

„Dostali jsme hlášení o další vraždě. Vše nasvědčuje tomu, že souvisí s případem Hawleyová. Policisté už dorazili na místo činu, ale já chci, abyste velení převzala vy. Adresa je Západní Stodvanáctá 23B, byt číslo 5D. Až ohledáte místo činu, zavolejte mi, budu pracovat doma.“

„Ano, pane. Jedu tam.“ Vyskočila na nohy, a jak sahala po bundě, střelila pohledem po Peabodyové. „Jste zpátky ve službě.“

Uniformovaná policistka, která hlídkovala u Sarabethiných dveří, měla v očích psáno, že scénu podobnou té uvnitř viděla Eva už mnohokrát, a že ji uvidí i nyní.

„Strážníku Carmichaelová,“ spustila Eva poté, co očima přelétla štítek se jménem na její hrudi. „Kdo je oběť?“

„Běloška, něco málo před čtyřicet, namístě mrtvá. Byt je veden na jméno Sarabeth Greenbalmová. Žádné stopy po násilném vniknutí nebo po zápasu. Jediná bezpečnostní kamera v budově je u hlavního vchodu. Byla jsem se svým parťákem na hlídce, když nás v 16.35 zastihlo volání z dispečinku. Obdrželi anonymní hlášení 1222, udávající tuto adresu. Převzali jsme hlášení a dorazili na místo činu v 16.42. Vstupní dveře do budovy ani dveře do hlášeného bytu nebyly zabezpečené. Vstoupili jsme a našli mrtvolu. Zajistili jsme místo činu a nahlásili na dispečink podezřelé úmrtí na této adrese.“

„Kde je váš parťák, Carmichaelová?“

„Šel za domovníkem, madam.“

„Výborně. Dohlédněte na to, aby v hale nevznikl rozruch a zůstaňte tam až do odvolání.“

„Madam.“ Carmichaelová sjela pohledem po Evě a Peabodyové, když ji míjely. Peabodyová vzbuzovala v ostatních členech policejní-

ho sboru smíšené pocity závisti, zášti a respektu, jejichž příčinou byla domněnka, že ji Dallasová protěžuje.

V pohledu strážníka Carmichaelové vycítila Peabodyová kombinaci všech tří pocitů. Pokrčila nad tím rameny a zmizela ve dveřích za Evou.

„Zapněte nahrávání, Peabodyová."

„Ano, madam."

„Poručík Eva Dallasová je se svou podřízenou na místě činu na Západní Stodvanácté ulici číslo 23B, v bytě Sarabeth Greenbalmové." Zatímco Eva diktovala, vytáhla z přenosné soupravy ochranný sprej, a když si nastříkala ruce i boty, podala ho Peabodyové. „Oběť je běloška, zatím nedošlo k její identifikaci."

Přistoupila k tělu. Ložnice byla umístěna ve výklenku obývacího pokoje. Místo postele zde bylo jen úzké lůžko, které se dalo v případě potřeby složit. Přes bílé ložní prádlo byla přehozená hnědá deka, jejíž okraje se již třepily.

Vrah tentokrát použil červený vánoční řetěz, který ovinul oběti kolem krku a jako boa ho nechal volně splývat až ke kotníkům. Tělo připomínalo slavnostně upravenou mumii. Ženiny vlasy, jejichž nevšední fialkový tón by Mavis určitě ocenila, byly pečlivě vyčesané a stočené do drdolu.

Rty, jež smrtí již ochably, měla nalíčeny sytě purpurovou rtěnkou a tváře jemnou růžovou tvářenkou. Oční víčka byla až po obočí zvýrazněna perleťovými stíny.

Uprostřed krku byla k vánočnímu řetězu připnutá kulatá zelená ozdoba, na níž v hnízdě proti sobě seděli a zobáčky se dotýkali dva ptáčci, jeden zlatý a druhý stříbrný.

„Hrdličky, jak jinak." Eva si pozorně prohlížela brož. „Našla jsem si tu písničku. Na druhý vánoční den, den celý, celičký, milý splnil své milé sen a dal jí dvě hrdličky." Eva se jemně dotkla nalíčené tváře. „Barva ještě nezaschla. Vsadím se, že nebude mrtvá ani hodinu."

Ustoupila dva kroky dozadu a vytáhla videofon. Musí podat zprávu Whitneymu a potom přivolat výjezdovku.

Když se Eva konečně dostala domů, byla skoro půlnoc. Pobolívalo ji nedoléčené rameno, ale nevěnovala mu pozornost. Daleko horší byla

únava, která na ni v posledních dnech doléhala rychleji a s větší intenzitou než obvykle.

Dobře věděla, co by jí řekl jejich policejní doktůrek. Že na plné zotavení by potřebovala pár dní navíc. Koneckonců měla nárok na dalších deset dní nemocenské, kterých se dobrovolně vzdala, aby se mohla vrátit do služby.

Zabývala se myšlenkami, které ji nijak nepovzbudily, a proto je jednoduše pustila z hlavy.

Jakmile vkročila do teplého domova, žaludek svírající se hlady ji upozornil na to, že celý dlouhý den neměla čas ani pomyslet na jídlo. Jedna sladká tyčinka musí žaludek uchlácholit, napadlo ji. Než se otočila ke skeneru vedle dveří, který monitoroval pohyb v domácnosti, přejela si dlaněmi tváře.

„Kde je Roarke?“

Roarke je ve své pracovně.

Kde jinde, pomyslela si, když stoupala vzhůru po schodech. Ten člověk snad není normální, že nepotřebuje spát jako ostatní. A ještě k tomu bude docela určitě vypadat odpočatě jako ráno, když odcházela z domova.

Nechal dveře otevřené, takže letmý pohled dovnitř jí potvrdil, že se opět nemýlila. Seděl před monitory u širokého, hladkého pracovního stolu a do videofonu udílel nějaké příkazy. Za ním tiše hučel laserový fax.

A vypadal tak sexy, že stál za hřích.

Když do sebe rychle hodí tu sladkou tyčinku, vrátí se jí energie a mohla by ho klidně jaksepatří svést.

„Copak si aspoň někdy nedáš pohov?“ zeptala se ho hned ve dveřích.

Pohlédl na ni a usmál se. Pak se otočil zpátky k videofonu. „Dobře, Johne, dohlédněte na to, aby provedli ty změny. Zítra si o nich promluvíme podrobněji.“ Přerušil spojení.

„Nemusel jsi končit,“ spustila. „Chtěla jsem jen, abys věděl, že už jsem doma.“

„Krátil jsem si dlouhou chvíli, zatímco jsem na tebe čekal.“ S hlavou nakloněnou na stranu si ji prohlížel. „Zapomněla ses najíst, viď?“

„Dostala jsem chuť na sladkou tyčinku. Máme nějakou?“

Vstal a po naleštěné podlaze přešel k AutoChefovi. O minutu později vytáhl hlubokou zelenou misku s polévkou, ze které se kouřilo.

„Tohle přece není žádná tyčinka."

„Nejdřív se postarám o ženu, a teprve potom o dítě." Postavil polévku na stůl a nalil si brandy.

Eva přistoupila ke stolu, a když si přivoněla k polévce, málem omdlela hlady. „Voní báječně," oznámila a posadila se, aby ji mohla rychle zhltnout. „Ty už jsi jedl?" zeptala se s plnou pusou. Když postavil na stůl ještě talíř s horkým chlebem, vzdychla blahem. „Neměl bys mě tolik rozmazlovat."

„Je to jedna z mých drobných radostí." Posadil se vedle ní, usrkával své brandy a pozoroval, jak se jí po horkém jídle vrací barva do obličeje. „Ano, jedl jsem, ale kousek chleba bych si ještě dal."

„Hm." Rozlomila velký krajíc na dvě půlky a jednu mu podala. Teplo domova, pomyslela si. Dva lidé se po dlouhém dni sejdou a dělí se o polévku a o chléb.

Docela jako… normální lidé.

„Takže… Akcie Roarkeových závodů šly včera nahoru, myslím, že o osm bodů."

Povytáhl obočí. „O osm a tři čtvrtě. Probudil se ve vás zájem o obchod s cennými papíry, poručíku?"

„Řekněme, že na tebe jen trochu dávám pozor. Kdyby totiž šly tvé akcie dolů, musela bych se tě třeba vzdát."

„Projednám tvou připomínku jako samostatný bod na nejbližší valné hromadě akcionářů. Dáš si trochu vína?"

„Proč ne? Dojdu pro ně."

„Seď a jez. Rád se o tebe starám a ostatně – ještě jsem neskončil." Vstal a z police na víno vyndal láhev, která už byla otevřená a měla správnou teplotu.

Zatímco naléval, vyškrábala Eva z misky poslední zbyteček polévky. Musela se ovládnout, aby misku nevylízala. Vnímala, jak se jí po těle rozlévá pocit tepla a bezpečí domova. „Roarkeu, my pořádáme večírek?"

„Určitě. A kdy?"

„To já právě nevím.“ Vzhlédla k němu. Na čele mezi obočím se jí utvořila malá rýha. „Kdybych věděla kdy, asi bych se tě neptala. Feeney mluvil o nějakém vánočním večírku.“

„Ach, ano, třiadvacátého prosince pořádáme večírek.“

„Proč?“

„Evo, miláčku.“ Než si sedl, sklonil se k ní a políbil ji na temeno. „Protože jsou svátky.“

„Jak to, žes mi nic neřekl?“

„Určitě jsem ti to říkal.“

„Já si nevzpomínám.“

„Máš po ruce svůj digitální diář?“ Sice si pro sebe něco mručela, ale vytáhla ho z kapsy, zapnula a zadala datum. Na displeji se objevil zápis, pod nímž se skvěly její iniciály. Nebylo pochyb o tom, že si údaj zapsala sama.

„Aha.“

„Zítra přivezou stromky.“

„Stromky?“

„Ano. V salonu budeme mít jeden pro hosty a několik jich dáme nahoru do tanečního sálu. A pak jsem přemýšlel, že si dáme malý stromek do ložnice a že si ho sami ozdobíme.“

Zvedla obočí. „Ty chceš *zdobit stromek?“*

„Ano, chtěl bych.“

„S něčím podobným ale nemám vůbec žádné zkušenosti. Nikdy v životě jsem vánoční stromek nezdobila.“

„Já taky ne, tedy, už hodně dlouho ne. Oba jsme úplní začátečníci.“

Projela jí nová vlna tepla, která neměla nic společného s horkým jídlem ani s vybraným vínem. Sešpulila ústa. „Asi to pěkně zvrtáme.“

Vzal ji za ruku, kterou k němu vztáhla. „Zvládneme to, uvidíš. Už je ti líp?“

„Ano, je mi dobře.“

„Pověz mi, co bylo dnes večer, jestli máš do toho chuť.“

Pevně mu stiskla ruku. „Jo, mám.“ Pustila se ho a vstala, protože při chůzi se jí lépe přemýšlelo.

„Dostal další,“ začala. „Stejný postup. Bezpečnostní kamera u hlavního vchodu do budovy ho zachytila. Oblek Santa Clause, veliká stříbrná krabice s krásnou mašlí. Dal jí kulatý špendlík se dvěma ptáčky.“

„S hrdličkami.“

„Přesně tak, tedy, aspoň si to myslím. Já vlastně nemám potuchy, jak taková zatracená hrdlička vůbec vypadá. Žádné známky násilného vloupání, žádné stopy zápasu, takže mě nepřekvapí, až mi z toxikologie potvrdí, že byla napraná sedativy. Spoutal ji a do pusy jí pravděpodobně nacpal roubík, protože byt nemá zvukotěsnou izolaci. Roubík tam sice po sobě nikde nenechal, ale na jazyku i v ústech se našla nějaká vlákna.“

„Znásilnil ji?“

„Ano, úplně stejně jako tu první. Na pravém ňadru měla čerstvě obtisknuté tetování. Má pravá láska. Celou ji zase ovinul červeným vánočním řetězem, nalíčil jí obličej a učesal vlasy. V koupelně nebylo ani smítko. Řekla bych, že napřed vydrbal sebe a pak po sobě uklidil celou koupelnu. Když jsem dorazila na místo, byla mrtvá sotva hodinu. Anonymní telefonát přišel z veřejného automatu na drobné, který je o půl bloku dál.“

Roarke sledoval, jak se jí zmocňuje pocit zmaru. Vstal a oběma jim dolil víno. „Kdo byla oběť?“

„Striptérka, tanečnice u tyče. Pracovala ve Sladkém snu, v jednom nóbl klubu ve West Side.“

„Vím, kde to je.“ Když se k němu obrátila a přimhouřila oči, podal jí plnou skleničku. „No ano, je to tak, ten klub mi taky patří.“

„Tohle mě vážně dokáže naštvat.“ Jeho úšklebek nijak nekomentovala, jen zhluboka vydechla. „Tak dál. Měla odpolední směnu, domů odcházela těsně před pátou. Všechno nasvědčuje tomu, že šla rovnou domů. V šest se podívala, co by si mohla dát z AutoChefa, a přesně ve stejnou dobu zachytila vnější kamera toho bastarda, jak vchází do budovy.“

Eva se dívala do sklenky s vínem. „Navečeřet se už asi nestihla.“

„Pracuje rychle.“

„Ano, a při práci se skvěle baví. Mám takové tušení, že chce být se všemi dvanácti hotov do Nového roku. Musím projít její osobní záznamy, všechny hovory na videofonu a musím prověřit její finance. Pak musím zjistit, odkud pochází ta brož. Když jsem se zaměřila na oblečení pro Santa Clause a vánoční řetězy jako na možnou stopu,

nikam jsem se nedostala. Jaká je kruci souvislost mezi příjemnou sekretářkou a erotickou tanečnicí?“

„Tenhle tvůj tón už znám.“ Obrátil se ke svému pracovnímu stolu. „Pojď, podíváme se, jestli na něco nepřijdeme.“

„Já po tobě ale nechci, abys mi vyhledával informace.“

Hodil po ní letmý pohled. „Ale naznačila jsi to. Jakže se jmenovala?“

„Nic jsem ti nenaznačila. Sarabeth, jedno slovo bez h uprostřed, Greenbalmová.“ Stoupla si za jeho židli. „Přemýšlela jsem nahlas. Adresa je Západní Stodvanáctá 23B.“

„Mám ji. Na co se chceš koukout?“

„Záznamy hovorů na videofonu projedu zítra ráno. Mrkni teď na její finance nebo její osobní záznamy.“

„Finance jsou na delší dobu, můžeme začít u nich.“

„A ne abys dělal ramena,“ varovala ho Eva. Když se jí jeho ruka proplížila kolem pasu a přitáhla ji blíž k němu, usmála se.

„Ovšemže *budu* dělat ramena. Subjekt Sarabeth Greenbalmová,“ zadal údaj a obličej zabořil Evě pod bradu. „Bytem na Západní Stodvanácté.“ Jedna ruka se plížila vzhůru po těle a přikryla jí ňadro. „Všechny údaje o financích, poslední transakce jako první.“

Vyhledávám…

„Teď,“ šeptl a otočil si Evu čelem k sobě, „mám dost času na…“ Zaútočil horkými a otevřenými ústy a přisál se k jejím. Zatočila se jí hlava a měla pocit, že se vznáší někde pod stropem.

Údaje jsou kompletní.

„Dobře.“ Kousl ji do spodního rtu. „Zřejmě nemám dost času. Vaše údaje, poručíku.“

Odkašlala si a vydechla. „Jsi dobrý.“ Vydechla ještě jednou. „Chci tím říct, že jsi vážně dobrý.“

„Já vím.“ A protože viděl, že nestojí pevně na obou nohou, stáhl ji k sobě na klín.

„Hele, já tady mám práci.“

„Já taky.“ Otočil ji zády k sobě a jemně jí skousl kůži vzadu na krku. „Já mám práci tady a ty máš práci tam.“

„Nemůžu pracovat, když mě…“ Nahrbila se, potlačila příval smíchu a pokusila se vnímat údaje na obrazovce. „Největší výdaje měla za

nájem, na druhém místě za oblečení. Většinou nakupovala značkové věci, kvůli daním. Nech toho!“ Plácla ho přes hbité prsty, kterým se mezitím podařilo rozepnout jí knoflíčky na košili až k pupíku.

„Číst informace umíš i bez košile,“ ohradil se a pomalu jí ten kousek plátna stahoval z ramen.

„Kamaráde, aby bylo jasno, ještě pořád mám u sebe v podpaží pouzdro, takže –“ Znenadání vyskočila na nohy, až potichu zaklel. „Do háje. Do háje! Tady to je. Ten parchant. Mám to! Mám spojitost!“

Vzdal se myšlenky, že by se s ní pomiloval. Obrátil svou pozornost k monitoru. „Kde?“

„Tady. Tři tisíce do Důvěrné známosti elektronickým převodem před šesti týdny.“

Očí jí plály. Když se k němu obrátila, bylo mu jasné, ze v nich nezůstala ani stopa po vášni, pouze obrovská síla. „Ona i Hawleyová si vybraly stejnou seznamovací kancelář. To přece není náhoda, to je jasná souvislost. Potřebuju teď zjistit, koho jí vybrali za partnery,“ přemýšlela nahlas. Když zachytila Roarkeův tázavý pohled, zavrtěla hlavou. „Nene, tohle si najdu hezky legálně, v jejich databázi. Zítra za nimi zajdu.“

„Můžu se k nim dostat hned teď.“

„Já vím, nezákonně.“ Stálo ji hodně úsilí, aby zachovala vážnou tvář, když viděla, jak se na ni šklebí. „Nezapomeň, že to není tvoje práce. Ale stejně ti děkuju za pomoc.“

„Jak moc mi děkuješ?“

Stoupla si mu mezi kolena a z výšky na něj shlédla. „Myslím, že bys konečně mohl dokončit péči, kterou jsi tak láskyplně započal.“ Obkročmo se na něj posadila. „Nejdřív se ale trochu postarám já o tebe.“

„Co kdybychom…“ Rukou jí vjel do vlasů a přitáhl si ji těsně k ústům „…se o sebe starali navzájem?“

„Skvělý nápad.“

Kapitola pátá

Eva seděla doma ve své pracovně a dávala si dohromady nové údaje. Prosklenou stěnou jí na záda nesměle dopadaly zimní sluneční paprsky. Aby mohla být do oběda hotová se zprávou pro nadřízené, potřebovala si ještě doplnit několik nejasností.

„Zapnout počítač. Detailní údaje o seznamovací kanceláři s názvem Důvěrná známost, adresa Pátá avenue, New York."

Vyhledávám… Důvěrná známost, založena v roce 2052, sídlo na Páté avenue, majitelé a provozovatelé Rudy a Piper Hoffmanovi.

„Stop, chci potvrdit, že dotazovaný podnik je majetkem Rudyho a Piper Hoffmanových."

Potvrzeno. Rudy a Piper Hoffmanovi, dvouvaječná dvojčata, věk dvacet osm let. Bytem na Páté avenue 500. Požadujete další údaje o Důvěrné známosti?

„Ne, teď chci vyhledat a zobrazit všechny údaje o majitelích."

Vyhledávám…

Dala čipům ve svém počítači čas, aby provedly všemožná kouzla, a došla si pro hrnek kávy. Dvouvaječná dvojčata, vrtalo jí hlavou, zatímco AutoChef plnil její přání. Bratr a sestra. Myslela si, že jsou milenci. Když o nich chvilku přemýšlela a vybavila si, jak se jeden druhého dotýkali, jak se na sebe dívali a jak se pohybovali, nešlo jí na rozum, jestli má pravdu počítač nebo ona.

Nebyla schopná strávit vlastní domněnku.

Koutkem oka zachytila pohyb ve dveřích přesně o zlomek vteřiny dřív, než Roarke vstoupil.

„Dobré ráno. Vstala jsi dnes brzy."

„Než se pustím do další práce, chtěla bych poslat Whitneymu předběžnou zprávu." Z AutoChefa si vyndala kávu a odhrnula si vlasy z čela. „Dáš si taky šálek?"

„Ano, prosil bych." Když si od ní bral kávu, oplatil její zamračený pohled zářivým úsměvem. „Dnes mám na programu samé schůzky."

„Ještě něco?" zeptala se úsečně a naprogramovala si další kávu.

„Kdybys potřebovala, klidně mi zavolej."

Zamručela a upřela pohled na obrazovku, protože jí počítač právě hlásil, že našel všechny potřebné údaje. „Jo, dobře. Mám –“ Znenadání ji Roarke popadl za košili a přitáhl si ji k sobě. Překvapením vyjekla. „Hele, co si to – Uložit data!“ zvolala duchapřítomně a dloubla do svého manžela.

„Líbí se mi, jak po ránu voníš,“ prohlásil Roarke. Při těch slovech se k ní naklonil a přivoněl jí k vlasům.

„Vždyť je to jen mýdlo.“

„Já vím.“

„Vzpamatuj se.“ Sama se však svou radou neřídila, protože i jí se rozproudila krev. „Musím pracovat,“ mumlala, zatímco se k němu vinula.

„Já taky. Chybíš mi, Evo.“ Odložil stranou šálek s kávou, aby ji mohl obejmout. Netoužil po ničem jiném, než ji chvilku držet v náručí.

„V poslední době jsme na sebe moc času neměli.“ Jaký to je blažený pocit, opřít se o něj a prostě jenom být. „Jenže já už se toho případu nemůžu vzdát.“

„Nic takového od tebe nečekám.“ Dělalo mu dobře třít se tváří o její. „Nic takového po tobě ani nechci.“ Navzdory svým slovům se však stále nedokázal v myšlenkách ani v srdci smířit s tím, jak hluboko ji zasáhl její poslední případ. „Vím, co mě čeká, chvilku pro sebe si budu muset ukradnout.“ Narovnal se a zlehka ji políbil na rty. „Ale já krást umím, s tím jsem nikdy neměl potíže.“

„To mi nemusíš připomínat.“ Usmála se a vzala jeho obličej do dlaní.

Ve dveřích stála Peabodyová a pozorovala je. Přišla v nepravou chvíli, a teď už nemohla ani zmizet, ani vstoupit. Zastihla je zkrátka v důvěrné chvilce, i když jenom stáli čelem k sobě. Roarke držel Evu za ramena a na tvářích cítil její dlaně. Peabodyová se začervenala a u srdce jí píchlo závistí.

V rozpacích zlehka zakašlala, protože ji nenapadlo, jak jinak by je mohla upozornit na svou přítomnost.

Roarke svěsil paže a s úsměvem se obrátil ke dveřím. „Dobré ráno, Peabodyová. Dáte si kávu?“

„Ehm, ano. Díky. Je tam… pěkná zima.“

„Vážně?“ zareagoval Roarke. Eva přistoupila k pracovnímu stolu.

„Ano, ještě štěstí, že nebude mrznout,“ drmolila Peabodyová. „Odpoledne nás může překvapit hustým sněžením.“

„Jste snad z meteorologického ústavu?“ podivila se Eva a pozorně se na svou podřízenou podívala. Zardělé tváře, oči naměkko, ruce si nervózně pohrávaly s mosaznými knoflíčky. „Co se stalo?“

„Vůbec nic. Díky,“ řekla Roarkeovi a vzala si od něho šálek s kávou.

„Není zač. Nebudu vás rušit.“

Jakmile za sebou zavřel dveře do vedlejší místnosti, Peabodyová si povzdechla. „Já prostě nechápu, jak si můžete pamatovat svý vlastní jméno, když se na vás takhle podívá.“

„No, když ho náhodou zapomenu, tak mi ho prostě připomene.“

Přestože jí ironie v Evině odpovědi neunikla, přistoupila Peabodyová blíž a zeptala se. „Jaké to je?“

„Co myslíte?“ Eva pohlédla své podřízené do očí. Protože ji její dychtivý pohled uvedl do rozpaků, pokrčila rameny a pokusila se změnit téma hovoru. „Peabodyová, do práce.“

„Není to přesně ono?“ přerušila ji Peabodyová. „Nehledaly ty dvě ženské náhodou to, co vy už máte?“

Eva pootevřela ústa a zase je sklapla. Pohlédla na zavřené dveře do vedlejší místnosti. „Je to silnější, než si myslíte,“ slyšela se, jak odpovídá. „Najednou se všechno změní a vy zjistíte, co má v životě cenu. Změníte se i vy a už nikdy nebudete stejná jako dřív. Část vašeho já se možná někde v hloubi duše strachuje, co by bylo, kdyby…, ale on tu je a vždycky bude. Stačí jen, když natáhnete ruku, a on tu prostě je.“

Netušila, že by se mohla tolik rozpovídat. Strčila si ruce do kapes. „Copak tohle všechno najdete přes počítač, když mu o sobě svěříte pár údajů, a on vám podle povahy i životního stylu najde partnera? Já nevím. Vím jen, že máme dvě mrtvé ženy, které se rozhodly, že to zkusí. Přisuňte si židli, Peabodyová, podíváme se, jak jsme daleko.“

„Ano, madam.“

„Znovu pořádně prověříme Jeremyho Vandorena. City musí jít stranou, potřebujeme zjistit, jestli je podezřelý, nebo nevinný. Ve chvíli, kdy budeme mít detailní podrobnosti o všech pěti partnerech, které vybrali pro Hawleyovou, zajdeme znovu do Důvěrné známosti.“

„Detektiv McNab se hlásí do služby.“

Eva vzhlédla. Ian McNab se tyčil ve dveřích pracovny a spokojeně a zeširoka se culil. Přes zelenou kombinézu si oblékl křiklavě rudou vestu ke kolenům, ze které oči jen přecházely. Dlouhé prameny lesklých zlatých vlasů měl svázané zelenočervenou pruhovanou stužkou.

Eva vycítila, jak Peabodyová vedle ní ztuhla, a povzdechla si.

„Jak se máte, McNabe?“

„Skvěle, poručíku. Nazdar, Peabodyová.“ Přidrzle na ni mrkl a přisedl si na roh stolu. „Kapitán Feeney povídal, že byste mě mohly potřebovat na ten případ se Santa Clausem. Jsem vám k službám. Něco k snědku by se náhodou nenašlo?“

„Mrkněte se do AutoChefa, třeba tam něco objevíte.“

„Paráda. Dělat pro vás, Dallasová, má své nesporné výhody.“ Významně na Peabodyovou povytáhl obočí a šel se poohlédnout po něčem k snídani.

„Když už toho zabedněnce vážně chcete vzít do týmu,“ hučela tiše Peabodyová, „proč by aspoň nemohl dělat u sebe na elektronickým?“

„Protože vás chci naštvat, Peabodyová. Na ničem jiném mi v životě nezáleží. Když už jste tady, McNabe,“ pokračovala Eva, „vezměte si na starost počítač, a my s Peabodyovou vyrážíme do terénu.“

„Nechtě mi seznam, co všechno mám vyhledat,“ řekl a zakousl se do buchty plněné borůvkami. „Já už se s tím nějak poperu.“

„Až se najíte,“ sdělila mu Eva mírně, „projděte jména ve složce Hawleyová a vytáhněte o nich všechny údaje.“

„Včera v noci jsem omrknul jejího bývalého,“ hlásil s plnou pusou. „Zatím jsem ale nepřišel na nic, co by v jeho alibi nehrálo.“

„Dobře.“ V duchu ocenila jeho pohotovost, ale nahlas neřekla nic. Beztak bude Peabodyová celý den rozmrzelá. „Další seznam vám pošleme z terénu, prověříte jména, která na něm budou, a pak oba seznamy porovnáte. Zvlášť si dejte záležet na dvojčatech Hoffmanových, na Rudým a Piper. Zajímá mě všechno, co se vám jen trochu nebude zdát. Jo, a na tohle se taky mrkněte.“

Otočila se k počítači, vyhledala příslušnou složku a zhotovila hologram druhé brože. „Pokuste se zjistit, kdo ji vyrobil, kolik kusů existuje, kde se prodává, kolik se jich prodalo a komu. Pak svá zjištění po-

rovnejte s tím, co víme o té první sponce do vlasů, kterou měla Hawleyová. Rozuměl jste všemu, všechno jasné, McNabe?“

„Madam.“ Rychle polkl a prstem si poklepal na spánek. „Je to tady.“

„Najděte mi jméno, které je na obou seznamech a souvisí i s těmi cetkami, a já se postarám, abyste až do konce života měl každé ráno k snídani čerstvé borůvkové buchty.“

„To abych se sakra snažil.“ Propletl si prsty na rukou. „Pusťte mě, jdu na to.“

„Peabodyová, jedem.“ Eva vstala a sáhla po své tašce. „Nerušte Roarkea, McNabe,“ upozornila ho a vyšla z pracovny.

„Sluší ti to, Peabodyová,“ pronesl McNab, když už byla oslovená ve dveřích. Zašklebila se, zasyčela a byla tatam. McNab se s uspokojením vrhl do práce.

„V elektronické detekci přece není nouze o dobré detektivy, kteří mají úroveň,“ brblala Peabodyová cestou po schodech dolů. „Jak je možné, že zrovna na nás se musí přilepit jediný trouba z oddělení?“

„Máme zkrátka štěstí.“ Eva popadla bundu, která od včerejší noci zůstala viset na dolním sloupku u zábradlí, a v chůzi se do ní nasoukala. „Do háje, venku je zase ohavná zima.“

„Měla byste už konečně vytáhnout teplejší kabát, poručíku.“

„Jsem na tuhle bundu zvyklá.“ Vklouzla rychle do auta. „Proboha, honem zapnout topení,“ přikázala. „Dvacet pět stupňů.“

„Vaše nové vozítko je drahoušek.“ Peabodyová se uvelebila na sedadle. „Všechno báječně funguje.“

„Máte sice pravdu, ale to auto nemá duši.“ Navzdory svým slovům se Eva s uspokojením podívala na fungující videofon, který hlásil přijatý hovor. „Zapněte ho a zkontrolujte hovory,“ pokynula Peabodyová, když projížděla branou.

„Dallasová? Dallasová! Do háje.“ Na obrazovce se objevila vzteky zkřivená tvář jinak velmi přitažlivé reportérky Nadine Furstové. „Nestihla jsem tě už doma a Summerset povídal, že jsi někde na pochůzce. Zvedni ten zatracený krám, prosím tě.“

„A víš, že se mi nechce?“

„Do háje, tahle městská auta, ve kterých vy policajti jezdíte, zásadně nefungujou.“

Peabodyová s Evou se na sebe pobaveně ušklíbly a dál poslouchaly, jak se Nadine rozčiluje. „Myslím, že něco zavětřila.“

„Určitě,“ přikývla Eva. „Chce ze mě vytáhnout informace pro dopolední vysílání a pak mě bude honit do svého živého pořadu v pravé poledne.“

„Dallasová, potřebuju pár informací o těch dvou zavražděných ženských. Je mezi těmi případy nějaká spojitost? No tak, Dallasová, buď kámoška. Nutně potřebuju nějakou bombu pro dopolední zpravodajství.“

„Co jsem vám povídala,“ utrousila Eva samolibě, zatímco kličkovala v zácpě.

„Ozvi se, no tak, prosím tě. Můžeme spolu natočit i interview. Všichni tu na mě tlačí.“

„Srdce mi krvácí.“ Eva zívla, když se Nadine konečně odpojila.

„Mám ji ráda,“ poznamenala Peabodyová.

„Já taky. Je čestná, přesná a svou práci dělá dobře, ale to ještě neznamená, že mám čas na to, abych se strhla pro větší sledovanost jejího pořadu. Když se mi povede pár dní se jí vyhýbat, začne šťourat sama od sebe. Nechme se překvapit, čím tentokrát prozměnu nakrmí ona nás.“

„Jste nevyzpytatelná, poručíku, a to se mi na vás líbí. Ale McNab –“

„Pusťte ho už z hlavy, Peabodyová,“ navrhla jí Eva. Mezitím se na parkovišti při okraji Páté avenue vyhoupla do druhého patra.

Uvnitř budovy zamířila přímo k prosklenému výtahu a s palci zaháknutými do kapes se nechala vyvézt nahoru ke kancelářím Důvěrné známosti.

Recepci dnes obsluhoval mladý bůžek, jehož ramena byla široká jako táhlé pohoří, barva jeho kůže připomínala nefalšovanou švýcarskou čokoládu a oči se podobaly antickým zlatým mincím.

„Přestaňte se klepat,“ špitla Eva. Namísto odpovědi Peabodyová jen něco zamručela.

„Vyřiďte Rudymu a Piper, že s nimi chce mluvit poručík Dallasová se svou podřízenou.“

„Poručíku.“ Velmi zvolna protáhl ústa do snivého úsměvu. „Je mi líto, ale Rudy a Piper mají konzultace s klienty.“

„Řekněte jim, že jsem tady,“ zopakovala Eva. „A taky jim sdělte, že přišli o další klientku.“

„Jistě.“ Pokynul vlevo směrem k odpočinkovému koutku. „Udělejte si, prosím, pohodlí, a pokud máte chuť, objednejte si nějaké občerstvení.“

„Nenechte mě čekat dlouho.“

Bůžek vzal její slova vážně. Dřív než si Peabodyová stačila objednat tekutinu, které zde dali název malinová pěna, vstoupila Piper s Rudým do haly.

Jako posledně i nyní měli na sobě bílé oblečení, tentokrát dlouhé pláště, které jim splývaly ke kotníkům. Piper oživila tu záplavu běloby modrou hedvábnou šerpou. Oba měli v pravém uchu po jedné náušnici ve tvaru kruhu – obě náušnice tvořily dohromady pár.

Evě z té maličkosti naskočila husí kůže.

„Poručíku.“ Rudy promluvil, aniž sundal ruku ze sestřina ramene. „Máme naspěch, poránu je náš program nabitý.“

„Bude ještě hůř. Chcete si promluvit tady, nebo v soukromí?“

V exotických očích se Rudymu mihl slabý záblesk podráždění. Ovládl se však a šarmantně pokynul k chodbě vedoucí k jejich kancelářím.

„Sarabeth Greenbalmová,“ spustila Eva ve chvíli, kdy se za ní zavřely dveře. „Byla nalezena zavražděná včera v noci. Byla to vaše klientka.“

„Bože, můj Bože.“ Piper se náhle sesula na širokou bílou židli a rukama si zakryla obličej.

„Tiše, tise.“ Rudy pohladil Piper po vlasech a potom ji hladil vzadu po krku. „Jste si jistá, že byla naší klientkou?“

„Ano, jsem. Potřebuji seznam partnerů, které jste jí vybrali. Kdo z vás s ní mluvil?“

„Zřejmě já.“ Piper složila ruce do klína. V hlubokých vyděšených očích zelené barvy se leskly slzy a bledá ústa obtažená zlatou rtěnkou se jí chvěla. „Pokud nemají zákazníci zvláštní přání, já pracuji s ženami a Rudy s muži. Zjistili jsme, že o romantických i sexuálních touhách a potřebách se našim klientům lépe hovoří s člověkem stejného pohlaví.“

„Dobře.“ Eva hleděla Piper zpříma do očí a snažila se nevnímat, jak se její dlaň sune nahoru, kde už na ni čeká ruka jejího bratra.

„Pamatuju si na ni. Sarabeth. Vzpomínám si, že první dva partneři se jí nelíbili a že chtěla zpátky své peníze.“

„Vrátili jste jí je?“

„Ne. Jakmile se klient s vybranými partnery sejde, peníze už nevracíme.“ Než Rudy přešel k psacímu stolu, znovu povzbudivě stiskl sestřinu ruku.

„Chápu. Minule jste se nezmínili, že vám společnost patří.“

„Neptala jste se,“ odpověděl stroze Rudy a začal vyhledávat údaje, které po něm Eva chtěla.

„Kdo jiný kromě vás dvou má přístup k údajům o klientech?“

„Pracuje pro nás třicet šest poradců,“ začal Rudy. „Vstupní rozhovor vyřizujeme s klientem osobně já nebo Piper. Potom předáme klienta poradci, který nejlépe vyhovuje jeho potřebám. Naši poradci jsou prověření, patřičně vyškolení a mají licenci, poručíku.“

„Chci jejich jména a osobní údaje.“

Přivřel oči a na okamžik strnul. „S vaším požadavkem ovšem nemohu souhlasit, pokládám ho za nepřiměřený zásah do soukromí našich zaměstnanců.“

Eva naklonila hlavu na stranu. „Peabodyová, zažádejte o okamžité povolení k domovní prohlídce ve firmě Důvěrná známost a o příkaz k zajištění všech záznamů o personálu a o klientech. Uveďte souvislost s případy Hawleyová a Greenbalmová a požádejte, aby příkaz poslali na můj mobilní videofon. A pospěšte si s tím, ano?“

„Rozumím, poručíku.“

„Rudy.“ Piper sepjala ruce a vstala. „Je to vážně nutné?“

„Myslím, že ano.“ Napřáhl k ní paži, a když k němu přikročila, vzal ji za ruku. „Pokud mají být naše záznamy součástí policejního vyšetřování, chci to mít úředně doložené. Poručíku Dallasová, pokud ve vás vzbuzuji pocit, že neprojevuji dostatek pochopení pro spolupráci, omlouvám se. Ale snažte se mě pochopit, chráním velký počet lidí.“

„Já taky.“ Piper sebou cukla, když Evin videofon zapípal. „Omluvte mě.“ Eva se k nim otočila zády a vytáhla přístroj z kapsy. „Dallasová.“

„Už víme, jaký líčidla měla na sobě ta Hawleyová .“ Na obrazovce se mračila Dickieho tvář. „To svinstvo má značku Přirozená dokonalost, přesně jak jsem si myslel, je zatraceně drahý.“

„Dobrá práce, Dickie.“

„Jo, dělal jsem na tom přesčas, a přitom nemám koupenej ani jeden dárek na Vánoce. Podle předběžný zkoušky má Greenbalmová na sobě stejnej sajrajt. Koupíš hojen v kosmetickejch salonech nebo podobnejch centrech. V běžným krámu ho neseženeš, ani v těch lepších ne, a přes elektronický obchody už vůbec.“

„Moc ti děkuju, usnadnils nám pátrání. Kde se ty přípravky vyrábějí?“

Jeho zamračená tvář se roztáhla do širokého a poťouchlého úšklebku. „V Kenbaru, v divizi Renesanční krásy a zdraví, což je jedna z fabriček Roarkeových závodů. Dallasová, víš ty vůbec, v čem všem má ten tvůj starej prsty?“

„Do háje!“ Na víc se v té chvíli Eva nezmohla. Přerušila spojení a otočila se. „Prodávají se v některém salonu tady v budově výrobky značky Přirozená dokonalost?“

„Ano.“ Způsob, jakým se Piper opřela o Rudyho, Evě zahoupal žaludkem. „V devátém patře v salonu Samé krásné věci dostanete nejlepší výrobky, které řada nabízí.“

„Je i ten salon součást vašeho podnikání?“

„Ne, je to samostatná firma. Máme však velmi dobré vztahy se všemi butiky a salony zde v budově.“ Rudy se přesunul k psacímu stolu a otevřel přihrádku, ze které vyndal lesklou skládací brožuru s doprovodným diskem. „V rámci našich konzultací poskytujeme zákazníkům výhodné komplexní služby, které zahrnují návštěvu salonu a poukázky na různé dárky,“ vysvětloval a podával Evě materiály.

„Samé krásné věci,“ pokračoval, „je nejluxusnější salon u nás v budově, kde v rámci programu Diamantový den rovněž nabízejí zákazníkům komplex služeb, v nichž je na oplátku obsažena konzultace v naší agentuře.“

„Šikovně vymyšlené.“

„Ano, obchody jdou celkem dobře,“ odpověděl Rudy.

„Domovní prohlídka povolena, poručíku.“ Peabodyová zastrčila svůj videofon. „Právě vám posílají příkaz.“

„Pošlete všechny údaje McNabovi," nařídila Eva Peabodyové, když nastoupily do výtahového válce.

„Úplně všechny?"

Přestože Peabodyová vykulila oči, Eva neměla slitování. „Ano. Nejdřív mu pošlete jména partnerů Greenbalmové, a teprve pak údaje o personálu. Jako další bod pošlete seznam klientů za uplynulý rok, i když já osobně si myslím, že ten náš parchant žije v hluboké přítomnosti."

„Zabere mi to asi tak dvacet až třicet minut."

„Najděte si tichý koutek a dejte se do díla. Já vystupuju, a vy, až skončíte, vyzvednete mě tady v salonu."

„Ano, madam."

„A seberte se už, Peabodyová. Trucování vám nesluší."

„Já přece netrucuju," odsekla Peabodyová důstojně. „Já jenom skřípu zuby." Hlasitě popotáhla, ale to už se dveře od výtahu se šustotem zase zavřely.

Podlaží, na němž se salony nacházely, vonělo lesy a loukami. Z reproduktorů se linula tichá, zvonivá hudba fléten a lyr. Podlahu pokrýval koberec, jenž se barvou i složením podobal poházeným okvětním lístkům růží. Po matných stříbrných stěnách pomalu stékala v pramíncích voda a odtékala úzkým kanálkem, který vedl po obvodu celého poschodí. Na jeho hladině plavaly malé labutě v pastelových barvách.

Na patře bylo šest salonů. Do každého z nich se vcházelo klenutým obloukem v prosklené stěně, obrostlým popínavými rostlinami. Vstup do Samých krásných věcí lemoval Nehynoucí kvítek, exoticky vyhlížející rostlinka, která se spirálovitě vinula po tenkém pozlaceném oblouku.

No ovšem, pomyslela si. Přesně tenhle kvítek jí kdysi přivodil nejedno trápení.

Pohyblivé dveře se hladce rozestoupily, jakmile se přiblížila. Prostorné a přepychové vstupní hale dominovala hluboká skořepinová křesla s bledězeleným polstrováním. V každém byla zabudovaná miniobrazovka a komunikační systém. Téměř všechny vystavené sochy a plastiky aktů byly z bronzu.

V prostorné hale kmitali malí androidi určení k obsluze a roznášeli občerstvení, různé materiály ke čtení, brýle na prohlížení virtuální

reality a další věci, které si zákazníci objednali, aby si ukrátili dlouhou chvíli, zatímco se odborný personál staral o vylepšení jejich vzhledu.

V hlubokých křeslech čekaly na své procedury dvě ženy, vedly bezduché řeči a popíjely nápoj, který vypadal jako mořská pěna. Přes sebe měly přehozené lasturově růžové plyšové pláště, na jejichž klopách byla nenápadná výšivka s názvem salonu.

„Co pro vás mohu udělat, madam?“ Recepční za pultem ve tvaru písmene U zkoumavě sjela pohledem Eviny seprané džíny, okopané vysoké boty a rozježené vlasy. Její zářivě stříbrné oči ladily se spirálovými proužky, jimiž si protkala fuchsiově červené vlasy. „Zřejmě máte zájem o náš balíček Dokonalá žena.“

Eva se přívětivě usmála. „Na co narážíte?“

Žena zamrkala stříbrnými řasami. „Prosím?“

„Nic se neděje, sestro. Chtěla bych si s vámi popovídat o řadě Přirozená dokonalost.“

„Ale ovšem. Je to zajisté ta nejlepší kosmetická řada, jakou si můžete koupit. Doporučím vám poradkyni, která s vámi probere podrobnosti. Chtěla byste si domluvit schůzku?“

„Ano.“ Eva hodila na pult svůj služební odznak. „Hodila by se mi právě teď.“

„Já vám nerozumím.“

„To vidím. Zavolejte mi šéfa.“

„Omluvte mě na okamžik.“ Žena se i s vysokou židlí odsunula k videofonu a tiše do něj promluvila. „Simoně, mohl byste, prosím vás, zaskočit nahoru do recepce?“

Eva si mezitím zahákla palce do kapes, pohupovala se na podpatcích dopředu a dozadu a prohlížela si krásně tvarované lahvičky a tuby, které byly vystavené v otáčející se výkladní skříňce za recepcí. „Co všechno tam máte?“

„Osobní vůně. Máme zde v počítači program, který vám podle hlavních povahových a fyziologických rysů zhotoví vaši osobní vůni. Každá vůně je zcela jedinečná a neopakovatelná.“

„Zajímavé.“

„Ano, hodí se také jako velice nápadité dárky,“ povytáhla tenkou linku obočí, „ovšem vzhledem ke své exkluzivitě jsou patřičně finančně náročné.“

„Skutečně?“ Protože ženin sarkasmus Evu dráždil, pohlédla na ni přimhouřenýma očima a vyhrkla. „Jednu si vezmu.“

„Jistě chápete, že se platí předem, ještě než vůni naprogramujeme.“

Teď už Evou lomcoval vztek, takže neměla daleko k představám, jak tu nemožnou ženskou chytá za ty její proužkované pačesy a mlátí tím dokonale se usmívajícím obličejem o stůl. Rychle se blížící kroky, které se za ní ozvaly, postřehla až na poslední chvíli, takže musela ustoupit stranou.

„Yvette, co je tady za problém? Nevím, kde mi hlava stojí.“

„Ona je problém,“ odvětila Yvette s úsměvem. Eva se otočila a stanula tváří v tvář skvostnému Šimonovi.

První, čeho si všimla a co ji šokovalo, byly jeho bleděmodré, skoro průsvitné oči, které rámovaly husté tmavé řasy a tenké černé obočí rozdělené nejvyšším bodem v oblouku na dvě stejné půlky, jako by je někdo rozdělil pravítkem. Záplava rubínově červených vlasů byla z čela a spánků sčesaná dozadu a v pružných kudrnách spadala Šimonovi do poloviny zad.

Podle temně zlatého odstínu pleti usoudila, že buď má v rodokmenu předky nejrůznějších ras, nebo se nechal obarvit. Rty měl zvýrazněné bronzovou barvou a na vystouplé levé lícní kosti vytetovaného jednorožce se zlatým rohem a kopyty.

Jakmile odhodil dozadu lesklou modrou pelerínu, kterou měl přehozenou přes ramena, odhalila se přiléhavá kombinéza se zelenostříbrnými pruhy a hluboko vykrojeným výstřihem. Na jeho mohutné hrudi se vyjímal svazek zlatých řetězů. Naklonil hlavu na stranu, až se mu rozhoupaly dlouhé náušnice, jednu ruku si dal v bok a soustředěně se na Evu zadíval.

„Co pro vás mohu udělat, drahoušku?“

„Chci –“

„Moment, moment!“ Když rozpřáhl obě paže dlaněmi vzhůru, odhalil se řetěz srdcí a květin, které si na ně nechal vytetovat. „Vaše tvář je mi povědomá.“ Teatrálně pohodil hlavou a obešel Evu kolem dokola, čímž ji poněkud přidusil svým parfémem.

Švestky, pomyslela si. Ten chlap smrdí po švestkách.

„Tváře,“ pokračoval, zatímco Eva přimhouřila oči. „Upravuji je a krášlím a ony mi přinášejí zisky. Vaši tvář znám. Ano, určitě jsem ji už viděl.“

Znenadání vzal Evin obličej do dlaní a naklonil se k ní, až málem zavadil nosem o její. „Hele, kamaráde –“

„Roarkeova žena!“ vykřikl a vlepil jí na ústa šťavnatý polibek, až to mlasklo. Pak se rychle odtáhl, aby si ji mohl znovu prohlédnout, čímž se pravděpodobně zachránil před její naléhavou potřebou vrazit mu jednu do nosu. „Ovšem, jste to vy. Drahoušku,“ kvílel, a když si položil ruku na srdce, otočil se k recepční. „Roarkeova paní zavítala do našeho skromného salonu.“

„Roarkeova manželka?“ Yvette zrudla a hned nato zbledla. „Ehm,“ hlesla. Zdálo se, že omdlí.

„Posaďte se, musíte se posadit a prozradit mi své přání.“ Vzal Evu kolem ramen a vedl ji ke křeslu. „Yvette, holubičko, zruš všechny mé schůzky. Vážená paní, jsem vám plně k dispozici. Čím byste chtěla začít?“

„Pro začátek postačí, když ustoupíte o krok dozadu.“ Když setřásla jeho paži, s trochou lítosti vytáhla místo zbraně svůj odznak. „Přišla jsem pracovně, jsem policistka.“

„Ano, ovšem, propánakrále.“ Simon se dlaněmi dotkl tváří. „Jak jsem jen mohl zapomenout? Roarkeova manželka je jedním z nejlepších policistů v New Yorku. Promiňte mi to, zlato.“

„Jmenuji se Dallasová, poručík Dallasová.“

„Ano, jistě.“ Mile se pousmál. „Promiňte mi, poručíku, mé nadšení… někdy se nechám unést city. Když jsem vás tady uviděl, dočista jsem ztratil hlavu, jestli mi rozumíte. Chápejte, vy, První dáma a Vyžle LeMar-videokrálovna,“ dodal, když se na něj Eva přimhouřenýma očima dál nechápavě dívala. „Jste na seznamu deseti zákaznic, které bychom u nás rádi přivítali. Ocitla jste se v prominentní společnosti.“

„Dejme tomu. Jenže já po vás teď chci seznam zákazníků, kteří si zakoupili výrobky řady Přirozená dokonalost.“

„Seznam našich zákazníků?“ Znovu si položil ruku na srdce a posadil se. Otočil se k displeji a zapnul objednávkový program. Na obra-

zovce se objevilo menu. „Perlivá citronáda. Poručíku, dovolte mi, abych vám objednal nějaké občerstvení.“

„Ne, díky, nic nechci.“ Její odmítnutí přijal zkroušeně. Protože vycítila, že ji nehodlá znovu popadnout do náruče, posadila se proti němu. „Potřebuji ten seznam, Simone.“

„Mohu se zeptat, k čemu?“

„Vyšetřuji vraždu.“

„Vraždu,“ špitl a naklonil se k ní. „Vím, že asi reaguji divně, ale cítím obrovské vzrušení. Přímo zbožňuji všechny detektivky a záhady.“ Jeho milý úsměv Evu nepatrně obměkčil.

„Jenže skutečnost je trochu jiná než filmy, Simoně.“

„Já vím, já vím. Je to ode mě ohavné, řekl bych až zvrhlé, ale nějak mi nejde na rozum, jak kosmetika souvisí s…“ Zrak se mu najednou rozjasnil. „Jed. Mám pravdu? Někdo přidal jed do rtěnky. Oběť se chystala, že si večer vyrazí do města, sáhla třeba po sytě červené, ne-ne, po bronzové s metalízou a pak –“

„Proberte se, Simoně.“

Zamrkal, mírně se zarděl a pak se zvesela rozesmál. „Zasloužil bych na zadek.“ Aniž vzhlédl, vzal si vysokou sklenici bledě žlutého nápoje od obsluhujícího androida, který se přihnal k jeho křeslu. „Samozřejmě se vám pokusíme pomoci, poručíku, s čímkoli budete potřebovat. Musím vás ale varovat, seznam našich zákazníků je hodně dlouhý. Pokud mi ovšem řeknete, o které konkrétní výrobky vám jde, mohli bychom ho výrazně seškrtat.“

„Prozatím mi dejte kompletní seznam. Teprve čas ukáže, jestli mi pomůže.“

„Rozkaz.“ Vstal, uklonil se a odtančil za pracovní stůl. „Yvette, dej poručíku Dallasové nějaké vzorky a já jí zatím prokážu tu malou službičku.“

„Nepotřebuju žádné vzorky.“ Eva se na Yvette slabě pousmála. „Vezmu si ale ten parfém, o kterém jsme mluvily před chvílí.“

„Ano, jistě.“ Recepční si k Evě podřepla. „Chtěla byste ho pro sebe?“

„Ne, chci ho věnovat jako dárek.“

„Ovšem, pozorný dárek vždy velmi potěší.“ Yvette vyndala z kapsy digitální diář. „Pro muže nebo pro ženu?“

„Pro ženu.“

„Řekněte mi tedy tři nejvýraznější rysy její osobnosti. Jestli je kupříkladu sebevědomá nebo plachá nebo romantická.“

„Inteligentní,“ řekla Eva a na mysli jí vytanula doktorka Mírová. „Laskavá. Důsledná.“

„Výborně. A teď, jak vypadá?“

„Střední postavy, štíhlá, hnědé vlasy, modré oči, světlá pleť.“

„Výborně,“ pochválila ji Yvette a přitom si s notnou dávkou nevole pomyslela, že takový popis se může hodit leda tak do policejního hlášení. „Jaký odstín mají její hnědé vlasy? Jak je nosí učesané?“

Eva si odfrkla. Tyhle vánoční nákupy jsou jen k vzteku. Pokusila se o co nejvýstižnější popis psycholožky, která sestavuje nejlepší profily osobností ve městě.

Když za ní dorazila Peabodyová, vybírala už jen lahvičku a čekala, až pro ni Simon vytiskne stvrzenku a zkopíruje disk.

„Vy jste už zase nakupovala.“

„Ne, jen jsem zase něco příležitostně koupila.“

„Máme vám zásilku doručit do vaší kanceláře, nebo domů, poručíku?“

„Domů.“

„Chcete, abychom vám dárek zabalili?“

„Ano, ovšem, zabalte mi ho. Simoně, jak jste daleko?“

„Už to bude, poručíku, drahoušku.“ Vzhlédl a zářivě se na ni usmál. „Jsem moc rád, že jsme vám v té záležitosti mohli alespoň nepatrně pomoct.“ Vsunul papíry i disk do průhledné zlaté nákupní tašky. „Přidal jsem tam pár našich vzorků. Určitě se vám zalíbí „ Podal Evě tašku. „Doufám, že mi dáte vědět, jak jste s vyšetřováním daleko. A přijďte, prosím, kdykoli se vám to bude hodit, prostě kdykoli. Moc rád se o vás osobně postarám.“

Kapitola šestá

Pátou avenue se valily mraky lidí. Chodci zaplnili pohyblivé chodníky, vbíhali do křižovatek a bránili autům v jízdě, tlačili se před výkladními skříněmi. V honbě za vánočními dárky se všichni chtěli nacpat do obchodů a nakupovat.

Ti šťastnější, kteří už měli nákupy za sebou, se obtěžkáni taškami prodírali jako mezci s nákladem davem chodců, aby se bez jakékoli naděje na úspěch pokusili odchytit taxi.

Nad hlavami se vznášely reklamní balony a soutěživými slogany o nákupu zboží, bez něhož se žádný zákazník neobejde, podněcovaly davy k ještě větší nákupní horečce.

„Lidi se dočista zbláznili," komentovala Eva situaci a přitom pozorovala dívku v minisukni, jak se splašeně žene za maxibusem směřujícím do centra. „Prostě úplně všichni."

„Před dvaceti minutami jste taky nakupovala."

„Ano, ale důstojně a civilizovaně."

Peabodyová pokrčila rameny. „Když je před Vánocemi, davy lidí mi nevadí."

„Tak to vás teď potěším. Vystupujeme."

„Tady?"

„Autem už se blíž neproderem." Eva se prosmekla mezi proudem chodců a přilepila vozidlo na obrubník na rohu Páté a Jedenapadesáté. „Zlatnictví je jen pár bloků odtud, pěšky tam budeme dřív."

Než se Peabodyová vysoukala z auta, zahýbala už Eva svým povětrným rychlým tempem za roh. Vítr svištěl ulicí s takovou razancí, že jí hned po několika prvních krocích omrzla špička nosu. „Tenhle mumraj mi jde na nervy," mručela Eva. „Polovina lidí tady ani nebydlí, a vždycky v prosinci se vynoří bůhvíodkud a ucpou všechny ulice."

„Nezapomeňte ale, že trh si na nich smlsne, musejí tady utratit pěknou hromádku peněz."

„Možná, ale zrovna tak se doprava skoro nehýbá a ve městě roste počet drobných krádeží i bouraček. Zkuste se někdy kolem šesté dostat z centra. To se prostě nedá." Zamračeně minula nárožní stánek s občerstvením, z něhož stoupala pára vonící pečeným masem.

Vlevo od ní, v chumlu strkajících se lidí, začal někdo náhle křičet. Podívala se tím směrem právě ve chvíli, kdy pouliční zlodějíček na vzdušných bruslích napadl dvě ženy, vytrhl jim z ruky kabelky, a když se zmocnil jejich peněženek, zmizel v davu. Eva celý incident sledovala s pozvednutým obočím a jen s nepatrným zájmem.

„Madam?“

„Ano, viděla jsem ho.“ Eva sledovala, jak s triumfálním úšklebkem kličkuje davem, který před ním uskakuje, a nabírá na rychlosti.

Na vteřinku zmizel z dohledu, pak ale změnil směr a po Evině pravici se obloukem vracel zpět. Na kratičkou chviličku se jeho oči plné vzrušení setkaly s Eviným přímým a neústupným pohledem. Otočila se a jedním rychlým a krátkým švihem pěstí ho zasáhla. Kdyby nebyli chodci všude kolem, odletěl by a přistál přinejmenším o dobré tři metry dál, pomyslela si. Chumel lidí ho však zachytil a kapsář se mezi nimi propadl a přistál na zádech na zemi. Brusle na nohách směřujících k nebi se mu ještě točily a nepřestávaly přitom tiše vrnět.

Z nosu mu vytryskla krev a oči se mu obrátily v sloup.

„Najděte někde nejbližšího policajta na pochůzce, ať se o toho ňoumu postará.“ Eva si protáhla prsty a zakroužila rameny. Když začal zlodějíček hekat a svíjet se, bezmyšlenkovitě mu jednou botou přišlápla bránici. „Víte, co je zvláštní, Peabodyová? Teprve teď se cítím skvěle.“

Dopadením kapsáře se Evě zvedla nálada a vydržela jí po zbytek dne. Od zlatníka se nedozvěděla vůbec nic. Ani on sám, ani jeho kysele se tvářící prodavač si nevzpomněli, že by u nich nějaký zákazník kupoval za hotové sponku s koroptví. Je přece čas Vánoc, stěžoval si zlatník, přestože prodavač markoval jednu sumu za druhou s rychlostí a přesností androida se specializací na účetnictví. Jak si má člověk pamatovat jeden malý nákup z tisíců?

Eva mu poradila, aby se pokusil usilovněji přemýšlet, a pokud by se mu paměť vyjasnila, aby jí zavolal. Pak u něj k velké nevoli Peabodyové koupila měděnou řetízkovou náušnici pro Mavisina milence Leonarda.

„Vraťte se městskou dopravou ke mně domů a pokračujte s McNabem.“

„Proč mi rovnou nedáte jednu pěstí do nosu?“

„Víte co, Peabodyová? Nějak už si poraďte. Já jedu zpátky na centrálu, musím Whitneymu odevzdat poslední hlášení a taky chci navštívit Mírovou, aby začala pracovat na profilu.“

„Cestou možná vyberete ještě pár vánočních dárků.“

Eva se u auta zastavila. „Chcete být sarkastická?“

„Ale kdepak. Na to, aby to byl sarkasmus, jsem se vyjádřila moc jasně.“

„No dobře. Najděte v těch seznamech, kdo to byl, ať nemusíme obcházet všechna osamělá srdce ve městě.“

Ponechána vlastnímu osudu si Peabodyová razila cestu směrem k Šesté avenue, aby tam nasedla na maxibus jedoucí z centra. Eva se vydala opačným směrem. Cestou zapojila videofon, domluvila si dvě schůzky a poslechla si nahrané vzkazy.

Když uslyšela Nadinin utrápený hlas, rozhodla se, že tentokrát jí dá šanci. „Nadine, přestaň už konečně kňučet.“

„Dallasová, prokrista, kde se schováváš?“

„Starám se o pořádek ve městě, aby ses cítila bezpečně.“

„Hele, máme čas akorát tak na to vmáčknout něco do mého poledního vysílání. Dej mi nějakou maličkost, ať se mám čeho chytnout.“

„Právě jsem na Páté zabásla jednoho kapsáře.“

„Hele, nebuď směšná, mám vážně nůž na krku. Jaká je souvislost mezi těmi dvěma vraždami?“

„Jaké dvě vraždy máš na mysli? Ke konci roku je město plné mrtvol. Vánoce odhalují i tu odvrácenou tvář sváteční atmosféry.“

Nadine hlasitě zavrčela. „Hawleyová a Greenbalmová. No tak, Dallasová. Dvě ženské byly uškrcené. To už vím. V obou případech jsi hlavní vyšetřovatel. Slyšela jsem, že obě byly znásilněné. Potvrdíš mi alespoň tuhle informaci?“

„V této chvíli oddělení vražd nic nepotvrdí, ani nevyvrátí.“

„Došlo k znásilnění a perverzi.“

„Bez komentáře.“

„Do háje, na co si to hraješ?“

„Nemám čas se ani nadechnout. Snažím se zastavit vraha, Nadine. Po pravdě řečeno mě v současnosti procento sledovanosti Kanálu 75 ani dost málo nezajímá.“

„Myslela jsem, že jsme kamarádky.“

„Já taky myslím, že jsme, a proto se ti ozvu, až něco budu mít.“

Nadine zasvítily oči. „Budu první na řadě?“

„Když mi nebudeš v jednom kuse blokovat linku.“

„Poskytneš mi exkluzivní interview, Dallasová. Zařídím si všechno potřebné. V jednu bych mohla být na centrále.“

„Ne. Já ti dám vědět kdy a kde, ale dneska na tebe čas mít nebudu.“ Čas je nyní nejdůležitější věcí ve hře, pomyslela si Eva. Nikdo nedokáže získávat informace tak rychle a z takové hloubky jako Nadine Furstová. „Nadine, nemáš v nejbližší době s někým sjednanou schůzku?“

„Schůzku…? To myslíš jako rande nebo rovnou postel? Ne, to tedy nemám.“

„Nezkusilas někdy seznamovací kancelář?“

„Prosím?“ Nadine zamávala řasami a pozvedla ruku, aby si prohlédla své pěstěné nehty. „Mám pocit, že toho pravého chlapa si snad ještě umím najít sama.“

„Jen mě to tak napadlo. Slyšela jsem, že taková seznamka je docela oblíbená.“ Eva zmlkla a sledovala, jak Nadine mhouří oči. „Třeba bys ji mohla vyzkoušet i ty.“

„No jo, možná že to udělám. Díky. Už musím letět. V pět jdu do obrazu.“

„Ještě něco. Musím ti kupovat dárek k Vánocům?“

Nadine pozvedla obočí a roztáhla ústa do širokého úsměvu. „Rozhodně.“

„Do háje, to jsem si mohla myslet.“ Eva se zamračila a přerušila spojení ve chvíli, kdy vjížděla do garáží na policejní centrále.

Cestou do Whitneyovy kanceláře popadla energetickou tyčinku a extra silnou colu z automatu. Rychle tyčinku zhltla a zapila ji sladkým nápojem, takže když vcházela do inspektorovy kanceláře, bylo jí poněkud těžko.

„Tak jak se věci mají, poručíku?“

„McNab z oddělení elektronické detekce pracuje s mou podřízenou v kanceláři u mě doma. inspektore. Máme seznamy partnerů, které oběma zavražděným vybrali v seznamce Důvěrná známost. Snažíme se v nich najít stejné jméno. Jako další stopu sledujeme bižuterii, kte-

rou po sobě vrah zanechal na místě činu, a taky jsme zjistili značku a možný zdroj kosmetiky, kterou oběti nalíčil.“

Přikývl. Whitney byl muž robustní postavy s hladkou, tmavou pletí a unavenýma očima. Z okna za jeho zády byl výhled na město, na neustávající tok vzdušné dopravy, která proudila kolem špiček výškových budov, v nichž byly samé kanceláře. Věděla, že když si stoupne přímo k oknu, uvidí dole na ulici zástupy spěchajících Newyorčanů. Všechny ty lidské životy je třeba chránit.

Uvědomila si, že i když nemá ze své stísněné kanceláře žádný výhled, cítí se v ní lépe.

„Víte, kolik turistů, kolik spotřebitelů z jiných států přijede před Vánocemi do města na nákupy?“

„Ne, pane.“

„Dnes ráno mi starosta řekl přibližné číslo, když mi volal. Oznámil mi, že si město nemůže dovolit, aby mu masový vrah odehnal vánoční dolary.“ Suše, slabě se pousmál. „Myslím, že ho ani tolik netrápí, že obyvatelky města jsou znásilňovány a skrčeny. Daleko víc ho znepokojují média, jaké potíže a neblahé důsledky by mohla způsobit, kdyby prosáklo na veřejnost, že vrah chodí převlečený za Santa Clause.“

„Média o něm prozatím nemají ani potuchy.“

„Jak dlouho ale může trvat, než se něco dozvědí?“ S pohledem upřeným na Evu se Whitney zaklonil.

„Možná i několik dní. Kanál 75 dostal avízo, že vraždám předcházelo znásilnění, ale jejich informace jsou zatím velmi neúplné.“

„Můžeme jenom doufat, že nepřijdou s ničím novým. Kdy myslíte, že vrah znovu udeří?“

„Dnes v noci, nejpozději zítra.“ Není způsob, jak ho zastavit, pomyslela si. Whitneyova tvář prozrazovala, že i jemu je situace jasná.

„Seznamovací kancelář je zatím jediná souvislost, kterou jste vypátrala?“

„V téhle chvíli ano, pane. Nezdá se, že by se oběti navzájem znaly. Bydlely na opačném konci města, pohybovaly se v jiných kruzích. I typem byly naprosto rozdílné.“

Zmlkla. Cekala, jestli Whitney něco řekne. Když mlčel, pokračovala. „Chci se poradit s doktorkou Mírovou. Myslím si, že vrah má šablonu, podle níž postupuje, a že už má vybranou další oběť. Do konce

roku jich chce dostat dvanáct. Vzhledem k tomu, že na to nemá už ani celé dva týdny, musí jednat rychle.“

„To já taky.“

„Ano, pane. Oběti si zřejmě vybírá v Důvěrné známosti. Určili jsme kosmetiku, kterou své oběti líčí. Víme, že jsou velmi omezené možnosti, kde ji lze koupit. Pak máme ty ozdoby, které nechal na obou místech činu.“ Hlasitě a těžce vydechla. „Musel počítat s tím, že přijdeme na to, kterou kosmetiku používá. I tu bižuterii nechal na obětech záměrně. Přesto je přesvědčený, že po sobě nezanechává žádnou stopu, podle níž bychom ho vypátrali. Jestliže do čtyřiadvaceti hodin nenajdeme osobu, která by se hodila na popis vraha, nezbude nám nic jiného, než použít k obraně média.“

„A co jim asi tak řekneme? Zahlédneteli tlustého mužíka v červeném oblečku, volejte policii?“ Odsunul se dozadu od stolu. „Najděte ho, poručíku. Nechci letos najít pod vánočním stromkem dvanáct mrtvol.“

Eva vyšla z Whitneyovy kanceláře a vytáhla videofon. „McNabe, udělejte mi radost.“

„Dělám, co můžu, poručíku.“ Mávl čímsi, co připomínalo kousek ananasové pizzy. „Vyškrtl jsem bývalého manžela první oběti. Večer, kdy došlo k vraždě, si zašel s dalšími třemi kamarády na fotbal. Peabodyová ty tři chlápky ještě prověří, ale nic z toho nebude. Žádná rezervovaná letenka do New Yorku na jeho jméno. Na východním pobřeží nebyl víc než dva roky.“

„O jednoho méně,“ broukla Eva a vkročila na přepravní pás. „Co ještě mi povíte?“

„V seznamech partnerů Hawleyové a Greenbalmové se nevyskytuje stejné jméno, přesto jsem ještě dal ověřit otisky prstů a zkontrolovat hlasové záznamy, abychom vyloučili, že se nás někdo pokouší přelstít falešným jménem.“

„Správná úvaha.“

„Dvě jména ze seznamu Hawleyové vypadají, že jsou čistá. Potřebujeme sice doplnit pár maličkostí, ale jejich alibi v zásadě sedí. A teď se pustím do Greenbalmové.“

„Projděte napřed jména zákazníků, kteří nakupovali kosmetiku.“ Rukou si prohrábla vlasy, sestoupila z pásu a vmáčkla se do výtahu. „Měla bych dorazit do dvou hodin.“

Vystoupila ze zdviže, přešla napříč nevelkou halou a vkročila do království doktorky Mirové. Přijímací kancelář byla prázdná, zato další dveře byly otevřené. Eva vstrčila hlavu dovnitř a zastihla Mirovou, jak si na videu pouští nějaký starý případ a přitom ukusuje z tenkého sendviče.

Stává se jen zřídkakdy, že by doktorka Mirová neměla o přítomnosti druhé osoby ani potuchy, pomyslela si Eva. Mirová byla typem ženy, která vidí téměř všechno, někdy dokonce víc, než je zdrávo. Evu poměrně často napadalo, že vidí velmi dobře i do ní.

Nedokázala by vysvětlit, v čem tkví kořeny pevného pouta, které se mezi nimi utvořilo. Přestože v ní schopnosti doktorky Mirové často vzbuzovaly rozpaky, respektovala je.

Mirová měla malou, pěkně tvarovanou postavu. Střízlivý, pohledný obličej lemovaly poddajné tmavší vlasy, které měla vždy pečlivě upravené. Obvykle nosila úzké kostýmky decentních barev. Podle Evina názoru měla Mirová všechny vlastnosti, které by žena označovaná za dámu neměla postrádat. Byla soběstačná, oplývala nenápadnou elegancí, chovala se zdvořile a uměla se dobře vyjadřovat.

Ačkoli byla v neustálém kontaktu s duševně narušenými jedinci nebo osobami s násilnickými sklony či vrozenými úchylkami, neztrácela nic ze svého pověstného klidu a porozumění. Její osobnostní profily šílenců a vrahů představovaly pro útvar newyorské policie a bezpečnostního pořádku neocenitelnou pomoc.

Eva stála chvilku ve dveřích a váhala, jestli má jít dál, Mirová však mezitím vytušila její přítomnost. Pootočila hlavu, a když spatřila, kdo přišel, přivítala Evu vřelým pohledem modrých očí.

„Nechtěla jsem vás rušit, ale vaše sekretářka tu není.“

„Je na obědě. Pojďte dál a zavřete dveře. Čekala jsem vás.“

Evě sklouzl pohled na nakousnutý sendvič. „Vpadla jsem k vám, zrovna když máte chvilku pro sebe.“

„Policisté a doktoři, jsme na tom stejně. Uděláme si krátkou přestávku, když je na ni čas. Dáte si taky něco k jídlu?“

„Ne, děkuji vám.“ Energetická tyčinka, která ji stále tížila v žaludku, ji přivedla na myšlenku, kdy asi naposledy do automatu doplňovali čerstvé zásoby.

Přestože Eva odmítla, Mirová vstala a v AutoChefovi naprogramovala čaj. Eva se sice naučila snášet doktorčin rituál a usrkávat tekutinu, která chutná po kytičkách, pochybovala však, že by si na ní někdy pochutnala.

„Dívala jsem se na údaje, které jste mi poslala, a pročetla jsem si kopie vašich hlášení. Zítra vám předám kompletní písemný profil osobnosti.“

„Můžete mi nabídnout něco už dnes?“

„Nemám nic, na co byste už nepřišla sama.“ Mirová se usadila do modrého skořepinového křesla, které se podobalo křeslům v salonu u Simona.

Neuniklo jí, že Eva má pobledlé a pohublé tváře. Neviděly se od chvíle, kdy Eva nastoupila zpět do služby. Zkušené lékařské oko správně odhadlo, že návrat byl poněkud předčasný.

Nechala si však svůj názor pro sebe.

„Hledaná osoba je pravděpodobně muž mezi třiceti a pětapadesáti lety,“ začala. „Chladně uvažující jedinec, který se umí ovládat a má dobré organizační schopnosti. Rád se předvádí ve světle reflektorů. Má pocit, že si zaslouží být středem pozornosti. Kdysi možná přemýšlel o herecké dráze nebo o nějaké činnosti spojené s divadlem.“

„Máte pravdu, před kamerou se předváděl, hrál svou roli.“

„Přesně tak.“ Mirová potěšené přikývla. „V jeho režii nesmí chybět kostýmy ani rekvizity. Jenže jeho kostým není jenom převlek a jeho rekvizity nejsou jen pomůcky. Je v nich hlubší smysl, ironie. Kdoví, jestli svou krutost vnímá jako ironii.“

Nadechla se, přehodila si nohu přes nohu a upila čaje. Kdyby si vážně myslela, že Eva bude nabízený čaj pít, přidala by do něj vitaminy. „Možné to je. Pro něj je důležitá scéna, na které se představení odehrává. Vychutnává si show, pečlivě se připravuje, nezapomíná na detaily. Je to zbabělec, velmi opatrný, ale zbabělec.“

„Všichni jsou to zbabělci,“ poznamenala Eva a Mirová přikývla.

„Chápu, že to tak vnímáte, protože vzít někomu život je ve vašich očích ospravedlnitelné pouze při obraně jiného života. Pro vás je

vražda nejhlubším projevem zbabělosti. Já si ale myslím, že náš vrah si vlastní strach uvědomuje. Své oběti nejdříve rychle omámí – ne aby je ušetřil bolesti, ale aby se nebránily a možná dokonce aby ho fyzicky nepřemohly. Potřebuje si nachystat scénu. Znehybnělé je odnese na postel a začne na nich rozřezávat šaty. Nesvléká je ve vzteku. Než ale přejde k dalšímu kroku, přivážeje. Teprve teď jsou zcela bezmocné, teprve teď mu patří."

„Pak je znásilní."

„Ano, až když jsou spoutané, nahé a bezmocné. Dobře ví, že kdyby byly volné, odmítly by ho. Ví dobře, jaké to je být odmítnutý. Ale teď si může dělat, co se mu zlíbí. Potřebuje, aby byly při vědomí, aby ho viděly, aby cítily, jakou má moc, aby bojovaly, ale přitom nemohly uniknout."

Lékařčina slova a s nimi spojené obrazy rozhoupaly Evin rozbouřený žaludek. Vzpomínky vypluly téměř na povrch. „Znásilnění je projevem moci."

„Ano." Mirová ji chápala a ráda by vzala Evinu ruku do své. Ale právě proto, že ji chápala, neudělala to. „Nakonec je uškrtí. Poslední fáze jeho představení obsahuje velmi osobní prvek, je vlastně prodloužením sexuálního aktu. Ruce na hrdle, to je velice intimní obraz."

Mirová se pousmála. „Co všechno z toho, co jsem vám řekla, jste si už sama domyslela?"

„Na tom nesejde. Vy jste mé dohady potvrdila."

„Dobře tedy. Vánoční řetěz je dekorativní prvek, další rekvizita patřící na scénu, ironie. Dává dárky sám sobě. Téma Vánoc můžeme vnímat symbolicky, anebo má pro vraha nějaký čistě osobní význam."

„Co říkáte tomu, že u Marianny Hawleyové porazil stromek a rozbil vánoční ozdoby?" Když Mirová povytáhla obočí, pokrčila Eva rameny. „Stromek je symbolem Vánoc, ozdoby v podobě andělíčků zase symbolem čistoty. Jako by chtěl všechno vymazat."

„To by mu odpovídalo."

„A co ozdůbky a tetování?"

„Je romantický."

„Romantický?"

„Ovšem, je velice romantický. Nazývá ty ženy svými milovanými, nechává jim důkazy své lásky a dává si čas i práci, aby je nalíčil, než

je opustí. Jakékoli jiné zakončení by z nich učinilo pouhou bezvýznamnou hračku.“

„Znal je?“

„Ano, myslím si, že ano. Jestli i ony znaly jeho, to už je jiná otázka. Ale on je znal, sledoval je. Vybral si je a po určitou dobu byly jen jeho, byly jeho pravou láskou. Jejich mrtvá těla nezohaví,“ dodala Mirová a naklonila se kupředu. „Naopak, zdobí a krášlí je a do své práce vkládá cit pro umění. Dost možná, že je líčí s něhou, láskyplně. Když je s nimi hotov, je po všem. Postříká tělo dezinfekcí, aby odstranil své stopy. Osprchuje se, vydrhne, jako by je chtěl ze sebe vygumovat. Teprve pak triumfálně odchází, jako vítěz. Je čas přichystat se na další.“

„Hawleyová s Greenbalmovou si nebyly vůbec podobné, ani zjevem, ani životním stylem. Každá měla jiné zvyky, jinou práci.“

„Jednu věc měly společnou,“ vložila se Mirová do řeči. „Obě se ve stejném období cítily osamělé a opuštěné a ani jedna neváhala zaplatit za pomoc při hledání partnera.“

„Své pravé lásky.“ Eva odložila netknutý čaj. „Děkuji vám.“

„Doufám, že se cítíte dobře.“ Když Mirová viděla, že se Eva chystá k odchodu, chvilku ji ještě pozdržela. „Že se vaše zranění zahojilo.“

„Je mi dobře.“

Ne tak docela, pomyslela si Mirová. „Zotavovala jste se z velmi vážného poranění jen dva nebo tři týdny.“

„Cítím se lépe, když pracuji.“

„Ano, vím, co tím myslíte.“ Mirová se znovu pousmála. „Jak se chystáte na svátky?“

Dotaz přivedl Evu do rozpaků, měla chuť se propadnout pod zem. „No, pár dárků už jsem vybrala.“

„Najít pěkný dárek pro Roarkea nebude jednoduché.“

„O tom bychom si mohly vyprávět.“

„Jsem si jistá, že vy na něco vhodného přijdete. Nikdo ho nezná lépe než vy.“

„Někdy mám stejný pocit a jindy zase nevím.“ Znenadání z ní bez dlouhého rozmýšlení vypadla myšlenka, kterou nosila kdesi v hlavě. „Úplně propadl vánočnímu šílenství, chce pořádat večírky, obstarává stromky. Myslela jsem, že si jen dáme malý dárek a bude po všem.“

„Vy i Roarke jste byli ochuzení o vzpomínky na dětství, neprožili jste dlouhé chvíle čekání, zvědavost, ani vánoční atmosféru s krásně zabalenými dárky pod stromečkem. A on se teď zřejmě snaží, abyste na vánoční čas nějaké vzpomínky přece jen měli. Ostatně, máte na ně právo. A jak ho znám," dodala se smíchem, „tak opravdu bude na co vzpomínat."

„Víte, mám pocit, že objednal přímo celý les."

„Když sama sobě dovolíte prožít chvíle čekání a zvědavosti, obdarujete vás oba krásným dárkem."

„S Roarkem nemám možnost volby." Vstala. „Díky za čas, který jste mi věnovala, doktorko Mirová."

„Poslední věc, Evo." Mirová se také zvedla. „V této fázi ohrožuje vrah pouze další oběť, kterou si už vyhlédl. Zatím nezabíjí bez rozmyslu, bezdůvodně a bez předchozího promyšleného plánu. Nemohu ale zaručit, že se situace nezmění, a netuším ani, co by mohlo změnu v modelu jeho chování způsobit."

„I mě už napadlo něco podobného. Ještě se vám ozvu."

Když doma vkročila do své kanceláře, zastihla Peaobdyovou s McNabem uprostřed slovní přestřelky. Seděli u počítače a vrčeli na sebe jako párek buldoků nad jednou kostí.

Za jiných okolností by Evu jejich hašteření pobavilo, ale nyní neměla na hádku mezi nimi nejmenší náladu. „Nechte toho," vyštěkla. Když se oba postavili do pozoru, spatřila ještě ke všemu jejich nasupené obličeje. „Podejte mi hlášení."

Spustili najednou, takže chvilku viděla rudě, pak ale vycenila zuby. Naráz oba zmlkli. „Peabodyová?"

Než Peabodyová otevřela ústa, vrhla na svou bohyni pomsty domýšlivý pohled. „Na seznamu zákazníků, kteří si koupili kosmetiku v salonu, známe tři jména, dvě ze seznamu Hawleyové a jedno ze seznamu Greenbalmové. Jedna osoba z každého seznamu zakoupila celou řadu výrobků, od tělových přípravků až po řasenku. Ta druhá osoba od Hawleyové koupila tužky na oči a na obočí a dvě rtěnky. Dále jsme zjistili, že Greenbalmová měla na rtech červenou rtěnku Koral. Tentýž odstín si koupily i všechny tři zmíněné osoby."

„Má ale to jeden háček.“ McNab zvedl ukazováček, jako když se učitel snaží zarazit příliš horlivého žáčka. „Rtěnky Koral i hnědé řasenky se běžně rozdávají jako vzorky. Víte,“ velkorysým gestem ukázal na stůl, kde ležela líčidla, která Evě v salonu přibalili, „vy jste je dostala taky.“

„Všechny hloupé vzorky stejně nevypátráme,“ pronesla Peabodyová nebývalé nebezpečným tónem. „Zato máme tři jména, a máme tudíž kde začít.“

„Oční stíny Mlha nad Londýnem, kterými byla Hawleyová nalíčena, jsou jedny z nejdražších a ty se jako vzorky nerozdávají. Dostanou se jednotlivě, nebo v luxusním balení v celé sadě. Zkusme sledovat, ke komu nás ty stíny zavedou.“

„Je docela dobře možné, že ten parchant sáhl po stínech, když kupoval zbylou kosmetiku.“ Peabodyová se obrátila na McNaba. „Chceš snad nechat sledovat všechny prodavače ve městě?“

„Zatím pořád nevíme, odkud ty stíny jsou. Takže je musíme najít.“

Stáli čelem k sobě, nebezpečně blízko. Eva udělala krok kupředu a oběma vrazila jednu do zad. „Jestli ještě jeden z vás cekne, sejmu ho. Oba dva máte pravdu. Promluvíme si s těmi třemi lidmi ze seznamů a zkusíme najít ty šminky na oči. Peabodyová, zapište si jména a počkejte na mě u auta.“

Peabodyová ani nešpitla. Její šéfová stála, jako by spolkla pravítko, a oči jí tak ohnivě plály, že už nemusela nic dodávat. Jakmile vypochodovala z místnosti, McNab si strčil ruce do kapes a pootevřel ústa. Když po něm ale Eva šlehla varovným pohledem, raději je zase zavřel.

„Vy mezitím znovu projdete seznamy klientů a personálu z Důvěrné známosti a zjistíte, kdo z nich si koupil ty stíny, případně další výrobky, kterými vrah oběti nalíčil.“ Zvedla obočí. „A teď mi odpovíte: Provedu, poručíku Dallasová.“

Ztěžka vydechl. „Provedu, poručíku Dallasová.“

„Výborně, pusťte se do práce. Ještě jedna maličkost – mrkněte se na účty Rudyho a Piper. Měli bychom vědět, jakou značku kosmetiky používají.“ S pozvednutým obočím čekala. Jedna věc se McNabovi nedala upřít, totiž že rychle chápal.

„Provedu, poručíku Dallasová!“

„A nechte si ty kyselé ksichty,“ houkla na něj přes rameno.

„Ženský,“ procedil McNab mezi zuby. Koutkem oka postřehl nějaký pohyb, a když pootočil hlavu, spatřil ve dveřích mezi pracovnami usmívajícího se Roarkea.

„Kouzelné bytosti, není-liž pravda?“ Roarke přistoupil blíž.

„Ve svém postavení je vnímám úplně jinak.“

„Chápu. Pokud se vám ale podaří najít k těm stínům pravé jméno, bude z vás rázem hrdina.“ Přistoupil ke stolu a pohlédl na seznamy. Oba věděli, že s úředními dokumenty by neměl přijít do styku. „Mám zrovna hodinku volno. Mohl bych vám trochu píchnout.“

„No, já…“ McNab pohlédl směrem ke dveřím.

„S poručíkem si vrásky nedělejte,“ mávl rukou Roarke a sedl si k počítači. „Tu si vezmu osobně na starost.“

Donnie Ray Michael měl na sobě hnědý župan a v nose stříbrný kroužek se smaragdem. Oříškové oči byly zakalené únavou, mastné vlasy rozcuchané a z pusy mu odpudivě páchlo.

Mžoural na Evin odznak, a když otevřel ústa, aby zeširoka zívl, jeho smrdutý dech Evu málem porazil. K dovršení všeho se poškrábal v podpaží.

„Co je?“

„Donnie Ray? Máte chvilku?“

„Jo, mám fůru času, a co má bejt?“

„Hned vám to povím, nejdřív nás ale pustíte dovnitř a vypláchnete si pusu kýblem ústní vody.“

„Aá.“ Zlehka se zarděl a ustoupil. „Zrovna jsem spal, nečekal jsem návštěvu, a už vůbec ne poldy.“ Pokynul jim, aby šly dál, a zmizel v krátké chodbičce.

V bytě byl pořádek asi jako v prasečím chlívku. Po zemi se válely špinavé hadry, poloprázdné promaštěné obaly od jídla koupeného přes ulici, popelníky plné nedopalků a rozházené diskety z počítače. V rohu vedle prošoupané pohovky stál stojan s ukázkově čistým saxofonem, který se leskl jako zrcadlo.

Eva zavětřila a nasála puch staré zahnívající cibule, v němž rozeznala i slabounký nádech nelegální drogy, která se většinou kouřila. „Jest-

li to tu budeme muset prohledat," sdělila Eva Peabodyové, „budeme mít dobrý důvod."

„Máte podezření na fet?"

„Koukněte, tady." Eva se špičkou nohy dotkla chumlu, připomínajícího odhozené spodní prádlo. „Pere do sebe Zoner, asi na noc, aby se mu líp spalo. Je tady všude cítit."

Peabodyová zavětřila. „Cítím jen pot a cibuli."

„Už jde."

Když se Donnie Ray vrátil, měl už jasnější pohled a do vlhkého obličeje se mu vrátila barva. Zřejmě se rychle opláchl vodou. „Je tu pěknej zmatek. Rok už tady android na nic nešáh. Tak vo co de?"

„Znáte Mariannu Hawleyovou?"

„Mariannu?" Zamračil se a chvilku přemýšlel. „Ne, nevim vo tom. Měl bych?"

„Seznámil jste se s ní prostřednictvím agentury Důvěrná známost."

„Jo aha, ten kšeft na seznamování." Odkopl stranou své svršky a posadil se na židli. „Jasně, před pár měsícema jsem to s nima prubnul. Neměl jsem tenkrát po ruce zrovna žádnou babu." Zlehka se pousmál a pak pokrčil rameny. „Marianna. To byla ta obří zrzavá šťabajzna – nene, to byla Táňa. Šlo nám to spolu moc dobře, ale vona se pak vodstěhovala někam do Albuquerque. A co má jako bejt?"

„Marianna, Donnie Rayi. Štíhlá brunetka. Zelené oči."

„Jo, jasně, už vim, byla slaďoučká. Jenže jsme si nějak nesedli, byla moc jako, no, ségra. Přišla za mnou do klubu, poslechnout si, jak hraju, a pak jsme si dali pár panáků. No a co jako?"

„Díváte se někdy na zprávy, čtete noviny?"

„Když mám stálý angažmá tak ne. Hraju teď s kapelou dole v Empire. Ten džob mám poslední tři tejdny, hrajem od deseti do čtyř."

„Sedm nocí v týdnu?"

„Ne, pět. Když foukáte sedumkrát, ztratíte šmrnc."

„Hrajete i v úterý v noci?"

„Ne, v úterý mám volno. V pondělí a v úterý nemakáme." Najednou zbystřil a začal být ostražitý. „Co se děje?"

„Marianna Hawleyová byla v úterý v noci zavražděna. Máte na úterní večer od devíti do půlnoci alibi?"

„Do hajzlu. Zavražděná? Ježiši.“ Vyskočil na nohy, a jak začal rázovat po místnosti, klopýtal přes věci rozházené po podlaze. „To mě teda bere. Byla fakt fajn.“

„Chtěl jste, aby byla vaše milá? Vaše pravá láska?“

Zastavil se. Evu překvapilo, že není ani vystrašený, ani rozzlobený. Z očí mu koukala lítost. „Heleďte, byl jsem s ní jeden večer a kopli jsme do sebe pár panáků. Trochu jsme poklábosili, chtěl jsem se s ní kapánek pomazlit, jenže vona nechtěla. Líbila se mi. Ta se musela líbit každýmu.“

Vtiskl prsty do očí a potom si prohrábl vlasy. „To bylo před – kruci kolika? – asi před šesti měsícema, možná sedmi. Vod tý doby jsem ji neviděl. Cože se jí to stalo?“

„Úterý večer, Donnie Rayi.“

„Úterý?“ Rukama si přejel tváře. „Já nevim. Kdo si to má sakra pamatovat? Asi jsem vobešel pár klubů, jen tak se poflakoval. Musim popřemejšlet.“

Zavřel oči a několikrát prudce vydechl. „Úterý, jo, šel jsem k Bláznivýmu Charliemu, poslechnout si tu novou kapelu.“

„Šel někdo s vámi?“

„Vyrazil jsem si s pár kámošema. Ale kdo skončil u Bláznivýho, to už si fakt nepamatuju, byl jsem asi pěkně sjetej.“

„Povězte mi, Donnie Rayi, proč jste kupoval celou řadu výrobků Přirozená dokonalost? Nevypadáte na to, že byste se líčil.“

„Cože?“ Vykulil zmateně oči a dosedl na židli. „Co jsou ty Přirozený dokonalosti sakra zač?“

„Měl byste o nich vědět, protože jste za jejich řadu utratil přes dva tisíce. Kosmetika, Donnie Rayi. Líčidla.“

„Kosmetika.“ Prohrábl si rukama vlasy, a protože byly odpudivě mastné, zůstaly mu na hlavě trčet jako hřebíky. „Jo, kruci, už to mám, ty barevný malovátka. Máma měla narozeniny, tak jsem jí koupil rovnou celej ten krám.“

„Vy jste utratil rovné dva tisíce za dárek matce k narozeninám?“ Eva se podezřívavě rozhlédla kolem sebe po malé zaneřáděné špeluňce.

„Já mámu miluju. Fotr se na nás vykašlal, když jsem byl malej. Pracovala jak ďas, abysme měli střechu nad hlavou a aby mohla zaplatit

za mý hodiny hudby.“ Kývl hlavou k saxofonu. „Hraním si vydělám vobstojný prachy, fakt dost dobrý. Takže teď zase platím za střechu nad její hlavou v Connecticutu já. Má tam pěknej domek v hezký, slušný čtvrti. Na todleto –“ mávl rukou přes místnost „–tady kašlu. Přídu se sem leda tak vyspat.“

„Co když teď vaší matce zavolám a zeptám se jí, co dostala od svého syna Donnieho Raye k posledním narozeninám?“

„Jasně.“ Bez zaváhání ukázal prstem na videofon na stolku u zdi. „Její číslo je tam naprogramovaný. Jen vás prosím, abyste pro mě něco malýho udělala. Neříkejte jí, že ste polda. Měla by starosti. Řekněte jí, že děláte průzkum trhu nebo něco takovýho.“

„Peabodyová, sundejte si sako od uniformy a brnkněte Donnieho Rayově mámě.“ Eva ustoupila, aby nebyla v záběru, a posadila se na opěradlo křesla. „Váš profil s vámi v Důvěrné známosti sepisoval Rudy?“

„Né, i když s ním sem tam vlastně mluvil nejdřív. Měl jsem pocit, že to tam tak maj zařízený. Vyslýchal mě, jako kdybych byl u pohovoru. Napodruhý už mě přehrál nějakýmu jinýmu manikovi. Co vás baví ve volným čase, vo čem sníte, jaká je vaše voblíbená barva. Pak vás ještě prohlídnou, jestli jste čistá.“

„Nenašli u vás stopy po Zoneru?“

Dlužno říct, že ho Evina otázka přivedla do rozpaků. „Né, byl jsem čistej jak sklo.“

„Vsadím se, že vaše matka by si moc přála, abyste i do budoucna čistý zůstal.“

„Paní Michaelova dostala od syna k narozeninám kompletní řadu kosmetiky a líčidel značky Přirozená dokonalost.“ Peabodyová se nasoukala zpátky do saka od uniformy a přitom se na Donnieho Raye usmála. „Měla z vašeho dárku obrovskou radost.“

„Viďte, že je moc milá?“

„Ano, je.“

„Mám ji fakticky rád.“

„Říkala mi, že vás má taky ráda,“ sdělila mu Peabodyová.

„K Vánocům jsem jí koupil diamantový náušnice. Ty kamínky jsou sice malinký, ale i tak se jí určitě budou líbit.“ Poté, co Donnie Ray

spatřil Peabodyovou bez nažehlené uniformy, prohlížel si ji s neskrývaným zájmem. „Nezajdete někdy do Empire?“

„Ještě jsem tam nebyla.“

„Měla byste zaskočit. Fakt nám to bezvadně šlape.“

„Možná že zajdu.“ Zachytila však Evin pohled a odkašlala si. „Díky za spolupráci, pane Michaele.“

„Udělejte své matce laskavost,“ poradila mu Eva, když byly na odchodu. „Vyházejte z bytu všechen ten binec a od Zoneru se držte co nejdál.“

„Jo, jasně.“ Než zavřel dveře, mrkl Donnie Ray významně na Peabodyovou.

„Je naprosto nemístné flirtovat s podezřelým, strážníku Peabodyová.“

„On přece není podezřelý.“ Peabodyová se ohlédla přes rameno. „A byl vážně moc roztomilý.“

„Dokud nepotvrdí své alibi, zůstává podezřelým. A je to pěkné prase.“

„Ano, pěkně roztomilé prase. Madam.“

„Musíme ještě vyslechnout další dva podezřelé. Tak se snažte ovládnout své hormony.“

„Snažím se, Dallasová, vážně.“ Když nastupovala do auta, povzdechla si. „Někdy je ale docela prima, když hormony ovládají mě.“

Kapitola sedmá

Eva měla náladu pod psa. Vyslechla několik lidí, ztratila moře času, ale s případem nijak nepohnula. Na beztak mizerné náladě jí nepřidalo ani zjištění, že než stačila dorazit domů, McNab už práci zabalil a zmizel.

Ještě štěstí, že tu kromě nedojezených zbytků nechal i nahraný vzkaz. Eva musela alespoň v duchu připustit, že prozíravost McNabovi rozhodně nechybí.

„Poručíku, odpojil jsem se v 16.45. Seznamy jmen a výrobků jsou ve složce k případu, s podtitulem E jako evidence, bod AA. Pár postřehů by vás mohlo zajímat. Natrefil jsem na ty oční stíny u Piper i u Rudyho, a u Piper také na rtěnku. Mimochodem ti dva se topí v kreditech. Na Roarkea sice nemají, ale rozhodně netrpí nouzí. Zajímavé je i to, že všechna jejich aktiva jsou až do poslední penny společná. Zprávu najdete také ve složce."

Všechna aktiva jsou společná, honilo se Evě hlavou. Během vzájemných setkání na ni Rudy působil dojmem, že řídí chod společnosti, činí důležitá rozhodnutí a má pod kontrolou i celou počítačovou databázi.

Je tedy celkem logické, že spravuje i veškeré finance.

Má přehled, přemýšlela Eva. Má moc.

Má i příležitost a přístup.

„Mám další tip na oční stíny a dva na rtěnku," pokračoval McNabův hlas. „V obou případech se objevuje jméno Charles Monroe. V prvním kole mi proklouzl, protože svou žádost o zaslání katalogu s novými výrobky vyplnil na jiné jméno. Nechal jsem vám tady i jeho profil."

Když se vzkaz přehrál do konce. Eva se zamračila. Pokud by se řídila jen svým vnitřním hlasem, zaměřila by se rovnou na Rudyho, přesto bude zřejmě muset ze všeho nejdřív navštívit Charlese Monroea.

Pohlédla ke dveřím do přilehlé Roarkeovy pracovny a zahlédla pod dveřmi proužek světla. Usoudila, že ještě pracuje, a napadlo ji využít čas a vyřídit si jednu čistě osobní záležitost.

Výtah si raději nepřivolala. Ve vší tichosti seběhla po schodech a dlouhými rychlými kroky zamířila ke knihovně, přičemž neustále číhala, jestli se odněkud nevynoří Summerset.

Kolem stěn v dvoupatrové místnosti se táhly police plné knih. Nešlo jí na rozum, jak může člověk, jemuž ke koupi celé malé planety stačí lusknout prsty, dávat přednost těžkým objemným svazkům před pohodlným čtením z monitoru.

Jedna z jeho mnoha zvláštností, připomněla si. Musela ovšem připustit, že i jí samé bývalo mezi příjemně vonícími knihami v kožených vazbách, jejichž výpravné hřbety byly seřazeny na tmavých mahagonových policích, velmi dobře.

Knihovně vévodily dvě velkoryse pojaté sedací soupravy tvořené hlubokými burgundskými pohovkami a koženými křesly s dřevěným rámem. Skleněná stínítka na lampách hrála všemi barvami a vycíděná mosaz zachytávala odlesk starého dřeva ze skříněk, které umělečtí řezbáři vyřezávali někdy v minulém století.

Široké sedačce pod oknem dominovaly měkké polštáře, jejichž barvy ladily s četnými barevnými odstíny na stínidlech. Tmavá noc za okny nahlížela do místnosti skrze rozhrnuté závěsy. Podlahu z leštěných ořechových fošen překrývaly rozměrné starodávné koberce, jejichž spletité vzory vystupovaly z vínově červeného pozadí.

Multimediální počítač, který byl vybaven všemi dostupnými funkcemi, se ukrýval za starožitnou skříňkou, takže nijak nerušil převládající dojem šetrného přístupu ke starým uměleckým předmětům a k bohatství.

Sama sem sice příliš často nezavítala, věděla však, že Roarke v knihovně rád tráví svůj volný čas. Někdy ho tu k večeru najde, jak s knihou v ruce sedí v koženém křesle se sklenkou brandy u lokte a pohodlně nataženýma dlouhýma nohama. Při četbě se dokáže příjemně uvolnit a odpočinout si. Vyprávěl jí, jak se naučil číst poté, co kdysi dávno našel na ulici v chudinské čtvrti Dublinu, kde vyrůstal, potrhaný výtisk Yeatsových básní.

Obešla skříňku a otevřela dvířka bohatě vykládaná lazuritem a malachitem. „Zapojit," zadala počítači příkaz a zvědavým pohledem se rozhlédla po místnosti. „Vyhledat Yeatse ve všech odděleních knihovny."

Yeatsová, Elizabeth; Yeats, William Butler?

Nakrčila obočí a ruce jí bezmyšlenkovitě vyletěly do vlasů. „Jak to mám ksakru vědět? Je to nějaký irský básník.“

Yeats, William Butler, potvrzeno. Probíhá prohledávání archivu… Oisinovo bloudění, *oddělení D, police č. 5*. Hraběnka Kathleen, *oddělení D –*

„Moment.“ Palcem a ukazováčkem si stiskla kořen nosu. „Změnit způsob vyhledávání. Najít, které knihy od toho chlápka v knihovně nejsou.“

Probíhá úprava… Vyhledávám…

Hloupý nápad, beztak už všechno má, pomyslela si Eva a zabořila ruce do kapes.

„Poručíku.“

Málem vyletěla ke stropu. Zprudka se otočila a vyvalila oči na Summerseta. „Co je? Do háje, tohle mi nedělejte, víte že to nesnáším.“

Stál a s prázdným výrazem v očích na ni hleděl. Věděl, že nenávidí, když ji neočekávaně překvapí, a proto jí to občas s potěšením dělal. „Mohu vám pomoci najít knihu, kterou potřebujete, i když jsem dodnes netušil, že byste četla něco jiného než hlášení, případně diskety se zprávami o úchylkách v lidském chování.“

„Koukejte, člověče, mám plné právo tady být.“ Její výbuch nijak nevysvětloval, proč v ní Summerset vzbudil pocit, zeje vetřelcem, kterého tu načapal. „A o vaši pomoc nestojím.“

V knihovně nalezena všechna díla od Williama Butlera Yeatse. Chcete znát názvy a umístění?

„Ne. Do háje, to jsem mohla tušit.“

„Říkala jste Yeats, poručíku?“ V Summersetovi se probudila zvědavost, a proto vkročil do místnosti. Galahad, který ho doprovázel, se líně přišoural k Evě, prosmýkl se jí mezi nohama a pokračoval k sedačce pod oknem. Tam se majestátně usadil a zadíval se do noci, jako by mu patřila.

„Ano, a co má být?“

Pozvedl obočí. „Zajímá vás jeho hra, sbírka nebo nějaká konkrétní báseň?“

„Co jste vlastně zač, knihovní policie?“

„Jsou to velmi cenné knihy,“ odvětil chladně. „Mnohé z nich zde naleznete ve velmi vzácném prvním vydání. Všechna Yeatsová díla najdete rovněž v elektronické knihovně na discích, což je pro vás pravděpodobně přijatelnější úprava.“

„Kruci, já ty věci nechci číst. Chtělajsem jenom zjistit, jestli mu něco nechybí, ale jak vidím, měla jsem pěkně hloupý nápad, protože má úplně všechno. A co teď mám sakra dělat?“

„S čím přesně?“

„S Vánocemi, vy troubo.“ Otráveně se otočila zpět k počítači. „Odpojit.“

Summerset našpulil rty a soustředil se na tok svých myšlenek. „Chtěla jste Roarkeovi jako dárek k Vánocům koupit nějaké Yeatsovo dílo?“

„Ano, dostala jsem přesně takový nápad, ale jak vidím, nic z něj nebude.“

„Poručíku,“ oslovil ji, když už byla na odchodu.

„Ano?“

Summerseta dopalovalo, že Eva umí říkat a dělat věci, kterými se ho dotkne. Lepší vztah už asi mezi nimi nebude. Ke všemu je jí zavázaný, vždyť mu zachránila kůži, riskovala kvůli němu život a málem o něj taky přišla. Pomyšlení na nedávné události je jí stejně nepříjemné jako jemu. Třeba se mu nyní podaří alespoň částečně splatit svůj dluh.

„Pokud vím, nemá ještě první vydání *Keltského soumraku.*“

V Evině pohledu už nebylo ani stopy po vzpouře, zůstala v něm jen nedůvěra. „Co to je?“

„Sbírka próz.“

„A je to od toho Yeatse?“

„Ano.“

Nepatrná, horší část jejího já jí našeptávala, aby pohodila hlavou a vypochodovala ven. Ovládla se však, zabořila ruce do kapes a zůstala stát na místě. „Počítač hlásí, že od něj má úplně všechno.“

„Ano, tuto sbírku sice má, nikoli však její první vydání. Yeats sehrál v Roarkeově životě důležitou roli, ale to vy, myslím, víte. Znám se v Dublinu s jedním knihkupcem, který se specializuje na prodej vzácných tisků. Mohl bych se s ním spojit a zeptat se ho, jestli by pro nás mohl tento výtisk získat.“

„Koupit,“ prohlásila Eva rozhodně. „Ne ukrást.“ Když se Summerset škrobeně napřímil, škodolibě se na něj usmála. „Něco málo o vašich kontaktech vím, a proto bych byla ráda, abychom setrvali v mezích zákona.“

„Na jiné řešení jsem ani nepomyslel. Ovšem nebude to nijak levné.“ S velkou chutí jí oplatil škodolibý úsměv. „Přírůstek bude nutno obstarat velmi rychle, a to se zcela jistě odrazí na ceně. Vánoce jsou za dveřmi, a vy jste si vzpomněla za pět minut dvanáct.“

Nehnula ani brvou. „Jestli se vám podaří ten výtisk sehnat, tak ho koupím.“ A protože ji nenapadlo, jak se by se mohla vyhnout poděkování, pokrčila rameny a hlesla: „Díky.“

Toporně přikývl. Počkal, až opustí místnost, a teprve potom se s pocitem zadostiučinění ušklíbl.

Evu by ani ve snu nenapadlo, že láskají donutí stát se závislou na největším otrapovi na celém širém světě. Ve výtahu cestou nahoru k ložnici si ve své rozmrzelosti uvědomila, že jestli se tomu kostlivci podaří knihu sehnat, bude mu ještě ke všemu zavázaná.

Při té myšlence se v ní probudil pocit ponížení.

Když se dveře výtahu otevřely, ocitla se tváří v tvář Roarkeovi, jehož obličej zářil zdrženlivým úsměvem padlého anděla. V jeho neuvěřitelně modrých očích četla radost ze shledání.

Jak by pro něj tu chvilku pokoření nevydržela?

„Netušil jsem, že už jsi doma.“

„Ano, jen jsem ještě… něco dodělávala.“ Naklonila hlavu na stranu. Znala jeho pohled. „Proč se na mě díváš tak samolibě?“

Vzal ji za ruku a vedl do pokoje. „Co tomu říkáš?“ otázal se hrdě a pokynul rukou.

Ve výklenku u okna stál na zvýšeném pódiu vedle jejich postele strom, jehož větve se v několika patrech nad sebou vějířovitě rozprostíraly do místnosti. Špičkou se opíral o strop.

Nechtěla věřit svým očím. „Ten je obrovský.“

„Tak to jsi zřejmě ještě neviděla dvakrát tak vysoký strom, který máme v obytné části.“

Opatrně postoupila o krok kupředu. Musí měřit aspoň tři metry. Neodbytně se jí vnucovala myšlenka, co by se asi tak stalo, kdyby se strom v noci překotil a dopadl jako balvan na postel, kde budou spát.

Nejspíš by pod ním uvízli jako mraveneční pod kládou. „Doufám, žes ho nechal pořádně zabezpečit.“ Zhluboka nasála vzduch. „Celá místnost voní lesem. Budeme ho zdobit?“

„Ano, společně, ty a já.“ Ovinul jí ruce kolem pasu a přitáhl si ji k sobě. „A já se potom postarám o osvětlení.“

„Vážně?“

„Ovšem, to je přece práce pro muže,“ odvětil a štípl ji do krku.

„Kdes to slyšel?“

„Říkají to moudré ženy, které po celá staletí nechtějí mít se světly nic společného. Už máte po službě, poručíku?“

„Chtěla jsem něco zhltnout a podívat se na pár odhadů pravděpodobnosti.“ Jeho ústa se pomalu blížila k jejímu ušnímu lalůčku. „A taky jsem se chtěla mrknout, jestli už mi došel profil od Mirové.“

Zpola přivřela oči, a jak naklonila hlavu na stranu, nastavila mu krk. Když jí pak položil dlaně na ňadra, zatmělo se jí před očima.

„A musím ještě napsat a založit složku se zprávou!“ To už si jeho prsty pohrávaly s jejími bradavkami. Eviny vnitřnosti zasáhl šíp, který v nich vznítil žár.

„Hodinku bych si snad ale vyšetřit mohla,“ špitla, a jak se otočila, chytila ho rukama za vlasy a přitáhla si jeho ústa ke svým.

Z hrdla se mu dral bzučivý zvuk rozkoše, ruce mu sjížděly dolů podél její páteře. „Pojď se mnou.“

„Kam?“

Něžně ji kousl do horního rtu. „Kamkoli tě povedu.“

Chytil ji kolem pasu a vedl ji zpátky do výtahu. „Do holografického pokoje,“ zavelel. Vmáčkl ji do kouta a jedním dlouhým polibkem, kterým jí zbavil zbytku rozumu, uťal všechny její další otázky.

„Ložnice nevyhovuje?“ zeptala se, když nabrala dech.

„Mám lepší nápad.“ Aniž od ní odtrhl pohled, vyvedl ji z výtahu. „Zapnout program.“

Čirá černá zrcadla, jimiž byly obložené zdi veliké prázdné místnosti, vrhala četné odlesky a budila zdání, že v prostoru je stálý pohyb. Zprvu ucítila jemný kouř vonící po ovoci, vzápětí nato kořeněnou vůni nějaké květiny. Světla potemněla a z přítmí se vynořily obrazy.

Praskající oheň ve velikém kamenném krbu. Široké okno s výhledem na rozlehlé jezero na pozadí ocelově modrých vrcholků hor scho-

vaných pod měkkou sněhovou pokrývkou, která se leskne ve svitu měsíce. Vázy z tepané mědi plné bílých a rezavých květů. Svíce s kmitajícími plamínky, tisíce hořících svíček bílých jako sníh v blyštících se mosazných svícnech.

Skleněná podlaha se jí pod nohama proměnila v tmavé, matně se lesknoucí dřevo.

V místnosti stála obří postel, s čely z tenkých lesklých mosazných trubek, které byly důmyslně zakřivené a zohýbané. Na temně zlaté, už na pohled měkké pokrývce ležela hromada polštářů v odstínech různých drahokamů.

Po celé posteli byly poházené plátky bílých růží.

„No ne!“ Pohlédla směrem k oknu. Při pohledu na tyčící se vrcholky v bílé záplavě jí vyschlo v hrdle. „Co je to?“

„Simulace švýcarských Alp.“ Rád si dopřával tu radost, když mohl pozorovat její reakce na nové věci. Počáteční ostražitost policistky vystřídal nesměle se rozlévající pocit čirého štěstí. „Prozatím jsem tě tam nevzal, ale holografická horská bouda snad taky není k zahození.“

Otočil se a sáhl po dlouhém plášti, který byl přehozený přes židli. „Oblékni si ho.“

Natáhla se po něm a zamračila se. „Co je to?“

„Plášť.“

Střelila po něm dobromyslným pohledem. „To přece vidím. Myslela jsem, z jakého je materiálu, z norka?“

„Z kozoroha.“ Přistoupil k ní. „Ukaž, pomůžu ti.“

„To bys rád, viď?“ zašeptala, když jí začal rozepínat knoflíčky u košile.

Odhodil košili stranou a hladil ji po nahých ramenou. „To víš, že ano. Mám chuť svést svou ženu. Pomalinku.“

Zvolna se v ní probouzela touha a rozlévala se jí po celém těle. „Nemusíš mě svádět, Roarkeu.“

Zlehýnka se jí dotkl ústy. „Musím. Posaď se.“ Jemně ji stlačil dolů, aby jí mohl z nohou stáhnout vysoké boty. Pak se opřel o područky židle a sklonil se nad ni, aby ji znovu políbil.

Na ústech ucítila jeho horké, měkké rty, cítila jeho mrštný, něžně klouzající jazyk, jemné tření zubů. Cítila chvějivé napětí ve svalech, než se uvolnila. Roarke vnímal, jak se mu pozvolna poddává.

Vytáhl ji na nohy a rozepnul jí kalhoty. „Mám na tebe nikdy nekončící chuť.“ Stáhl jí džínsy z boků a nechal je dopadnout na podlahu. „Nikdy tě nemám dost. Chci tě zas a znovu.“

Nahá se k němu přitiskla a zabořila mu obličej do vlasů. „Od té doby, co jsem tě poznala, je pro mě všechno jiné.“

Chvilku ji nehybně držel v náručí a vnímal její horké tělo. Pak se sehnul, zvedl plášť a přehodil jí kožešinu přes ramena. „Pro mě taky.“

Zvedl ji a odnášel k posteli.

Ovinula kolem něj paže.

Věděla, jaké to bude, ohromující, extatické, nádherné. Toužila po jakémkoli citu, vzrušení, vjemu, který v ní dokázal probudit. Jeho doteky pro ni byly stejně životodárné jako vzduch nebo voda.

Nepřemýšlela o nich, jen už bez nich nemohla žít.

Když k sobě jejich těla přilnula, věděla, že není nic, co by nemohla dát nebo si vzít. Propadla se do měkkého peří, ústy se žádostivě přitiskla k jeho a vnímala, jak se jí krev zvolna dostává do varu. Vydechla, nahmátla jeho košili a pomohla mu z ní, aby se k němu mohla přivinout.

Dlouhé, hladké, líně se převalující, slabě vzdychající tělo v hedvábných plátcích růží na saténových povlacích, svaly vlnící se jí pod rukama – vnímala tu zvláštní směsici tvarů a tkanin.

Prudký tlukot srdce, slastné chvění, jemné vzdechy. Třepotající se světla svíček, ozářená ostrým měsíčním světlem, splývala s plápolajícími a proměnlivými plameny v krbu v kouzelnou záři.

Dávala a brala. Dotýkala se a přijímala doteky. Plula na vlně vzrušení a oplácela stejným. A během dlouhé a klikaté cesty na vrchol, po níž hladce klouzala jako po leštěném stříbře, ji provázel nádherný pocit vzrušení.

Cítil, jak ji vlna vynáší nahoru, kde jí chvějivě proniká celým tělem, a zase ji lenivě stahuje dolů. S propletenými končetinami se převalovali po posteli, aby se jejich těla mohla zas a znovu dotýkat a tisknout. Vnímal, jak se jí v očích barvy starého brandy, ve vlasech i v obličeji míhají lesklé nitky světýlek. Oči jí plály, když ji zvolna, kousek po kousku posouval k dalšímu vrcholu.

Její silné, zdatné, tak důvěrně známé ruce mu tiskly a hladily tělo. Z hrdla jí unikaly slabounké vzdechy rozkoše, které mu laskaly pokožku, než je spolykal.

Dech se mu zrychloval a krev mu vřela touhou. Teplo se proměnilo v horko a horko ve spalující žár.

Její štíhlé tělo, ozářené stříbřitými paprsky světla a stínů, se nad ním vztyčilo. Z hrdla se jí dral dlouhý chtivý sten, když na něj nalehla, aby ho k sobě vpustila a pohltila. Cítila, jak se jí jeho prsty zarývají do boků, prohnula se do nádherné křivky a s očima zúženýma do dvou úzkých zlatých štěrbinek se houpala nahoru a dolů. Mezi pootevřenými rty jí unikal zrychlený dech.

Stáhla svaly a sevřela ho, jak jí orgasmus projel tělem. A když byl nahoře zase on a hladovými ústy se jí přisál k ňadru, ovinula se kolem něj.

Byla ztracená, uvězněná, zatlačoval ji do lůžka, až se jí hlava točila a tělo chtělo uletět. Bušil do ní, jeden divoký zvířecí útok následoval druhý s takovou nenasytností, že se celá začala rozpadat. Prsty se zachytila za tenké kroucené trubky pelesti a vší sílou je sevřela, hledala alespoň nějaký pevný bod. Slastný, nekontrolovatelný výkřik jí zaplnil hrdlo, když jí nadzvedl kolena a prodral se ještě hlouběji.

A ve chvíli, kdy pod ním její tělo explodovalo, přisál se jí na ústa a spolu s ní dosáhl vrcholu.

Na nahém těle jí ležely plátky růží. Jindy tak mrštné a poslušné svaly teď byly vláčné a změklé jako tůňka roztaveného vosku pod knotem.

Když se jí dech zpomalil, Roarke ji jemně kousl do ramene. Pak se zvedl pro plášť, který přes ni přehodil.

Místo odpovědi zavrčela.

Oba se nad její reakcí zasmáli, uvědomili si, že lépe by snad ani reagovat nedovedla. Přešel do vzdáleného kouta místnosti a dal příkaz, aby se vana s tryskami naplnila vodou ohřátou na 38 stupňů. Vytáhl zátku od šampaňského, vrátil láhev zpět do kbelíku s ledem a pak se vydal k posteli pro svou bezvládně ležící ženu.

„Já nespím.“ Rychlost, s jakou se ozvala, i rozmazaná výslovnost na ni však prozradily, že přece jen malinko zadřímala.

„Kdybych tě teď nechal spát, ráno by ses na mě zlobila, žes nestihla udělat ten svůj odhad pravděpodobnosti," ospravedlnil Roarke své počínání a upustil ji do horké napěněné lázně.

Vykvikla, vzápětí nato však poživačně, s čirou rozkoší vzdychla. „Bože. Strávila bych přímo tady ve vaně aspoň týden."

„Jestli budeš mít pár dní volna, zajedeme si do Alp a tam se klidně naložíš do vany, až se rozmáčíš v jednu obrovskou růžovou svraštělou obludku."

Přesně tohle by udělal ze všeho nejraději – odvezl ji někam pryč, aby se tam mohla plně doléčit a zotavit se. Věděl však, že jeho nápad má přibližně stejnou šanci na úspěch, jako kdyby ji chtěl přimět, aby Summerseta vášnivě políbila na ústa.

Ta představa ho rozesmála.

„Napadl tě nějaký vtip?" zeptala se líně.

„Jo, a řeknu ti, že docela povedený." Podal jí úzkou vysokou sklenku a se svým šampaňským v ruce vlezl do vany za ní.

„Musím pracovat."

„Já vím." Dlouze vydechl. „Deset minut."

Nedokázala si upřít jedinečnou kombinaci horké lázně a ledového šampaňského. „Víš, než jsem tě poznala, trávila jsem přestávky nad hrnkem mizerné kávy a nad… hrnkem mizerné kávy," dodala.

„Já vím, a i teď se tomu někdy těžko vyhneš. Já," vyhlásil a ponořil se o něco hlouběji, „ti tu nabízím mnohem účinnější způsob, jak se dobít."

„Tomu se nedá odporovat." Zvedla nohu nad hladinu a bez zvláštního důvodu pozorovala své prsty u nohou. „Myslím, Roarkeu, že mi moc času nedá. Má svůj plán a chce ho stihnout v termínu."

„Co všechno už víš?"

„Moc toho není. Skoro nic."

„Bude toho víc. Neznám lepšího policistu. A že jsem jich už poznal víc, než se sluší."

Zamračila se do své sklenky. „Nezabíjí ze vzteku, prozatím ne. Ani pro peníze. V jeho chování nerozeznávám ani motiv pomsty. Kdybych znala jeho motiv, měla bych se aspoň čeho chytit."

„Láska. Pravá láska."

Tiše zaklela. „Má pravá láska. Nemůžeš ale přece mít dvanáct pravých lásek.“

„Jdeš na to jen rozumem. Myslíš si, že muž nemůže upřímně a věrně milovat víc než jednu ženu. Mýlíš se, může.“

„Jistě, pokud má srdce ve svým pinďourovi.“

Roarke pootevřel se smíchem jedno oko. „Milá Evo, často se stává, že srdce a… nu, to, co říkáš, od sebe neoddělíš. Jsou muži.“ dodal, když zpozoroval její nedůvěřivý pohled, „kteří jsou schopní hlubšího citu, jen když je žena fyzicky přitahuje. Možná stojí za úvahu, že vrah skutečně může každou ze svých obětí považovat za svou životní lásku, a pokud s ním ty ženy nesouhlasí, sáhne po jediném způsobu, jak je o své pravdě přesvědčit, totiž že jim vezme život.“

„Ano, něco podobného mě už taky napadlo. Pořád mi ale něco chybí k tomu, abych dostala celý obrázek. Miluje, co nemůže mít, a co nemůže mít, to zničí.“ Pokrčila rameny. „Ať jde ten zatracený symbolismus k šípku, jen věci komplikuje.“

„Musíš uznat, že má teatrální nadání.“

„Jistě, a taky počítám s tím, že na ně dojede, a já pak zavřu našeho veselého starouše Santíka Clause do klece. Čas vypršel,“ oznámila a vylezla z vody.

Sahala po ručníku na teplém radiátoru, když vtom zaslechla tlumené pípání videofonu. „Do háje.“ Doběhla přes místnost pro kalhoty a vytáhla přístroj z kapsy. Za sebou nechala mokrou čáru.

„Bez obrazu,“ zamručela. „Dallasová.“

„Tady dispečink, poručík Eva Dallasová? Emko v Houstonské ulici 432, byt 6E. Jako hlavní vyšetřovatel se okamžitě dostavte na místo činu.“

„Rozumím.“ Rukou si prohrábla vlhké vlasy. „Potvrzuji příjem. Zavolejte mou zástupkyni, strážníka Delii Peabodyovou.“

„Rozumíme. Konec.“

„Emko?“ Roarke se sehnul pro plášť a přehodil jí ho přes ramena.

„Em jako mrtvola.“ Odhodila stranou ručník a shýbla se pro džínsy. „Zatraceně, do háje, to je byt Donnieho Raye. Vždyť jsem s ním dneska mluvila.“

Když pohlédla na Donnieho Raye, jako první se jí vybavilo, že miloval svou matku.

Ležel na posteli omotaný zeleným vánočním řetězem zdobeným zlatými skvrnkami. Jeho mastné vlasy byly pečlivě učesané a rozprostřené po polštáři. Oči měl zavřené. Na první pohled bylo patrné, že jeho řasy, nabarvené tmavou antickou zlatou, která ladila s tónem použité rtěnky, jsou prodloužené. Na pravém zápěstí měl přímo nad oděrkami tlustý náramek z tepaného zlata se třemi vyrytými ptáčky.

„Tři ptáčci zpěváčci," ozvala se Peabodyová zezadu. „Do prčic, Dallasová."

„Drží se svého plánu, jen změnil pohlaví." Evin hlas byl bez výrazu. Poodstoupila stranou, aby mohla Peabodyová pořídit videozáznam těla. „Někde bychom na něm měly najít tetování a známky sexuálního zneužití. Jako předešlé oběti má i on na zápěstích a kotnících podlitiny způsobené spoutáním. Musíme zajistit bezpečnostní disky z chodby i z kamery u hlavního vchodu."

„Byl to sympaťák," zašeptala Peabodyová.

„Jenže teď je mrtvý, a my tu máme práci, tak do toho."

Peabodyová se napřímila a narovnala ramena. „Rozkaz, madam."

Obtisk našly na levé hýždi. Pokud se Evy nález tetování i zjevných podlitin způsobených brutálním análním sexem nějak dotkl, nedala to na sobě nijak znát. Provedla předběžnou prohlídku, zajistila místo činu, vydala příkaz obejít nájemníky domu a nechala tělo zabalit do pytle k převozu.

„Zkontrolujte hovory na jeho videofonu," nařídila Peabodyová. „Najděte jeho diář, hledejte jakékoli údaje o Důvěrné známosti. Ještě teď v noci sem pošlu techniky."

Krátkou chodbičkou došla do koupelny a otevřela dveře. Stěny, podlaha i baterie se blyštěly jako polední slunce. „Můžeme odhadnout, že tady uklízel vrah, protože pořádek nebyl zrovna Donnieho nejsilnější stránkou."

„Nezasloužil si, aby zemřel tímhle způsobem."

„Nikdo si nezaslouží zemřít tímhle způsobem." Eva couvla o krok a otočila se. „Já vím, že se vám líbil, mně ale taky. Zkuste to teď pustit z hlavy, stejně mu už nepomůžete. Je mrtvý. Musíme se tady teď poku-

sit najít jakoukoli stopu, která by nás dovedla k číslu čtyři dřív, než bude pozdě.“

„Já vím, máte pravdu. Nemůžu si prostě pomoct. Ježíši, Dallasová, vždyť je to pár hodin, co jsme tu s ním vtipkovaly. Je mi z toho nanic,“ šeptala rozčileně a pro sebe dodala. „Já nejsem jako vy.“

„A vy si snad myslíte, že Donnieho Raye teď zrovna zajímá, co cítíte? Jestli něco chce, tak je to spravedlnost, ne váš zármutek a už vůbec ne vaše lítost.“ Rázným krokem odešla do obývacího pokoje. Cestou odkopávala hrnky a boty, které se válely po podlaze. Potřebovala ze sebe dostat tíživý pocit zmaru.

„Myslíte si, že ho zajímá, že se to ve mně vaří vzteky?“ Když se Eva obrátila, oči jí plály. „Jemu moje prachmizerná nálada už nijak nepomůže a mně jen zatemňuje mozek. Co nevidím? Co mi sakra uniká? Nechává tu po sobě úplně všechno, nechává mi to přímo na očích, parchant jeden.“

Peabodyová chvíli mlčela. Uvědomila si, že to není poprvé, kdy vnímá Evin čistý profesionalismus jako lhostejnost. Po dlouhých měsících spolupráce by se už vážně nemusela tak mýlit. Zhluboka se nadechla.

„Možná že nám záměrně napovídá až příliš, aby rozptýlil naši pozornost.“

Eva přimhouřila oči do štěrbin a povolila ruce sevřené v pěst. „Správně. Velmi správně. Příliš mnoho úhlů, příliš mnoho informací. Musíme si zvolit jeden směr a plně se na něj soustředit. Pusťte se do prohlídky, Peabodyová,“ nařídila a vytáhla mobilní videofon. „Dnešní noc bude dlouhá.“

Domů doklopýtala ve čtyři ráno s tělem prolitým prachmizernou nekvalitní kávou z policejní centrály. Oči se jí klížily, žaludek měla jako na vodě. Přesto si namlouvala, že má dostatečně bystrou mysl na to, aby mohla pokračovat v práci.

Když Roarke vešel do pracovny a zastavil se pár kroků za ní, k smrti ji vyděsil, až sebou cukla a rukou hmátla po zbrani. „Sakra, jak to, že jsi vzhůru?“ vykřikla.

„Stejnou otázku jsem právě chtěl položit já vám, poručíku.“

„Mám práci.“

Zamračil se a pozvedl jí rukou bradu, aby jí mohl pohlédnout přímo do tváře. „Jsi přepracovaná," poznamenal.

„V AutoChefovi mi došla pravá káva, takže jsem byla nucená pít ty splašky, co vaří na centrále. Potřebuju pár doušků dobré silné kávy a budu zase v pořádku."

„Dopřeješ si pár hodin spánku a bude ti ještě lépe."

Neodstrčila mu ruku, i když měla sto chutí. „V osm hodin mám schůzku. Musím se na ni připravit," odsekla.

„Evo." Varovně na ni pohlédl a klidně jí položil ruce na ramena. „Nechci tě zdržovat od práce, chci ti jen připomenout, že se ti nebude dobře pracovat, když u toho budeš spát."

„Vezmu si nějaký dopink na doplnění energie."

„Ty?" Pobaveně se zasmál, až jí v koutcích úst zacukalo.

„Než to celé skončí, vezmu si nějakou z povolených drog. Tlačí mě čas, Roarkeu, nedává mi žádný prostor."

„Pomůžu ti."

„Nemůžeš mi přece pomáhat pokaždé, když jde do tuhého."

„Proč ne?" Masíroval jí ztuhlá ramena. „Protože nejsem oficiálně přidělený k vyšetřovacímu týmu?"

„Například." Masáž pomohla uvolnit napětí, které se v ní nahromadilo. Cítila, jak jí myšlenky odplouvají bůhvíkam a jak už není schopná donutit svou mysl k bystrému úsudku. „Nejspíš si vážně na dvě hodinky zdřímnu. Na přípravu mi zbudou dvě hodiny, ty mi musejí stačit. Přespím ale tady."

„Dobře." Odvedl ji k rozkládacímu křeslu. Byla úplně vláčná. Lehl si vedle ní a spustil křeslo do vodorovné polohy.

„Měl bys jít do postele," zamumlala, ale přivinula se k němu.

„Když můžu, spím raději vedle své ženy."

„Dvě hodiny… Jo, myslím, že jsem našla směr."

„Dvě hodiny," souhlasil, a když vycítil, že se konečně propadá do mdlob, zavřel oči.

Kapitola osmá

„Myslím, že bych ti měl něco říct.“ Roarke počkal, až Eva dojí poslední sousto vaječné omelety, a usmál se na ni přes hrnek kávy, který jí přinesl. „O kosmetických přípravcích řady Přirozená dokonalost.“

Polkla a pozvedla k němu zrak. „Ta společnost ti patří.“

„Patří mezi skupinu společností, které v tomto odvětví zastupují Roarkeovy závody.“ Znovu se usmál a usrkl kávu. „Takže svým způsobem máš pravdu.“

„Já už o tom vím.“ Pokrčila rameny a pocítila zadostiučinění, když na její nedbalou odpověď zareagoval pozvednutím obočí. „Přemýšlela jsem, jestli jednou dostanu případ, který by s tebou neměl vůbec nic společného.“

„Má milá, s tím už se budeš muset nějak vypořádat. Avšak vzhledem k tomu, že mi ten podnik patří,“ pokračoval poté, co se na něj kysele zazubila, „mohl bych ti pomoct s určením výrobků, kterými vrah líčil své oběti.“

„Děláme co můžeme i bez cizí pomoci.“ Vstala od malého stolku a přešla k psacímu stolu. „Je celkem logické, že líčidla zakoupil v místě, kde si vybral i své oběti. Pokud uvažuju správně, seznam se nám o hodně zkrátí. Mimochodem, ty šminky jsou nehorázně předražené.“

„Dostaneš, za co zaplatíš,“ prohodil Roarke nedbale.

„Jedna rtěnka za dvě stě kreditů, prokristapána.“

Přimhouřila oči a podívala se na něj. „Měl by ses stydět.“

„Já ty ceny nedělám.“ Teď se ušklíbl zase on na ni. „Já se jen starám o zisk.“

Všiml si, že kombinace několika hodin spánku a horkého jídla postavila Evu na nohy. Z tváří jí zmizela bledost a do očí se jí vrátil živý výraz. Přistoupil k ní a palci jí přejel přes vybledlé kruhy pod očima. „Snad by ses nechtěla účastnit schůze správní rady a lobovat za snížení cen?“

„Haha, moc směšné.“ Ústy jí zlehounka přejel přes rty. Musela se hodně ovládat, aby se k němu nepřitiskla. „Jdi už, potřebuju se soustředit.“

„Za chvilinku.“ Znovu ji políbil a zachytil ústy vzdech, který vypustila. „Proč mi to všechno nepovíš? Možná že ti pomůže, když budeš přemýšlet nahlas.“

Znovu vzdychla, zlehka se předklonila a zase se narovnala. „Je to podlé a špinavé, vždyť on zneužívá symbol naděje a nevinnosti. Ten kluk včera v noci… do háje, byl přece úplně neškodný.“

„Před ním to ale byly ženy. Co ti to říká?“

„Že je bisexual. Že jeho pojetí pravé lásky jde napříč pohlavími. Svou mužskou oběť spoutal a znásilnil úplně stejně jako ty ženy a zrovna tak ho tetoval a nalíčil, když byl hotov.“

Zvedla se a bezmyšlenkovitě sáhla po šálku, aby se napila. „Oběti si hledá v Důvěrné známosti, prohlíží si videoklipy, které s nimi agentura natočila, probírá se jejich osobními údaji. S ženami si možná předtím párkrát vyšel, ale s Donniem Rayem určitě ne. Donnie byl bezpochyby heterosexuál. Víš, při té změně pohlaví mě napadlo, že vrah se možná s žádnou ze svých obětí ani nesetkal, myslím v romantickém slova smyslu, že by je pozval na rande. Všechen ten humbuk kolem pravé lásky se zřejmě odehrává jen v jeho fantazii.“

„Vybírá si lidi, kteří žijí sami.“

„Je zbabělý, nestojí o skutečné setkání. Své oběti přece nejdřív omámí, čímž je zneškodní a pro sebe získá jistotu, že má nad nimi moc a že je může ovládat.“

V myšlenkách zabrousila k Rudymu.

Položila hrnek s kávou a rukou si pročísla vlasy. „Je chytrý, je panovačný. Myslím, že už umím odhadnout, co by udělal v určitých situacích. Díky tomu ho dostanu.“

„Říkalas, že jsi našla směr.“

„Ano, mám jich několik, ale musím si je ještě promyslet. A taky se potřebuju ještě chvíli schovat před Nadine. Kdybych jí teď prozradila, v jakém převleku vrah chodí, lidi by v obchodech i na ulicích zlynčovali každého Santa Clause, na kterého by natrefili.“

„Dokážu si tu situaci živě představit,“ pronesl Roarke polohlasem. „Sériový vrah Santa Clausík škrtí osamělá srdce… Další podrobnosti přineseme v poledním vysílání. Nadine by se z takového sousta radostí dočista zbláznila.“

„Jenže já jí nic podobného nenaservíruju. Alespoň prozatím, dokud mám ještě na vybranou. Momentálně pracuju na tom, aby se v hlavním zpravodajství objevila zmínka o Důvěrné známosti. Jednak mě Nadine nechá chvíli na pokoji a jednak se rozkřikne mezi všemi, kteří služeb té seznamky využili, že něco smrdí. Rudy a Piper budou skučet.“ Na tváři se jí rozprostřel škodolibý úsměv. „Ten páreček registrovaných androidů si o to přímo říká – a já s nimi trochu zatřesu.“

„Vidím, že je nemáš zrovna v lásce.“

„Běhá mi z nich mráz po zádech. Je mi jasné, že si to spolu rozdávají. Je to k zblití.“

„Máš snad něco proti tomu?“

„Jo, mám, když jde o bratra a sestru. Jsou totiž dvojčata.“

„Aha.“ Roarke sice nebyl nijak úzkoprsý a netajil se svými otevřenými postoji, teď si však uvědomil, že reaguje po vzoru své ženy. „To je opravdu velmi… nevkusné.“

„Jo.“ Při pomyšlení na dvojčata ji přešla chuť k jídlu. Odsunula stranou talířek s čerstvými loupáčky. „Celá ta show je v Rudyho režii. Piper pochopitelně taky. Mám ho na seznamu podezřelých hned na prvním místě. Má přece přístup k údajům o všech klientech. Pokud se mi podaří prokázat, že jede v incestu, přišiju mu pak i sklony k úchylnému sexuálnímu chování. Potřebuju mít svého člověka přímo v centru dění.“ Když se z haly zezdola ozval klapot policejních bot, zhluboka se nadechla. „Myslím, že právě přichází.“

Eva i Roarke se obrátili čelem k Peabodyové, která se objevila ve dveřích. Pohlédla z jednoho na druhého a zakroužila rameny, jako by ze sebe chtěla setřást nepohodlí. „Děje se něco?“

„Ne, pojďte dál.“ Eva ukázala prstem na židli. „Začneme.“

„Kávu?“ nabídl jí Roarke. Už mu došlo, jaké má Eva se svou podřízenou plány.

„Ano, díky. McNab tu ještě není?“

„Ne, proto dám nejdřív instrukce vám.“ Eva se odmlčela a loupla okem po Roarkeovi.

„Nebudu vás rušit.“ Podal Peabodyové šálek. Přestože se na něj Eva mračila – nebo možná právě proto – otočil se ke své ženě a políbil ji. Pak teprve odešel do vedlejší místnosti a zavřel za sebou dveře.

„Takhle vypadá každé ráno?“ zeptala se Peabodyová.

„Takhle vypadá úplně pořád.“

Peabodvová se zhluboka nadechla. „A jste si jistá, že je to člověk?“

„Sama někdy nevím.“ Eva se posadila na roh stolu a pozorně se zadívala na Peabodyovou. „Co byste říkala tomu… poznat pár nových chlápků?“

„Eé?“

„Že byste si rozšířila okruh známých, seznámila se třeba s nějakým frajerem, který by měl stejné zájmy jako vy?“

Peabodyová byla po celou dobu přesvědčená, že Eva žertuje. „Proto jsem se přece dala k policii, ne?“ zašklebila se.

„Jenže jako partneři pro život jsou poldové k ničemu. Peabodyová, vy potřebujete služby, jaké vám můžou poskytnout třeba v Důvěrné známosti.“

Peabodyová upila kávu a zavrtěla hlavou. „Nene. Když jsem se před pár lety přistěhovala do města, zkusila jsem jednu takovou kancelář, jenže tenhle způsob seznamování mě nijak neuchvátil, všechno mají zorganizované, pod kontrolou. Já prostě radši balím cizí chlápky po barech.“ Protože se na ni Eva stále upřeně dívala, odložila svou kávu. „Aha,“ hlesla, když jí Evina slova konečně došla. „Už chápu.“

„Musela bych požádat Whitneyho o souhlas. Bez svolení nadřízeného nemám právo dát uniformovanému policistovi tajný úkol. Než se rozhodnete, vysvětlím vám, o co by vlastně šlo.“

„Tajný úkol.“ I když byla u policie dostatečně dlouho a určité zkušenosti už měla, ta dvě slůvka v ní probudila dobrodružné a lákavé představy.

„Propánakrále, sundejte už si konečně ty klapky z očí, Peabodyová.“ Eva se napřímila a oběma rukama si prohrábla vlasy. „Já mluvím o tom, že vás tady posadím na zadek k videofonu a použiju vás jako návnadu, a vy se přitom culíte, jako bych vám dala dárek.“

„Jestli si o mně myslíte, že na takový úkol stačím, a jestli mi věříte, že ho nepokazím, pak mi vážně dáváte docela pěkný dárek.“

„Samozřejmě že vám věřím,“ prohlásila Eva a nechala paže zase klesnout podél těla. „Myslím si, že úkol zvládnete, protože umíte plnit příkazy. A přesně to od vás očekávám, totiž že splníte rozkazy do posledního puntíku, ne že se budete předvádět. Do terénu půjdete, teprve

až můj návrh odsouhlasí a až ze zpropadeného rozpočtu vymáčknu pár babek na zaplacení konzultace.“

„A co Rudy a Piper? Máme je na seznamu podezřelých a viděli mě.“

„Viděli jenom uniformu. Lidi jako oni ani nepostřehnou, kdo ji nosí. Mavis s Trinou si vás vezmou do parády.“

„Senzace.“

„Chápejte, Peabodyová. Vymyslíme vám novou totožnost, dostanete nový kabát. Prošla jsem všechny nahrávky a osobní údaje obětí. Vybereme z nich společné rysy a zapracujeme je do vašeho profilu, zkrátka ušijeme vás takříkajíc na míru.“

„To je pěkná blbost!“

Ve dveřích stál McNab. Tváře mu plály vzteky, v očích mu jiskřilo, ústa měl stažená a ruce podél těla sevřené v pěst. „To je úplná kravina.“

„Detektive,“ zareagovala Eva s klidem. „Vyslechla jsem váš názor.“

„Chcete ji napíchnout na háček jako červa a strčit rovnou do rybníka? Krucinál, Dallasová. Nemá žádný výcvik, aby mohla dělat na tajném úkolu.“

„Hleď si svýho,“ vyštěkla Peabodyová a vyskočila jako čertík z krabičky. „Umím se o sebe postarat sama.“

„O práci tajných nevíš vůbec nic.“ McNab přiskočil a otočil se na podpatku, takže teď stáli tváří v tvář proti sobě. „Jseš jen prachobyčejná pomocná síla, pucflek, nejseš o nic víc než nějaký android.“

Jakmile Eva zahlédla, že se Peabodyové zablesklo v očích, pohotově se vklínila mezi ně vteřinu předtím, než by se pěst její podřízené zabořila McNabovi do nosu. „To stačí. Vyslechla jsem váš názor, McNabe, a teď už mlčte.“

„Tohle mu jen tak neprojde, aby si tady stál a nadával mi do androidů, syčák jeden.“

„Tak dost, Peabodyová,“ Eva varovně sykla, „sedněte si. Oba už si krucinál dřepněte na zadnice a koukejte si laskavě uvědomit, kdo tady velí, než na vás podám hlášení. Mít tady dva tvrdohlavé mezky je to poslední, co teď potřebuju. A pokud se okamžitě nezačnete ovládat, odvolám vás z případu.“

„Nepotřebujeme správce detektivní databáze,“ zamumlala Peabodyová.

„Potřebujeme to, co řeknu já. Potřebujeme informace zevnitř a potřebujeme návnadu. Volavky,“ dodala a pohledem klouzala z jednoho na druhého. „Muže i ženu. Takže, McNabe, jdete do toho?“

„Počkejte chvilku. Moment.“ Peabodyová znovu vyskočila ze židle. Tak naježenou ji Eva snad ještě nikdy neviděla. „Chcete po něm, aby taky plnil tajný úkol? Se mnou?“

„Jo, já jsem pro.“ McNab se na Peabodyovou slabě pousmál. Sám by nepřišel na lepší způsob, jak na ni dát pozor – a jak ji ochránit před případným nebezpečím.

„Čeká nás prima džob!“ Mavis Freestoneová tančila po Evině domácí pracovně v přiléhavých průhledných kozačkách vysokých až po stehna, ve kterých se její krásně tvarované nohy vyjímaly jako ve výkladní skříni. V šatech z kluzkého materiálu, které se jen sotva dotýkaly horního lemu kozaček, balancovala na osmicentimetrových světélkujících červených podpatcích.

Vlasy obarvené zářivě rudým přelivem jí v prstencích připomínajících stočené zmije na Medúzině hlavě spadaly na ramena. Pod špičku levého obočí si nechala nově vytetovat malé srdíčko.

„Zařadila jsem vás v našem oddělení na výplatní listinu.“ Eva viděla, že zmínka o obchodním charakteru schůzky je zcela zbytečná, přesto cítila povinnost zmínit se o tom. Mavis si mezitím prohlížela Peabodyovou a oči s novým trávově zeleným tónováním jí přitom jen zářily.

„Tady rozhodně nezbohatnem,“ promluvila Trina. Vizážistka kroužila kolem Peabodyové a opatrně, s lehounkým nádechem despektu smíšeným se zájmem, si ji prohlížela, jako kdyby měla před sebou sochu z kazového mramoru.

Trina si dnes za ozdobu zvolila kroužky do obočí. Při pohledu na malé zlaté náušničky, vpíchnuté na spáncích u obočí, v Evě zlehka zatrnulo a raději se v duchu soustředila na hádanku, jestli kužel, do něhož si Trina vyčesala švestkově fialové vlasy, je nižší nebo vyšší než třicet centimetrů. Ve výběru oblečení spojila Trina střídmost s okázalostí; na konzervativní černé kombinéze jí po obou ňadrech tančili sváteční, avšak nadobro nazí Santa Clausové.

Tuhletu dvojku má tedy Whitney platit z peněz přidělených na případ, prolétlo Evě hlavou, když si prsty mnula oči. Sama ho k tomu přemluvila.

„Nechci žádné výstřednosti," sdělila jim. „Nesmí jen vypadat jako policajt."

„Co myslíš, Trino?" Mavis se naklonila Peabodyové nad rameno a zatáhla za jednu spirálku svých vlasů, kterou hned přiložila Peabodyové k obličeji. „Tahle barva jí docela sekne a je sváteční. Jsou přeci svátky. A co teprv až uvidíš ty šaty, který jsem vybrala. Musela jsem starouška Leonarda zpracovat, aby nám je půjčil." Narovnala se a zeširoka se usmála. „Jsou průhledný a zdobený širokou ažurkou, no pro vás jak dělaný, Peabodyová."

„Průhledné?" Při pomyšlení na své faldíky na břiše a stehnech Peabodyová pobledla. „Poručíku!"

„Povídám vám, žádné výstřednosti," opakovala Eva a chystala se, že svou podřízenou zanechá v jámě lvové.

„Jakým přípravkem si ošetřujete pleť?" zeptala se Trina a chytila Peabodyovou pod bradou. „Proboha, snad ne šmirglpapírem?"

„Ehm –"

„Holka, vždyť vy máte po celým obličeji póry jako krátery na Měsíci. Potřebujete zkrátka kompletní údržbu. Začnu peelingem."

„Bože." Peabodyovou zachvátila panika a snažila se vyškubnout Trině ze sevření. „Poslyšte –"

„Ty vaše kozičky jsou původní, nebo umělý?"

„Ty jsou moje." Peabodyová si instinktivně zkřížila ruce na hrudi a schovala prsa dřív, než si na ně Trina mohla sáhnout. „Jsou moje a jsem s nimi moc spokojená."

„Jo, celkem ujdou. Tak a teď se svlíkněte. Mrknem se na ně i na ten zbytek."

„Donaha?" Peabodyová otočila hlavu a vyděšeným pohledem hledala Evu. „Poručíku Dallasová. Madam!"

„Pokud vím, Peabodyová, tvrdila jste, že si s tajným úkolem poradíte." Soucitně pokrčila rameny a obrátila se k odchodu. „Dávám vám na ni dvě hodiny."

„Jenže já potřebuju aspoň tři!" zvolala Trina. „Dělám totiž svou práci pořádně."

„Máte dvě hodiny.“ Eva zabouchla dveře a utnula tím vyděšený výkřik Peabodyové.

Ze všeho nejlíp bude držet se od toho, co se teď děje uvnitř, co nejdál, pomyslela si Eva a rozhodla se, že mezitím navštíví jednoho starého známého.

Charles Monroe si vydělával jako společník, měl licenci a byl stejně atraktivní a noblesní jako další prostituti, které Eva potkávala při výkonu služby nebo ve svém volném čase. Kdysi jí pomohl s jedním případem – a poté jí nabídl své služby zdarma.

Pomoc přijala, nabídku slušně odmítla.

Bydlel v krásném bytě v luxusní čtvrti ve středu města. Ta budova jistě patří Roarkeovi, pomyslela si a zakoulela přitom očima. Pak stiskla venkovní zvonek.

Když na bezpečnostním systému bliklo zelené světlo, zvedla obočí, podívala se do kukátka a nastavila před něj i svůj služební odznak pro případ, že by si na ni Charles už nepamatoval.

Když jí otevřel dveře, zjistila, že její obavy byly zcela bezpředmětné.

„Poručíku! Zlatíčko.“ Nečekaně ji sevřel v náručí a rychle a na její gusto trochu moc důvěrně políbil.

„Dej ode mě ruce pryč, kamaráde.“

„Nevěstu jsem ještě nikdy nepolíbil.“ Atraktivní muž s pohlednou tváří a lehce ospalýma očima na ni mrkl. „Tak jaké to je být provdaná za nejbohatšího muže ve vesmíru?“

„Topím se v kafi.“

Charles naklonil hlavu na stranu a prohlížel si jí. „Milujete ho, celým svým srdcem, a prospívá vám to. Občas vás oba vídám na obrazovce. Mezi snobskou smetánkou. Dělal jsem si o vás starosti, ale jak vidím, jste v pořádku. No, nemyslím si, že jste za mnou přišla kvůli té nabídce, kterou jsem vám onehdy učinil.“

„Potřebuju si s tebou promluvit.“

„Fajn, pojďte dál.“ Ustoupil dozadu a rukou jí pokynul dovnitř. Na sobě měl černou kombinézu, která obepínala velmi dobře udržované, svalnaté tělo. „Dáte si něco k pití? Obávám se jen, že moje káva se nedá srovnávat s Roarkeovou. Snad abych vám raději nabídl plechovku pepsi.“

„Výborně.“

Pamatovala si na jeho útulnou a neokázalou kuchyň, jež působila stejně elegantním dojmem jako její uživatel. Posadila se a sledovala, jak z chladicího boxu vyndává dvě plechovky a nalévá z nich tekutinu do vysokých čirých sklenic. Poté, co plechovky zmačkal a odhodil do otvoru s tříděným odpadem, posadil se proti ní.

„Napijeme se na staré časy, Dallasová, i když… za nic nestály.“

„Hm. Jsou v nenávratnu, Charlesi, ale život jde dál a taky stojí za starou belu. Řekni mi, proč velmi úspěšný společník s licencí vyhledává služby seznamovací kanceláře? Než mi odpovíš,“ pokračovala a přitom pozvedla skleničku k ústům, „chtěla bych tě upozornit, že zneužití služeb agentury k rozšíření vlastní klientely je nelegální.“

Začervenal se. Kdyby neviděla, jak klopí zrak a jak se mu hezká tvář zabarvuje ruměncem studu, nevěřila by, že ho přivede do rozpaků. „Ježíšikriste, existuje snad vůbec něco, o čem byste nevěděla?“

„Kdybych věděla úplně všechno, věděla bych teď, jak mi odpovíš. Jenže já tvou odpověď neznám.“

„Je to soukromá záležitost,“ zabručel.

„Kdyby tomu tak skutečně bylo, nebyla bych tady. Proč ses obrátil o radu na Důvěrnou známost?“

„No, víte, potřebuju mít ve svém životě ženu,“ vyhrkl. Když zvedl hlavu, bylo vidět, že mu potemnělé oči planou rozčilením. „Opravdovou ženu, ne nějakou cizí, která si mě zaplatí, chápete? Chtěl bych mít známost, co je na tom špatného? V mé branži se vztahy nepěstují, dělám jen to, za co mě platí, a dělám to dobře.

Svou práci mám rád, ale chtěl bych mít i svůj vlastní soukromý život. Na tom snad není nic nezákonného.“

„Ne,“ odpověděla pomalu, „není.“

„Zkrátka, když po mně chtěli vědět, čím se živím, trochu jsem jim zalhal.“ Pokrčil nervózně rameny. „Nechtěl jsem se seznámit se ženou, kterou by vzrušovala představa, že se schází s koncesovaným společníkem. Tak co, zavřete mě za to, že jsem na videu pro nějakou pitomou seznamku lhal?“

„Ne.“ Bylo jí upřímně líto, že ho přivedla do rozpaků. „Měl jsi rande s jednou ženou, s Mariannou Hawleyovou. Pamatuješ se na ni?“

„Marianna.“ Stálo ho značné úsilí, aby se ovládl. Pro uklidnění se napil ledového nápoje. „Pamatuju si na její video. Pěkná ženská, moc milá. Zavolal jsem jí, ale měla už domluvenou schůzku s někým jiným.“ Pousmál se a znovu pokrčil rameny. „Mám zkrátka smůlu, Marianna je totiž přesně typ ženy, jakou hledám.“

„Nikdy ses s ní nesetkal?“

„Ne. Smluvil jsem si rande s ostatními čtyřmi z první pětice. S jednou z nich jsme si padli do oka. Vídali jsme se pár týdnů.“ Hlasitě vydechl. „Rozhodl jsem se, že jestli má náš vztah mít nějaký smysl, budu jí muset popravdě říct, čím se živím. Jenže tím to pak taky celé skončilo,“ dodal a skleničkou naznačil Evě přípitek.

„To je mi líto.“

„No co, není přece jediná na světě.“ Přidrzle se uculil, ale v očích mu zůstal smutný pohled. „Škoda, že tu je Roarke, že nejste volná.“

„Charlesi, Marianna je mrtvá.“

„Cože?“

„Neslyšel jsi v posledních dnech zprávy?“

„Ne, nedíval jsem se na televizi. *Je mrtvá?* Pojednou zbystřil a zaostřil pohled na Evu. „Musela být zavražděná. Kdyby zemřela klidně ve spánku, asi byste tady nebyla. Zavraždili ji. Jsem podezřelý?“

„Ano, jsi,“ odpověděla mu bez vytáček. Svým způsobem ho vlastně měla docela ráda. „Budu tě muset formálně vyslechnout, abych dodržela oficiální rutinu. Prozatím stačí, když mi řekneš, cos dělal v úterý, ve středu a včera v noci.“

Dlouho se na ni díval, hleděl na ni očima naplněnýma hrůzou. „Jak můžete dělat tuhle práci?“ otázal se. „Den co den?“

Podívala se mu zpříma do očí. „Stejnou otázku bych mohla položit já tobě, Charlesi. Nerada bych ale probírala důvody, proč jsme si vybrali svá povolání. Máš nějaké alibi?“

Odtrhl od ní pohled a odsunul se od stolu. „Dojdu si pro diář.“

Nechala ho odejít, spolehla se na svou intuici a uvěřila mu. Tenhle muž nemá potřebu vraždit.

Vrátil se s malým, elegantním elektronickým diářem, otevřel jej a zadal do něj dny, na které se ho ptala. „V úterý u mě byla stálá zákaznice celou noc, můžete si to ověřit. Včera večer jsem byl v divadle, potom jsme zašli na pozdní večeři a nakonec jsme skončili u mě. Moje

klientka odešla v půl třetí ráno. Pracoval jsem sice půl hodiny přesčas, zato jsem dostal tučné spropitné. Ve středu jsem byl doma, sám.“

Postrčil diář přes stůl směrem k Evě. „Zapište si všechna jména a ověřte si je.“

Mlčky si opsala jména a adresy do svého diáře. „Sarabeth Greenbalmová, Donnie Ray Michael,“ ozvala se po chvíli. „Říkají ti ta jména něco?“

„Ne.“

Zpříma se na něj podívala. „Nevšimla jsem si, že bys někdy používal líčidla. Proč jsi v salonu Samé krásné věci koupil rtěnku a oční stíny značky Přirozená dokonalost?“

„Rtěnku?“ Nepatrnou chvilku se zdálo, že neumí do pěti počítat, ale pak pokýval hlavou. „Aha, šminky jsem koupil pro jednu ženu, s kterou jsem chodil. Prosila mě, abych jí koupil pár věcí, protože věděla, že chodím do salonu na styling v rámci komplexu služeb, které jsem si u nich pořídil.“

Bylo na něm vidět, že ho její otázka zmátla. Usmál se na ni. „Poručíku, zlatíčko, proč vás proboha zajímá, jestli si kupuju rtěnku?“

„Takový malý detail, Charlesi. Jednou jsi mi projevil laskavost a já bych ti ji teď chtěla oplatit. Tři lidé, kteří využili služeb Důvěrné známosti, jsou mrtví. Byli zavražděni stejným způsobem a stejnou rukou.“

„Tři? Bože.“

„Za necelý týden. Nemůžu ti tady popisovat podrobnosti. Beztak s nikým nesmíš mluvit o ničem, co ti teď říkám. Podle mého názoru si vrah vybírá své oběti v databázi Důvěrné známosti.“

„Zabil tři ženy ani ne za týden.“

„Ne tak docela.“ Eva sklopila zrak. „Poslední obětí byl muž. Od této chvíle zřejmě budeš muset začít hlídat každý svůj krok, Charlesi.“

Když mu její slova došla, jeho ostražitost byla rázem tatam. „Myslíte si, že terčem bych se mohl stát i já?“

„Myslím, že terčem se může stát kdokoli, kdo zadal své údaje do databáze Důvěrné známosti. Mým vodítkem jsou prozatím seznamy partnerů, které agentura obětem vybrala. Dám ti cennou radu, Charlesi. Nepouštěj do bytu nikoho cizího. Nikoho.“ Znovu se nadechla.

„Obléká se jako Santa Claus a nosí velké, hezky zabalené dárkové krabice.“

„Cože? Položil skleničku, kterou před vteřinkou zvedl. „Vy snad žertujete.“

„Vzhledem k tomu, že tři lidi jsou mrtví, nemám zrovna náladu na vtípky. Oběti pustí vraha do bytu a on je pak omámí, spoutá a zabije.“

„Ježíši.“ Rukama si promasíroval obličej. „To je přece bizarní.“

„Jestliže se ten chlápek objeví u tvých dveří, nech je zabezpečené a zavolej mi. Zdrž ho, pokud to půjde, nech ho jít, když to nepůjde. Hlavně za žádných okolností neotvírej. Je mazaný a nosí smrt.“

„Nikomu neotevřu. Ta žena, se kterou jsem se scházel – myslím ta ze seznamky – musím ji varovat.“

„Mám seznam tvých partnerek. Řeknu jí to sama. Ráda bych, aby tyto informace nepronikly v nejbližší době do médií.“

„I já bych uvítal, kdyby se média nechytla historky o osamělých profesionálních společnících.“ Ušklíbl se. „Mohla byste k ní zajít hned teď? Jmenuje se Darla McMullenová. Žije sama a je… hrozně naivní. Jestli u ní zazvoní Santa Claus, otevře mu a ještě mu nabídne kakao a koláčky.“

„Asi je moc milá.“

„Ach, to ano.“ V očích se mu mihl smutek. „Je vážně hrozně milá.“

„Navštívím ji.“ Eva vstala. „Možná že bys mohl zkusit znovu jí brnknout.“

„Nebylo by to k ničemu.“ Také povstal a pokusil se o úsměv. „Poručíku, zlatíčko, určitě mi dejte vědět, kdybyste se rozhodla, že pustíte Roarkea k vodě. Moje nabídka má neomezenou platnost.“

Srdce je zvláštní sval a bývá často přepracovaný, přemýšlela Eva v autě za volantem. Co jen může mít společného exkluzivní registrovaný společník s uhlazeným chováním a tichá, intelektuálně založená žena, kterou právě navštívila? Pokud jí intuice neklame, Darla McMullenová a Charles Monroe jsou do sebe zamilovaní.

Se svými city si však nevědí rady.

Dokázala s nimi plně soucítit. Sama si neví rady s dobrou polovinou všelijakých nemožných pocitů, které v ní vzbuzuje její vlastní manžel.

Cestou domů se ještě zastavila u dalších třech lidí, jejichž jména byla na seznamu vybraných partnerů. Varovala je a předala jim instrukce, které s inspektorovým souhlasem sepsala.

Kdyby byl Donnie Ray včas varován, byl by dnes naživu, pomyslela si.

Kdo je další na řadě? Mluvila s ním, nebo se k němu už nedostala? Při té myšlence šlápla na plyn a prolétla branou domova. Peabodyová s McNabem by se měli se svými profily přihlásit v Důvěrné známosti ještě dnes, než skončí pracovní doba.

Před domem stálo zaparkované Feeneyho auto. Snad se jí splní přání a zapojí ho do vyšetřovacího týmu. Když si Feeney s McNabem vezmou na starost veškerou elektronickou agendu, bude mít víc času na práci v terénu.

Zamířila rovnou do své pracovny. Hned ve dveřích ji však málem smetla mohutná vlna hudby – pokud se ovšem ten příšerný ryk dá vůbec slůvkem hudba označit – která burácela prostory v hale.

Mavis si na obrazovce pouštěla jeden ze svých videoklipů a doprovázela ho vlastním zpěvem. Slova, která vykřikovala do éteru, hovořila o zraňující a srdcervoucí lásce. Feeney seděl se zasněným a lehce nešťastným výrazem v očích u Evina pracovního stolu. Roarke stál vedle něho a jako vždy věnoval veškerému dění zdvořilou pozornost. Vypadal, že je vrcholně spokojen.

Eva rychle pochopila, že nemá šanci ten ukrutný randál překřičet. Počkala tedy, až doburácí poslední tóny a až se Mavis s radostnou tváří zarudlou od podaného výkonu s chichotem několikrát ukloní.

„Chtěla jsem, abyste ten hrubý sestřih viděl," obrátila se na Roarkea.

„Myslím, že to bude trhák."

„Vážně?" Mavis jeho poklona očividně potěšila. Vrhla se k němu a ovinula mu paže kolem krku. „Nemůžu uvěřit tomu, co se děje. Já natáčím disk pro nejlepší nahrávací společnost na celý planetě."

„Vydělám na tobě spoustu peněz." Políbil ji na čelo.

„Moc si přeju, aby to vyšlo. Musí to vyjít." Mavis zahlédla Evu a zaculila se. „Ahoj! Viděla jsi z mé nahrávky aspoň kousek?"

„Úplný konec, bylo to skvělý." A protože se jednalo o Mavis, myslela svá slova opravdu vážně. „Feeney, přidáš se k nám?"

„Jsem k případu oficiálně přidělený.“ Opřel se na její židli. „McNab šel do Důvěrné známosti na vstupní konzultaci. Vymysleli jsme, že pracuje jako počítačový expert v jedné z Roarkeových společností. Jeho osobní data už jsme dali na síť a má už i nový průkaz totožnosti.“

„V Roarkeově společnosti?“

„Zní to celkem logicky.“ Feeney se na ni zazubil. „Když máš tu možnost, tak ji využij. Díky za pomoc, příteli.“

„Kdykoli k vašim službám,“ odpověděl mu Roarke a usmál se na svou ženu. „Šli jsme rovnou na věc, protože tě tlačí čas. Z Peabodyové jsme udělali pracovnici ochranky v jedné mé budově. Feeney si myslí, že čím méně výmyslů, tím budou profily věrohodnější.“

„Ano, ovšem, jen žádné extravagance.“ S vydechnutím přikývla. „Tak tedy dobře, polovina tohohle zpropadeného města je stejně tvoje, a nikdo se nad tím nepozastaví. Těžko taky někdo najde jakoukoli chybičku v materiálech tvých zaměstnanců, zvlášť pokud ti na tom osobně záleží.“

„Přesně tak.“

„Kde je Peabodyová?“

„Trina už s ní bude hotová.“

„Potřebuju ji teď hned. Musí si podat žádost a sjednat konzultaci. Vždyť vypadala celkem obstojně, prokrista. Naplácat jí na obličej pár šminek a hodit na ni nějaké obyčejné oblečení přece nemůže zabrat tolik času.“

„Trina dostala pár skvělých nápadů,“ ujistila ji Mavis s obrovským nadšením, z něhož v Evě ztuhla krev. „Počkej, až ji uvidíš. Jo, hele, Trina chce, aby sis na ni taky našla chvilku. Chce tě trochu hodit do gala, když jsou ty svátky.“

Místo odpovědi Eva jen zavrčela. Nemá v nejmenším úmyslu nechat se krášlit. Ani teď, ani kdykoli jindy.

„Jasně, no jo. Tak kde sakra…“ Hlas jí uvízl v hrdle, když zaslechla, že přicházejí. Obrátila se ke dveřím a zamrkala. Pak už jen otevřela pusu a civěla.

„Musím vám teda říct,“ oznámila všem Trina, „že jsem fakt dobrá.“

Peabodyová hlasitě vydechla, po tvářích s ruměnci se jí rozlil váhavý úsměv. „Tak co, myslíte, že tím konkurzem projdu?“

Tmavé vlasy zastřižené na mikádo se jí leskly a byly vyfoukané do tvaru svatozáře. Ze svěžího, hladkého obličeje vystupovaly oči, jejichž velikost i tvar byly zvýrazněné tmavými očními stíny. Rty měla namalované jemnou, korálově růžovou rtěnkou.

Postava, jež v uniformě budila dojem robustnosti, nabyla v lehkém borovicově zeleném pláštíku až na paty ladných křivek a ženských tvarů. Na krku měla zavěšené všelijak do sebe propletené řetízky v odstínech různých drahokamů. Mezi nimi vykukovalo maličké mystické tetování představující vílu se zlatými křídly.

Když se Trině podařilo po určité době vzbudit v Peabodyová zájem o celou tu krášlicí akci, sama si tetování vybrala. Pak už nestačila ucuknout před rychlýma zručnýma rukama, které čaply její levé ňadro a vybraný motiv na ně obtiskly. To si už svůj vlastní přerod začala přímo vychutnávat.

Když však na ni teď Eva zírala, začala se Peabodyové podlamovat kolena – ke všemu nebyla zvyklá na jehlové podpatky, které měla na nohou a které byly laděné do barvy víliných křídel. „Nelíbí se vám něco?“

„Na policistku teda nevypadáte ani náhodou, tím si můžete být jistá,“ ozvala se Eva. „Vyhlížíte kouzelně.“ Roarke, jehož Evina reakce pobavila, přistoupil k Peabodyové a vzal obě její ruce do svých. „Naprosto rozkošně,“ dodal a políbil jí konečky prstů. Její citlivé srdce se na chvilku dočista zastavilo.

„Vážně? No páni.“

„Klídek, Peabodyová. Feeney, máš dvacet minut na to, abys ji seznámil s jejím profilem. Peabodyová, kde je váš trumf, myslím nahrávání?“

„Tady.“ Ještě se červenala, když rukou zajela do tajné kapsičky všité v pase do bočního švu. „Šikovné, viďte?“

„Uniformy to stejně nenahradí,“ odsekla Eva a ukázala na židli. „Musíte se naučit nazpaměť všechny údaje, které vám Feeney sdělí. Nahrajete si je a budete si je přehrávat pořád dokola. Nemůžeme si dovolit jakoukoli botu. Chci, abyste se u nich odpoledne zapsala a zítra už měla v ruce seznam partnerů, které vám vyberou.“

„Ano, madam.“ Když si šla sednout k Feeneymu, rukou si zálibně přejela po látce.

„Teď jste na řadě vy,“ prohlásila Trina a rukou rychle prohrábla Eviny vlasy, aby je zhodnotila.

„Na sezení nemám čas,“ couvala Eva. „Mimochodem, byla jsem u vás před pár týdny.“

„Když nechodíte pravidelně, je všechna má námaha na houby. Před večírkem si musí najít čas, jinak neručím za to, jak bude vypadat,“ obrátila se Trina varovně na Roarkea.

„Udělá si čas.“ Aby ji ukonejšil, vzal ji za paži a vedl ke dveřím. Přitom pěl ódy na mistrovskou práci, kterou si dala s Peabodyovou.

Kapitola devátá

Eva našla Nadine Furstovou, jak jí sedí u stolu na policejní centrále a piluje si nehty. Ze setkání nebyla nijak nadšená.

„Zvedni zadek z mé židle.“

Nadine se zlehounka pousmála, schovala pilníček do kožené kabelky a natáhla své dlouhé nohy. „Ahoj, Dallasová, ráda tě zase vidím. Poslední dobou hodně pracuješ ve své domácí kanceláři, viď? Ani se ti nedivím.“ Jak vstávala, přelétla bystrýma kočičíma očima stísněnou a zaprášenou místnost. „Tohle je příšerná díra.“

Eva přešla mlčky k počítači a zkontrolovala datum posledního připojení. Totéž provedla u videofonu.

„Ničeho jsem se ani nedotkla.“ Nadine si dala záležet, aby v její odpovědi zazněl uražený tón. Chtěla dát Evě najevo, že svá slova myslí opravdu vážně.

„Mám práci, Nadine. Nemám čas na média. Chytni si na ulici policejní sanitku nebo jdi otravovat nějakého androida do sázkové kanceláře.“

„Možná, že si na mě čas ještě ráda uděláš.“ S úsměvem na tváři se Nadine přesunula k jediné další židli v kanceláři a ladně přehodila nohu přes nohu. „Pokud ovšem nechceš, abych zveřejnila všechno, co vím.“

Eva pokrčila rameny – zjistila, že jí sezením ztuhly svaly – natáhla nohy v džínách a zkřížila je v kotnících. „A co jsi zjistila Nadine?“

„Osamělá srdce hledají romanci, a nacházejí krutý konec. Důvěrná známost: seznamovací kancelář, nebo továrna na smrt? Vyšetřováním pověřena špičková policistka z oddělení vražd, poručík Eva Dallasová.“

Nadine se dívala Evě přímo do tváře. Musela připustit, že se Eva umí dokonale ovládat. Přestože ani nemrkla, Nadine si byla jistá, že ji sleduje s maximální pozorností.

„Mám snad ve svém vstupu pokračovat a uvést, že vyšetřující policistka se k případu odmítá vyjádřit?“

„Vyšetřování pokračuje. Byla zřízena operační jednotka. Newyorská metropolitní policie sleduje několik vyšetřovacích verzí.“

Nadine se předklonila a rukou zajela do kabelky, aby zapnula svůj rekordér. „Takže připouštíte, že mezi jednotlivými vraždami existuje spojitost.“

„Jestliže okamžitě nevypneš to nahrávání, neřeknu ti vůbec nic.“

Na Nadinině pohledné tváři se objevil podrážděný výraz. „Dej mi přece šanci.“

„Vypni rekordér a polož ho sem na stůl, ať na něj vidím, pokud nechceš, abych ho zabavila i se vším ostatním, co s sebou vláčíš v tašce. Nepovolené použití nahrávacích zařízení v prostorách policejní centrály je zakázáno.“

„Ježíšikriste, ty jsi ale tvrdá.“ Nadine naštvaně vytáhla malý rekordér, mrskla s ním o stůl a pak odhodila i kabelku. „Takže jen mezi čtyřma očima?“

„Ano, mimo záznam,“ přikývla Eva. Nadine sice uměla být pěkně otravná a urputná a dokázala člověku lézt krkem, ale byla čestná. Eva věděla, že další přístroj v tašce nemá.

„Vraždy, které vyšetřuji, spáchal jeden člověk. Oběti si pravděpodobně vybírá v seznamce Důvěrná známost. Myslím, že tuto informaci zveřejnit můžeš.“

„Seznamovací kancelář.“ Všechny známky popuzenosti zmizely a Nadine se usmála. Evina nenápadná narážka ji přiměla prověřit všechny seznamky ve městě. Stačilo jen lusknout prsty, aby z fleku vysázela všechny informace a začlenila je do své reportáže.

„Výborně.“

„A co mi můžeš dát ty?“

„Většinu údajů mám v počítači v práci.“ Nadine nicméně vytáhla kapesní počítač a vyhledala si příslušnou složku. „Základní údaje už jistě znáš, kdo společnost vlastní, jak dlouho podnikají a tak dál. Naše stanice jim odvysílala několik zatraceně drahých reklam. Za reklamy na obrazovce vyklopili loni… rovné dva miliony. Naši cifršpióni je oťukli a zjistili, že si je mohou bez problému dovolit. Představ si, že za ně nedali ani deset procent celkových příjmů.“

„Na milostných románcích se dají vydělat slušný prachy.“

„Máš pravdu. Zkusila jsem u nás v televizi zjistit názory jednotlivců a víš, co jsem se dozvěděla? Že patnáct procent umělců i zaměstnanců do seznamky už někdy zašlo. Soukromý život v troskách je daň, kterou si práce v médiích vybírá,“ dodala jakoby mimochodem.

„Myslíš, že někdo, koho máš ráda, do Důvěrné známosti zašel?“

„Pravděpodobně ano.“ Nadine naklonila hlavu na stranu. „Mám ráda hodně lidí, když jsou milí a přátelští. Měla bych o ně mít strach?“

„Všechny tři oběti použily služeb seznamovací kanceláře, dvě z nich se jejím prostřednictvím letmo znaly. O dalších stycích nebo spojeních mezi zavražděnými zatím nic nevíme.“

„Takže… ten grázl loví osamělá srdce.“ Setsakra tučné sousto pro hlavní zpravodajský pořad, pomyslela si Nadine, zatímco se jí už v hlavě odvíjela podoba reportáže.

„Máme podezření, že si své oběti vybírá v Důvěrné známosti.“ Eva si dala záležet, aby tuto okolnost zvlášť zdůraznila, i když poskytnout Nadine další informace už v plánu neměla. „Operační jednotka, která dnes vznikla, vyšetřuje všechny možné varianty.“

„Nějaký tip?“

„Prověřujeme všechno. Nic konkrétního ti nemůžu říct, Nadine.“

„Je už někdo podezřelý?“ ptala se Nadine tvrdošíjně dál.

„Probíhají výslechy.“

„Motiv?“

Eva chvilku zaváhala. „Všechny vraždy mají sexuální motiv.“

„Ano, to by sedělo. Je vrah bisexual? Jedna oběť přece byla mužského pohlaví, dvě byly ženy.“

„Vrahovy sexuální preference nemohu ani potvrdit, ani vyvrátit.“ Jakmile pomyslela na Donnieho Raye, žaludek se jí sevřel pocitem viny. „Oběti vraha vpustily do svých bytů, a ani v jednom případě nebyly zjištěné stopy po násilném vloupání.“

„Myslíš, že mu otevřely dveře? Znaly ho tedy?“

„Zřejmě si myslely, že ho znají. Můžeš své diváky varovat, aby si dvakrát rozmysleli, jestli pustí do bytu někoho, koho osobně a opravdu velmi dobře neznají. Víc ti nemůžu prozradit, pokud nechci ohrozit průběh vyšetřování.“

„Během necelého týdne zabil už tři lidi. Zdá se, že má naspěch.“

„Má svůj plán,“ odpověděla Eva. „Ten ale zatím není možné odvysílat. Postupuje podle přesného schématu a díky tomu ho taky dostaneme.“

„Poskytni mi interview, Dallasová, udělám reportáž z terénu. Do deseti minut tu mám kameru.“

„Ne, ještě ne,“ odmítla Eva, ale než se Nadine mohla začít rozčilovat, dodala: „Řekla jsem ti víc než ostatním. Buď vděčná za to, co máš. Rozhovor ti poskytnu, až budu moct. Snad bych o tom mohla trochu víc přemýšlet, pokud přitlačíš ke zdi Piper a Rudyho a dáš mi pak vědět, co jsi zjistila.“

Nadine pozvedla obočí. „Něco za něco. Výborně. Pádím rovnou za nimi. Až budu vědět –“ Zmlkla a pusa se jí samovolně otevřela dokořán, když se ve dveřích zjevila Peabodyová.

„Dallasová, nevěřila byste… Zdravím vás, Nadine.“

„Jste to vy, Peabodyová?“

Peabodyová se snažila chovat nenucené, přesto jí úsměv zaškubal koutky úst. „No jasně, nechala jsem se trochu vylepšit.“

„Trochu? Vypadáte skvostně. Nemáte tenhle naprosto fantastický model od Leonarda?“ Vstala a kroužila kolem Peabodyová.

„Ano, je od něho. Myslíte, že mi sluší?“

„Peabodyová, vy přímo zářite.“ Nadine se zasmála a o krok ustoupila.

Po tváři se jí rozprostřel zvídavý úsměv a oči se jí zúžily do štěrbinek. „Vyšetřujete vraždu, a ty připustíš, aby se tvoje podřízená takhle parádila?“ obrátila se užasle na Evu. „Ne, to mi nesedí. Mám takový pocit, že před námi stojí tajná policejní agentka ve velmi rafinovaném převleku. Chcete si snad vyzkoušet kouzlo počítačem vyhledávaných známostí, Peabodyová?“

„Zavřete dveře, Peabodyová.“ Na Evin kusý příkaz postoupila Peabodyová o dva kroky dopředu a zabouchla. „Nadine, jestli toto pustíš ven, zlikviduju tě. Postarám se, aby ti tady na centrále ani jediný policajt už nadosmrti neřekl ani slovo. Vážně pak budu zlá.“

Lišácký úsměv z Nadininy tváře rázem zmizel. Pohled jí potemněl a ztvrdl. „Myslíš snad, že bych ti chtěla dělat trable při vyšetřování? Myslíš, že bych zveřejnila informace, kvůli nimž by se Peabodyová mohla dostat do průšvihu? Jdi do háje, Dallasová.“ Popadla svou kabelku a zamířila ke dveřím. Eva byla ale rychlejší.

„Dávám všanc její kůži.“ Eva vztekle vytrhla Nadine kabelku a mrštila jí za sebe. „Já jsem to vymyslela, a pokud se někde stane chyba, ponesu za to odpovědnost zase já.“

„Dallasová –“

„Mlčte!“ štěkla na Peabodyovou. „Jestli bereš jako osobní urážku zjištění, co všechno jsem ochotná udělat pro to, abych zajistila její krytí a ochránila celý svůj případ, nedá se nic dělat.“

„Dobře.“ Nadine se zhluboka nadechla, aby rychle nabyla klidu. V Eviných očích mohla zahlédnout náznak strachu jen ve zcela výjimečných případech. „Dobře,“ zopakovala. „Nezapomínej jen, že mám Peabodyovou ráda. A tebe taky.“

Shýbla se pro kabelku a přehodila si ji přes rameno. „Máte hezký účes, Peabodyová,“ řekla, než otevřela dveře a zmizela.

„Do háje,“ bylo všechno, co byla Eva schopná pronést. Otočila se, přistoupila k oknu a zadívala se ven na otravnou vzdušnou dopravu.

„Já to přece zvládnu, Dallasová.“

Eva tupé zírala na letící autobus, který divoce troubil na reklamní balon, jenž se mu připletl do vzdušného koridoru. „Nepověřila bych vás tím úkolem, kdybych si nebyla jistá, že ho zvládnete, ale to nic

nemění na skutečnosti, že jsem vám ho přidělila, přestože nemáte v této oblasti žádné zkušenosti.“

„Dáváte mi možnost, abych nějaké získala. Chtěla bych se jednou stát detektivem a bez práce na tajných úkolech se mi to nepodaří. Ale to vy samozřejmě víte.“

„Jo.“ Eva si zastrčila ruce do zadních kapes u kalhot. „Vím.“

„No… já vím, že mám o něco větší zadek, než bych měla mít, i když dělám, co můžu, ale taky vím, jak si na něj dát pozor.“

Eva se pousmála a otočila se. „Váš zadek je v naprostém pořádku, Peabodyová. Co kdybyste si na něj sedla a podala mi hlášení?“

„Všechno šlo hladce.“ Peabodyová se uculila a posadila se. „Myslím, že nemají nejmenší tušení, že jsem policajt a že jsem u nich před pár dny už jednou byla. Dostalo se mi přímo královského zacházení.“ Zamrkala svými nově obarvenými a prodlouženými řasami.

Eva zvedla hlavu. „Pokud ze sebe dokážete něco vymáčknout, strážníku, ráda bych si už konečně poslechla vaše hlášení.“

„Madam.“

Peabodyová se posadila zpříma a zvážněla. „Podle rozkazu jsem se nahlásila na předem dohodnutém místě a požádala o konzultaci. Po krátkém vstupním pohovoru jsem byla odvedena do haly, kde si mě vyzvedla Piper a pokračovala se mnou v rozhovoru. Mé osobní údaje, které jsem jí poskytla, zaznamenala do svého kapesního počítače. Nabídla mi občerstvení.“ V očích se jí mihl pobavený výraz. „Přijala jsem, neboť jsem měla pocit, že je to u nich běžná praxe. Dala jsem si horkou čokoládu, tím myslím pravou čokoládu, Dallasová, a k tomu vánoční medové koláčky. Než jsem se nadála, slupla jsem tři soby.“

„Jestli v tom hodláte pokračovat, budete si brzo muset stahovat zadek.“

„No jo.“ Peabodyová si povzdechla. „Dala jsem jí najevo, že bych se chtěla urychleně s někým seznámit, a naznačila jsem jí, že bych nerada trávila svátky o samotě. Byla velmi milá a příjemná. Nedivím se, že kdo s ní přijde do styku, věří, že se o něj postará. Chtěla mě předat jejich poradci, ale odmítla jsem. Řekla jsem jí, že celá ta situace mě přivádí do rozpaků, ale s ní že se cítím dobře. Nabídla jsem jí, že když to bude nutné, připlatím si, abych mohla zůstat u ní.“

„Dobrá úvaha.“

„Chápala mě, pohladila mě po ruce. Prošla se mnou video, trochu mi i radila. Ke konci přišel Rudy, protože Piper měla další schůzku. Byl na mě taky milý. Flirtoval se mnou.“

„Jak?“

„Úplně normálně. Zdálo se mi, že to je naprosto běžná součást jeho práce. Souhlasně se na mě usmíval, skládal mi komplimenty, podržel mou ruku ve své. Můj typ sice není,“ dodala, „ale snažila jsem se spolupracovat. Nabídl mi další horkou čokoládu, ale udržela jsem se a odmítla. Taky mě provedl po agentuře, ukázal mi klubové prostory, kde si lidi můžou dát schůzku, pokud se hned napoprvé nechtějí setkat někde venku. Prostředí je vkusné, řekla bych přímo elegantní. Mají tam taky malou, celkem normální kavárničku, která slouží stejným účelům. Několik párů v ní zrovna sedělo nad šálkem kávy.“ Pokrčila nos. „Zahlédla jsem McNaba, taky ho prováděli.“

„Výborně. Jste tedy zapsaní včas, jak jsme plánovali. Kdy dostanete seznam partnerů?“

„Můžu si pro něj zajít zítra ráno. Říkali, abych se pro první seznam zastavila osobně, nechtějí ho posílat. Prověřovali mě dobrou hodinu, ale myslím, že všechny nové údaje, které o mně Roarke vymyslel, obstály a souhlasily. Kdybych se vážně zajímala o jejich služby, necítila bych se nijak ohrožená.“

„Dobře. Zítra budete mít seznam partnerů a budete si moct sjednat schůzky, někde mimo prostory agentury.“ Chvilku přemýšlela. „Navrhněte jim nějaký Roarkeův podnik, klub nebo bar, aby nebyl ani velký, ani malý. Uvnitř necháme jen pár policajtů. Já se budu držet zpátky pro případ, že by se tam náhodou Rudy nebo Piper objevili a mohli by mě poznat. Budou vás sledovat i z auta. Na zítřejší večer si smluvíte dvě, možná i tři schůzky. Sakra, tady se nedá pořádně sedět.“

Pohlédla na svůj náramkový počítač a propletla si prsty na rukou. „Najdeme volnou zasedací místnost. Chci sem dostat McNaba a Feeneyho a poslechnout si, co nového zjistili oni. Všechno to musí proběhnout hladce.“

„Jestli si McNab zase začne, položím ho na lopatky,“ vyhrožovala Peabodyová.

„Počkejte, až bude případ uzavřený,“ poradila jí Eva. „Pak si ho klidně zlikvidujte.“

Jakmile projela branou, spatřila hned z konce příjezdové cesty světlo, které vydávalo mohutnou záři. V první chvíli se lekla, že v domě hoří, když ale popojela blíž, rozeznala v širokém okně předního salonu obrysy stromu. Větve, na nichž byly zavěšené zelené a červené lesknoucí se koule, osvěcovalo bílé světlo, které zářilo a jiskřilo jako tisíce malých plamínků.

Výjev ji zcela oslnil. Zaparkovala auto, vyběhla po schodech a zamířila rovnou do salonu. Ve vstupních dveřích se zarazila a užasle zírala. Strom musel být vysoký alespoň šest metrů a větve měly přinejmenším metr a půl. Byl obtočený nespočetnými metry stříbrných řetězů tak šikovně, že oslnivá krása stovek barevných koulí nijak neutrpěla. Na špičce stromu těsně pod stropem se skvěla křišťálová hvězda s blikajícími světýlky na hrotech. Strom stál na bílé podložce, která navozovala dojem sněhu, a na ní bylo na hromadě naskládané obrovské množství vkusně zabalených dárků.

„Ježíši, Roarkeu."

„Je krásný, viď? Líbí se ti?"

V tichosti k ní zezadu přistoupil a nechal ji, aby se chvilku pokochala. Když se k němu otočila, jenom potřásla hlavou. „Kdes ho proboha sehnal?"

„Dovezli ho i s kořenovým bálem z Oregonu. Hned po Novém roce ho věnujeme městu a necháme přesadit do parku." Objal ji kolem pasu. „Vlastně i všechny ostatní, abych byl přesný."

„Ostatní? Copak je jich tu víc?"

„V tanečním sále je ještě o trochu větší než tady."

„Větší?" vymáčkla ze sebe.

„Další je v Summersetových pokojích a poslední máme v naší ložnici. Myslel jsem, že ho spolu dnes večer ozdobíme."

„Ozdobit takhle obrovský strom zabere několik dní."

„Lidi, které jsem najal, zdobili tenhle strom jenom čtyři hodinky." Zasmál se. „Náš stromek ale zvládneme sami." Pootočil hlavu a rty jí zlehka přejel po čele. „Chci ho zdobit s tebou."

„Já ale s něčím podobným nemám vůbec žádné zkušenosti."

„Neboj, nějak už si poradíme."

Ohlédla se za sebe na strom. Za živého boha si nedokázala vysvětlit, proč ji pohled na ozdobený vánoční strom znervózňuje. „Musím pra-

covat," ozvala se a chtěla poodstoupit. Roarke jí ale rychle položil ruce na ramena a počkal, až mu pohlédne zpříma do očí.

„Nechci tě zdržovat od práce, Evo, ale máme právo na život. Na náš společný život. Chci strávit dnešní večer se svou ženou."

Zamračila se. „Víš, jak nesnáším, když říkáš ‚moje žena' tímhle tónem."

„A proč myslíš, že to dělám?" Pobavilo ho, jak se snažila setřást ze sebe jeho ruce. „Mám tě, poručíku, a hýčkám si tě." Protože věděl, jak je mrštná, nadzvedl ji do vzduchu. „Zvykni si už," poradil jí.

„Začínáš mi lézt na nervy."

„Výborně, začneme tedy sexem. Milovat se s tebou, když se na mě zlobíš, je úžasné dobrodružství."

„Já se ale milovat nechci." Možná by se jí i chtělo, jen kdyby nebyl tak samolibý.

„Aha, tak nejen dobrodružství, ale i výzva. To je ještě lepší."

„Postav mě, ty osle, nebo ti něco udělám."

„A teď i výhrůžky. Začínáš mě vážně vzrušovat."

Ani se nezasmála. Když vkročil do ložnice, byla už tak napružená. že se chtěla jenom prát. Teprve, mnohem později si uvědomí, jak důvěrně Roarke zná její myšlenkové pochody.

Hodil ji na postel a nalehl na ni dřív, než mohla zaujmout obrannou pozici. Jednou rukou jí chytil za obě zápěstí a zvedl jí ruce nad hlavu.

Očima zúženýma do škvír po něm střelila vzteklým pohledem. „Já se jen tak lehce nevzdám, kámo."

„Bože, v to doufám."

Roztáhla nohy a stiskla ho jimi v pase. Podařilo se jí odrazit se od postele a vzepřít takovou silou, až se převalili. Galahad, který si pochrupával na polštáři, vylekaně zasyčel a uskočil.

„Teď jsi tomu dal," zavrčela Eva. Znovu se převalili, takže nahoře byl zase on. „Naštval jsi už i kocoura."

„Ať si najde svou vlastní kočičku," zabručel Roarke a přitiskl se ústy k Eviným.

Cítil, jak jí v zápěstích divoce pulsuje krev, jak se pod ním celé její tělo chvěje. Ještě se ale nevzdávala. Ještě je příliš brzy, pomyslel si. Čas od času Eva potřebuje vášnivě a divoce válčit.

A co víc – sám to chce dneska taky.

Skousl jí dolní ret a vychutnal si sten, který nedokázala potlačit, takže se jí vydral z úst. Volnou rukou jí rozepnul pouzdro na zbraň a stáhl jí ho z ramene. A pak, když už cítil, jak se mu po těle rozlévá horká krev, chňapl Evu za výstřih u košile a roztrhl ji až k pupíku.

Její žádostivé, vášnivé tělo se k němu přimklo, přestože rozum jí velel, aby se pod ním svíjela v zoufalé snaze vykroutit se mu a získat nad sebou kontrolu.

„Kristepane, já tě chci, nikdy tě nebudu mít dost.“ Ústy se jí přisál k ňadru.

Cožpak se ho taky nikdy nenasytí? byla její poslední jasná myšlenka. Vnímala, jak jí nelítostně mačká a tiskne ňadro a jak celá vibruje, jako když se divoká hudba pustí na plné obrátky. A pak už jen vykřikla a její silné tělo se prohnulo.

Zdálo se jí, že žár tam hluboko uvnitř jí rve útroby.

Osvobodila si ruce a strhla z něj hedvábnou košili, aby mohla drásat tělo pod látkou – prsty, rty, zuby…

Znovu se překulili, servali ze sebe poslední zbytky látky a chtivými stisky a zraňujícími doteky si vzájemně působili bolest. Hrábla po něm a sevřela v hrsti jeho mužství tvrdé jako ocel a hladké jako satén.

„Teď, teď, rychle!“ Nadzvedla se v bocích a ve chvíli, kdy do ní vklouzl, vybuchla.

Na vteřinku zůstal nehybně hluboko v ní. Lapal po dechu a mrkáním se snažil zaostřit zrak, aby se na ni podíval. Oheň hořící v krbu na druhé straně místnosti jí vrhal pruhy světla a stínu přes obličej a ozařoval jí vlasy, mihotal se v očích, které teď ztmavly a osleply z toho, co jeden druhému právě darovali.

„Jsi má.“ Stáhl se a znovu se do ní zabořil. „Navždy.“ Nadzvedl se, aby podsunul ruce pod její boky. „Pojď ještě,“ prosil ji a dlouhými, krutými údery ji ničil.

Sevřela nice v pěst a zabořila je do měkkého prostěradla, jako by se potřebovala ukotvit. Ve světle krbu nad sebou viděla jeho tmavé vlasy, neskutečně modré oči, lesknoucí se svaly, nazlátlou pokožku zvlhlou potem.

Přemohla ji potřeba, zaplavila rozkoš. Rozmazaným viděním vnímala jeho zlatě lemovaný stín. Slyšela se, jak vyráží jeho jméno, a pak se jí tělo rozpadlo na kusy.

„Ještě jednou.“ Sklonil se k ní, přikryl jí ústa svými, prsty propletl s jejími a tělem do ní dál bušil. „Znovu,“ vyrazil ze sebe. Krev se v něm vařila. „Se mnou!“

„Evo!“ zvolal pak prostě její jméno a vystříkl do ní.

Ležela pod ním. Ztratila pojem o čase, jen sledovala, jak světlo z krbu tancuje po stropě. Přemýšlela, jestli je normální, aby někoho tak zoufale potřebovala, aby milovala tolik, že už to není láska, ale bolest.

Jak otočil hlavu, jeho vlasy ji zašimraly na tvářích a rty polechtaly na krku. Proč jen jí na něm tolik záleží?

„Doufám, že jsi spokojený.“ Její špitnutí nebylo ani trochu úsečné, jak si přála, ba co víc, přistihla se, že ho rukou bezděky hladí po zádech.

„Hm, myslím, že ano.“ Než zvedl hlavu, aby se na ni podíval, ještě jednou se jí rty přitiskl ke krku. „Řekl bych, že spokojenost je na obou stranách.“

„Nechala jsem tě vyhrát.“

„Ovšem, všiml jsem si.“

V očích mu blahosklonně zajiskřilo, což ji donutilo vyhrknout: „Slez, vážíš aspoň metrák.“

„Dobře.“ Poslechl ji. Hned nato ji vzal znovu do náruče. „Pojď, osprchujeme se a pak ozdobíme náš stromek.“

„Kde se v tobě bere ta posedlost vánočními stromky?“

„Léta jsem žádný stromek nezdobil, naposledy zřejmě v Dublinu, když jsem ještě bydlel se Summersetem. Snad to ještě zvládnu.“ Jakmile s ní vkročil do sprchy, přitiskla mu ruku na ústa, aby nemohl zrealizovat svou nepochopitelnou zálibu ve sprchování studenou vodou.

„Vodu ohřát na 38 stupňů.“

„To je hrozně moc,“ mumlal jí do dlaně.

„Smiř se s tím.“ Když ze všech směrů vytryskla horká voda, dlouze a blaženě vydechla. „Bože, to je slast.“

O patnáct minut později vystoupila ze sušičky. Svaly měla pěkně prohřáté, vláčné a mysl bdělou a čilou.

Roarke se utíral do osušky – další z jeho pro ni nepochopitelných zvyklostí. Proč by měla ztrácet čas a drhnout si tělo bavlnou, vždyť

stejného výsledku dosáhne tím, že se párkrát otočí v sušičce? Když sahala po županu, uvědomila si, že si ráno pověsila na věšák jiný, než který tam nyní našla.

„Co to má znamenat?“ Sundala dlouhý šarlatový plášť.

„Je z kašmíru, bude se ti líbit.“

„Kupuješ mi haldy všelijakého oblečení. Nevím, proč…“ Jak si ale župan oblékala, slova jí zamrzla na rtech. „Ach.“ Nesnášela, když nad ní cosi tak nemožně povrchního jako nějaká látka získalo nadvládu. Jenže tenhle materiál byl měkoučký jako obláček a hřál jako vlídné objetí. „No… je celkem příjemný.“

Zaculil se a zavázal si pásek u černého županu ze stejného materiálu. „Sluší ti. Tak tedy, můžeš mi povědět, co je nového, a já se zatím pustím do osvětlení.“

„Peabodyová s McNabem jsou zapsaní a zítra si mají vyzvednout své seznamy partnerů.“ Došla zpátky do ložnice, kde na ně čekal kbelík se šampaňským a stříbrný tác s malými toastíky. Bože, pomyslela si a vsunula jeden úchvatný kousek do úst. Pak naplnila dvě vysoké, úzké skleničky. „Všechny krycí údaje, které jsi pro ně vymyslel, prošly jejich kontrolou.“

„Pochopitelně.“ Roarke vytahoval z velké krabice dlouhou šňůru světýlek.

„Jen se hned nenaparuj, jsme teprve na začátku. V kanceláři na centrále na mě čekala Nadine,“ pokračovala Eva a postavila Roarkeovo šampaňské na stolek u postele. „Viděla Peabodyovou v celé parádě, takže jsem jí musela leccos vysvětlit. Víc, než jsem původně zamýšlela. Zůstalo to ale jen mezi námi.“

„Nadine je jednou z mála reportérů, kterým můžeš věřit.“ Roarke si prohlížel strom se světly. „Bez tvého souhlasu žádné tajné informace nezveřejní.“

„Ano, já vím, trochu jsme se na to téma chytly.“ Zamračeně obešla strom, zatímco Roarke pokračoval v práci. Netušila, jestli Roarke ví tak úplně přesně, co dělá. „Kdyby mě byli Piper s Rudým už neviděli, pustila bych se do tajné akce sama.“

Roarke zvedl obočí. Upevnil už první řetěz světel a právě sahal po dalším. „Pak bych ovšem mohl mít jisté výhrady, že si má žena sjednává rande s cizími muži.“

Vrátila se zpátky k podnosu a vzala si další chuťovku, která jí zrovna přišla pod ruku. „S žádným z nich bych přece nespala… pokud by se ovšem nejednalo o služební povinnost.“ Ušklíbla se na něj. „A stejně bych celou dobu myslela jen na tebe.“

Dál aranžoval světelné řetězy. Eva si lokla šampaňského. „Ježíši, Roarkeu, jen jsem si dělala legraci.“

„Hmhm. Já taky, miláčku. Podej mi, prosím tě, další řetěz.“

Nedokázala odhadnout, jestli svou odpověď myslí vážně. Když vytahovala další šňůru se světly, zeptala se. „Kolik jich ještě budeš potřebovat?“

„Tolik, kolik se jich sem vejde.“

„Aha.“ Hlasitě vydechla. „Totiž, chtěla jsem tím říct – myslím před chvilkou – že já už s prací tajného detektiva nějaké zkušenosti mám, zatímco Peabodyová je úplný zelenáč.“

„Peabodyová má dobrý výcvik. Měla bys jí důvěřovat a sobě taky.“

„McNab pořád prská, když o té záležitosti mluvíme.“

„Nějak se nám do ní zakoukal.“

„On si vážně… Cos to povídal?“

„Že se do ní zakoukal.“ Roarke ustoupil a sešpulil ústa. „Zapnout světla na stromku,“ dal hlasový příkaz, a když se malá světýlka rozzářila jako diamanty, spokojeně pokýval hlavou. „Myslím, že jich je dost.“

„Zakoukal? Co tím myslíš? Že se do ní zamiloval? McNab? To je naprosto vyloučené.“

„Ještě netuší, jestli ji má rád, zatím ho jen přitahuje.“ Roarke poodstoupil, aby se na stromek podíval z jiného úhlu, a zatímco si prohlížel své dílo, usrkl ze sklenky vína. „Teď přijdou na řadu ozdoby.“

„Vždyť ji štve, přímo děsivě.“

„Úplně stejně jsem ti musel lézt na nervy já, když jsme se poznali.“ Ve svitu blikajících světýlek na stromku a mihotavého světla z ohně v krbu připil své ženě na zdraví. „No, a podívej se, jak jsme dopadli.“

Eva na něj zůstala celých deset vteřin zírat. Pak ztěžka dosedla na kraj postele. „Kristepane, to se povedlo. To je vážně bomba. Nemůžu je nechat pracovat společně, pokud mezi nimi něco je. Se vztekem bych si snad ještě poradila, ale jestli s nimi začne mávat sex, tak na to já nestačím.“

„Někdy je potřeba dát svým dětem sbohem, miláčku.“ Otevřel další krabici a vytáhl andílka ze starožitného porcelánu. „Naše malá rodinná tradice bude, že první ozdobu pověsíš ty.“

Eva na andílka nepřítomně hleděla. „Jestli se jí něco stane –“

„Ty nedopustíš, aby se jí cokoli přihodilo.“

„Ano.“ Vypustila vzduch z plic a vstala. „Nic takového nedopustím. Myslím, že budu potřebovat tvou pomoc.“

Natáhl ruku a konečkem prstu jí přejel po mělkém důlku na bradě. „Už ji máš.“

Přistoupila ke stromku a na jednu větvičku pověsila anděla. „Miluju tě. Myslím, že i z mé lásky k tobě se pomalu stává naše malá tradice.“

„Musím říct, že tuhle tradici mám obzvlášť v oblibě.“

Pozdě v noci, když už světla na stromku dávno pohasla a oheň v krbu dohasínal, ležela v posteli a nespala. Je teď někde venku? Zapípá jí videofon, aby se dozvěděla, že další tělo dožilo, že další duše je ztracená jen proto, že ona je za ním o tolik kroků pozadu? Kdo je teď jeho pravou láskou?

Kapitola desátá

Za svítání se z oblohy začal sypat sníh. Vločky nebyly nadýchané jako na pohlednicích, byly řídké a mokré a mizely hned, jak se dotkly chodníku. Než Eva dorazila do kanceláře na centrálu, celé město leželo pod kluzkou špinavě šedivou břečkou, která pokrývala silnice,

chodníky i přepravní pásy a která zcela jistě zaměstná lékařskou pohotovost i dopravní policii.

Meteorologické helikoptéry ze dvou konkurenčních stanic se venku za oknem předháněly, která divákům přinese horší zprávu, případně která jako první uloví záběry, jak do sebe právě bourají dvě auta nebo jak nebohému chodci podklouzává noha a on padá.

Kdyby radši otevřeli dveře a zvedli zadek, aby se o dění venku na ulicích přesvědčili na vlastní oči, pomyslela si Eva, jejíž nálada byla víc než mizerná.

Začíná další všivý den.

Otočila se zády k oknu ve tvaru úzké střílny a nakrmila počítač novými údaji, i když si nedělala přehnané naděje, že by se jí podařilo najít další pravděpodobnou oběť.

„Počítači, pravděpodobnostní výpočet. Použít zadané údaje, provést analýzu a vyhodnocení. Srovnat podle pravděpodobnosti, která jména by mohl vrah pravých lásek napadnout jako první."

Zpracovávám…

„No, jen makej," mumlala. Zatímco počítač vrčel a hrkal, vzala kopie fotografií, které zabavila v Důvěrné známosti, a připevnila je na tabuli nad stolem.

Marianna Hawleyová, Sarabeth Greenbalmová, Donnie Ray Michael. Spokojeně se usmívající tváře. Předvedli se v nejlepším světle. Osamělá srdce, hledající lásku.

Úřednice, striptérka, hráč na saxofon. Různé životní styly, různé cíle, různé potřeby. Co jiného je ještě spojuje? Co společného mají ve vrahových očích, co jí uniká?

Co viděl? Co ho přitahovalo a současně přivádělo k zuřivosti, když si je vybíral? Obyčejní lidé žijící obyčejné životy.

U všech subjektů vypočteno procento pravděpodobnosti.

Eva pohlédla na počítač a zaskřípala zuby. „Do háje. Musím něco najít."

Další analýzu nelze provést pro nedostatek údajů. Současný vyber je nahodilý.

„Proboha živého, jak mám uchránit dva tisíce lidí?" Zavřela oči a snažila se uklidnit. „Počítači, vyřadit všechny osoby žijící v páru nebo s rodinným příslušníkem. Přepočítat zbytek."

Zpracovávám… Hotovo.

„Zbytkové číslo?“

Zbývá 624 jmen…

„Ksakru.“ Otočila se a znovu si prohlížela fotografie. „Vyřadit všechny osoby starší než pětačtyřicet a mladší než jedenadvacet let.“

Zpracovávám… Úkol splněn.

„Dobře, výborně.“ Přecházela po místnosti a přitom přemýšlela. Sáhla po výjezdech z tiskárny a prolistovala své poznámky na papíře. „První konzultace,“ mručela si. „Všichni měli za sebou teprve první konzultaci. Vyřadit všechny osoby, které prošly v Důvěrné známosti opakovanými konzultacemi. Přepočítat zbytek.“

Zpracovávám…

Počítač začal lomozit a zpomalil tempo. Eva do něj netrpělivě bouchla pěstí.

„Krám jeden starý,“ bručela, a když stroj dál vrněl, zaťala zuby.

Úkol… splněn.

„Ne že se zase kousneš. Kolik toho zbylo?“

Zbývá 206 jmen.

„To už je lepší, o moc lepší. Vytisknout zkrácený seznam.“

Zatímco počítač zpracovával a tiskl data, Eva se otočila k videofonu a spojila se s útvarem elektronické detekce. „Feeney, mám tu něco přes dvě stě jmen a potřebuju je překontrolovat. Mohl bys mi je projet a zjistit, kolik lidí z toho seznamu opustilo město, kolik si našlo partnera nebo se oženilo, kolik zemřelo ve spánku nebo tráví dovolenou na planetě Disney?“

„Pošli mi je.“

„Díky.“ Vzhlédla, když se ze služebny detektivů ozval řev a pískot. „Spěchá to,“ dodala a odpojila se. Mírně znervóznělá Peabodyová s ruměnci na tvářích vplula do místnosti.

„Ježíši, ti troubové mě snad nikdy neviděli bez uniformy. Henderson mi dokonce navrhl, že nechá plavat manželku i děti a stráví se mnou víkend na Barbadosu.“

Oči jí jen zářily, lechtivé narážky jí očividně dělaly dobře.

Eva se zamračila. Obličej její podřízené byl nalíčený, tváře se jí leskly a vlasy měla vyfoukané a nadýchané. Z kratičké vypasované

sukénky v barvě zralých malin koukaly nohy obuté ve střevíčkách na jehlových podpatcích.

„Probůh, jak v té hrůze můžete chodit?“ zeptala se Eva.

„Trénovala jsem to.“

Eva nabrala dech do plic a opět ho vypustila. „Posaďte se a projdeme si plán.“

„Jistě, dejte mi jen pár minut, abych si v té sukni mohla sednout.“ Peabodyová se opřela rukou o stůl a pomalu snižovala těžiště.

„Chcete tady předvádět dřepy, nebo už si krucinál sednete?“

„Vteřinku.“ Peabodyová nabrala dech a párkrát zamrkala. „Je mi trochu těsná v pase,“ vyrazila ze sebe a konečně dosedla.

„Na své vnitřnosti jste měla myslet předtím, než jste se do téhle příšernosti navlíkla. Máme hodinu čas, pak musíte jít do Důvěrné známosti. Chci, abyste –“

„Kristepane, co v tomhle chceš dělat?“ McNab se zastavil ve dveřích. Oči mu lezly z důlků, když pohledem klouzal dolů po nohách Peabodyové.

„Svou práci,“ odsekla.

„Koleduješ si leda tak o malér. Dallasová, ať si oblíkne něco jiného.“

„Nejsem poradkyně přes oblékání, McNabe. A kdybych byla,“ Eva si dlouze prohlížela jeho pytlovité kalhoty s červenobílými proužky a máslově žlutý rolák, „musela bych o vhodném výběru šatníku něco poznamenat i na vaši adresu.“

Peabodyová se uchechtla, takže ji Eva okamžitě zpražila přimhouřeným pohledem. „A teď, milé děti, si laskavě uvědomte, že hledáme několikanásobného vraha. Pokud se k sobě nezačnete chovat normálně, tak vám dnes odpoledne zkrátím čas na hraní.“

Peabodyová vmžiku narovnala ramena. Po McNabovi sice hodila jízlivým pohledem, ale moudře udržela jazyk za zuby.

„Peabodyová, přesvědčíte Piper, že na konzultaci chcete zůstat u ní. Vy, McNabe, si vezmete na starost Rudyho. Jakmile obdržíte seznam vybraných partnerů, půjdete si prohlédnout butiky. Chovejte se nápadně, aby si vás všimli.“

„Dáte nám nějaké finanční prostředky na nákupy?“ zeptal se McNab. Pod Eviným ledovým pohledem pokrčil rameny a vsunul ruce do

širokých kapes u kalhot. „Pokud si koupíme pár věciček a poklábosíme přitom s prodavači, určitě uděláme větší dojem.“

„Z rozpočtu našeho oddělení máte každý dvě stě kreditů. Cokoli nad tuto sumu si platíte z vlastní kapsy. McNabe, víme, že Donnie Ray kupoval líčidla pro matku v salonu. Mrkněte se tam a chvilku se tam zdržte.“

„Chvilku? Tomu by nestačil ani měsíc,“ brblala si Peabodyová pro sebe. Jakmile se však na ni Eva zamračeně podívala, stiskla rty a nasadila nevinný výraz.

„Peabodyová, Hawleyová platila kredity v salonu a v Sexy ženě, což je butik s luxusním spodním prádlem o poschodí výš. Porozhlédněte se v těch místech.“

„Ano, madam.“

„Bylo by dobré sejít se s co nejvíce partnery z vašich seznamů. Domluvte si schůzky už na dnešní večer, pozvěte je do klubu Nova na Třiapadesáté. Uvnitř bude všechno připravené. Čím dřív začnete, tím lépe. První rande byste si mohli domluvit už na čtvrtou – a další potom vždy s hodinovým intervalem. Zkuste si jich sjednat co nejvíc. Zatím nevíme, jestli včera v noci znovu udeřil, ale i kdyby tomu tak nebylo, s další obětí nebude dlouho čekat.“

Znovu se podívala na fotografie. „Budete v neustálém kontaktu s policisty, kteří budou uvnitř, a také se mnou a s Feeneym. My budeme venku na ulici. Oba budete mít na sobě schovaný mikrofon. S nikým nesmíte odejít. Pokud si budete potřebovat odskočit, dáte znamení a jeden z policistů půjde s vámi.“

„Nemá ve zvyku zaútočit na veřejném místě,“ poznamenala Peabodyová.

„Když jsou ve hře mí lidé, nikdy neriskuju. Budete se řídit rozkazy. Dopustíte se sebemenší chyby a máte na hodinu výpověď. Až dostanete seznam partnerů, pošlete ho hned mně i Feeneymu. Jakmile kdokoli ze zaměstnanců Důvěrné známosti nebo salonů a butiků projeví zvýšený zájem o vaši osobu, okamžitě mi to budete hlásit. Nějaké dotazy?“

Když oba zavrtěli hlavou, Eva pozvedla obočí a řekla. „Takže do práce.“

Peabodyové dělalo problém i vstávání ze židle. Eva se už neušklíbla, přestože jí v koutcích úst zacukalo. Peabodyová prošla kolem McNaba, který zakoulel očima a vycenil zuby, a vypochodovala z kanceláře.

„Je to zelenáč," oznámil Evě.

„Ale dobrý zelenáč," oponovala Eva.

„Možná, ale stejně ji nespustím z očí."

„Všimla jsem si," špitla mu Eva do zad.

Otočila se a zadívala se na fotografie. Ty tři tváře jí tolik strašily. Jejich osud nosila hluboko v sobě a nemohla se zbavit nepříjemného pocitu.

Připomněla si, že nemá dostatečný nadhled. Stále jen myslí na to, co se jim přihodilo, nikoli na to proč.

Na chvilku zavřela oči a prsty si třela víčka, jako by chtěla vygumovat obrazy svých vlastních vzpomínek.

Proč zrovna ti tři, ptala se znovu sama sebe a postoupila o krok blíž, aby si ještě jednou prohlédla usměvavou tvář Marianny Hawleyqvé.

Úřednice v kanceláři, hloubala. Rozhodla se, že zkusí uvažovat stejně, jako když vybírala voňavku pro doktorku Mírovou. Spolehlivá, lehce staromódní, romantická. Pěkný, příjemný zevnějšek. Úzké spojení s rodinou. Záliba v divadle. Spořádaná žena milující hezké věci kolem sebe.

Zahákla palce do kapes a pohledem se přesunula na Sarabeth Greenbalmovou. Striptérka. Osamělá bytost, opatrná na peníze. Sbírá vizitky. Spolehlivý vztah ke své profesi. Žije skromně, ukládá si peníze, které vydělá, počítá spropitné. Žádné zvláštní záliby, žádní přátelé, žádné vztahy s rodinou.

A konečně Donnie Ray, chlapec, který miluje svou matku a hraje na saxofon. S andělským úsměvem na tváři žije jako prase v chlívku. Občas si bafne Žoneru, své angažmá ale nikdy nezmešká.

Dívala se na tři tváře obětí, které se nikdy nesetkaly, a najednou na to přišla.

Divadlo.

„Jasně! Počítači, vyhledat Důvěrnou známost. Marianna Hawleyová, Sarabeth Greenbalmová a Donnie Ray Michael. Informace o těch-

to osobách umístit na obrazovku a vybrat jejich profesní a zájmové údaje.“

Zpracovávám… Požadované osoby zobrazeny. Hawleyová Marianna, sekretářka u firmy Foster-Brinke. Zájmy: divadlo. Členka herecké společnosti West Side. Ostatní zájmy –“

„Stačí, pokračovat, další osoba.“

Greenbalmová Sarabeth, tanečnice…

„Stop. A teď Donnie Ray, saxofonista.“ Na okamžik se zamyslela. „Počítači, určit pravděpodobnost, s jakou si vrah své oběti vybral podle jejich společného zájmu o divadlo a o zábavu.“

Zpracovávám… Podle dostupných údajů je pravděpodobnostní index 93,2 procenta.

„Výborně, skvěle.“ Hlasitě si odfoukla a zvedla pípající mobilní videofon. „Dallasová.“

„Dispečink. Poručíku Evo Dallasová, prověřte dvojici na Západní osmnácté číslo 341, sekce 3. Možný pokus o znásilnění. Pravděpodobnost souvislosti incidentu s právě probíhajícím vyšetřováním vražd je 98,8 procenta.“

Eva vyskočila a sáhla po bundě. „Jedu na místo, končím, Dallasová.“

„Bylo to prostě podivné.“ Žena byla útlá a křehká jako víly tancující na stromečku z jemného bílého skla zavěšeného uprostřed širokého okna na zrekonstruované půdě. „Jacka hned všechno rozčílí.“

„Já vím, co vím. Ten cvok ti chtěl ublížit. Cissy.“

Jacko se zachmuřil a rukou pevněji objal ženu kolem ramen. Musí být aspoň čtyřikrát větší než ona, pomyslela si Eva. Měřil přinejmenším metr devadesát a vážil určitě metrák a půl. Postavu měl jako hráč ragby, rysy jeho obličeje byly pevné jako skála. V dlouhé úzké čelisti a nad pravým obočím se vyjímalo několik jizev.

Ona byla bledá jako měsíční paprsek, on tmavý jako půlnoc. Její malá ručka se lehce schovala do jeho obrovské tlapy.

Půda byla rozdělena na tři hlavní části. Otevřenými dveřmi z vlnitého skla v barvě broskve zahlédla Eva ložnicový nábytek s rozesílanou obří postelí.

Sedačka ve tvaru písmene U by pohodlně pojala dvacet lidí najednou. Sám Jacko zabral místo hned pro tři osoby.

Na vybavení bytu se očividně nemuselo šetřit. Eva vnímala kombinaci mužského pohodlí a vkusného dotyku ženské ruky.

„Povězte mi, co se stalo."

„Řekli jsme všechno tomu policajtovi už včera v noci." Cissy se usmála, ale v očích měla zjevnou zlobu. „Jacko trval na tom, že zavoláme policii. Byl to stejně jen hloupý žert."

„Houby." Jak se předklonil, tuhé kudrny z týla mu sklouzly dopředu na ramena. „Koukejte, ten chlápek si přijde ke dveřím, je oblečenej jako Santa Claus, v ruce drží velkou zabalenou a převázanou krabici a spustí tu svou odrhovačku s veselejma Vánocema."

Eva se napružila v očekávání, co bude následovat, přesto se věcně zeptala. „Kdo mu otevřel?"

„Já." Cissy rozmáchla pažemi. „Můj táta žije ve Wisconsinu a většinou mi na Vánoce posílá nějakou maličkost, když se za ním o svátcích nedostanu. Letos si nemůžu vzít volno, a tak jsem si myslela, že mi táta posílá dárek po Santa Clausovi. Pořád si myslím –"

„Ten chlápek nebyl od tvýho táty," zahučel Jacko tlumeně. „Pustí ho dál, já jsem zatím v kuchyni a slyším ji, jak se směje, a pak slyším hlas toho chlápka –"

„Jacko na mě strašně žárlí, zbytečně. Náš vztah tím trpí."

„Kecy, Cissy. Když ti chlap připlácne ruku na sukni, tak je přeci jasný, že tě balí. Ježíši!" Jacko naprosto znechuceně vypustil vzduch. „Vejdu sem a von po ní zrovna vyjel."

„Vyjel?" zopakovala Eva. Cissy našpulila rty.

„Jo, viděl jsem ho. Najížděl na ni s tím svým úsměvem širokým jako vrata a oči se mu jen leskly."

„Zářily," zamumlala Cissy. „Probůh, Jacku, Santa Clausovy oči přece musej zářit."

„No dobře, ale jsem si jistej, že jak mě uviděl, tak mu ty voči zhasly. Zůstal úplně štajf, čuměl na mě, no řeknu vám, že jsem ho k smrti vyděsil. Pak najednou vzal roha a pelášil pryč jako nějakej blbej zajíc."

„Křičel jsi na něj."

„Jo, ale až potom, co začal zdrhat.“ Jacko v zoufalství rozhodil své obří paže. „Jasně že jsem na něj pak zařval a rozběhl se za ním. Chytnul bych tu jeho prdel, kdyby se mi Cissy nepřipletla do cesty, jenže než jsem ji setřás a seběh na ulici, byl už v čudu.“

„Zajistil policista, kterého jste včera přivolali, disky z bezpečnostní kamery?“

„Jo, povídal, že to je běžná praxe.“

„Měl pravdu. Říkal ten člověk něco, slyšela jste něco, co by vás upoutalo?“

„Upoutalo?“ Cissy zamrkala.

„Jeho hlas. Jak zněl jeho hlas?“

„No… vesele.“

„Ježíši, Cissy, snad tady nechceš předvádět, jak hloupě se někdy umíš chovat? Byl nepřirozenej,“ zareagoval Jacko na Evinu otázku. Cissy se očividně urazila, vyskočila a odebrala se do kuchyně. „Znáte to falešný veselí, klesne hlasem a začne něco burácet. Říkal něco v tom smyslu… ‚Jestlipak jsi byla hodná holčička? Něco pro tebe mám, jen pro tebe.‘ V ten moment jsem tam vtrhnul já a vyděsil ho tak, že vypadal, jako kdyby právě spolknul živýho pstruha.“

„Vy jste ho náhodou nepoznala?“ zeptala se Eva Cissy. „Nepřišlo vám na něm něco povědomého, cokoli, pod jeho převlekem, pod nalíčením, v jeho hlase nebo na jeho chůzi?“

„Ne.“ Vrátila se zpátky se sklenkou bublinkové vody, ze které brčkem upíjela, a zcela ignorovala Jacka. „Celé to trvalo jen chvilinku.“

„Nechám vás, abyste si znovu prohlédli snímky, až je upravíme a zvětšíme. Jestli vás cokoli napadne, jestli vám někoho něčím připomene, dáte mi vědět, ano?“

„Neděláte kolem takové hlouposti moc velký rozruch?“

„Nemyslím si. Jak dlouho spolu žijete?“

„S přestávkami pár let.“

„V poslední době byly ty přestávky zatraceně dlouhý,“ zabručel Jacko.

„Kdybys tolik nežárlil, kdybys hned nezmlátil každýho chlapa, který se na mě jen koukne –“ spustila Cissy.

„Cissy?“ Eva zvedla ruku ve snaze předejít domácí hádce. „Jaké je vaše povolání?“

„Povolání? Jsem herečka – a někdy, když zrovna nemám angažmá, učím herectví.“

Další, prolétlo Evě hlavou.

„Je senzační.“ Jacko se na Cissy zazubil s upřímnou a neskrývanou pýchou. „Zkouší teď hru, která se bude hrát v jednom experimentálním divadle mimo Broadway.“

„S komercí na Broadwayi nemá vůbec nic společného,“ doplnila Cissy a s úsměvem přistoupila k Jackovi a posadila se vedle něho.

„Bude to obrovskej trhák.“ Políbil její pěknou ručku. „Cissy trumfla v konkurzu dvacet holek. Tohle je její obrovská šance.“

„Určitě si počkám, až se hra objeví na repertoáru. Cissy, oslovila jste někdy agenturu Důvěrná známost?“

„Hm…“ Pohledem sklouzla stranou. „Ne.“

„Cissy.“ Eva se naklonila kupředu a do svého hlasu i pohledu vložila veškerou vážnost policistky. „Víte, jakou vám mohu za křivou výpověď napařit pokutu?“

„No dobře, prokristapána, já jen nechápu, co je vám do toho.“

„Co je ta Důvěrná známost zač?“ chtěl vědět Jacko.

„Počítačová seznamovací kancelář.“

„Ježíšikriste, Cissy! Kristova noho.“ Jacko se vztekle vztyčil z gauče a s dupáním začal zuřivě přecházet po pokoji, až všechny suvenýry a drobné dekorační předměty cinkaly a chřestily. „Co to s tebou sakra je, zbláznila ses?“

„Přece jsme se rozešli!“ Náhle byla malá víla schopná překřičet i obra. „Měla jsem na tebe vztek. Myslela jsem si, že se pobavím. Chtěla jsem ti dát za vyučenou, ty hlupáku. Měla jsem plné právo vídat se s kým chci a kdy chci, když jsme spolu nežili.“

„Rozmysli se, zlato.“ Zprudka se posadil, tmavé oči mu plály vzteky.

„Vidíte, vidíte?“ Cissy na něj namířila prstem a s úpěnlivým pohledem se obrátila na Evu. Jemná koketerie v očích se náhle proměnila v kus ledu. „Tohle já musím snášet.“

„Uklidněte se, oba dva, a sedněte si,“ přikázala Eva. „Kdy jste byla na konzultaci, Cissy?“

„Asi před šesti týdny,“ zamumlala. „Měla jsem rande s několika mužskýma –“

„Jakejma mužskejma?“ dožadoval se odpovědi Jacko.

„S několika mužskýma,“ zopakovala Cissy, aniž mu věnovala pozornost. „Pak se vrátil Jacko, přinesl mi květiny, macešky, a já jsem mu zase podlehla. Jenže své rozhodnutí si nejspíš zase hezky rychle rozmyslím.“

„Vaše rozhodnutí vám zřejmě zachránilo život,“ prohlásila Eva.

„Jak to myslíte?“ Cissy se instinktivně schoulila a přitulila se k Jackovi, jehož paže se kolem ní hned ovinula.

„Incident, k němuž došlo včera v noci, souvisí podle vašeho líčení se sérií vražd. Oběti, které už byly zavražděny, ale žily samy.“ Eva pohlédla na Jacka. „Máte štěstí, že žijete spolu.“

„Bože, ale… Jacko.“

„To nic, zlato, nic se neděje, jsem u tebe.“ Zatímco Cissy ještě zpola nechápavě zírala na Evu, Jacko si ji posadil na klín a schoval ji v náručí. „Bylo mi hned jasný, že ten parchant je mimo. Co se děje?“

„Řeknu vám všechno, co budu moct. Pak bych vás ale prosila, abyste přišli na policejní stanici, podívali se na bezpečnostní záznamy a učinili další výpověď. A vy, Cissy, mi povíte všechno, co si pamatujete ze své návštěvy v Důvěrné známosti.“

„Svědci při vyšetřování maximálně spolupracují.“ Eva stála v kanceláři inspektora Whitneyho. Nervy jí jen hrály, nedokázala sedět, ani v klidu postát. Musela se hodně ovládat, aby během chvíle, kdy podávala hlášení, nepochodovala po místnosti.

„Ta žena je silně otřesena, s vyšetřováním nám příliš nepomůže. Muž se ji snaží držet, aby se nesesypala. Ani jednomu z nich nebylo na pachateli nic povědomého. Vyslechla jsem dva muže, se kterými si Cissy Petermanová sjednala schůzku. Oba mají alibi alespoň najeden z večerů, kdy došlo k vraždám. Myslím si, že oba jsou čistí.“

Whitney sešpulil ústa, pokýval hlavou a upřel pozornost na Evino vytištěné hlášení. „Jacko Gonzales? Je to vážně sám Jacko Gonzales? Číslo dvacet šest v týmu Brawlers?“

„Ano, pane, hraje profesionálně arenaball.“

„No, podívejme se!“ Jeden z mála vzácných úsměvů rozzářil inspektorovu tvář. „To bych řekl, že hraje, a jak! Je to doslova zázrak. Při poslední hře dal tři góly a měl dva skvělé zásahy v obraně.“

Odkašlal si. Eva mlčela a jen se na něj dívala. „Můj vnuk je velký fanda.“

„Ano, pane.“

„Škoda, že si Gonzales toho gaunera nevzal do parády. Už by se nikdy nepostavil, to vám zaručuji.“

„Měla jsem stejný pocit, inspektore.“

„Slečna Petermanová má velké štěstí.“

„Ano, pane. Další na řadě už možná tolik štěstí mít nebude. Včerejší neúspěch vraha vykolejil, přesto musí udeřit znovu. Dnes v noci. Mluvila jsem s doktorkou Mirovou. Podle ní je vzteky bez sebe, a ještě k tomu citově velmi rozrušený. Já osobně si myslím, že by se ve stavu, v jakém je, mohl dopustit nějaké nedbalosti. Peabodyová i McNab mají na dnešní večer sjednané tři schůzky. Jsme na ně připraveni. Poslali už mi seznamy svých partnerů a mám i jejich hlášení.“

Na okamžik zaváhala, pak se ale rozhodla promluvit. „Inspektore, dnes večer musíme podniknout nezbytný krok. Budeme hlídkovat a nepřetržitě sledovat naše dva kolegy. Vrah bude ale taky někde venku a jistě znovu udeří.“

„Pokud nemáte křišťálovou kouli, Dallasová, pak vám nezbude nic jiného než podniknout všechny nezbytné kroky.“

„Seznam pravděpodobných obětí se zmenšil na něco málo přes stovku. Myslím, že jsem našla další prvek, který oběti spojuje a který nám ten počet ještě sníží. Zájem o divadlo. Doufám, že až Feeney zpracuje nové informace, seznam možných obětí bude poměrně krátký. Musíme ty lidi ochránit.“

„Jak?“ Whitney rozhodil rukama. „Víte zrovna tak dobře jako já, že na oddělení tolik lidí nemám.“

„Pokud ten seznam seškrtá –“

„I kdyby ho seškrtal na čtvrtinu, nemůžu vyčlenit tolik policistů.“

„Jeden člověk ze seznamu dnes v noci zemře.“ Eva postoupila o krok kupředu. „Musíme je varovat. Když vyhlásíme prostřednictvím médií pohotovost, oběť, kterou si vrah na dnešní večer vybral, mu třeba ty dveře neotevře.“

„Jestliže s něčím takovým vyrukujeme v médiích,“ odvětil suše Whitney, „propukne panika. Ulice jsou plné Santa Clausů, kteří zvoní zvonečky a vybírají na dobročinné účely. Víte, kolik z nich se stane

terčem? Kolik jich lidi utlučou? Nemáme jak oběť ochránit, Dallasová. A navíc, dodal, než mohla promluvit, „obrátíme-li se na média, riskujeme, že ho vystrašíme, on pak někam zaleze, a my už ho nikdy nenajdeme. Tři lidé jsou mrtví, zasluhují si něco lepšího."

Měl sice pravdu, ale Evě se tím poznáním nijak neulevilo. „Pokud Feeney seznam seškrtá a zbude jen několik jmen, můžeme přece jednotlivé lidi kontaktovat. Dám dohromady tým, který se s nimi spojí."

„Neudržíme věc v tajnosti, poručíku, a jsme zpátky u paniky."

„Nemůžeme je v tom přece nechat, jinak máme příští oběť, kterou zabije, na svědomí my." *Já*, pomyslela si, ale nechala si to pro sebe. „Pokud nic nepodnikneme a nebudeme potenciální oběti varovat, je to na nás. Vrah ví, že jsme rozluštili, jaký model si zvolil i kolik obětí se chystá zavraždit. Zrovna tak dobře ví, že nemůžeme vůbec nic dělat, leda tak si s těmi jmény hrát a čekat, až znovu udeří. Tu situaci miluje, přímo se v ní vyžívá. Před bezpečnostní kamerou u Petermanové se předváděl, stál v hale a pózoval. Kdyby šel včera v noci Gonzales sázet góly, byla by mrtvá a počet obětí by stoupl na čtyři za týden. To už je zatraceně moc."

Whitney ji s klidnou tváří vyslechl. „Tam, kde stojíte, poručíku, to je jednodušší. Myslíte si možná něco jiného, ale na své straně stolu to vážně máte zatraceně jednodušší. Žádáte po mně něco, co vám nemůžu dát. Nemůžu vás nechat, abyste si před každou oběť stoupla a nechala si zasadit ránu místo ní, jako jste to udělala před pár týdny, když jste vlastním tělem chránila Roarkeova komorníka."

„To s tím přece nemá nic společného." Cloumal s ní bezmocný vztek, až vycenila zuby. „Ten případ už je uzavřený, inspektore. A moje aktuální vyšetřování uvázlo na mrtvém bodě. Média už slídí po informacích, a pokud zemře další člověk, sežerou nás zaživa."

Whitney se na ni zpříma podíval. „Co všechno jste řekla Furstové?"

„Ne víc, než bylo nutné. Většinu jen mezi čtyřma očima, nikoli do éteru. S ničím zatím nevyrukuje, jenže ona není jediný reportér s dobrým nosem, a ostatní už nejsou zdaleka tak poctiví jako ona."

„Proberu celou záležitost se šéfem, víc nemůžu dělat. Dejte mi upravený seznam, až ho Feeney seškrtá, a já ho požádám, abychom se s těmi lidmi mohli individuálně spojit. Sám nemůžu rozpočet na tak rozsáhlou akci schválit, Dallasová, to prostě není v mé kompetenci."

Opřel se a zadíval se na ni. „Dnes večer, až budou všude hlídky, ho zkuste chytit. Uzavřete ten případ."

Eva našla Feeneyho u obrazovky u sebe v kanceláři. „Výborně, ušetřil jsi mi cestu, chtěla jsem za tebou zajít."

„Prý tady byl Jacko Gonzales." Ohlédl se přes rameno a toužebně se na ni podíval. „Už je asi pryč, co?"

„U všech svatých, obstarám ti jeho hologram i s podpisem."

„Vážně? Udělala bys mi radost."

„Potřebuju, abys projel jména a údaje. Tady." Vytáhla zkopírovanou disketu a podala mu ji. „Mašina se mi už zase kousla a všechno jí strašně dlouho trvá. Seznam pravděpodobných obětí musí být co nejkratší, zkrouhni ho, jak jen to půjde." Vytáhla šuplík a prohrábla se v něm. Za očními důlky se jí v hlavě pomalu hromadila bolest, rozhodla se však, že si jí nebude všímat. „Zkus vytipovat nejohroženější padesátku, ne víc, jasné? Padesát lidí bychom snad mohli upozornit, k tomu bych Whitheyho přemluvila. Ostatní ať ochrání sám Pánbůh. Kde je ksakru ta sladká tyčinka?"

„Já jsem ti ji nevzal." Feeney hodil na stůl sáček s ořechy. „Byl tady McNab, vyhlášený expert přes krádeže sladkých tyček."

„Mizera jeden." Zoufale potřebovala doplnit energii, a tak hrábla do Feeneyho zásob a nacpala si do pusy hrst oříšků. „Upravila jsem a zvětšila bezpečnostní záznamy od Petermanové, ale ty to určitě zvládneš ještě líp. Zkus zachytit, jak vrah vypadá, když se co nejvíc podobá sám sobě – nejspíš v okamžiku, kdy se otočí a dá se na útěk. Je na něm poznat, že zpanikařil."

Došla si do AutoChefa pro kávu, aby spláchla ořechy. „Mám fotky partnerů, které měly oběti na seznamu, mám i fotky personálu z Důvěrné známosti. Naskenuj je a zkus porovnat, jestli by se někdo z nich nepodobal vrahovi tvarem obličeje nebo tvarem očí. Víš, jak to myslím. Na zvětšeninách by se přece mělo něco najít. Jen ústa má skoro celá schovaná pod vousy."

„Mužem se pokusit zachytit tvary co nejpřesněji, ale musíme k tomu mít kvalitní obrázek."

„Jo. Postavu má sice vycpanou, ale výška by mohla vyjít. Zkus odhadnout, jak je vysoký. Z obrázků nevyplývá, že by měl podpatky,

takže bychom se snad mohli i trefit. Rukavice ale určitě změnily tvar jeho ruky.“

Lokla si kávy a přimhouřila oči. „Uši!“ vyhrkla náhle. „Napadlo by ho změnit si tvar uší? Jak moc mu jsou vidět?“

Skočila k počítači a v programu otevřela složku se snímky. „Do háje, nic, zase nic… Ále tady!“ Jak prohlížela jednotlivé záběry, narazila na boční pohled. „Tohle by šlo, jo, to by mohlo vyjít. Můžeš ten obrázek použít?“

Feeney si ho prohlížel a přemýšlel. „Možná že jo. Čepice sice zakrývá horní část ucha, ale snad by to šlo. Dobrá trefa, Dallasová. Mě by uši nenapadly. Zkusíme porovnat jednotlivý obličeje a uvidíme, jestli na něco přijdem. Bude to ale chvíli trvat, je to složitá práce, zabere několik dní, možná i týden.“

„Potřebuju vědět, jak ten parchant vypadá.“ Eva zavřela oči a soustředila se. „Musíme se vrátit a znovu projít všechno, co souvisí s bižuterií, s dezinfekčními prostředky a s kosmetikou. Tetování byla ručně malovaná, třeba i tady najdeme nějakou stopu.“

„Dallasová, dvě třetiny salonů a klubů ve městě zaměstnávají umělce, kteří tetování malují ručně.“

„No, a jeden z nich třeba pozná vzorek, který hledáme.“ Hlasitě vydechla. „Do schůzek v Nově nám zbývají dvě hodiny. Zkusíme, co se dá dělat.“

Kapitola jedenáctá

Peabodyovou nadzvedlo ze židle, když na seznamu partnerů narazila na McNabovo jméno. Zuřila, i když si uvědomila pravděpodobný důvod, totiž že jejich profily byly upravené se záměrem co nejvíc se podobat obětem.

Lomcoval jí zdravý vztek.

Nerada s ním pracovala, štvaly ji jeho přidrzlé úšklebky, jeho vševědoucí přístup i směšné oblečení. Pochopila však, že dokud bude Evě k něčemu užitečný, nemůže s tím nic dělat.

Přestože Eva Dallasová sklízela z celého sboru u Peabodyové největší obdiv a uznání, i ten nejchytřejší ze všech policistů se může někdy zmýlit. A Peabodyová soudila, že s McNabem udělala Eva obrovskou botu.

Viděla na něj přes malý stylový bar. Seděl přímo proti ní s vysokou blondýnkou, se kterou měl schůzku. Další z jeho zlomyslných kousků, pomyslela si Peabodyová. Musí ji otravovat i při práci.

Kdyby tu nebyl, dokázala by si vychutnat tichou a příjemnou atmosféru baru, kde byly pěkné stolky se stříbrným povrchem, světlemodré soukromé boxy a sytě žluté zdi ozdobené plakáty, které s vytříbeným vkusem zachycovaly scény z newyorských ulic.

Nóbl podnik, pomyslela si a rozhlédla se po baru, kde všechna zrcadla byla vzorně vyleštěná a číšníci oblečení ve smokingu. Co jiného taky může čekat, když to tu patří Roarkeovi.

Seděla na měkce polstrované pohodlné židli a popíjela výtečný nápoj. Stolek byl vybaven audio a video aparaturou, stovkami nahrávek a sluchátky, která si zákazník mohl nasadit, aby si ukrátil čekání na přítele či přítelkyni nebo zpříjemnil tiché posezení u oblíbeného nápoje.

Když Peabodyová zjistila, že ji první nápadník neuvěřitelně nudí, musela se držet, aby sluchátka nevyzkoušela. Muž se jmenoval Oscar, byl učitelem a specializoval se na domácí virtuální výuku fyziky. Během schůzky projevil zájem jen o cloumáky, které tu nasával, a o pomlouvání bývalé manželky.

Peabodyová si musela vyslechnout, jaká to byla neochotná, sobecká čubka a že v posteli byla studená jak psí čumák. Po patnácti minutách se neodvolatelně přidala na stranu té mrchy.

Přesto hrála svou roli, culila se a švitořila a přitom Oscara vyškrtla ze svého seznamu podezřelých. Člověk, který tu sedí naproti ní, má obrovský problém s alkoholem, zatímco muž, kterého hledají, má příliš jasné myšlení na to, aby mařil čas v děsivých kocovinách, které musejí po několika panácích zákonitě následovat.

Na druhém konci místnosti propukl McNab v radostný smích, který Peabodyové projel nervovou soustavou, jako kdyby se řízla tupou žiletkou. Když do sebe Oscar obracel zbytek třetí skleničky, mrkla přes místnost právě ve chvíli, kdy se na ni McNab významně zamračil.

Chtěla mu na oplátku provést něco uváženě neomaleného. Kupříkladu vypláznout na něj jazyk.

S velkou úlevou se rozloučila s Oscarem a letmo poznamenala něco v tom smyslu, že se zase někdy sejdou.

„Až budou podávat cloumáky s ledem i v pekle," zamumlala. Když v mikrosluchátku uslyšela Evin hlas, trhla sebou.

„Držte se, Peabodyová."

„Madam," sykla Peabodyová a pozvedla skleničku s Panenskou bombou, aby zamaskovala svou odpověď. Povzdechla si a podívala se na minipočítač na zápěstí. Do další schůzky jí zbývalo deset minut.

„Zatraceně."

Peabodyová sebou cukla, neboť jí v uchu znovu explodoval Evin hlas. „Madam?" ozvala se přidušeně.

„Co ten tady kruci dělá? Do háje!"

Peabodyovou vyvedl Evin výkřik z míry. Ruka jí bleskově sjela k levé botě, kde měla schovanou zbraň. Nenápadně se rozhlédla po místnosti, když však ve dveřích spatřila Roarkea, zeširoka se usmála.

„No tak tahle partie pochází přímo z nebe," špitla Peabodyová. „Proč jen já nemám štěstí na někoho podobného?"

„Nemluvte s ním," zavelela Eva zostra. „Vůbec ho neznáte."

„No dobře, budu se na něj jenom koukat a slintat blahem, jako ostatně všechny ženské, co jsou tady."

Příval Eviných nadávek ji tak rozesmál, až se po ní ohlédla dvojice sedící u vedlejšího stolu. Peabodyová si odkašlala, pozvedla sklenku a s obdivem se zadívala na manžela své nadřízené.

Procházel se po baru a všichni barmani se před ním stavěli do pozoru jako vojáčci na přehlídce. Zastavil se u jednoho stolku, aby s mužem a ženou prohodil několik slov. Sklonil se a rty se zlehka dotkl ženiny tváře. Pak přešel na konec místnosti a přátelsky položil ruku na rameno dalšího muže.

Peabodyová přemýšlela, jestli se i v posteli pohybuje s takovou ladností. Nestydatá představa jí vehnala barvu do tváří. Ještě štěstí, že se do hlídkového vozu na ulici nepřenášejí i myšlenky.

Eva sledovala na obrazovce ve voze scénu, kterou snímala kamera zabudovaná v knoflíčku u krku na košili Peabodyové, a mračila se. Pozorovala Roarkea, jak nenucené a s naprostým klidem prochází místností, a přísahala si, že při první příležitosti ho srazí k zemi.

„Co se nám tady plete do akce? Nemá tady co dělat," postěžovala si Feeneymu.

„Je to jeho podnik." Feeney pokrčil rameny, což byla jeho automatická obrana proti manželské hádce.

„Jasně, přišel zkontrolovat kvalitu podávaných alkoholických nápojů. Ať jde do háje." Oběma rukama si prohrábla vlasy. Její nervózní gesto doprovodily nekontrolované divoké zvuky deroucí se jí z hrdla, neboť Roarke se právě blížil ke stolku Peabodyové.

„Jste spokojená se svým drinkem, slečno?"

„Ehm, no, já… k čertu, Roarkeu," bylo asi v té chvíli jediné, co ze sebe Peabodyová dokázala vymáčknout.

Usmál se a naklonil se k ní. „Vyřiďte poručíkovi, ať mě už neproklíná, že se jí nebudu plést do cesty."

Evin hlas málem utrhl Peabodyové ucho. „Eh, radí vám, abyste i s tím vaším prvotřídním pozadím koukal vypadnout. Že vás… do něj později nakope."

„Už se nemůžu dočkat." S úsměvem pozvedl ruku Peabodyové k ústům a políbil ji. „Vypadáte báječně," sdělil jí a odkráčel. Přístroje v hlídkovém voze spolehlivě zaznamenaly, o kolik jí stoupl krevní tlak i tep.

„Ovládejte se, Peabodyová," varovala ji Eva.

„Bezděčné reakce těla na vnější podněty nemám pod kontrolou.“ Peabodyová vydechla. „Teda při vší úctě, madam, pozadí má vážně prvotřídní.“

„Přichází partner číslo dvě, takže se koukejte sebrat, Peabodyová.“

„Jsem připravená.“

Nachystala si přátelský úsměv a pohlédla směrem ke dveřím. A pocítila slastný okamžik štěstí, nejspíš jediný, který jí celá tajná akce může nabídnout. Ve dveřích stál muž, na něhož se pamatovala z první návštěvy v Důvěrné známosti. Už tehdy upoutal dokonalý bronzový polobůh její pozornost, on se ovšem tenkrát věnoval výlučně svému obrazu v kapesním zrcátku.

Celou hodinu se teď bude moct těšit z toho pohledu.

Hned ve dveřích zapózoval, zvedl bradu a předvedl se z profilu. Jeho žlutohnědé oči se zlatavým nádechem, jež ladily s barvou vlasů, rychle kmitaly po místnosti a pak sklouzly po Peabodyové. Zkušeně pohodil hlavou, aby se mu zavlnily vlasy, a přešel rovnou ke stolku, kde seděla.

„Vy musíte být Delilah.“

„Ano.“ Krásný hlas, pomyslela si s povzdechem. Ve skutečnosti ještě měkčí než na jeho osobním videozáznamu. „A vy jste Brent.“

Na druhém konci místnosti se teď mračil zase McNab. Ten hejsek, který se před Peabodyovou nadouvá, musí být umělý od hlavy až k patě, a ke všemu se musel nastříkat tlustou vrstvou lesklého laku, pomyslel si v duchu. Zřejmě její typ.

Obličej šitý na míru a tělo jakbysmet. Za každý centimetr na těle musel vysolit těžké prachy.

A hleďme, podívejme, jak se k němu lísá. McNab s nevolí sledoval scénku, zatímco jím cloumala prudká žárlivost. Ta ženská přímo hltá každé slovíčko, které vypustí z těch pysků vypolstrovaných kolagenem.

Ženské jsou tak průhledné.

Když se Roarke zastavil u jeho stolku, na chvilku od ní odvrátil zrak. „Dnes je zvlášť okouzlující, co myslíte?“

„Chlapům se asi líbí, když ženským leze z výstřihu půlka poprsí.“

Roarke se pobaveně ušklíbl. McNabovy oči plály a prsty rychle a vztekle bubnovaly do stolku. „Vás ale něco podobného určitě nemůže rozházet.“

„Kdyby to jen šlo,“ zamumlal McNab, když Roarke poodešel. „Vždyť tohle poprsí je super extra třída.“

„Nechtě už poprsí Peabodyové na pokoji,“ ozvala se Eva. „Vaše partnerka číslo dvě je ve dveřích.“

„Aha.“ McNab pohlédl na útlou rusovlásku v přiléhavé kombinéze zdobené flitry. „Jdu na ni.“

Uvnitř ve voze se Eva při sledování obrazovky mračila. „Feeney, co víš o tom chlápkovi, co je s Peabodyovou? Něco mi na něm nesedí.“

„Brent Holloway, manekýn, pracuje v marketingové firmě Cliburn & Willis. Třicet osm let, dvakrát rozvedený, bezdětný.“

„Manekýn?“ Pohled se jí zostřil. „Vystupuje v televizi? Dal by se tedy označit slovem komediant, ne?“

„Ale kdeže. Zřejmě ses poslední dobou moc nekoukala na reklamní pořady. Nejsou ani trochu zábavný, to mi věř. Pochází z Morristownu z New Jersey. V New Yorku žije od roku 2049. Současná adresa je v ulici Central Park West. Příjem slušný průměr. Policejní rejstřík má čistý – žádný zatčení, zato stohy dopravních přestupků.“

„Když jsme s Peabodyovou byly poprvé v Důvěrné známosti, zahlédly jsme ho tam. Kolika konzultacemi už prošel?“

„Tohle je letos už jeho čtvrtý pokus.“

„Fajn. Teď mi řekni, proč si chlápek s tímhle vzhledem, slušným příjmem, solidní kariérou a nóbl adresou navykne hledat ženské přes seznamku. Čtyři seznamovací kola za rok, v každé skupině je pět partnerek, to máme dohromady dvacet ženských, a žádná mu nevoní. Co je s ním, Feeney?“

Feeney sešpulil ústa a hleděl na obrazovku. „Podle mě vypadá jako pěkně nafoukanej hňup.“

„Ano, ale spoustě ženských je tohle úplně jedno. Má hezkou tvář a pěkný zadek, nějaká by se ho určitě chytla.“ Prsty bubnovala o stůl. „Stěžoval si někdy na služby seznamovací kanceláře?“

„Ne. Složku má úplně čistou.“

„Něco mi na něm nehraje,“ zopakovala. O vteřinu později nevěřícně zírala na to, jak se její podřízená zaklání a pěstí zasazuje Brentu Hol-

lowayovi přímý úder doprostřed dokonale tvarovaného nosu. „Ježíši-kriste, viděls ji?“

„To ale byla pecka,“ poznamenal Feeney s klidem a sledoval, jak z mužova nosu zprudka vytryskla krev. „Pěknej zásah s krátkým švihem.“

„Co si ksakru myslí, co se to tam děje? Krucipísek. Peabodyová, zbláznila jste se?“

„To prase mě pod stolem osahávalo.“ Vztek jí vehnal krev do tváře. Vyskočila a ruce zaťala v pěst. „Vypráví mi o nové hře ve Vesmíru a rukou mi přitom zajede mezi nohy, dobytek jeden. Vstávej, chlíváku.“

„McNabe, zůstaňte proboha na místě!“ vykřikla Eva, když zpozorovala, že se McNab zvedá a z očí mu kouká vražda. „Zůstaňte kruci na místě, jinak máte padáka. Je to rozkaz, zatraceně. A uklidněte se. Peabodyové, nechtě ho proboha ležet.“

Přestože si Eva rvala vlasy na hlavě, Peabodyová zvedla Hollowaye na nohy a uštědřila mu další ránu. I když se mu zlaté oči protočily doběla, byla by mu klidně dala ještě jednu, kdyby se Roarke neprodral davem vzrušených lidí a neodtáhl vláčného Hollowaye dozadu.

„Ten muž vás obtěžoval, slečno?“ S klidem a rozvahou odsunul Hollowaye z dosahu Peabodyové, přičemž jí hleděl do očí, z nichž sršel hněv. „Je mi to nesmírně líto. Postarám se, aby se všechno urovnalo. Dovolte mi, abych vám objednal další skleničku.“ Jednou rukou držel Hollowaye, druhou pozvedl sklenku Peabodyové k nosu a přičichl si. „Panenskou bombu!“ zvolal. Všichni tři barmani vystartovali, aby splnili objednávku, zatímco Roarke táhl vzpouzejícího se Hollowaye ke dveřím.

„Dej ode mě pracky pryč. Ta čúza mi rozbila nos, kristepane, můj ksicht mě živí. Idiotská čubka, podám na tu píču žalobu. To si vyřídíme jinde –“

V momentě, kdy byli venku, přirazil Roarke Hollowaye zprudka ke zdi budovy. Hlava mu práskla o zeď, až to zadunělo, jako když koule narazí do kuželky.

Zlaté oči se mu už podruhé otočily v sloup.

„Dovol, abych ti podal vysvětlení. Tenhle podnik je můj.“ Aby Roarke svá slova patřičně zdůraznil, ještě jednou klepl Hollowayovou hlavou o zeď. Eva se na celou scénu dívala z vozu a jediné, co mohla

dělat, bylo tiše klít. „Když už si někdo dovolí osahávat ženu v prostorách, které mi patří, pak musí počítat s tím, že po svých neodejde. Takže jestli se nechceš plazit s ocasem staženým mezi nohama, koukej hezky rychle zmizet a děkuj pánubohu, že to odnesl jen tvůj frňák.“

„Ta čúza si o to přímo koledovala.“

„Tak pozor, tohles neměl vypustit z huby ani omylem.“

„Když se naštve, začne mluvit jako správnej Ir, poslouchej, jak krásně zpívá,“ ozval se Feeney sentimentálně. Evě se draly z hrdla divoké zvuky.

Roarke si povzdechl, zasadil ránu pěstí Hollowayovi přímo do břicha, kolenem ho nakopl do slabin a pak ho nechal klesnout k zemi.

Letmým pohledem zavadil o hlídkový vůz, šibalsky se zašklebil a vrátil se dovnitř.

„Pěkná, čistá práce,“ zhodnotil to Feeney.

„Zavoláme policejní hlídku, ten kretén potřebuje odvézt na pohotovost.“ Eva si promnula oči. „V hlášení se náš dobrý skutek bude dobře vyjímat. McNabe, Peabodyová, vy zůstaňte, kde jste. Nesmíte – opakuji – nesmíte se prozradit. Bože. Až vám ten večírek skončí, hlaste se v kanceláři u mě doma. Pokusíme se vymyslet, co dál.“

# # #

Po deváté večer vstoupila Eva do své domácí pracovny. Nikdo nepromluvil, všichni moc dobře věděli, že teď není ta pravá chvíle. Roarke Peabodyové povzbudivě stiskl rameno.

„Dohromady jste zvládli šest schůzek, to je celkem úspěch. Zítra v poledne vás oba čeká ještě jedna schůzka. Peabodyová, zítra ráno oznámíte Piper, že jste měla… jisté nedorozumění s mužem číslo dvě. Můžete celou záležitost trochu zveličit, alespoň zjistíme, jak budou situaci řešit. Holloway u nich doposud neměl žádný problém a složku má zatím úplně čistou. I když jsou všechny vaše schůzky nahrané, chci po vás, abyste vypracovali ještě individuální hlášení. Hned jak tu skončíme, půjdete domů a zůstanete tam. Necháte si jen zapnutý mobilní videofon. Feeney i já budeme na příjmu.“

„Ano, madam. Poručíku.“ Peabodyová si dodala odvahy a vstala. Hlasitě polkla a zvedla bradu. „Chtěla bych se omluvit za svůj výbuch během akce. Plně si uvědomuji, že jsem svým chováním mohla ohrozit průběh vyšetřování.“

„S tímhle jdi do háje!“ McNab vyskočil ze židle. „Mělas mu přelámat hnáty, ten kurevník si zasloužil –“

„McNabe,“ ozvala se Eva mírně.

„Sakra, Dallasová, ten parchant dostal, co si zasloužil. Měli jsme –“

„Detektive McNabe.“ Eva usekávala slova a pomalu se k němu blížila, dokud nebyli těsně u sebe. „Myslím, že se tu nikdo na váš názor neptal. Máte volno. Jděte domů a zchlaďte si hlavu. Uvidíme se zítra v devět nula nula na centrále v mé kanceláři.“

Čekala, jestli v jeho chování převládne výcvik nebo instinkt, mezi nimiž sváděl vnitřní boj. Nakonec se přece jen otočil na podpatku a bez jediného dalšího slova odkráčel. „Roarkeu, Feeney, necháte mě s mou podřízenou chvilku o samotě?“

„Jistě,“ špitl Feeney s úlevou, že může opustit bitevní pole. „Neměl byste trochu irský, Roarkeu? Máme za sebou zatraceně dlouhej den.“

„Pro vás se sklenička vždycky najde.“ Pohlédl na Evu a opustil s Feeneym místnost.

„Sedněte si, Peabodyová.“

„Madam.“ Peabodyová zavrtěla hlavou. „Zklamala jsem vás. Slíbila jsem vám, že zvládnu své chování a přijmu veškerou zodpovědnost, kterou jste mi svěřila, a přitom jsem selhala hned při první příležitosti. Uvědomuji si, že máte právo i důvod odvolat mě z vyšetřování, nebo přinejmenším z tajné operace. Přesto bych vás ve vší úctě chtěla požádat, abyste mi dala ještě jednu šanci.“

Eva v tichosti čekala, až Peabodyová domluví. Její podřízená byla bledá jako stěna, ale ruce už se jí nechvěly a ramena držela rovně. „Strážníku, pokud vím, nezmínila jsem se, že bych zamýšlela odvolat vás z tajné operace. Řekla jsem jen, abyste se posadila. Sedněte si, Peabodyová,“ řekla laskavě a otočila se, aby se poohlédla po láhvi s vínem.

„Chápu, že když má policista tajný úkol, za žádných okolností se nesmí prozradit, naopak, musí bezchybně zvládnout všechny situace,“ opakovala nešťastně Peabodyová.

„Nevšimla jsem si, že byste se prozradila, zaregistrovala jsem pouze jeden rozbitý nos.“

„V té chvíli jsem nemyslela, jen jsem jednala. Chápu, že při akci je potřeba nepřetržitě přemýšlet.“

„Peabodyová, věřte mi, že dokonce i licencovaná prostitutka má právo na protest, pokud jí nějaký kretén sáhne do rozkroku na veřejném místě. Tumáte, napijte se.“

„Vrazil do mě prsty.“ Ruka se jí zachvěla, takže jí Eva musela sklenku přidržet. „Seděli jsme a povídali si a najednou cítím, jak do mě rve prsty. Vím, že jsem s ním flirtovala a nechala jsem ho, ať se mi klidně kouká na prsa, možná jsem si to trochu i zasloužila –“

„Mlčte.“ Eva se ovládla, položila Peabodyové ruce na ramena a vmáčkla ji do židle. „Vůbec nic jste si nezasloužila. Jsem vzteky bez sebe, když slyším, že vás něco takového vůbec napadá. Ten prasák neměl nejmenší právo se vás dotknout. Nikdo nemá právo takhle po vás vystartovat.“

Povalí tě, sváže ti ruce, buší do tebe, přestože prosíš, aby toho nechal. A přitom to tak bolí, bolí to, bolí.

Zvedl se jí žaludek, bylo jí na zvracení. Musela se otočit. Rukama se opřela o stůl a silou vůle zhluboka dýchala.

„Teď ne,“ mumlala. „Proboha živého.“

„Dallasová?“

„To nic není.“ Nemohla se hnout, jen se držela stolu. „Je mi strašně líto, že jste se dostala do takové situace. Hned od začátku mi byl podezřelý.“

Peabodyová oběma rukama pozvedla sklenku. Stále ještě byla v šoku, když si vzpomněla, jak do ní Holloway zabořil prsty. „A přitom musel projít jejich kontrolou.“

„Aspoň víme, že kontrolní systém nemají tak skvělý, jak tvrdí.“ Eva se zhluboka nadechla, a když se opět dokonale ovládala, otočila se. „Chci, abyste tu záležitost zítra ráno osobně oznámila Piper. Zajdete tam a požádáte ji o schůzku. Trocha hysterie neuškodí, můžete jí i pohrozit, že je zažalujete nebo že celou věc předáte médiím. Ať to schytá hned z první ruky. Uvidíme, jestli se něco pohne. Myslíte, že to zvládnete?“

„Ano.“ Peabodyová popotáhla, aby zakryla skutečnost, že má opravdu slzy na krajíčku. „S pocitem, který mám, to zvládnu bez problémů.“

„Chci být s vámi v nepřetržitém spojení, takže si necháte zapnutý videofon, protože žádné jiné vybavení v budově nejde použít. Hlášení týkající se dnešního večera mi můžete předat až zítra odpoledne. Feeney vás teď hodí domů, souhlasíte?“

„Ano.“

Eva chvilku zaváhala. „Peabodyová?“

„Madam?“

„Ta trefa byla zatraceně dobrá. Příště u ní nezůstávejte a pokračujte kopancem do rozkroku. Musíte ho úplně zneškodnit, ne jenom naštvat.“

Peabodyová dlouze vzdechla a pousmála se. „Rozumím, madam.“

Chtěla si udržet pozici velitele. Posadila se ke stolu a čekala, až Roarke vyprovodí Feeneyho a Peabodyovou. Určitě Peabodyovou párkrát pohladí, aby jí dodal odvahy. Protože Eva znala svou podřízenou dost dobře, dokázala si představit, jaké vášnivé sny plné erotiky se té chudince budou dnes v noci zdát.

Pořád lepší než děsivé noční můry o šmátrajících rukách a o bezmoci, pomyslela si.

Uvědomila si, že narazila na problém, který jí nedá spát od chvíle, kdy svůj poslední případ dostala do ruky. Sexuální vraždy, spoutané ruce i nohy, škodolibá krutost ve jménu lásky. Ty obrazy jí tak strašně připomínají to, co bylo. Tolik jí připomínají vlastní minulost, od níž se po většinu svého života snaží odpoutat a utéct.

A najednou ji to všechno udeří přímo do tváře. Podívá se na oběť a vidí sebe samu.

Nenávidí to.

„Nemysli na to,“ poručila si. „Najdi ho.“

Pohlédla na Roarkea, který právě vstoupil a prošel místností. Víno, které před chvilkou otevřela pro Peabodyovou, nalil do dvou sklenic, jednu postavil na stůl a s druhou v ruce se usadil na židli naproti ní.

Napil se a po dlouhé době si zapálil sváteční cigaretu. „Tak," ozval se a zmlkl.

„Co to sakra mělo znamenat, cos v tom baru kruci dělal?"

Vtáhl kouř a vyfoukl malý, sladce vonící obláček. „Co přesně máš na mysli?"

„Nehraj si se mnou, Roarkeu."

„Já si s tebou hraju rád, poručíku, je to tak snadné." Zhluboka cosi zabručela, zatímco Roarke pozvedl sklenku na její zdraví. „Akci jsem nijak nerušil."

„Věc se má tak, že akce se odehrávala na místě, kde jsi neměl co dělat."

„Nezlob se, ale to místo *je moje.*" Hlas mu zněl vyzývavě, arogantně. „Často zaskočím do podniků, které mi patří. Zaměstnanci si pak tolik nevyskakují."

„Roarkeu –"

„Evo, tenhle případ tě ničí. Myslíš si, že to nevidím?" Rozrušením vstal a začal přecházet po pokoji.

Feeney má pravdu, prolétlo jí hlavou. Jakmile se rozčílí, zní mu v řeči irská melodie jeho mateřštiny.

„Ruší tě ve spánku – v těch několika málo hodinách, které si dovolíš. Pronásleduje tě, je ti to vidět v očích. Já vím, jak ti je." Otočil se a obdařil ji neuvěřitelně modrým pohledem, v němž se zrcadlila hluboká vášeň. „Bože, jak já tě obdivuju. Nemůžeš přece ode mě čekat, že někam zalezu a budu předstírat, že nic nevidím a ničemu nerozumím. Pokusím se udělat, co je v mých silách, abych ti pomohl zbavit se tíhy, kterou nosíš v sobě."

„Ten případ se mnou nemá nic společného. Jak by mohl, je přece o třech mrtvých."

„Mrtví tě taky pronásledují." Přistoupil ke stolu a posadil se na kraj. „Proto jsi taky nejlepší policista, se kterým jsem se kdy setkal. Oběti stále vnímáš jako lidi, ne jen jako jména a čísla. Máš dar, a možná je to i prokletí, že si umíš představit, co viděli, co cítili a o co snažně prosili v posledních minutách života. Nemůžu zkrátka nečinně přihlížet."

Rychle a nečekaně se k ní naklonil a vzal ji za bradu. „Kruci. Nebudu zavírat oči před tím, kdo jsi, ani před tím, co děláš. Přijmi mě, Evo, se vším všudy, jako já přijímám tebe.“

Seděla, mlčela a nechala na sebe jeho slova chvíli působit. Pak k němu pozvedla zrak. Nikdy nedokázala odolat výrazu, který měl v očích. „Loni v zimě,“ začala zvolna, „jsi vtrhl do mého života, aniž jsem tě o to prosila, aniž jsem to chtěla.“

Pozvedl obočí a napjatě čekal. „Díky Bohu, že ses mě neptal na můj názor ani na to, co si myslím, že chci,“ pokračovala tiše. Jeho zlověstný pohled se proměnil v úsměv.

„Já jsem o tebe taky neprosil, *ghra.*“

Lásko moje… Věděla, co slovo v jeho rodné řeči znamená. Otevřela srdce, aby vnímalo zvláštně znějící slůvko i jeho samotného. „Od té doby jsem neměla případ, do něhož bys nebyl zapletený. Nechtěla jsem, aby to tak bylo, ale když jsem pak něco potřebovala, využila jsem tě. To mě trápí.“

„Mě to zase těší.“

„Já vím.“ Vzdychla a chytila ho za zápěstí. Vnímala jeho pevný a pravidelný puls. „Dostáváš se příliš blízko k věcem ve mně, které bych nejraději schovala, a já pak nemám na vybranou a sama se na ně musím dívat.“

„Budeš se na ně dívat tak jako tak, se mnou nebo beze mě, Evo. Se mnou tě jen možná nebudou tolik zraňovat. Když se podívám zpátky,“ pronesl a Eva se mu s překvapením zadívala do očí, „zjišťuji, že od chvíle, kdy jsem tě poznal, se mi ulevilo. Mé vzpomínky mě už tolik netíží. Nemůžeš proto čekat, že tě nechám samotnou, když tě minulost stahuje, a že se ti nebudu snažit pomoct.“

Vstala, vzala svou sklenku a otočila se k němu zády. Má pravdu, pomyslela si. To, co doposud vnímala jako závislost, by měla vnímat jako jednotu.

Řekla mu to.

„Vím, co se v nich dělo, co cítili – strach, bolest, ponížení. Všichni do jednoho, když byli bezmocní a nazí, když je znásilňoval. Vím, co cítila jejich těla, co se jim odehrávalo v mysli. Nechci vzpomínat, jaké to je, když tě někdo trhá na kusy a zoufale ponižuje, ale musím. A pak se mě dotkneš ty.“

Otočila se. Uvědomila si, že mu ještě nikdy nic podobného nedarovala. „Pak se mě dotkneš ty, Roarkeu, a všechno zlé je pryč. Nic špatného už necítím, na nic si nepamatuju. Je to tak jednoduché. Je to… jsi to ty.“

„Miluji tě,“ šeptal. „Strašně moc.“

„Jsi tu se mnou, místo abys byl někde mimo planetu a staral se o své obchody.“ Zavrtěla hlavou dřív, než stačil promluvit a vyslovit šikovnou omluvu. Věděla, jak se věci mají. „Byl jsi tu i dnes večer, protože věděl, že na mě má minulost zase vybafne, a protože sis myslel, že bych tě mohla potřebovat. Jsi u mě i teď a snažíš se mě přesvědčit, abych se odpoutala od všeho, co stravuje mou mysl. Kruci, vždyť tě znám, jsem přece policajt. Já lidem rozumím.“

Usmál se. „Skončila jsi. Takže co?“

„Takže… díky. Jenže já svou práci dělám už jedenáct let a zvládnu ji i bez tebe. I když na druhou stranu…“ Prohlédla si víno a zhluboka se napila. „Byl to báječný pocit sledovat, jak jsi z té kreatury, co si dovolila na Peabodyovou, vyrazil málem všechny vnitřnosti. Musela jsem sedět ve voze, nemohla jsem nás prozradit, vyskočit z auta a srazit ho na chodník, ale dostalo se mi plného zadostiučinění, že sis ho podal místo mě.“

„Udělalo mi to obrovskou radost, vážně. Je Peabodyová v pořádku?“

„Ale ano, určitě se vzpamatuje. Vyděsil ji – jako ženu. Vysprchuje se, a když bude moudrá, vezme si prášek na spaní a vyspí se z toho. Zvládne to i jako policistka, je dobrá.“

„Dělá pokroky, máš na tom zásluhu.“

„Ne, mě z toho vynech. Je taková, jaká je.“ Zpražila ho ledovým pohledem, aby mu dala najevo, že se o tom problému už dál nechce bavit. „Vsadím se, žes ji objímal a hladil po vlasech a pak jsi jí dal pusu na dobrou noc.“

Pozvedl krásně tvarované obočí. „A i kdyby?“

„Srdíčko jí kvůli tomu určitě buší ještě teď, ale proč ne. Má pro tebe slabost.“

„Vážně?“ Zeširoka se usmál. „To je… zajímavé.“

„Nezahrávej si s mou podřízenou. Potřebuju, aby měla chladnou hlavu.“

„Co kdybys na chvilku ztratila hlavu i ty? Co kdybych se pokusil rozbušit i tvoje srdíčko?“

Jazykem si objela zuby. „No, nevím. Hlavou se mi honí spousta věcí, dalo by ti to asi moc práce.“

„Já svou práci dělám rád.“ Pohlédl jí do očí, zamáčkl cigaretu a odložil sklenku. „A dělám ji zatraceně dobře.“

Ležela nahá na břiše na posteli a celá se ještě chvěla, když se ohlásil příchozí hovor. Zavrčela, vypnula obraz a zmáčkla tlačítko příjmu. O půl minuty později se překulila a hledala oblečení. Anonymní telefonát upozorňující na domácí hádku byl určen jí osobně. Adresu znala velmi dobře.

„To je Hollowayova adresa. Nejde o žádnou anonymně hlášenou domácí potyčku. Je mrtvý, podle vzorce, který už známe.“

„Půjdu s tebou.“ Roarke vstával z postele a sahal po kalhotách.

Chtěla odporovat, ale pak pokrčila rameny. „No dobře. Musím přivolat Peabodyovou a možná toho na ni bude moc. Počítám s tím, že ji párkrát pohladíš. Já na ni musím být tvrdá, abych ji udržela v lajně.“

„Nezávidím vám vaši práci, poručíku,“ ozval se ze tmy Roarkeův hlas.

„Momentálně z ní ani já nemám zrovna moc radosti.“ Vytáhla svůj videofon a zavolala Peabodyová.

Kapitola dvanáctá

Brent Holloway žil dobře a zemřel špatně. Vybavení jeho domu v centru města napovídalo, že měl slabost pro módní trendy a pohodlí. Obývacímu pokoji dominovala pohovka připomínající tvarem i velikostí jezero. Na ní byly ležérně poházené trojúhelníkovité černé polštářky, které na pohled budily dojem, že jsou mokré. Obrazovka byla zapuštěná do stropu. Skříňka ve tvaru vnadného ženského torza od krku po kolena skrývala obrovskou sbírku pornografických disků, z nichž zdaleka ne všechny byly legální.

Podél jedné stěny se táhl stříbrný bar plný drahých nápojů a lacinných nelegálních drog.

Kuchyně byla plně automatizovaná, neosobní a pravděpodobně užívaná jen velmi zřídka. V pracovně měl špičkové počítačové vybavení a holografický telefon, v relaxační místnosti i obrazovku s virtuální realitou a meditační lůžko kryté poklopem. Vypnutý android – sluha s prázdným pohledem stál v rohu.

Holloway ležel roztažený na matraci s kombinovanou vodní a vzduchovou výplní v hlavní ložnici. Byl ovinutý zářivě stříbrným vánočním řetězem a nevidoucí oči upíral na svůj vlastní obraz v zrcadle pod nebesy. V podbřišku měl tetování a těsně kolem krku stříbrný řetízek se čtyřmi kropenatými slepičkami.

„Doktoři ho zřejmě trochu vyspravili," poznamenala Eva. Nos měl jen lehce oteklý a pokud utrpěl další modřiny, byly šikovně zamaskované kosmetikou.

Roarke věděl, že v místnosti nemá co dělat, a proto stál v povzdálí. Svou ženu už při práci viděl, jak automatickými pohyby zručně, soustředěně a s citem ohledává mrtvé tělo.

Sledoval ji, jak provádí standardní test, aby určila dobu úmrtí, a jak vše nahrává, neboť ani Peabodyová, ani technici, kteří se specializují na ohledání místa trestného činu, ještě nedorazili.

„Stopy po poutech na zápěstích i kotnících napovídají, že oběť byla před usmrcením spoutána. Smrt nastala přibližně ve dvacet tři hodiny patnáct minut. Zhmožděniny na krku odpovídají smrti uškrcením."

Když zazněl zvonek, vzhlédla.

„Otevřu jí,“ řekl Roarke.

„Díky. Roarkeu?“ Na vteřinku zaváhala. Koneckonců je tady, a je přece šikovný. „Mohl bys zapnout androida a zjistit, jak byl naprogramovaný?“

„To bych snad zvládl.“

„Určitě.“ Dokázal se dostat téměř do všech bezpečnostních systémů. Hodila mu sprej s ochranným filmem. „Nastříkej si ho na ruce. Tvé otisky se tu nikde nesmí objevit.“

Podíval se na sprej s nechutí, ale vzal si ho.

Eva se obrátila k mrtvému tělu a pokračovala v práci. Z vedlejší místnosti k ní doléhal tlumený hovor, jak Roarke hovořil s Peabodyovou. Došla ke dveřím a počkala na ni.

Peabodyová byla opět oblečená do uniformy, na klopě měla připnutý rekordér. Vlasy si narychlo připlácla kolem obličeje, jak je běžně nosívala. Ve tváři byla bledá, z očí jí hleděla hrůza.

„Hergot, Dallasová.“

„Jestli situaci nezvládnete, řekněte mi to dřív, než začneme.“

Od chvíle, kdy jí Dallasová zavolala, si Peabodyová stejnou otázku položila už několikrát. Odpověď na ni však ještě neznala, a proto z Evy nespouštěla zrak. „Musím ji zvládnout, je to má práce, vím to.“

„Řeknu vám, co je taky vaše práce. Měl androida, kterého si můžete vzít na starost. Potom můžete prověřit všechny zaznamenané hovory a bezpečnostní disky. Můžete začít obcházet sousedy.“

To by z toho vyklouzla pěkně lehce. Nenáviděla se za to, že si přála uniknout, že by udělala cokoli, jenom aby nemusela vstoupit do místnosti. „Pomůžu vám s ohledáním místa činu. Madam.“

Eva ji chvilku pozorovala a pak přikývla. „Zapněte nahrávání.“ Otočila se a vrátila se k posteli. „Obětí je Brent Holloway, identifikaci a předběžnou prohlídku těla provedl vyšetřující důstojník, poručík Eva Dallasová, následný záznam strážník Delia Peabodyová. Čas i pravděpodobná příčina smrti jsou určeny.“

Když se konečně Peabodyová přinutila zpříma pohlédnout na tělo, rozhoupal se jí žaludek. „Všechno je úplně stejné jako u předchozích obětí.“

„Ovšem. Sexuální zneužití zatím není prokázáno, test na přítomnost drogy v těle rovněž ještě nebyl proveden. Na pokožce jsou viditelné známky po dezinfekčním prostředku. Ještě je cítit.“

Z přenosné soupravy vyndala brýle, nasadila si je a upravila popruh kolem hlavy. „Technici mají zpoždění,“ zahuhňala. „Zhasnout světla,“ přikázala. Paprsek světla, který mířil přímo na postel, pohasl.

„Ano, je celý nastříkaný. Tahy štětce jsou u tetování stejné jako u předchozích obětí. Je to kvalitní ruční práce,“ dodala. Nosem se málem dotýkala Hollowayova břicha. „Co je to tady? Peabodyová, podejte mi pinzetu, našla jsem chlup nebo nějaké vlákno.“

Aniž se ohlédla, natáhla Eva ruku a Peabodyová do ní vložila kovový nástroj. „Je bílý a nevypadá, že by byl umělý.“ Pinzetou uchopila vlas a prohlížela si ho pod lupou. „Je jich tady několik. Potřebuji sáček.“ Než stačila větu dořící, Peabodyová jí už jeden podávala. „Řekla bych, že Santa Clausovi pelichá plnovous, a že tentokrát nebyl tak opatrný a pečlivý, když po sobě uklízel.“

Eva opatrně sebrala chloupky z těla a vložila je do sáčku. „Udělal první chybu. Vezměte si brýle.“ Eva si je sundala z hlavy. „Zkontrolujte koupelnu, prohlédněte všechny rohy i sifony u odpadů. Všechno, co najdete, uložte. Chci úplně všechno. Rozsvítit světla,“ dodala. „Včera večer nedostal Cissy, a to ho rozhodilo. Začíná dělat chyby, Peabodyová.“

Než dorazil tým techniků, našla Eva víc než tucet chloupků a několik miniaturních umělých vláken. Předala místnost technikům a s odhodlaným výrazem v očích šla za Roarkem a androidem do hudební místnosti.

„Podařilo se ho zapnout?“

„Ovšem.“ Seděl v pohodlném křesle vytvarovaném podle lidského těla. „Rodney, to je poručík Dallasová,“ obrátil se na androida.

„Poručíku.“ Android měl malou zavalitou postavu, tuctový obličej a úsečný hlas. Holloway kolem sebe bezpochyby nechtěl mít konkurenci, byť jen elektronickou.

„V kolik hodin ses dnes večer vypnul?“

„Ve dvaadvacet hodin tři minuty, krátce poté, co se pan Holloway vrátil domů. Když mě nepotřebuje, vypínám se, má to tak raději.“

„Dnes v noci tě nepotřeboval.“

„Zcela určitě ne.“

„Měl večer nějakou návštěvu poté, co dorazil domů a než ses vypnul?“

„Ne. Podle mého soudu pan Holloway neměl dnes večer společenskou náladu.“

„Jak to?“

„Vypadal rozzlobeně,“ prohlásil android a stiskl rty.

„Rodney, toto je policejní vyšetřování. Na mé otázky jsi povinen odpovídat plně a nic nezatajovat.“

„Nerozumím. Došlo k vloupání?“

„Ne, tvůj zaměstnavatel je mrtev. Byl někdo za vstupními dveřmi předtím, než se Holloway vrátil?“

„Chápu.“ Rodney se na chvilku odmlčel, jako by si po vyslechnutí nových informací musel upravit obvody. „Ne, dnes večer zde žádné návštěvy nebyly. Pan Holloway měl schůzku mimo dům. Domů se vrátil v jedenadvacet padesát. Měl vztek, nadával mi. Všiml jsem si, že má na obličeji modřiny. Zeptal jsem se, jestli mu mohu nějak pomoct. Navrhl mi, abych šel do prdele. Tento povel však neumím vyplnit, proto svůj požadavek musel změnit. Řekl mi, že mám odejít do této místnosti a vypnout se. Byl jsem naprogramován, abych se znovu aktivoval v sedm hodin ráno.“

Koutkem oka Eva zahlédla, jak se Roarke pobaveně usmívá, ale nevšímala si ho. „Tvůj zaměstnavatel přechovává nelegální drogy a pornografické materiály.“

„Nejsem naprogramován k tomu, abych se k takovým věcem vyjadřoval.“

„Zval si domů sexuální partnery?“

„Ano.“

„Muže, nebo ženy?“

„Muže i ženy, někdy obě pohlaví najednou.“

„Hledám muže vysokého přibližně metr osmdesát. Myslím, že má dlouhé nice a dlouhé prsty. S největší pravděpodobností je běloch, věk mezi třiceti a padesáti. Má umělecké sklony a zajímá se o divadlo.“

„Je mi líto.“ Rodney zdvořile zavrtěl hlavou. „Nemám dostatek údajů.“

„To já taky ne," zabručela Eva.

Eva počkala, až personál zabalí tělo do pytle a odveze je. „Ten chlápek toho má na svědomí podstatně víc, než co víme z jeho složky," sdělila Roarkeovi. „Stačí se jen trochu porozhlédnout a člověku je hned jasné, že peněz měl dost. Na údržbě těla i obličeje taky nešetřil. Rád se na sebe díval." Když přejela pohledem po místnosti, povšimla si, že všude visí nebo stojí zrcadla. „Navštěvuje seznamku, tvrdí jim, že má rád opačné pohlaví, a přitom nám jeho android prozradí, že je bisexuál. Seznamovací kancelář dokáže prověřit člověka lépe než Bezpečnostní úřad ve východním Washingtonu, a přesto jim tohle unikne. Hned na první schůzce strčí Peabodyové prsty kdovíkam, z čehož vyplývá, že to neudělal poprvé, ale kupodivu jim ujde i tahle jeho další úchylka."

Rázovala po obývacím pokoji tam a zpět. Roarke mlčel, protože věděl, že od něho ani žádnou odezvu neočekává. Prostě jen přemýšlí nahlas. „Je možné, že má poměr s Rudým nebo s Piper, třeba milenecký. Nebo jejich podnik částečně financuje, možná že na ně něco ví a oni jeho úchylky na oplátku přecházejí. Ten chlápek nebyl osamělý, byl perverzní. To přece museli vědět, nebo přinejmenším jeden z nich."

Zastavila se u skříňky, z níž mezitím technici vybrali všechny disky, aby je zaevidovali. „Řadu z nich nahrával doma. Jsem zvědavá, jaké oplzlosti na nich Holloway provozuje a s kým."

Pohlédla na Roarkea. Na chvilku osaměli, Peabodyová se ale každým okamžikem vrátí. Vteřinku sváděla vnitřní boj, jak se rozhodnout, pak si ale vzpomněla na čtyři pytle se čtyřmi mrtvými těly. „Musím všechno odvézt a nevím, kdy se dostanu domů."

Znal ji až příliš dobře. Přikročil k ní a rukou se dotkl její tváře. „Chceš mě požádat, nebo chceš, abych to prostě udělal a jen ti potom řekl, co jsem našel?"

Hlasitě vydechla. „Chci tě poprosit." Strčila ruce do kapes a spustila. „Umíš se dostat dál za Hollowayův oficiální záznam a za pár hodin stihneš to, co by Feeneymu trvalo celé dny. Ten prevít už mi nesmí předhodit další mrtvé tělo."

„Zavolám ti, až budu něco mít."

Zlobilo ji, jak lehce její žádost přijal. „Až dorazím na centrálu, pošlu ti jeho složku," ozvala se. Zmlkla, když postřehla, jak se šklebí.

„Nemá smysl ztrácet čas něčím, co si umím najít sám." Sklonil se a políbil ji. „Rád ti pomohu."

„A stejně rád jsi, že můžeš podfouknout počítačovou policii a použít nelegální programy."

„Máš pravdu, práce pro tebe má i své výhody." Položil jí ruce na ztuhlá ramena a zlehka je začal masírovat. „Jestli ses ale rozhodla pracovat do úmoru, budu se zlobit."

„Zatím ještě stojím. Nutně potřebuju auto, takže nebudu mít čas, abych tě dovezla domů."

„Já už si poradím." Než postoupil ke dveřím, znovu ji políbil. „Jo a mimochodem, poručíku, dnes večer v šest máš domluvenou schůzku s Trinou. Přijde s Mavis k nám domů."

„Ach ne, proboha."

„Pokusím se je zabavit, jestli se zpozdíš." Ostentativně přeslechl další z Eviných nadávek a vykročil ze dveří.

Znovu si ulevila, a když posbírala obsah přenosné soupravy, zavolala na Peabodyovou a zapečetila místo činu. „Hodíme vlasy a vlákna do laborky, ať starouš Dickie hejbne kostrou," prohlásila, když nasedaly do auta. „A taky trochu dupneme na patology, i když si nemyslím, že by nám z pitevny prozradili něco, co už dávno nevíme."

Za volantem pohlédla úkosem na podřízenou. „Dnes nás čeká dlouhý den, Peabodyová. Jestli si chcete vzít něco legálního na povzbuzení, abyste ho přežila, máte nárok na jednoho Jupíka nebo něco podobného."

„Ne, díky, je mi dobře."

„Potřebuju vás s čistou hlavu. V devět hodin budete převlečená a vyřídíte tu věc s Piper. Hollowayovo jméno musíme udržet v tajnosti co nejdéle."

„Vím, co mám dělat." Peabodyová se dívala z okénka, jak kolem ubíhá noc. Na rohu Deváté stál osamělý dvoukolák na kluzáku. Prodavač si zahříval ruce nad párou, která stoupala z grilu.

„Nelituju, že jsem mu rozmlátila nos," vyhrkla nečekaně. „Když jsem ho teď znovu viděla a když mi došlo, co se mu stalo, myslela jsem, že toho budu litovat, ale nelituju."

„Jedno s druhým přece vůbec nesouvisí."

„Myslela jsem, že ano anebo aspoň že by mělo. Měla jsem strach vstoupit do toho pokoje, ale jakmile jsem byla uvnitř a začala dělat svou práci, necítila jsem nic z toho, čeho jsem se bála."

„Jste policistka, jste *dobrá* policistka."

„Nechtěla bych, aby ze mě byl policajt, který nemá cit." Otočila hlavu a pozorovala Evu z profilu. „Vy jste ho neztratila. Pro vás mrtví nejsou kusem dřeva, vy je pořád vnímáte jako lidi. Nechci, abych někdy zapomněla, že i mrtví jsou lidi."

Blížily se k semaforu, na kterém blikala červená. Eva se rozhlédla doprava a doleva, a když viděla, že je volno, prolétla křižovatkou. „Nepracovala byste se mnou, kdybych si o vás myslela, že na to zapomínáte."

Peabodyová se pomalu a dlouze nadechla a pocítila, jak se jí žaludek uklidňuje. „Děkuji vám."

„Projevte svůj vděk tím, že zavoláte Dickiemu a řeknete mu, ať pohne tím svým kostnatým zadkem a do hodiny je v laborce."

Peabodyová se uchechtla a zavrtěla se na sedadle. „Nevím, jestli bude můj vděk dost velký i na tohle."

„Brnkněte mu, Peabodyová. Kdyby se chtěl vzpírat, dejte mi ho a já ho zkusím podplatit kartonem Roarkeova irského piva. Má pro něj slabost."

# # #

Stálo ji to dva kartony a pohrůžku, že mu omotá jazyk kolem krku, ale nakonec měl Dickie ve tři ráno na sobě laboratorní plášť a testoval chlupy a vlákna.

Eva přecházela po laboratoři sem a tam a vztekle odsekávala do videofonu asistentovi patologa, když se ji snažil přesvědčit, že o svátcích nevědí, do které mrtvoly dřív říznout. „Poslouchej, ty lenochu jeden, zavolám inspektorovi Whitneymu, aby nechal zmrazit ten tvůj

línej zadek. Tahle mrtvola má přednost. Chceš, abych si médiím postěžovala, že nemůžu pokračovat ve vyšetřování jen proto, že jeden z patologových asistentů nemá čas na kuchání, protože si napřed musí přečíst vánoční pohlednice?“

„No tak, Dallasová, vždyť už teď dělám jak mourovatej. Všude, kam se podívám, jsou naštosovaný mrtvoly, jak cihly na stavbě.“

„Tak si koukej vzít tu mou, dát ji na stůl a v šest nula nula mi podat zprávu, pokud nechceš, abych za tebou přišla osobně a na tvý vlastní kůži ti ukázala, jak se dělá pitva.“

Přerušila spojení a otočila se. „Tak co, Dickie?“

„Přestaň na mě tlačit, Dallasová, já na ty tvoje výhrůžky kašlu. Nikde tady není cedule, že by zrovna tvoje úlovky měly přednost před vším ostatním.“

„V devět ji tady budeš mít.“ Přistoupila k němu a zatahala ho za vlasy. „Ještě jsem si nedala kávu, Dickie, a ty bys asi nechtěl, abych tě tu dál otravovala, že ne?“

„To máš pravdu, klidně si zajdi na kafe.“ Oči za skly brýlí měl velké jako sova. „Vždyť ti na tom dělám, nevidíš? Chceš, abych dělal rychle, nebo dobře?“

„Oboje.“ Zoufale do sebe potřebovala dostat kofein. Šla a objednala si zasmrádlý mok, který v laboratoři vydávali za kávu, a přinutila se ho polknout.

„Vlasy jsou pravý,“ zvolal Dickie. „Je na nich sprej, který se používá v salonech, a taky bylinná dezinfekce.“

Zpráva Evu natolik rozjařila, že si troufla na další lok nevábné tekutiny. „Jaký sprej, na co je?“

„Drží barvu a zpevňuje vlasy. Bílá po něm nezežloutne a vlasy neztratí na pružnosti. Dva vlasy mají na jednom konci nějaký lepidlo. Řekl bych, že vypadly z nějaké dobré, hodně kvalitní paruky, která je vyrobená z pravých vlasů, a musela tudíž stát spoustu babek. Lepidlo určím, až udělám další rozbory. Když mi dáš trochu času, zjistím ti i značku spreje.“

„A ta vlákna, co Peabodyová vylovila z odtoku?“

„Ježíšmarjá, k těm jsem se ještě nedostal, nejsem krucinál žádnej android.“

„Dobře, dobře.“ Přitiskla si prsty na oči. „Zajdu teď do pitevny, abych měla jistotu, že mají Hollowaye na stole. Dickie.“ Položila mu ruku na rameno. Dopaloval ji, ale neznala nikoho lepšího. „Potřebuju všechno, na co přijdeš, a potřebuju to co nejdřív. Ten gauner už zlikvidoval čtyři lidi, a právě teď se chystá na pátou oběť.“

„Půjde mi to rychlejc, když mi přestaneš funět za krk.“

„Jdu pryč. Peabodyová!“

„Madam.“ Peabodyová se probrala z dřímoty a slepě zamrkala.

„Jdeme,“ nařídila Eva stručně. „Dickie, počítám s tebou.“

„Jasně. Hele, nějak ti nevím, jestli jsem dostal pozvánku na ten tvůj zítřejší velkej večírek.“ Slabě se pousmál. „Asi se mi někde zatoulala.“

„Postarám se, aby se našla. Pokud mi dáš, co potřebuju.“

„Dostaneš, co chceš,“ odvětil spokojeně a otočil se zpátky ke své práci.

„Zatracený chamtivec. Tumáte.“ Cestou k autu vrazila Eva Peabodyové do ruky kávu. „Lokněte si, buď vás probere, nebo zabije.“

Na patologii otravovala Eva doktora tak dlouho, dokud jí nepotvrdil příčinu smrti. Stála mu za zády a koukala přes rameno, jak testuje přítomnost toxických látek a vyhodnocuje množství volně prodejných sedativ v Hollowayově těle.

Když dorazily zpět na centrálu, nechala Peabodyovou v malé místnůstce bez oken s třemi palandami, které tu neřekli jinak než oáza.

Zatímco její podřízená spala, Eva se odebrala do kanceláře a začala sepisovat hlášení. Odeslala kopie na příslušná místa a pak si vylepšila krevní obraz další kávou a čímsi, co v automatu vydávali za klikvový koláček.

Venku byla ještě tma, když jí zapípal videofon a na obrazovku vyplula Roarkeova tvář.

„Poručíku, jsi tak bledá, že vidím skrz tebe.“

„Je mi fajn.“

„Něco pro tebe mám.“

Srdce jí poskočilo. Víc jí pochopitelně po veřejné lince nemohl prozrazovat. „Za chvilku jsem doma. Peabodyová si Šla na chvíli zdřímnout.“

„I ty bys potřebovala pár hodin spánku.“

„No, myslím, že tady jsem se vším hotová. Jedu domů.“

„Počkám na tebe.“

Odpojila se a Peabodyová nechala krátký vzkaz pro případ, že by se probudila dřív, než se stihne vrátit. Z auta ještě jednou zavolala do laboratoře.

„Máš pro mě něco nového?“

„Ježíši, ty prostě nedáš pokoj. Určil jsem ta vlákna. Je to směs polymerů, výrobek se jmenuje Wulstrong. Jedná se o umělou vlnu, která se běžně používá na kabáty a svetry. Tato naše vlákna jsou obarvená na červeno.“

„Mohla by být ze Santa Clausova oblečení?“

„Jo, klidně, ale pak ho rozhodně neoblíkal žádnej chudák, co obchází lidi po domech, protože ten by si tuhle kvalitu nemohl dovolit. Náš vzorek je prvotřídní kvalitka, hnedka po pravý vlně. Výrobci vtloukaj lidem do hlavy, že je dokonce lepší – teplejší a odolnější, znáš je, jak uměj žvanit. Je to holý nesmysl, protože nic nemůže být lepšího než pravá vlna. Pravda ale je, že ta látka je solidní a drahá, zrovna jako ty vlasy. Chlápek, kterýho hledáš, se topí v kreditech a rád je utrácí.“

„Díky Dickie, dobrá práce.“

„Objevilas pro mě tu pozvánku, Dallasová?“

„Jasně, zapadla u mě za stůl.“

„Jo, to se někdy stává.“

„Dej mi vědět, co ještě bylo v odtoku, Dickie, a já ti tu pozvánku pošlu.“

Když zahýbala k domu, objevil se na východní obloze první paprsek nového dne.

Věděla, kde Roarkea najde. Byl v místnosti, která by snad ani neměla existovat, a obsluhoval zařízení, o kterém by neměla mít nejmenší tušení. Jak se blížila, svaly na nohou se jí křečovitě stáhly. Pominula typicky odmítavou reakci těla policistky a položila dlaň na čtecí štítek.

„Poručík Eva Dallasová.“

Identifikační zařízení rychle vyhodnotilo otisk její dlaně a rovněž tak její hlas a vpustilo ji dovnitř.

Závěsy na širokém okně zůstaly rozhrnuté. Beztak bylo sklo zabarvené, aby dovnitř nikdo neviděl. Podlaha veliké místnosti byla z leště-

ného mramoru a tři stěny zdobily umělecké malby. Čtvrtou stěnu pokrývalo několik obrazovek.

Všechny s výjimkou jediné byly pohaslé. Roarke seděl za hladkým pracovním stolem ve tvaru písmene U a ovládal neregistrovaný počítač. Na obrazovce si pročítal burzovní zprávy.

„Jsi rychlejší, než jsem čekala."

„Nemusel jsem hledat moc hluboko." Pokynul na židli vedle sebe. „Posaď se, Evo."

„Znamená to tedy, že bych se k potřebným informacím dostala i já? Kdybych je totiž mohla najít sama, nemusela bych falšovat hlášení."

Moje milá policistka si nepřestane dělat starosti s takovými podružnostmi, pomyslel si Roarke s láskou. „Kdybys věděla, kde hledat a na co se zeptat, zvládla bys to bez problému, potřebovala bys jen den nebo dva navíc. Sedni si," vybídl ji znovu a tentokrát ji vzal za ruku a stáhl dolů na židli.

Vlasy měl vzadu svázané, a jako už tolikrát předtím i teď měla sto chutí zatáhnout za tenkou koženou šňůrku a uvolnit mu je. U černého svetru si vyhrnul rukávy. Uvědomila si, že ji jeho ruce natolik fascinují, že od nich nemůže odtrhnout oči. Krásně tvarované, zručné ruce. Chvilku se nechala unášet příjemnými představami, pak se ale silou vůle vytrhla ze snění.

Několikrát zamrkala, aby se jí vrátilo ostré vidění. Jeho tvář byla docela blízko, jedna ta krásně tvarovaná, zručná ruka ji držela pod bradou a palec hladil mělký dolíček uprostřed. „Málem jsi usnula, viď?"

„Jen jsem se… zamyslela."

„Ohó, tak zamyslela! Nabídnu ti obchod, poručíku. Dám ti všechno, co jsem našel, ale za to od tebe chci, abys byla večer v šest hodin doma. Vezmeš si něco na uklidnění –"

„Moment, já s informacema nekšeftuju."

„Pokud je chceš, nic jiného ti nezbude. Můžu je totiž klidně vymazat." Natáhl ruku a nechal ji viset nad klávesami. Ke své škodě Eva nevěděla nad kterými. „Budeš tady, spolkneš něco na uklidnění," zopakoval, „a Trina ti věnuje svou péči."

„Na stříhání vlasů vážně nemám čas."

Myslel na to, že jí ke stříhání vlasů přiobjedná ještě masáž těla a relaxační program. „Mou nabídku znáš, ber nebo nech být.“

„Na stole mi leží čtyři disky a na každém jedna vražda.“

„Momentálně je mi úplně fuk, jestli jsou čtyři nebo je jich čtyři tisíce. Ať jsou tvé priority jakékoli, já mám tebe a mou cenu už znáš. Tak co, chceš ty informace?“

„Jsi stejný vyděrač jako Dickie.“

„Prosím?“

Pohrdavě se zasmála, když slyšela jeho dotčený tón. Rukama si promnula obličej. Dokázalo ji pěkně namíchnout, když měl pravdu. Vzteky v ní všechno vřelo. „No dobře, souhlasím. Co jsi zjistil?“

Zamračeně na ni pohlédl. Pak nechal ruku klesnout a obrátil se ke stěně s obrazovkami. „Uložit data z obrazovky čtyři. Zobrazit složku Holloway na všechny monitory. Náš přítel si před čtyřmi lety nechal za velké peníze změnit totožnost. Jeho rodné jméno…“

„John B. Boyd. Do háje.“ Vstala, přistoupila k obrazovkám a začala číst první z několika policejních záznamů. „Sexuální delikty, obvinění ze znásilnění. Oběť nepodala trestní oznámení. Sexuální styk pod pohrůžkou násilí, odsouzen. Šest měsíců v psychiatrické léčebně s následným resocializačním programem. Pitomost. Držení nelegálních sexuálních pomůcek, propuštěn na svobodu. Dobrovolně podstoupil sexuální léčení. Po ukončení léčby všechny záznamy zapečetěny. Do hajzlu. Ten parchant byl normální úchyl, a přitom mu všechno procházelo.“

„Měl peníze,“ připomněl jí Roarke. „Pokud byl obviněn ze středně těžkých sexuálních přestupků, mohl se z nich za určitý obnos poměrně snadno vykroutit. Podívej, jak hladce ze všeho vyklouzl a jak nakonec skončil. Znásilněný a uškrcený. Je to ironie, nebo spravedlnost, Evo?“

„Spravedlnost vykonává soud,“ vypálila ze sebe. „Na ironii osudu kašlu. Když v Důvěrné známosti prověřovali jeho osobu, mohli tohle všechno zjistit?“

„Já bych na to přišel.“ Pokrčil rameny. „Otázka je, jak hluboko se dostanou. Říkal jsem, že všechny údaje byly jen pár vrstev pod povrchem, takže hloubková bezpečnostní prověrka by je musela najít. Pokud je jeho složka zapečetěná, jsou jeho údaje chráněné jen před běžnou kontrolou zaměstnavatelů a bank.“

„Zjistil jsi něco o jeho financích?“

„Jistě. Složka finance na obrazovku šest. Je vidět, že práce mu vynášela hodně peněz. Měl šikovného makléře, který dobře investoval. Rád utrácel a měl co utrácet. Přesto všechno se na jeho kontě objevuje několik velmi slušných vkladů, které jdou nad rámec příjmů z modelingu nebo z kapitálových výnosů. Deset tisíc, vždy v tříměsíčních intervalech po dobu dvou let.“

„Hm.“ Eva znovu přikročila k obrazovce. „Už je tady vidím. Podařilo se ti zjistit, odkud mu to chodilo?“

„Nechápu, proč ti stále toleruji tyhle drobné invektivy.“ Povzdychl si, když se k němu obrátila a zamračila se. „Samozřejmě že podařilo. Jedná se o elektronické převody, které plynuly z několika zdrojů, zřejmě ve snaze zakrýt původní zdroj. Všechny ale směřují do jednoho místa.“

Pokývla hlavou. „Do Důvěrné známosti.“

„Jsi skvělý detektiv.“

„Takže on je vydíral, možná jen jednoho z nich. Máš iniciály jména – kdo mohl dávat příkaz k převodům?“

„Účet je veden na obě jména, mohl to být buď Rudy, nebo Piper. Častěji než podpis používají ale u svého účtu kódové heslo.“

„Výborně. Myslím, že mám dost informací, abych si je předvolala k výslechu a na chvilku jim zatopila pod kotlem.“ Zhluboka se nadechla. „Nejdřív na ně vyrukuje Peabodyová a trochu s nimi zatřese. Pak si na ně došlápnu já.“

„Nezapomeň, že v šest máš být doma.“

Netrpělivě se k němu otočila. Svítalo. Paprsky světla, jež pronikly i přes zabarvené sklo, dopadly na její bledý obličej a na oči plné stínů. „Přece jsme se domluvili, a já dohodu splním.“

„Jistěže splníš.“ I kdyby musel na policejní centrálu dojít a odnést ji odtamtud v náručí.

Kapitola třináctá

Eva se rozhodla zvolit osvědčenou strategii a tvrdě a zpříma udeřit na cíl dřív, než se stačí vzpamatovat ze šoku. Pokud se totiž Peabodyové podaří sehrát svůj výstup dobře, Rudy s Piper budou dostatečně vyvedení z míry a ze všech sil se budou snažit zabránit negativní publicitě i možnému soudnímu řízení, které by mohla vyděšená klientka vyvolat.

Eva počítala s tím, že si je vezme do parády, jakmile s nimi Peabodyová bude hotová.

V devět třicet dorazila do salonu a ukázala recepční obrázek Hollowaye. Jestli její plán vyjde, skončí zde ve chvíli, kdy dorazí Peabodyová a dají signál.

„Jistě, pana Hollowaye znám. Chodí k nám pravidelně každý týden a jednou za měsíc má předplacenou celodenní konzultaci.“

„Co má na programu jednou týdně?“

„Kadeřníka, vizážistu, manikúru, masáž a aromaterapii.“ Yvette byla dnes velmi milá a ochotná. Opřela se o pult, a když se znovu zadívala na Hollowayovu podobiznu, zlehka vydechla. „Ten člověk má pohádkovou figuru a ví, jak si ji udržet. Jednou měsíčně si zaplatí komplexní údržbu, a to je tu potom až do večera.“

„Chodí ke stejnému poradci?“

„Ovšem, k nikomu jinému než k Šimonovi by nešel. Před pár měsíci si vzal Simon dovolenou a pan Holloway vyváděl, jen co přišel. Dali jsme mu volnou vstupenku do meditačního tunelu a taky luxusní očko, aby se trochu uklidnil.“

„Luxusní očko?“

„O jako orgasmus, zlato. Máme tu privátní místnost, kde si zákazník může vybrat z naší nabídky podle chuti buď virtuální realitu, holografii, nebo společníka či společnici – samozřejmě androida. Na registrované společnice a společníky z masa a kostí tu nejsme zařízení, ale nabízíme jiné alternativy. Luxusní očko stojí sice pět stovek, ale podařilo se nám ho uklidnit. Snažíme se, aby naši stálí zákazníci byli spokojení. Holloway a jemu podobní klienti u nás nechávají měsíčně pět tisíc, a to ani nepočítám, kolik zaplatí za nejrůznější kosmetické výrobky.“

„Jestliže chcete své zákazníky uspokojit, luxusnímu očku se asi nic jiného nevyrovná.“

„Přesně tak.“ Yvette se vděčně usmála. Ulevilo se jí, když viděla, že Eva nehodlá dělat problémy. „Co se děje, provedl něco?“

„Dalo by se to tak říct, ale už to neudělá. Je tu dnes Simon?“

„Je vzadu, ve studiu tři. Dozadu nemůžete jít,“ vyhrkla, když se Eva otočila.

„Ale můžu.“

Eva prošla krátkou chodbičkou a prošla dveřmi, jejichž povrch připomínal umělý led, do kterého byly vyleptány siluety lidských postav dokonalých tvarů.

Za dveřmi vládlo příjemné ticho, které protínaly tlumené hlasy, uklidňující hudba a zvuk líbezně zurčící vody, ptačího šveholení a vanoucího větříku. Ucítila eukalyptus, růži a ambru.

Obě stěny byly lemovány dveřmi v pastelových barvách, z nichž jedny byly pootevřené. Když do nich nakoukla, zahlédla dlouhý polstrovaný stůl a složité přístroje, tubusy, zrcadla a rovněž malý počítač. Všechno, co viděla, jí připomnělo nemocnici.

Dál v chodbičce se otevřely jiné dveře a z nich vyšel poradce v bílém oblečení. Následovala ho žena pokrytá od hlavy až k patě zeleným bahnem.

„Kde je tady studio tři?“

„V chodbě nalevo, dveře jsou označené.“

„Eh.“ Eva se dívala, jak poradce odvádí ženu do jiných prostor a cestou ji ujišťuje, že deset minut v pouštní místnosti z ní udělá novou bytost.

Musela se silou vůle ovládnout, aby ji nezachvátila panika ze všeho, co tady doposud viděla.

V místě, kde se chodba větvila, byly za malými smutečními vrbami lázně. Do několika nádrží vtékaly bublající léčivé prameny. V jedné odpočívaly na zádech tři ženy. Jejich poprsí se spokojeně pohupovalo na hladině v cukrově růžové pěně.

Další žena si osamoceně hověla v senzorickém válci, potopená až po bradu v husté zelené tekutině. Hned za ní byla úzká tůňka. Voda s ostře modrým odstínem v ní byla udržovaná na teplotě pouhých dvou

stupňů. Stačilo, aby se na ni Eva podívala, a brada se jí rozklepala zimou.

Zabočila doleva a po krátkém zaklepání na bleděmodré dveře s číslem tři vkročila dovnitř. Ti tři by si mohli hodit kostkou, kdo z nich byl víc překvapený, jestli Eva, Simon nebo McNab, který s vrstvou černého bahna na obličeji ležel v relaxačním křesle.

„Tady jsou prostory, kde pečujeme o zákazníky." Simon máchl rukou a postavil se jí do cesty. „Pokud mám klienta, nemáte tady co dělat. Ven, ven, ven!"

„Musím s vámi mluvit, jen pár minut."

„Já mám práci." Jak Simon rozpřáhl paže, několik kapek bahna se z nich uvolnilo a cáklo na podlahu.

„Dvě minuty," trvala na svém. Musela ze všech sil potlačit smích, když za Simonovými zády McNab teatrálně zakoulel očima.

„Ven, ven!" křičel Simon a popadl ručník. „Moc se omlouvám," obrátil se k McNabovi. „Masku stejně musíme nechat chvíli působit. Zkuste se, prosím, uvolnit a zklidnit mysl. Hned se vrátím."

„To je v pořádku," zamumlal McNab.

„Ne, ne, pst!" S laskavým úsměvem mu Simon položil prst na ústa. „Nemluvte. Uvolněte obličej, uvolněte mysl. Máte čas jen pro sebe. Zavřete oči a představujte si, jak se zbavujete všech nečistot. Jsem tady hned za dveřmi."

Jakmile za sebou zavřel dveře a pohlédl na Evu, úsměv mu zmizel z tváře. „Nepřeji si, abyste rušila mé klienty."

„Omlouvám se. Víte, jiného vašeho klienta taky včera v noci vyrušili. Nikdy už nepřijde na pravidelnou měsíční proceduru."

„O čem to mluvíte?"

„Holloway. Brent Holloway. Je mrtev."

„Mrtev? Brent?" Simon se opřel o zeď s lesklým nátěrem. Ruku, ze které si ještě nestačil setřít všechno bahno, si přiložil na srdce. „Viděl jsem ho před několika dny. Musíte se mýlit."

„Dnes ráno jsem ho viděla v regále v márnici. Nemýlím se."

„Nemůžu… dýchat." Simon rychle vystartoval chodbou, až za ním plášť, který měl na sobě, divoce vlál. Eva ho našla v luxusně zařízeném odpočinkovém koutě, jak s hlavou mezi koleny sedí zhroucený v křesle s hedvábným čalouněním.

„Netušila jsem, že vám byl blízký.“

„Jsem jeho… byl jsem jeho poradce. Ani manželský vztah nemůže být intimnější.“

Když jí prolétlo hlavou, že to by pak i její vztah s Trinou musel být intimní, znovu jí přeběhl mráz po zádech. „Je mi líto, že jste utrpěl ztrátu, Simoně. Chtěl byste něco…? Vodu?“

„Ano, ne. Bože.“

Zvedl hlavu a třesoucí se rukou zapnul na stolku vedle sebe obrazovku s objednávkou občerstvení. Zářivě červené vlasy rámovaly tvář, která zpopelavěla. „Potřebuji něco na uklidnění. Heřmánek s ledem.“ Opřel se a zavřel oči. „Jak se to stalo?“

„Teprve to vyšetřujeme. Povězte mi o něm něco. S kým se stýkal a tak.“

„Byl velmi náročný, což jsem pochopitelně respektoval. Věděl velice přesně, jak chce vypadat, o svůj obličej i o tělo svědomitě pečoval. Bože.“ Simon popadl vysokou úzkou sklenici, kterou mu android dovezl. „Omlouvám se, drahoušku. Dejte mi vteřinku.“

Zhluboka se napil a mezi jednotlivými doušky pravidelně dýchal. Do tváře se mu vrátilo trochu z jeho původní barvy. „Chodil pravidelně a včas, jak se domluvil. Posílal ke mně své známé. Mé práce si vážil.“

„Měl s někým z vašich kolegů čistě osobní vztah? Myslím tím stylisty, poradce nebo jiné vaše klienty?“

„Naši zaměstnanci mají zákaz soukromých styků se zákazníky. Pokud jde o jiné klienty, nevzpomínám si, že by se o někom zmiňoval. Měl rád ženy, myslím, že jeho sexuální život byl bohatý a že ho uspokojoval.“

„Mluvil o něm i s vámi?“

„Nechávám si výhradně pro sebe všechno, o čem si jako poradce s klienty povídám.“ Simon popotáhl nosem a odložil prázdnou sklenku na stolek.

„Zajímal se i o muže?“

Simon stiskl rty. „Nikdy se nezmínil, že by ho přitahovali jedinci stejného pohlaví. Vaše otázky jsou mi nepříjemné, přivádějí mě do rozpaků, poručíku.“

„Hollowayovi teď taky není dvakrát příjemně.“ Vteřinku počkala. Simon se zarazil, a když mu její slova došla, přikývl.

„Máte pravdu, jistěže máte pravdu, omlouvám se. Jsem ještě v šoku.“

„Projevil o něho někdo z vašich mužských kolegů zájem, třeba i romantický nebo sexuální?“

„Ne… Nikdy jsem si nevšiml podobných signálů nebo vibrací, chcete-li. Takové chování je u nás nepřípustné, jsme profesionálové.“

„Chápu. Kdo z vašich zaměstnanců nabízí ručně malované tetování?“

Dlouze a hlasitě si povzdychl. „Máme zde několik poradců, kteří jsou mistry v ruční kresbě na tělo.“

„Jména, Simoně.“

„Zeptejte se Yvette na recepci. Poví vám, co budete potřebovat. Musím se vrátit k zákazníkovi.“ Prsty si zatlačil na oči. „Nemohu si dovolit, aby mě osobní pocity zdržovaly od práce. Poručíku…“ Simon nechal ruce klesnout do klína a pohlédl na Evu zakalenýma, povlhlýma očima. „Brent neměl žádnou rodinu. Co se stane s jeho… Co s ním teď bude?“

„Pokud nikoho nemá, postará se o něj město.“

„Ne, to by nebylo správné.“ Pevně sevřel rty a povstal. „Rád bych zařídil všechno potřebné, pokud mi to umožníte. Je to poslední věc, kterou pro něho mohu udělat.“

„Můžeme se domluvit. Budete muset zajít do márnice a vyplnit nějaké papíry.“

„Do…“ Rty se mu zachvěly, ale nabral dech a přikývl. „Ano, zajdu tam.“

„Řeknu jim, že přijdete.“ Vypadal natolik zoufale, že dodala. „Neuvidíte ho, Simoně, už jsme ho identifikovali. Vyplníte jen žádost a vyberete pohřební službu, která si tělo odveze.“

„Aha.“ Dech se mu zrychlil. „Děkuji. Můj klient na mě čeká,“ vyrazil dutě. „O svou pleť se vůbec nestará, naštěstí je ještě mladý, takže pro něho můžu hodně udělat a pomoct mu. Je naší povinností snažit se o přitažlivý zevnějšek. Krása je balzám na duši.“

„Ano. Jděte a postarejte se o klienta, Simoně. Zavoláme si.“

Otočila se vrátila se k recepci. Právě když jí Yvette podávala seznam jmen, přistoupila k nim Peabodyová. Tváře měla zarudlé a v očích prázdný výraz. Než se obrátila na recepční, nenápadně pokývla Evě hlavou.

„Z Důvěrné známosti mám poukázku na Diamantový den," spustila.

„Výborně, nic lepšího bychom vám nemohli nabídnout." Yvette se na ni zářivě usmála. „Drahoušku, vypadáte unaveně. Přesně tento program vám přijde vhod, hned vám vše zařídím."

„Díky." Peabodyová poodešla ke skleněné vitríně a ostentativně si začala prohlížet barevné lahvičky, při jejichž pravidelném používání výrobce zaručuje krásu a svěžest. Septem Evě rychle podala hlášení.

„Oba jsem je vyplašila, i když se snažili nedat nic najevo. Pokoušeli se mě přesvědčit, že jsem si celou záležitost špatně vysvětlila." Měla chuť si pohrdlivě odfrknout, ale ovládla se. „Nasadili předem nacvičenou taktiku, uklidnit zákazníka za každou cenu. Slíbili, že celou věc prověří, nabídli mi další konzultaci zdarma a tady ten balík. Viděla jsem letáček, Diamantový den vyjde na pět táců. Jenže já jsem s nimi ještě neskončila. Řekla jsem jim, že si nechám den na uklidnění a pak že si promluvím se svým právníkem."

„Dobrá práce. Zkuste si teď během masáže a dalších bahenních procedur popovídat s co nejvíce poradci. Zmiňte se mezi řečí o Hollowayovi. Vytáhněte z nich jejich názory a reakce, co se o něm povídá. A vyžádejte si, aby o vás pečovali muži."

„Udělám, co je třeba, madam."

„Slečna Peabodyová?"

Peabodyová se otočila a s otevřenou pusou zírala na oslnivého zlatého bůžka. „Já, ehm… Ano?"

„Jsem Anton. Postarám se o vás během bylinkové detoxikace. Pojďte prosím se mnou."

„Ano, jistě." Peabodyová zakoulela očima, ale to už ji Anton bral za ruku a galantně ji odváděl pryč.

Snad všechno dobře dopadne, pomyslela si Eva. Zastrčila kopii se jmény do tašky a zamířila ke kancelářím Důvěrné známosti.

„Rudy a Piper nejsou k zastižení," oznámila jí recepční úsečně. Do Evy vjel vztek.

„Myslím, že přede mnou se neschovají.“ Hodila na pult služební odznak. „Věřte mi.“

„Vím, kdo jste, poručíku. Rudy a Piper nejsou k dosažení. Pokud si chcete sjednat schůzku, ráda vám ji zprostředkuji.“

Eva se ležérně nahnula nad pult. „Slyšela jste někdy termín maření výkonu spravedlnosti?“

Žena zamrkala. „Dělám jen svou práci.“

„Povím vám, co teď uděláte. Okamžitě mě pustíte ke svým nadřízeným, nebo si vás podám na policejní stanici a obviním vás, že bráníte policistovi při výkonu služby a že se vůbec chováte jako hňup. Máte deset vteřin na rozmyšlenou.“

„Omluvte mě.“ Žena se k Evě otočila zády, a když si nasadila bezdrátové sluchátko s mikrofonem, začala do něj vzrušeným a zrychleným hlasem něco povídat. Pak se otočila zpět a s upjatým výrazem ve tváři ucedila: „Hned vás přijmou, poručíku.“

„Tak vidíte, nakonec jste se rozhodla poměrně snadno a rychle.“ Eva strčila odznak do kapsy a vykročila k proskleným dveřím. S Rudým a Piper se setkala ve dveřích kanceláře.

„Musela jste tolik vystrašit naši recepční?“ otázal se jí Rudy.

„Jistě. Máte snad dnes poránu důvod, abyste se mi vyhýbali?“

„Máme jen hodně práce.“

„Budete jí mít ještě víc. Půjdete totiž se mnou.“

„S vámi?“ Piper chytila Rudyho za paži. „Proč? A kam?“

„Na policejní centrálu. Včera v noci byl zavražděn Brent Holloway. Myslím, že si máme o čem povídat.“

„Zavražděný?“ Piper zavrávorala, a kdyby ji Rudy paží bleskově nezachytil a nepodepřel, pravděpodobně by upadla. „Bože. Bože můj. Jako ti ostatní? Stejně jako oni? Rudy.“

„Pst, tiše.“ Rudy přivinul sestru k sobě, oči ale nespustil z Eviných. „Snad není nutné, abychom kvůli tomu chodili na policejní centrálu.“

„Každý zřejmě vidíme tu věc trochu jinak. Dám vám vybrat. Buď se mnou půjdete dobrovolně, nebo sem zavolám několik policistů v uniformách a nechám vás předvést.“

„Nevím o žádném důvodu, pro který byste nás mohla zatknout.“

„V této chvíli vás nikdo ani nezatýká, ani z ničeho neobviňuje. Já vás teď pouze předvolávám k předběžnému výslechu na centrálu.“

Rudy velmi zvolna vydechl, přičemž stále držel chvějící se Piper. „Spojím se s našimi právníky.“

„Můžete jim zavolat i od nás.“

„Dobře, nepustíme je k sobě,“ říkala Eva Feeneymu a přes zrcadlo pozorovala Piper. Seděla u malého rozvrzaného stolku ve vyšetřovací místnosti A, a zatímco jí její advokát něco povídal, kolébala se dopředu a dozadu. „Ve dvou bychom sice mohli udělat křížový výslech, ale podle mě z nich dostaneme víc, když si je rozdělíme. Chceš ji, nebo Rudyho?“

Feeney stiskl rty a chvilku přemýšlel. „Vezmu si teďjeho, a až budou mít pocit, že už je nic nepřekvapí, vyměníme šije, abychom je rozhodili. Jestli se jeden nebo druhej začne klepat, uhodíme na něj společně.“

„Fajn. McNab se už hlásil?“

„Před chvílí dorazil přímo ze salonu. Hlášení bude mít hotový dřív, než tu s nima skončíme.“

„Vyřiď mu, aby pak neodcházel. Jestli se nám z nich podaří něco zajímavého vymáčknout, pokusíme se získat povolení k prohlídce záznamů v jejich počítačích a McNab by pak z nich mohl něco vydolovat.“

Napadlo ji, že jinak bude muset poprosit Roarkea, aby znovu předvedl, jak umí čarovat.

„Cinkni, až si je budeš chtít vyměnit,“ řekla nahlas Feeneymu.

„Jasně, ty taky.“

Eva vzala za kliku u dveří do vyšetřovací místnosti a vstoupila. Právník okamžitě povstal, vypjal hruď a spustil slovní taneček, který Eva slyšela už tolikrát.

„Poručíku, dopustila jste se násilného činu. Moje klientka je vaším chováním nanejvýš pobouřena a celou situaci snáší velice těžko. Nemáte zatím nejmenší důvod trvat na výslechu.“

„Jestli mi chcete ve výslechu zabránit, musíte si napřed opatřit přímý souhlas soudu. Zapnout nahrávací zařízení. Vyšetřující je poručík Eva Dallasová, identifikační číslo 5347BQ. Vyšetřovaná je Piper Hoffmanová. Doplnit datum a čas. Vyšetřující požaduje přítomnost právního zástupce, advokát je přítomen. Průběh vyšetřování se nahrává.

Vyšetřovaná Hoffmanová byla seznámena se svými právy. Jsou vám známa vaše práva a povinnosti, slečno Hoffmanová?“

Piper pohlédla na advokáta a počkala na jeho souhlasné kývnutí hlavou.

„Ano.“

„Znala jste Brenta Hollowaye?“

Přikývla.

„Zaznamenat, že vyšetřovaná odpověděla na položenou otázku kladně. Byl klientem vaší kanceláře Důvěrná známost.“

„Ano.“

„Prostřednictvím Důvěrné známosti se zemřelý seznámil s vašimi dalšími klientkami.“

„To… to je náš cíl, aby se lidé se stejnými zájmy a představami měli možnost seznámit a společně budovat vzájemný vztah.“

„Jde vám o romantický, nebo sexuální vztah?“

„Povahu vztahu si určují naši klienti se svými partnery sami.“

„Než přijmete přihlášku a platbu, důkladně si klienty prověřujete. Teprve potom je zařazujete na seznam vhodných kandidátů na partnerský vztah. Je to tak?“

„Ano, prověřujeme je velmi pečlivě.“ Zdálo se, že když Piper zjistila, kam Eviny otázky směřují, zlehka si s úlevou oddechla. Narovnala se a dlouhými prsty si uhladila dozadu z čela stříbřité vlasy. „Odpovídáme za to, že našim klientům poskytujeme služby na určité úrovni.“

„Zahrnuje váš vysoký standard i sexuální násilí? Nabízíte klientkám možnost seznámení s člověkem odsouzeným za sexuální delikty?“

„Ale ovšemže ne.“ Zatvářila se upjatě, zvedla hlavu a stiskla rty.

„Jedná se o jednu ze zásad vaší společnosti?“

„Jistě, o jednu z našich pevných zásad.“

„Brentu Hollowayovi jste udělili výjimku.“

„Já –“ Ruce s propletenými prsty, které ležely na stolku, sevřela tak pevně, že jí zbělely klouby. „Nevím, co…“ Ztratila hlas a jen bezmocně zírala na svého advokáta.

„Má klientka vám už vysvětlila postoj společnosti k této otázce, poručíku. Prosím, pokračujte dál.“

„Brent Holloway byl usvědčen z násilného sexuálního chování a dále byl opakovaně obviněn ze sexuálního obtěžování a perverze.“ S

každou další položkou, kterou Eva bryskně vyjmenovala, mizela Piper barva z tváře. „Vypověděla jste, že své klienty důkladně prověřujete a vysvětlila jste mi strategii vaší společnosti. Já se vás teď ptám, proč se vaše postupy nevztahovaly i na Brenta Hollowaye."

„My… já… to není pravda." Ruce se jí chvěly a v očích se mihl slabý záblesk strachu. „Žádné podobné informace o Brentu Hollowayovi nemáme."

„Možná že vám tedy něco říká jméno John B. Boyd." Protože Eva nespustila z Piper oči, neuniklo jí, že Piper dobře ví, o čem je řeč. V očích se jí objevil stín viny. „Řekla jste mi, že váš systém je bezchybný. Měli byste mít tolik zodpovědnosti, že si podobnou informaci o vašem klientovi důkladně prověříte. Řekněte mi, slečno Hoffmanová, je vaše společnost zcela nezodpovědná, nebo zcela neschopná?"

„Nelíbí se mi tón vaší otázky," zaprotestoval advokát.

„Vaše připomínka byla zaznamenána. Chci znát vaši odpověď, Piper."

„Nevím, co se stalo." Dech se jí zrychlil a ruce překřížila přes svá výstavní ňadra. „Nevím."

Ale víš, pomyslela si Eva. Víš to až moc dobře, jenže on se tě snažil zastrašit.

„Čtyři klienti vaší seznamovací kanceláře jsou mrtví. Čtyři. Na začátku přišli všichni k vám, potom je někdo k smrti vyděsil, znásilnil a nakonec uškrtil."

„Jedná se jen o nešťastnou shodu okolností, o strašnou náhodu, nic víc." Piper se roztřásla a ztěžka lapala po dechu. „Říkal to Rudy."

„Vy mu ale nevěříte." Eva se naklonila nad Piper a tiše pokračovala. „Ani na zlomek vteřiny jste mu to nevěřila. Jsou mrtví." Bez špetky soucitu hodila na stůl čtyři fotografie. Snímky z místa činu odhalovaly děsivou, krutou pravdu. „Vypadají snad na to, že by byly náhodné?"

„Bože. Ó Bože." Rukama si zakryla tváře. „Ne, ne, ne. Chce se mi zvracet."

„To je naprosto nemístné." Advokátovi hořely tváře vzteky. Vyskočil na nohy.

„Vražda je stejně nemístná," odpálkovala ho Eva a taky vstala. „Dám vaší klientce několik minut na uklidnění. Vypnout nahrávání." Otočila se k nim zády a vypochodovala z místnosti.

Venku zavolala Feeneymu a přitom se přes zrcadlo dívala do vyšetřovací místnosti.

„Řekla bych, že je nalomená," sdělila Feeneymu, když se k ní připojil. „Můžeš ji dorazit, je tvoje. Já si pak zahraju na hodnou tetičku."

„Člověk aby byl pořád jen zlej polda," postěžoval si Feeney.

„Není to tak těžké, poplácáš ji po rameni, a hned nato na ni uhodíš, proč Hollowayovi platili. Tak daleko jsem se ještě nedostala."

„Jasně. Rudy se zatím drží, tváří se jak vzteklej arogantní panák."

„Výborně, právě mám ohromnou chuť nakopat nějakýho panáka do zadku." Natáhla se a z Feeneyho sáčku s oříšky si nabrala plnou hrst. „Tvrdila mi, že o Hollowayově záznamu nemají tušení. Je jasné, že lže. Snad se díky tomu dostaneme k nim do počítače. Zkusím získat povolení ke vstupu do jejich databází. Pak nastoupím na Rudyho."

Než vešla do vyšetřovací místnosti B, podala žádost o souhlas s prohlídkou počítače a ještě do sebe stihla v poklusu dostat vydatný lok kávy. „Zapnout nahrávání," dala hlasový příkaz. „Vyšetřování přebírá poručík Eva Dallasová. Zadat datum a přesný čas."

Posadila se a usmála se na Rudyho i na právníka po jeho boku. „Tak chlapci, jdeme na to."

Kladla otázky v podobném pořadí jako před chvílí Piper. Rudy ani nebledl, ani se neklepal strachy. Jeho zarytý výraz prozrazoval, že se nehodlá nechat zlomit.

„Chtěl bych vidět svou sestru," přerušil náhle rytmus Eviných otázek.

„Vaše sestra je rovněž u výslechu."

„Je křehká, všechno si moc bere. Tahle otřesná záležitost jí ublíží."

„Čtyřem lidem někdo ublížil podstatně hůř, šampióne. Máte snad strach, že Piper vedle něco prozradí? Před chvilkou jsem s ní mluvila." Instinktivně se opřela a pokrčila rameny. „Máte pravdu, moc toho asi nevydrží. Třeba se jí uleví, když nám pár věcí vysvětlíte."

Eva si všimla, že sevřel ruce v pěst. Co by asi Mirová řekla na jeho sklony k násilí, prolétlo jí hlavou.

„Musíte jí dovolit, aby si odpočala." Usekával jednotlivá slova a probodával ji pohledem exoticky zelených očí. „Potřebuje prášek na uklidnění a přestávku na meditaci."

„Na meditační přestávky tady nemáme vybavení. Ostatně, má u sebe právníka, zrovna jako vy. Jste dvojčata, řekla bych, že si velmi dobře rozumíte.“

„Pochopitelně.“

„Vyjel po ní někdy Holloway?“

Rudy stisk rty. „Samozřejmě že ne.“

„Nebo, možná, po vás?“

„Ne.“ Pevnou rukou sáhl po sklenici s vodou.

„Proč jste mu platili?“

Než sklenici spěšně odložil, voda v ní vyšplouchla až po okraj. „Netuším, o čem to mluvíte.“

„O desetitisícových platbách, které jste mu přes dva roky pravidelně posílali. Co na vás věděl, Rudy?“

Očima věštícíma bouři pohlédl na právníka. „Nemají přece vůbec žádné právo prošetřovat naše finanční transakce!“

„Přirozeně že ne.“ Právník se narovnal v ramenou. Ruku si okázale zahákl za klopu, ze které visely nejžhavější výstřelky poslední módy – medailony. „Poručíku, jestli jste prověřovali finanční záležitosti mého klienta, aniž máte důvodné podezření a patřičné povolení –“

„Řekla jsem snad něco takového?“ Eva se usmála. „Jak jsem se dostala k určitým informacím, souvisejícím s poslední vraždou, vám snad nemusím vysvětlovat, ale jisté je, že naše oddělení se finančními záležitostmi vašeho klienta neprobíralo. Vy jste mu platili, Rudy, je to tak?“ Rychle vystřelila jasnou otázku. „Pravidelně jste mu posílali peníze, nechali jste se od něho vydírat. Donutil vás, abyste ho zařadili do vaší databáze, ze které sestavujete seznamy vhodných partnerů i přesto, že jste věděli o jeho sexuálních úchylkách. Kolik klientů jste už museli uklidňovat, kolika jste museli zaplatit, možná jim i pohrozit, aby všechno uchovali v tajnosti?“

„Nevím, o čem to tady mluvíte.“ Ruka, kterou sahal po sklenici s vodou, se mu nyní lehce chvěla. Mléčně bledou pokožkou prosvítaly tmavě rudé pramínky, které prozrazovaly prudké a nezvládnuté emoce.

Eva si byla jistá, že detektor lži by potvrdil, že dával úplatky.

„Ale víte. A já zas vím, že když budu chtít, klidně najdu pár vašich klientů, které Holloway pozval na pěknou a příjemnou schůzku, jak

radíte, a hned zčerstva po nich vyjel. A jestli to udělám, máte vy i vaše sestra na krku obvinění z obtěžování, podvodu a spoluúčasti na řadě sexuálních zločinů.“ Pohledem se zabodla do právníka. „Váš advokát dobře ví, že něco z toho už vám přišiju. Říkám vám na rovinu, že do vás budu šťourat tak dlouho, dokud tu vaši společnost úplně nezlikviduju a dokud se vaše líbezné tvářičky nedostanou na všechny obrazovky ve městě jako žhavá zpráva číslo jedna.“

„Tohle se nás netýká. Nemůžete na nás… na ni svalit odpovědnost za to, co ten… úchyl udělal.“

„Rudy.“ Právník zvedl ruku a položil ji Rudymu na rameno. „Poručíku, nechtě nás několik minut o samotě, potřebujeme se poradit.“

„Dobře. Vypnout nahrávání. Pět minut,“ dodala a vyšla ven.

Zatímco je pozorovala přes zrcadlo, vytáhla mobilní videofon. „McNabe.“

Čekala, až se jí ozve, pohupovala se na podpatcích dopředu a dozadu a snažila se rozumět gestikulaci a řeči těl za zrcadlem. Rudy si zkřížil paže přes prsa a prsty zabořil do bicepsů. Právník seděl v předklonu a rychle hovořil.

„McNab. Zrovna vyrážím, Dallasová.“

„Tak stůjte. Zažádala jsem o povolení k prohlídce počítače v Důvěrné známosti. Počkáte, než mou žádost vyřídí.“

„Dejte mi pár minut volna, potřebuju do sebe hodit něco k snědku.“

„Cestou zpátky to vemte kolem nějakého kluzáku s grilem. Chci, abyste byl na místě hned, jak dostaneme povolení.“ Postřehla, že si povzdechl, a slabě se usmála. „Jak dopadla pleťová maska, McNabe?“

„Skvěle, tváře mám hladký jak dětskou prdelku. A taky jsem viděl nahatou Peabodyovou, no… skoro nahatou. Byla napatlaná nějakým zeleným svinstvem, ale i tak jsem si udělal určitou představu.“

„Tak tu představu hezky rychle pusťte z hlavy a připravte se, že budete dolovat informace.“

„Zvládnu oboje. Ten obrázek stojí za hřích. Peabodyová je ze všeho pěkně nakrknutá.“

Eva měla sto chutí se ušklíbnout. Rychle se odpojila, aby se jí situace nevymkla z ruky a neztratila svou velitelskou autoritu.

„Váš čas vypršel, chlapci,“ spustila hned ve dveřích výslechové místnosti. Znovu zapnula nahrávací zařízení, posadila se a zvedla

obočí. Věděla, že ticho někdy dokáže vyšetřovaným pohnout víc než palba otázek.

„Můj klient chce učinit prohlášení."

„Od toho tu přece jsme. Takže co máte na srdci, Rudy?"

„Brent Holloway mě donutil, abych mu posílal peníze. Snažil jsem se chránit naše klienty. Vydíral mě, kromě jiného i požadavkem, abychom mu poskytovali pravidelné konzultace a seznamy partnerek. Ženy, se kterými se seznámil prostřednictvím našich služeb, podle mě mohl svým chováním obtěžovat nebo jim lézt na nervy, ale s největší pravděpodobností je nijak neohrožoval."

„Jedná se o váš profesionální názor?"

„Ano. Všem našim klientům doporučujeme, aby si k první schůzce vybrali veřejné místo. Pokud si pro další setkání zvolí soukromí, je to už jejich svobodné rozhodnutí. Klienti u nás podepíší prohlášení, že byli s naším doporučením seznámeni."

„Hm, hm, myslíte si, že z morálního hlediska jste díky cáru papíru z obliga. A já si zase myslím, že soud by se na celou věc díval úplně jinak. Vraťme se ale k věci. Co na vás věděl?"

„To není podstatné."

„Aleje, a velice."

„Týká se to mého soukromého života."

„Týká se to vraždy, Rudy. Pokud mi nic nepovíte, půjdu za vaší sestrou." Chtěla se zvednout, ale Rudy ji bleskově chytil za paži.

„Nechte ji na pokoji, je nesmírně citlivá."

„Jeden z vás se mnou ale mluvit bude. Vyberte si: vy, nebo ona."

Sevřel Evě paži tak pevně, že jí zaryl prsty do svalů. Pak ale stisk povolil a posadil se. „Máme s Piper zcela výjimečný a zvláštní vztah. Jsme dvojčata, jsme spojení." Neuhnul pohledem. „Jsme si souzení."

„Je mezi vámi a vaší sestrou sexuální vztah?"

„Do toho vám nic není," odsekl. „Nečekám, že byste mohla pochopit pouto, které je mezi námi. Nikdo je nemůže pochopit. Náš vztah sice není výslovně nezákonný, ale přesto nás společnost odsuzuje."

„Incest nezní lidskému uchu dvakrát lahodně, Rudy." Mysl jí náhle naplnila představa vlastního otce s tváří zbrunátnělou námahou a s očima, v nichž se zrcadlí zcela zřejmý záměr. Pod stolem sevřela ruce v pěst a snažila se rychle zahnat obraz, ze kterého se jí dělalo nevolno.

„Jsme si souzení," opakoval. „Dlouho jsme své pravé city skrývali, zkoušeli jsme žít odděleně, každý svým vlastním životem s jiným partnerem. Celou tu dobu jsme se ale cítili mizerně. Máme být nešťastní a žít s pocitem nenaplnění jen proto, že lidé jako vy si myslí, že bychom spolu neměli být?"

„Na mně nezáleží, ani na tom, co říkám, nebo co si myslím. Jak se o vás ale dozvěděl Holloway?"

„Byli jsme v západní Indii, Piper a já jsme si vyjeli na dovolenou. Dávali jsme si pozor, byli jsme velmi opatrní. Víme totiž, že pokud se o nás klienti dozvědí pravdu, ztratíme je. Odcestovali jsme daleko, abychom mohli být aspoň na krátký čas spolu o samotě, abychom pocítili, co je svoboda, abychom si mohli vyjít i na veřejnost jako kterýkoli jiný pár. Holloway tam byl taky. Neznal nás a my jsme neznali jeho. Zapsali jsme se pod jinými jmény."

Zmlkl a napil se vody. „O několik měsíců později k nám přišel na konzultaci. Byl to prostě… osud. Zprvu jsem ho ani nepoznal. Když jsme ale ověřovali jeho totožnost a vyšly najevo údaje o jeho osobě, kvůli nimž jsme jeho žádost odmítli, připomněl nám, že už se známe a také odkud se známe."

Rudy upíral pohled na sklenici s vodou, bezmyšlenkovitě si ji přendal do druhé ruky. „Věděl přesně, co chce a jak toho dosáhnout. Piper se málem zhroutila, měla strach. Bereme svou práci vážně a věříme, že naše služby lidem pomáhají. Sami víme, jak moc je důležité, aby člověk našel partnera, který by dokázal změnit celý jeho život. Chceme ostatním pomoct, aby i oni našli to, co jsme my sami našli jeden v druhém."

„Vaše obětavá práce pro druhé vám vydělává pěkný balík peněz."

„Zisk přece nemůže znehodnotit smysl naší práce. Vy si žijete dobře, poručíku," pronesl klidně. „Má snad proto vaše manželství menší hodnotu?"

Pomyslela si, že ani neví, jak se v něm vůbec ocitla. Navenek jen pozvedla obočí. „Mluvme o vás. Jak jste se vypořádal s Hollowayem?"

„Chtěl jsem se mu vzepřít, ale Piper by něco takového neunesla." Zavřel oči. „Počkal si na ni, když byla sama, vyhrožoval jí. Dokonce se ji snažil přimět k…"

Otevřel oči, které zaplavil vztek. „Chtěl ji dostat. Tenhle typ chlapa chce ženskou jen proto, že patří jinému. Začali jsme mu tedy platit, splnili jsme všechny jeho požadavky. Přesto všechno by po ní určitě znovu vyjel, kdyby ji zastihl někde o samotě."

„Musel jste ho hodně nenávidět."

„Ano, máte pravdu, nenáviděl jsem ho. Za všechno, ale nejvíc ze všeho za tohle."

„Tolik, že byste byl schopen ho i zabít, Rudy?"

„Ano," odpověděl klidně, než ho jeho právník stačil zarazit. „Ano, dost na to, abych ho zabil."

Kapitola čtrnáctá

„Pro podání obžaloby nemáme dostatek důkazů."

Věděla to. Věděla to až moc dobře, přesto se s koncipientkou z kanceláře prokurátora pustila do boje.

„Má prostředky, má příležitost a sám Bůh ví, že v případě Hollowaye měl i motiv. Má snadný přístup ke kosmetice, kterou byly všechny čtyři oběti nalíčené," pokračovala dřív, než Rollinsová stačila promluvit. „Všechny oběti znal."

„Ve vyšetřování máte řadu mezer." Carla Rollinsová hájila své území tvrdě. Měřila slabých sto šedesát centimetrů, což alespoň částečně maskovala střevíčky na neuvěřitelně vysokých podpatcích, které ráda nosívala. Šikmo posazené borůvkové oči se v jejím kulatém obličeji dobře vyjímaly. Smetanovou pleť měla hladkou, postavu útlou a

rovné, ebenově černé vlasy jí spadaly přesně dva centimetry nad útlá ramena.

Vypadala a mluvila jako sociální pracovnice, která se stará o odložené děti. Kořínek ale měla tuhý jako měsíční kámen. Nerada prohrávala a v této chvíli viděla, že případ *Stát versus Hoffman* nemá nejmenší šanci na vítězství.

„Chcete snad, abych ho chytila, až bude svírat v rukou krk další oběti?“

„Zkuste to,“ odpověděla Rollinsová klidně. „A pokud chcete mít věc jistou, přidejte mi k tomu i jeho doznání.“

Eva přecházela po kanceláři inspektora Whitneyho. „Jak z něj mám dostat přiznání, když ho chcete propustit?“

„Prozatím mu můžeme přišít jen to, že píchá svou vlastní sestru,“ pronesla Rollinsová tichým, sladkým hlasem. „A pak že se nechá pravidelně vydírat. Pokud je jasné, že věděl o Hollowayových podivných zálibách, mohli bychom ho případně obvinit i z napomáhání k sexuálnímu obtěžování. Z mé strany by se ovšem jednalo o zneužití pravomoci. Vraždu mu zkrátka přišít nemůžu, Dallasová, dokud mi nepředložíte další důkazy spolu s jeho doznáním.“

„Tak to ho budu muset ještě chvíli dusit.“

„Jeho advokát žádá o propuštění z vazby. Dnes ho tu už držet nemůžeme,“ dodala, když si Eva zlostně odfrkla. „Zítra si ho zase seberte, ale teprve až bude venku na svobodě dvanáct hodin, na které má ze zákona nárok.“

„Dáme mu aspoň náramek.“

Tentokrát si povzdechla Rollinsová. „Dallasová, prozatím nemám žádný pádný důvod k tomu, abych mu přidělila bezpečnostní náramek. V dané chvíli je pouze a jedině podezřelý, a ani tím si nejsem tak docela jistá. Ze zákona má právo na soukromí a na svobodu pohybu.“

„Kristepane, dejte mi aspoň něco.“ Eva si oběma rukama prohrábla vlasy. Oči ji pálily z nedostatku spánku a přemíra kofeinu jí snad musela rozleptat žaludeční stěny. A ke všemu se ozvala dosud nedotečená rána. „Pošlete ho na psychotesty a na profil osobnosti. Ať si ho Mirová vezme do parády.“

„S testy by musel dobrovolně souhlasit.“ Rollinsová rychle pozvedla útlou ruku. Chtěla tímto gestem zadržet příval Eviných nadávek.

Dávno už si zvykla, že policisté si neberou servítky, a nijak se tím netrápila. Potřebovala si jen něco rychle promyslet a nechtěla, aby Eva přerušila tok jejích myšlenek. „Mohla bych se pokusit přesvědčit jeho advokáta, že by se měl podrobit testům ve vlastním zájmu. Pokud by tímto způsobem spolupracoval, prokurátor by ho mohl zprostit obvinění z obtěžování.“

Rollinsová věděla, že víc teď nevymyslí, proto povstala. „Domluvte se s Mírovou, já zatím zjistím, co by se dalo dělat. A nezapomeňte, Dallasová, do hodiny ať je venku.“

Whitney počkal, až bude Rollinsová pryč, a pak si poposedl. „Posaďte se, poručíku.“

„Inspektore –“

„Sedněte si,“ opakoval a prstem ukázal na židli proti sobě. „Dělám si starosti,“ promluvil, když se posadila.

„Potřebuji víc času, musím ho zmáčknout. McNab teď v Důvěrné známosti kontroluje obsah počítače, takže k večeru se snad posuneme o trochu dál.“

„Dělám si starosti o vás, poručíku.“ Zaklonil se a sledoval, jak se Eva zachmuřila. „Pracujete na tomhle případu bez přestávky už přes týden, čtyřiadvacet hodin denně.“

„Vrah taky.“

„Jenže vrah se s největší pravděpodobností nezotavuje z vážného zranění, které utrpěl při výkonu služby.“

„Podle zdravotní dokumentace jsem v pořádku.“ Uvědomila si, že jí v hlase zaznívá osten odporu, a proto se zhluboka nadechla a vydechla. Pokud nezvládne klidně přijmout Whitneyovy připomínky, dá mu svým neuváženým chováním jenom za pravdu. „Vážím si vašeho zájmu o mou osobu, pane, ale myslím, že není nutný.“

„Myslíte?“ Pozvedl obočí. Bystrý pohled jeho očí se jí zabodl do obličeje. Pozoroval bledou tvář plnou stínů, jejíž výraz hraničil s naprostým vyčerpáním. „Pak mi tedy jistě nebudete odporovat a dobrovolně se podrobíte zdravotní prohlídce na klinice.“

Rozmrzelost se vmžiku vrátila a projela jí celým tělem až do konečků prstů na rukou. Měla co dělat, aby nezaťala pěsti a neprozradila se. „Mám tomu rozumět tak, že to je váš rozkaz, inspektore Whitney?“

Mohl by jí to dát rozkazem. „Dám vám na vybranou, Dallasová. Buď se necháte prohlédnout a dál se budete řídit pokyny lékaře, nebo si do zítřka do devíti dopoledne uděláte přestávku.“

„Obávám se, že za této situace nemohu přijmout ani jeden z vašich návrhů.“

„Vyberte si, buď jedno, nebo druhé. Jinak vás odvolám z případu.“

Málem vyskočila ze židle. Viděl, jak jí napětím vystoupily svaly a jak se celá chvěje. Rychle se však ovládla a zůstala sedět. Červeň, která se jí nahrnula do tváří, zase rychle zmizela. „Zabil už čtyři lidi. Víte dobře, že já jediná jsem mu v patách, že o něm vím nejvíc. Jestli mě odvoláte, ztratíme čas. A další lidi.“

„Rozhodněte se, Dallasová. Jděte domů,“ dodal mírným tónem. „Pořádně se najezte a vyspěte se.“

„Rudy ale bude mezitím běhat na svobodě.“

„Já mu v tom nijak nezabráním, nemůžu mu nasadit pouta. To ale ještě neznamená, že bych nemohl nasadit někoho na něj.“ Whitney se pousmál. „Nechám ho sledovat. Na zítřek svoláme tiskovou konferenci. Měla jste pravdu, Dallasová. Je čas, aby starosta s policejním ředitelem případ pustili na veřejnost, ale vy si to odnesete a kritika taky padne na vaši hlavu.“

„Myslím, že si s ní poradím.“

„Vím. Prozradíme co nejvíc detailů, musíme veřejnost varovat.“ Zvedl ruku a promnul si zátylek. „Mír na zemi, pokoj lidem dobré vůle.“ Krátce se zasmál. „Jděte domů, Dallasová, zítra musíte být ve formě.“

Poslechla ho, neměla na vybranou. Nenechá se přece odvolat z případu. A riskovat lékařskou prohlídku u policejního doktora? Ani náhodou. Nahlas sice prohlašuje, zeje v pořádku, ale ve skrytu duše dobře ví, že nemá šanci přísnou prohlídkou projít.

Bolelo ji celé tělo, únavu vnímala jako varovný signál, že by se mohla sesypat. Bude si zřejmě muset vzít kapky na utišení bolesti, aby vydržela. Horší je, že se nedokáže plně soustředit už ani v autě cestou domů. Hlavu má jako střep, má pocit, jako by se jí vznášela několik centimetrů nad rameny.

Když zahýbala na Madison avenue, málem srazila kluzák s grilem. Přepnula řízení na automatiku a nechala program, aby si sám hledal cestu přeplněnými ulicemi.

No tak dobře. Musela si přiznat, že se asi vážně potřebuje trochu prospat a dát si něco k jídlu. Ale to, že už není ve službě, ještě neznamená, že by si nemohla projít nové údaje a hledat vazby. Bude prostě pokračovat v práci doma ve své pracovně.

Potřebuje zkrátka hrnek pořádného kafe a něco kloudného do žaludku, to je všechno.

Na okamžik ztratila vědomí. Auto mezitím proplulo branou a po příjezdové cestě se blížilo k domu.

Světla v oknech zářila do tmy a bodala ji do unavených očí. V hlavě jí bušilo, asi jako když spustí bicí v jedné z Mavisiných burácejících skladeb, a v bolavém rameni jí škubalo.

Když vystupovala z auta, měla pocit, že má úplně gumové nohy a že jí snad ani nepatří. Jak vcházela vstupními dveřmi do domu, cítila se mizerně a náladu měla pod psa.

Summerset stál hned za dveřmi.

„Vaši hosté jsou již tady," oznámil jí. „Čekají na vás dobrých dvacet minut."

„Polibte mi…," bylo jediné, co mu v té chvíli dokázala odpovědět. Sundala si bundu a záměrně ji hodila přes dolní sloupek u zábradlí.

„Váš návrh neshledávám nijak přitažlivým. Přesto vás prosím, poručíku, abyste mi věnovala chvilku času." Než se pustila do schodů, zastoupil jí cestu.

„Život je příliš krátký na to, abych ho trávila ve vaší společnosti. Uhněte mi z cesty, nebo vás sejmu."

Nevypadá dobře, pomyslel si. Dokonce i její výhrůžka postrádá obvyklý břit. „Kniha, kterou chcete věnovat Roarkeovi, je na světě," oznámil škrobeně a přimhouřenýma očima si ji měřil.

„Aha." Opřela se o sloupek u zábradlí, aby neupadla, a snažila se rozhrnout závoj mlhy, který jí halil mysl a bránil jí v přemýšlení. „Výborně. To je skvělé."

„Přejete si, abych ji objednal a nechal doručit?"

„Určitě, to bude ono."

„V tom případě bude třeba uhradit cenu včetně poštovného přímo na účet knihkupce. Vzhledem k tomu, že se známe, souhlasil s tím, že knihu okamžitě odešle, a věří, že platbu uhradíte převodem do čtyřiadvaceti hodin. Všechny podrobnosti jsem vám zaslal elektronickou poštou na váš počítač.“

„Dobře, výborně. Zařídím to.“ Musela spolknout hrdost, aby dodala. „Děkuji vám.“ Otočila se čelem ke schodišti a podívala se nahoru. Náhle ji přepadl pocit, jako kdyby měla vylézt na vysokou horu. Podruhé už by ale asi svou hrdost nepřekonala, a nemohla tudíž podlehnout lákavé myšlence, že by před zraky komorníka nastoupila do výtahu a vyjela nahoru.

„Vcelku není zač,“ zamumlal. Zatímco stoupala po schodech vzhůru, přistoupil Summerset k domácí obrazovce. „Roarkeu, poručík právě dorazila a jde nahoru.“ Na vteřinku zaváhal, a pak dodal: „Nevypadá moc dobře.“

Eva si plánovala, že si dá horkou sprchu, rychle do sebe hodí něco k snědku a pustí se do práce. S novými údaji, které získala, by jí počítač mohl zpracovat Rudyho graf pravděpodobnosti, a pokud by jí přálo štěstí, mohla by přinutit lidi z kanceláře prokurátora, aby mu přidělili identifikační náramek.

Vstoupila do ložnice, kde na ni čekal Roarke.

„Jdeš pozdě.“

„Zdržela jsem se v zácpě,“ zahučela a začala si rozepínal přezku u pouzdra na pistoli.

„Svlékni se.“

Cítila, jak je zcela vyčerpaná, ale výzvu chápala jako své vítězství. „No, Roarkeu, tvůj návrh zní romanticky, ale –“

„Svlékni se,“ opakoval a vzal do ruky koupací plášť. „Vezmi si ho na sebe. Trina na tebe čeká u bazénu.“

„Proboha živého.“ Rukama si prohrábla vlasy. „Myslíš snad, že teď je pravá chvíle na to, aby na mě Trina patlala ty svoje vodičky?“

„Ne, spíš je pravá chvíle na to, abych tě naložil a odvezl do nemocnice.“ Vztekle po ní hodil pláštěm. „Jestli se o sebe nehodláš starat teď a tady, odvezu tě vážně k doktorům, kam ostatně patříš.“

Oči jí nebezpečně ztmavly. „Přestaň mi rozkazovat. Jsi můj manžel, a ne bachař.“

„Zatraceně, chováš se tak, že bys nad sebou nějaký dozor potřebovala.“ Popadl ji za ruku a zatlačil do křesla. Měla natolik zpomalené reakce, že mu nekladla téměř žádný odpor. „Seď,“ sykl varovným hlasem, v němž zaznívala stěží potlačovaná zuřivost. „Nebo tě budu muset přivázat.“

Sevřela v prstech opěrky u křesla a sledovala ho, jak jde na druhý konec místnosti k zabudovanému AutoChefovi. „Co tě ksakru tak rozběsnilo?“

„Ty. Podívala ses na sebe v poslední době do zrcadla? Vidělas vůbec, jak vypadáš? Díváš se na mrtvoly, které mají víc barvy, než ty. Pod očima máš kruhy, že by se na nich opice mohla houpat. Celé tělo máš bolavé.“ Nemohl už déle nečinně přihlížet, jak se ničí. „Myslíš si, že nic nevidím?“

Vrátil se s vysokou sklenicí naplněnou jantarovou tekutinou. „Vypij to.“

„Doufám, žes mi tam nedal něco na spaní.“

„Klidně to do tebe naliju násilím, nebylo by to ostatně poprvé.“ Předklonil se, až se jejich tváře málem dotýkaly. V očích mu četla trpké rozhořčení. Měla chuť si tu sklenici schválně nevzít. „Nedovolím ti, aby sis ubližovala, Evo. Tohle vypiješ. Buď uděláš, co ti řeknu, nebo tě k tomu donutím. Oba dobře víme, že jsi moc slabá a že mi v tom nezabráníš.“

Popadla sklenici, a i když by jí nejraději mrskla o protější stěnu a vychutnala si slastný pocit zadostiučinění, věděla, že nemá sílu čelit následkům takového činu. Přes okraj sklenky ho sice probodávala pohledem, ale tekutinu do sebe nakonec vpravila.

„Tak. Jsi spokojený?“

„Za chvíli dostaneš něco k jídlu.“ Sehnul se, aby jí vyzul z bot.

„Umím se zout sama.“

„Ticho, Evo.“

Cistě pro formu se pokusila vyprostit nohu z jeho sevření, ale stiskl ji o to pevněji a botu jí stáhl. „Chci si dát sprchu a něco k jídlu. Nesahej na mě.“

Stáhl jí i druhou botu a začal jí rozepínat knoflíčky u košile.

„Slyšels? Nech mě sakra na pokoji.“ Ve svém hlase rozpoznala osten nedůtklivosti. K únavě se přidala i sklíčenost.

„Nenechám, ani v tomhle, ani v dalším životě.“

„Nesnáším, když se o mě někdo stará. Dopaluje mě to.“

„Připrav se, že to ještě nějakou chvíli bude trvat.“

„Leze mi to na nervy od chvíle, kdy jsem tě poznala.“ Ještě než se jí zavřely oči, zdálo se jí, že se mu ústa roztáhla do úsměvu.

Rychle a obratně ji svlékl a zabalil do pláště. Sedativum, které přidal do výživného nápoje, už zabralo, ruce i nohy jí zvláčněly. Po kapce slabého tišícího prostředku by se jindy příjemně uvolnila, nyní však bude působit daleko rychleji.

A to je jenom dobře.

Když ji bral do náruče, stihla ještě vyhrknout. „Nenos mě.“

„Nerad říkám věci dvakrát, Evo, ale teď už vážně mlč.“ Přešel k výtahu a s vlastní ženou na rukou do něj nastoupil.

„Nesnáším, když se mnou zacházíš jako s miminem.“ Hlava se Evě zvrátila dozadu, a když rytmicky opsala dráhu celého kruhu, opřela se Roarkeovi o rameno. „Cos mi ksakru namíchal do toho pití?“

„Všechno možné. Pst.“

„Víš dobře, že sedativa nesnáším.“

„Ano, vím.“ Pootočil hlavu a rty jí zlehka přejel po vlasech. „Zítra si mně postěžuješ.“

„To si piš. Jednou ti dovolím, aby ses o mě staral, a ty toho hned takhle zneužiješ. Chvilku si asi zdřímnu.“

„Výborně.“ Když vcházel do haly s bazénem, hlava jí znovu poklesla a ruka, kterou ho držela kolem krku, se smekla a bezvládně se zahoupala.

Mavis vystřelila zpod palmy, jejíž listy byly rozprostřené do tvaru vějíře. „Proboha, Roarkeu, co se jí stalo, je poraněná?“

„Ne, dal jsem jí jen něco na uklidnění.“ Prošel pod klenbou nádherně kvetoucích rostlin a podél okraje bazénu s lesknoucí se vodou zamířil k dlouhému stolu s měkkým povrchem, který už Trina mezitím přichystala, a svou ženu na něj položil.

„Páni, ta bude zase vyvádět jako saň, až se probere.“

„Už se na to těším.“ Něžně Evě odhrnul rozcuchané vlasy z čela. „Bojovná nálada už pominula, poručíku?“ Sklonil se a něžně ji políbil na rty. „Se stylingem se teď, Trino, neobtěžujte. Potřebuje relaxační program.“

„Žádnej problém.“ Trina v kombinéze tělové barvy, přes niž měla přehozený lehounký purpurový plášť až na paty, si zamnula ruce. „Stejně si ji vezmu do parády, když je v limbu. Víte, že jinak začne prskat jako kočka, hned jak slyší o nějaký proceduře. Teď bude aspoň hezky zticha a nebude se cukat.“

Roarke postřehl, jak se Trině zablesklo v očích. Povytáhl obočí a položil ochranitelskou ruku Evě na rameno. „Ale nic výstředního.“ S Eviným záchvatem vzteku by si ještě poradil, ale ani on sám by nemohl nečinně souhlasit s tím, aby jí obarvily vlasy narůžovo. „Objednám zatím něco k večeři, stejně tady jen zacláním.“

Zpovzdálí slyšela nesouvislé hlasy a smích. Částí své mysli si uvědomovala, že je omámená. Něco takového Roarkeovi nedaruje.

Přála si, aby ji sevřel v náručí a držel ji, jak to umí jenom on, dokud se celá neuvolní a neprobudí se v ní touha.

Někdo jí masíroval záda a ramena. Kdesi v mysli jí uvízly vlastní hluboké a dlouhé vzdechy vyvolané příjemnými pocity.

Cítila ho, dolehl k ní slabounký závan Roarkeovy vůně, který prozrazoval, že prošel kolem ní.

Pak ucítila vodu, horkou a bublající, jak kolem ní víří. Pohupovala se v ní, najednou neměla tělo ani mysl, byla jen plodem v děloze. Všechna omezení zmizela, vznášela se kdesi v nekonečnu a cítila hluboký klid a mír.

Rameno měla znenadání v jednom ohni. Šok. Kdosi v její hlavě začal skučet. Horký pocit vystřídala příjemně chladivá tekutina, která tišila bolest jako polibek.

Znovu se propadla do neznáma, klouzala dolů, ještě níž, až spočinula na měkkém dně, a tam se konečně stulila do klubíčka a upadla do hlubokého spánku.

Když se vynořila nad hladinu, byla tma. Nevěděla, kde je. Spočívala klidně a tiše a poslouchala vlastní dech. Bylo jí teplo, ležela nahá na břiše pod tlustou péřovou přikrývkou.

Uvědomila si, zeje doma ve své posteli. Z podvědomí jí pomalu vyplouvaly útržky z posledních hodin života. Snažila se srovnat si všechno v hlavě. Když se chtěla přetočit, nohama zavadila o Roarkea.

„Jsi vzhůru?“

Tónem jeho hlasu probleskla ostražitost, která ji pokaždé dokázala sice mírně, ale o to spolehlivěji popíchnout. „Kolik –“

„Za chvilku se rozední.“

Cítila, že tělo má příjemně prohřáté, pokožku hebkou, jako by ji Trina posela orosenými plátky růží, a voňavou po chlazené šťávě z broskví.

„Jak je ti?“

Nebyla si jistá. Pravda, tělo bylo uvolněné, vláčné. „Je mi dobře,“ odpověděla automaticky.

„Výborně, pak tedy můžeme přejít k poslednímu bodu tvého relaxačního programu.“

Přisál se jí ke rtům, cosi šeptnul a jazykem jí zajel do úst. Jestliže měla před chvilkou pocit, že se její mysl mírně pročistila, potom ji nyní znovu zahalil závoj, tentokrát utkaný z čistého a zdravě živočišného chtíče.

„Počkej, nejsem –“

„Chci tě ochutnat.“ Jeho kousající a ničící ústa se jí zvolna sunula dolů po krku. „Chci se tě dotýkat.“ Rukou jí sjížděl po boku a ještě níž, aby jí rozevřel nohy. „Chci si tě vzít.“

Vítala ho, celá žhnula, když do ní pomalounku pronikal.

Nic neviděla, tma před rozbřeskem měla barvu inkoustu. Vnímala jen pohybující se stín nad sebou a vytrvalou, mohutnou sílu uvnitř. Přes první vrchol se přehoupla, aniž měla čas sjednotit se s jeho rytmem.

Dlouhými, pomalými, mučivými údery jim oběma působil rozkoš. Dech se jí zrychlil, dýchali nyní oba stejně. Boky pohybovala nahoru a dolů, až konečně sladili své pohyby. Jejich rty se znovu setkaly, aby si teď vzájemně polykali vzdechy.

Nechala se kolébat na teplých, jemných vlnách vzrušení, které ji přes hedvábné vrcholky vynesly až nahoru. Cítila, jak se jeho tělo plní napětím, a když ho pevně sevřela, přijala konečný nápor, který je oba vymrštil k samému vrcholu.

Zabořil jí obličej do vlasů a opájel se její vůní.

„Teď ti je ještě líp," zašeptal. Jeho dech jí laskal pokožku na krku, bylo jí z toho do smíchu.

Mysl se jí náhle rozjasnila.

„Do háje."

„Haha," zasmál se pro sebe. Převalili se, takže teď byla nahoře ona.

„Co je tady sakra k smíchu?" Odtáhla se od něj, posadila se a odfoukla si vlasy v čela. „Máš snad pocit, že jsi vtipný? Napřed mě sekýruješ a pak mě napereš sedativy."

„Nikdy bych tě do ničeho nenutil, kdyby ses málem nesložila." Taky se posadil. „Světlo na deset procent." Na jeho hlasový povel se místnost zalila slabou září. Prohlížel si její rozčilený, a přesto odpočatý obličej, a po chvíli podotkl: „Vypadáš dobře. Trina má sice hodně extravagantní vkus, ale musím uznat, že umí odhadnout, co ti sluší."

Otevřela pusu dokořán a vykulila oči, až jí málem vypadly z důlků. Roarke měl co dělat, aby nezačal řvát smíchy. „Chceš snad říct, žes ji nechal, aby na mě něco plácala, když jsem spala? Ty sadistický, odporný bídáku." S chutí by mu jednu ubalila, místo toho ale rychle zamířila k zrcadlu.

Ulevilo se jí, když zjistila, že vypadá celkem normálně jako každé jiné ráno, ale vztek ji zdaleka neopustil. „Za tohle bych vás oba měla strčit do lochu."

„Mavis se taky činila," vyhlásil Roarke zvesela. Postřehl, že se Eva pohybuje rychle a zlehka, jak už dlouho nepamatoval. A z očí jí konečně zmizely stíny. „Jo, a nesmím zapomenout ani na Summerseta."

Měla pocit, že dostane infarkt. Připotácela se k posteli a dosedla na kraj. „Summerset," vyrazila ze sebe hrůzostrašně.

„Ve svalech kolem ramene jsi měla zánět, tak se na tu tvou bolístku podíval. Kruci, zkus se aspoň jednou tvářit normálně, když zrovna není po tvém."

„Summerset," vyrazila ze sebe, protože na nic jiného se v tu chvíli nezmohla.

„Víš přece, že má zdravotnický kurz. Poměrně rychle zjistil, co tvému rameni chybí, a trochu ho poopravil. Bolí tě něco?"

Poprvé po dlouhé době ji v celém těle nic nebolelo, cítila se skvěle, plná čerstvé energie. Přesto nenašla pro Roarkeovy metody pochopení.

Vyskočila z postele, chňapla po županu na židli a v rychlosti se nasoukala do rukávů. „Nakopu ti zadek."

„Výborně." Vstal také a stejně jako ona si oblékl župan. „Dnešní zápas bude jistě férovější než ten včerejší. Chceš, abychom si to rozdali tady, nebo dole v tělocvičně?"

Než stačil dořící větu, vyrazila z podřepu proti němu. Chtěl provést půlobrat, ale nedala mu dost času. Místo aby se dotočil, skončil na posteli na zádech a nad sebou měl svou ženu. Ucítil rušivou bolest, když mu nešetrně vrazila koleno mezi nohy.

„Myslím, že jste zase ve formě, poručíku."

„To si piš. Měla bych ti nacpat koule do chřtánu, ty jeden vychytralej mizero."

„Díky Bohu, že jsme si jich oba ještě naposledy užili." Zašklebil se. Hrozilo mu sice, že schytá další úder do citlivých míst, přesto vystřelil paži a roztaženými prsty jí zakryl obličej. Využil momentu překvapení a bleskově přešel do protiútoku. Přetočil Evu na lopatky a zalehl ji, aby mu náhodou nevyklouzla.

„Teď budeš poslouchat ty mě." Úsměv mu rázem zmizel z tváře. „Já si budu dělat, co uznám za vhodné, ať to stojí co stojí. A budu si to dělat, kdykoli bude třeba. Ty se s tím koukej smířit, ať se ti to líbí nebo ne."

Než se stačil odtáhnout, postřehl, že se jí oči odhodláním zúžily do štěrbinek. Hlasitě si povzdechl a zastrčil ruce do kapes. „K čertu. Já tě miluju."

Chystala se znovu proti němu vyrazit. Dvě větičky, které vyslovil a do nichž vložil pociťovanou marnost i únavu, ji však zasáhly přímo do srdce. Stál nad ní, vlasy rozcuchané spánkem, milováním a zápasem a hleděl na ni modrýma očima naplněnýma zlobou a láskou zároveň.

Všechno se v ní vzedmulo, přesto se rychle uklidnila. Sám osud jí pomohl, aby našla slova omluvy. „Já vím. Promiň, měl jsi pravdu." Prsty si zajela do vlasů. Byla rozrušená, ani si nevšimla, že mu po tváři přelétla jiskřička překvapení. „Nelíbí se mi tvoje metody, ale měls pravdu. Vrhla jsem se do práce po hlavě, i když jsem nebyla ješ-

tě úplně v pořádku. V minulých dnech jsi mi mockrát říkal, že si mám odpočinout, ale já jsem tě neslyšela.“

„Proč?“

„Měla jsem strach.“ Věděla sice, že svému manželovi může říct úplně všechno, přesto se k svému pocitu přiznávala jen nerada.

„Strach?“ Sedl si k ní a vzal ji za ruku. „Z čeho?“

„Že už nebudu schopná se vrátit, myslím tím celou svou bytostí. Že nebudu mít dost síly ani zdravého rozumu, abych zas mohla dělat svou práci. A kdybych nemohla…“ Zavřela oči. „Musím zůstat policajtem, musím dělat tuhle práci. Kdybych o ni přišla, ztratila bych sama sebe.“

„Mohlas mi o svých obavách říct.“

„Nepřiznala jsem je ani sama sobě.“ Prsty si podrážděně utřela slzy, které jí nečekaně vhrkly do očí. „Víš přece, že když jsem se vrátila, dělala jsem jen úředničinu v kanceláři, papíry pro soud. Tohle je můj první případ, první vražda od mého návratu z pracovní neschopnosti. Pokud teď selžu…“

„Ty to zvládneš.“

„Včera večer mě Whitney poslal domů – a já jsem ho musela poslechnout, jinak by mi ten případ sebral. Dorazím domů a ty mi vyhrožuješ, že do mě nacpeš sedativa, i když víš, že s tím nesouhlasím.“

„No.“ Účastně jí stiskl ruku. „Nevybral jsem si zrovna nejvhodnější chvíli. Oba dva jsme jen viděli, že si potřebuješ pořádně odpočinout, rozhodně nešlo o kritiku tvých schopností.“

Palcem jí pozvedl bradu a přejel důlek, který byl uprostřed. „Evo, zaráží mě, jak někdy přestáváš vnímat sama sebe. Do každého případu se vrháš po hlavě a jedeš nadoraz. Tentokrát jen s malým rozdílem, že jsi na nový případ ještě neměla dost sil. Přesto jsi stejně dobrá policistka, jakou jsem potkal loni v zimě, a můžeš mi věřit, že mně při tom pomyšlení běhá mráz po zádech.“

„Výborně, s tím já samozřejmě počítám.“ Pozorovala jejich ruce s propletenými prsty. „Já už ale nejsem stejná jako loni v zimě.“ Zvedla hlavu a pohlédla mu do očí. „Už bych nechtěla být stejná. Jsem ráda, že jsem taková, jaká jsem. Jací jsme my oba.“

„Ano.“ Naklonil se k ní a políbil ji. „Patříme k sobě.“

Chytila ho za vlasy, a vášnivě mu polibek oplatila. „Pravda, jde nám to spolu celkem dobře. Ale…“ Lehounce mu zavadila zuby o dolní ret

a vzápětí nato ho do něj kousla, až překvapeně a zároveň bolestně vyjekl. „Jestli ještě jedinkrát dovolíš, aby na mě Summerset sáhl, když nebudu při plném vědomí…“ Vstala a zhluboka se nadechla. Cítila se báječně. „Ostříhám tě ve spánku dohola. Umírám hlady,“ vyhrkla nečekaně. „Dáme si snídani?“

Chvilku ji pozoroval a pak si rukou pohladil své dlouhé černé vlasy. Ještě štěstí, že má lehké spaní. „Samozřejmě. Taky bych něco snědl.“

Kapitola patnáctá

Vyzbrojená Rudyho grafem pravděpodobnosti přecházela Eva po čekárně před ordinací doktorky Mirové. Na to, aby Rudyho dostala zpátky do výslechové místnosti a následně snad i do vazby, potřebovala od Mirové profil jeho osobnosti.

Čas běží. Čekala, že vrah v noci udeří popáté.

„Ví, že na ni čekám?“ zeptala se Eva netrpělivě sekretářky.

Žena byla zvyklá na nerudné policisty, ani se proto neobtěžovala vzhlédnout od své práce. „Má tam pacienta, takže se vám bude věnovat, až skončí.“

Nabitá novou energií přešla Eva k protější zdi a s nedůvěrou sobě vlastní se zadívala na akvarel, zobrazující jakési přímořské letovisko. Pak zamračeně přešla k malému AutoChefovi. Kávu v něm jistě nenajde, protože Mirová dává přednost tomu, když její pacienti i kolegové pijí uklidňující nápoje nebo čaje.

Když zaslechla, že se dveře do ordinace otevírají, otočila se a vyrazila k nim. „Doktorko Mirová –“ Zarazila se, neboť ze dveří vycházela Nadine Furstová.

Reportérka se začervenala, přesto narovnala ramena a zpříma přijala Evin zlostný pohled.

„Jestli si myslíš, že si za mými zády budeš shánět informace od naší policejní psychiatricky, končím s tebou a neuslyšíš ode mě už ani ťuk, a navíc ti ještě hodím na krk obvinění, kamarádko.“

„Jsem tu v soukromé záležitosti,“ odvětila Nadine stroze.

„Bulíky na nos si můžeš věšet svým divákům, ale mně ne.“

„Jsem tu vážně z čistě osobního důvodu.“ Nadine zvedla ruku, aby umlčela Mirovou, která se chtěla vložit do sporu. „Doktorka Mirová mi pomohla po tom… incidentu loni na jaře. Tys mi zachránila život, Dallasová, ale doktorčinou zásluhou jsem se nezbláznila. Čas od času potřebuju trochu pomoct, to je všechno. A teď mi sakra uhni z cesty.“

„Promiň.“ Eva nedokázala rozpoznat, jestli v ní převládá stud nebo pouhé překvapení, každopádně ani jeden pocit jí nebyl příjemný. „Vyjela jsem na tebe. Sama až moc dobře vím, jaké to je žít se zlými vzpomínkami. Je mi to líto, Nadine.“

„No, dobře.“ Pokrčila rameny a rychle odešla. Ozvěna jejích klapajících podpatků doléhala až k nim.

„Pojďte prosím dál, Evo.“ S profesionálně neutrálním výrazem ve tváři Mirová uvolnila Evě cestu a pak za ní zavřela dveře.

„Tak dobře, vylítla jsem na ni, aniž jsem na to měla právo.“ Zastrčila si ruce do kapes, aby v napjaté atmosféře alespoň nějak zahnala pocit studu, který v ní Mirová svým klidným výrazem vzbuzovala. „Co mám ten poslední případ, pořád mě otravuje, přitom za pár hodin je tisková konference. Myslela jsem si, že chce vyšťourat něco předem.“

„Máte problém důvěřovat lidem, dokonce i těm, u nichž víte, že jim věřit můžete.“ Mirová se posadila a narovnala si sukni. „A přitom jste se dokázala omluvit a vaše omluva byla od srdce. Evo, jste a vždycky jste byla plná protikladů.“

„Nepřišla jsem ale kvůli sobě.“ Eva svá slova odměřovala. Pak se zarazila a s účastí pohlédla směrem ke dveřím. „Je v pořádku?“

„Nadine je silná a odhodlaná žena – myslím, že tyto vlastnosti jsou blízké i vám. Nemohu ale o ní s vámi mluvit, Evo. Jistě chápete, že vše, co jsem vyslechla, je lékařské tajemství.“

„Ano.“ Vydechla. „Musí na mě teď být pěkně naštvaná. Poskytnu jí exkluzivní rozhovor, snad si ji trochu udobřím.“

„Vašeho přátelství si velmi váží, nikoli jen informací, které jí poskytujete. Sednete si už konečně? Nebudu vás už déle hubovat.“

Eva se ušklíbla. Odkašlala si a podala Mirové složku, kterou přinesla s sebou. „Mám tu Rudyho graf pravděpodobnosti. Z údajů, které se mi zatím podařilo shromáždit, mi vychází osmdesát šest celých šest desetin procenta. Dost velké číslo na to, abych se mu mohla znovu podívat na zoubek. Jenže já ho chci pořádně zmáčknout a k tomu potřebuju vaše psychotesty. Rollinsová říkala, že jeho právník s nimi souhlasí.“

„Ano, máme už domluvenou schůzku na dnešní odpoledne. Vím, že ten případ je pro vás mimořádně důležitý.“

„Chci vědět, co se mu honí v hlavě, jak velké má sklony k násilí. Potřebuju ho dát pod zámek a získat dost času na to, abych shromáždila další důkazy. Myslím, že se ani nesesype, ani nebude vyjednávat. Jestli ví něco jeho sestra, dozvím se to od ní. Je jen otázkou času, kdy se složí.“

„Dám vám, co budu moct. Chápu, pod jakým tlakem jste vy i lidé z vašeho oddělení. Víte,“ dodala s hlavou mírně nakloněnou na stranu, „že vypadáte dobře, odpočatě? Posledně, když jsme se viděly, jsem si o vás dělala starosti. Podle mého soudu jste se vrátila do služby dřív, než bylo zdrávo.“

„Ostatní si myslí totéž.“ Oklepala se. „Cítím se dobře. Skvěle. Včera večer jsem přežila relaxační terapii, super extra třídu, o jaké si můžete nechat jen zdát. Pak jsem deset hodin spala.“

„Vážně?“ Mirová našpulila rty. „Jak se něco takového Roarkeovi podařilo?“

„Omámil mě.“ Mirová se pobaveně rozesmála, což Evu popudilo. „Zdá se, že stojíte na jeho straně.“

„Ovšem. Úžasně se doplňujete, Evo. Dělá mi velkou radost sledovat, jak se váš vztah vyvíjí a prohlubuje. Moc se na vás oba dnes večer těším.“

„Aha, no jo, večírek, máte pravdu.“ Pomyšlení na oslavu ji rozladilo. Když se Mirová znovu rozesmála, Eva trucovitě svěsila koutky úst. „Dejte mi Rudyho profil osobnosti a já pak třeba dostanu náladu i na večírky.“

Jenže nálada se jí nijak nezlepšila, ani když vešla do své kanceláře a přistihla McNaba, jak se jí hrabe v pracovním stole.

„Sladké poklady už tady dávno neschovávám, krasavce.“

Trhl sebou a bleskově se narovnal. Přitom bokem zavadil o zásuvku, a jak ji chtěl v rychlosti zavřít, přiskřípl si do ní prsty. Když vyjekl bolestí, Evě se hned zlepšila nálada.

„Ježíši, Dallasová.“ Zašklebil se a bolavé prsty strčil do pusy. „Vy ale dokážete člověka vyděsit k smrti.“

„Měla bych vám jednu ubalit. Jistě víte, že krást sladké tyčinky nadřízenému důstojníkovi je závažný přestupek. Ostatně sladkosti přechovávám na bezpečném místě.“

„Dobře, dobře.“ Pokusil se dát najevo, že se kaje. Líbezně se tedy usmál a vysunul židli zpod stolu, aby si mohla sednout. „Vypadáte poránu báječně, Dallasová.“

„Nesnažte se mi lichotit, McNabe, mě nedojmete.“ Klesla na židli. Jak si natáhla nohy, botami narazila do protější zdi. „Jestli si to chcete vyžehlit, povězte mi radši něco nového.“

„Prošetřil jsem finanční záležitosti Důvěrné známosti a našel jsem osm stížností na Hollowaye. Všechny byly schované v Pé es.“

„Pé es?“

„V Podělané složce,“ vysvětlil a ušklíbl se. „To je místo, kam obchodní společnosti ukládají otravné případy a všelijaké smetí, kterým se nehodlají dál zabývat. Všem osmi ženám, které si stěžovaly, zdarma poskytli stejné výhody jako Peabodyové. Návštěvu salonu nebo nový seznam partnerů a poukázky na nákup v buticích.“

„Kdo jim je vydal a podepsal?“

„Jeden nebo druhý, podle situace. Piper taky musí vědět, co se děje, sama vyřizovala tři stížnosti. Byly na nich její iniciály.“

„Výborně, takže Piper v tom jede taky. Na metál to ale nestačí. Třeba nám na něj aspoň něčím přispěje.“

„Mám ještě něco, co by vás mohlo zajímat,“ dodal McNab a posadil se na roh psacího stolu.

Eva se na něj zlověstně podívala. „Je to natolik zajímavé, abych se ovládla a nesrazila vám zadek z mého stolu?“

„Co já vím? Posuďte sama. Našel jsem šest měsíců starý záznam na Donnieho Raye, který byl doplněný prvního prosince.“

Eva pocítila slabé chvění u srdce. „Čeho se záznam týkal?“

„Rudy ho psal všem poradcům, kteří u nich pracují. Nepřál si, aby se Donnie Ray setkal s Piper, proto si všechny jeho konzultace vzal na starosti buď sám, nebo nad nimi chtěl mít dohled. Druhý záznam byl hrubšího zrna, znovu v něm zopakoval svůj příkaz ohledně Piper a pak si vzal na paškál nějakého idiota za to, že neutajil obsah rozhovoru.“

„Hm, to je zajímavé. Nechtěl zkrátka, aby Donnie Ray čmuchal kolem Piper. Myslím, že se mi to bude hodit. A co ty dva, Hoffmanovi, zjistil jste něco, co by se jich týkalo?“

„Ne, na ně nic nového nemám.“

Prsty bubnovala o stůl. „A co třeba zdravotní záznamy, léčebné pobyty, duševní nebo fyzické potíže?“

„Oba podstoupili sterilizaci.“ Při představě, že by mu na genitálie dopadl studený laserový paprsek, naskočila McNabovi husí kůže. „Z reprodukčního cyklu vypadli dobrovolně asi před pěti lety.“

„Co bylo dál?“

„Od té doby chodí Piper pravidelně jednou za týden na psychoanalýzu do Vnitřní rovnováhy. Loni strávila týden na Optimě Dvě v jednom ústavu, který jim patří. Slyšel jsem, že si tam nechávají proplachovat střeva, spí v meditačních tunelech a živí se nudlemi z obilí.“

„Pěkně děkuju za takovou sebranku. Co on?“

„Je na Zipu.“

„Ale! No výborně, zrovna dnes odpoledne má sezení s psychoanalytičkou. Dobrá práce, McNabe.“ Vzhlédla ve chvíli, kdy se ve dveřích objevila Peabodyová. „Přišla jste právě včas. Dám vám společný úkol. Zjistíte, odkud pochází poslední šperk. Chci vědět, kde vrah koupil ty čtyři ptáčky. Vzhledem k tomu, že už posledně nebyl tak pečlivý jako předtím, je docela dobře možné, že i s náhrdelníkem udělal nějakou chybičku.“

Peabodyová se záměrně vyhnula pohledu na McNaba. „Ale, madam –“

„Já si teď vychutnám Piper. Že vás nemůžu vzít s sebou, je vám snad jasné. Kdyby někdo z vás chtěl opustit budovu, půjdete společně.“ Vstala. „Pokud vrah ještě nemá jasno, kdo bude jeho pátou obětí, právě teď se po ní poohlíží, takže chci vědět, kde vás najdu.“

„Dej si pohov, Peabodyová,“ ušklíbl se McNab, když Eva odcházela. „Já jsem profík.“

„Vlez mi někam.“

Eva se ovládla a nerozesmála se, že její podřízená zase reaguje stejně jako vždycky, když ji něco namíchne. Když se jí však McNab zvesela otázal kam, už se neudržela a vybuchla.

Eva si všechno promyslela a dobře načasovala. Předpokládala, že pokud má Rudyho advokát špetku rozumu, strčí svého klienta někam pod zámek a pokusí se připravit ho na odpolední testy. Má tedy zhruba hodinku času, aby mohla trochu vyplašit Piper, než se bude muset vrátit na centrálu, kde proběhne tisková konference.

Tentokrát se ji už recepční ani nepokoušela zadržet. Jednoduše ji uvedla rovnou dozadu.

„Poručíku.“ Piper s prázdným výrazem v bledém obličeji stála ve dveřích kanceláře. „Můj právník mi radí, že pokud mě nepředvoláte k formálnímu výslechu, u kterého bude přítomen, nemám s vámi za žádných okolností mluvit.“

„Jistě, máte právo mě odmítnout, Piper, pak ale půjdeme rovnou na centrálu. Anebo zůstaneme tady, v klidu a pohodlí, a vy mi povíte, proč Rudy nechtěl, abyste se stýkala s Donniem Rayem Michaelem.“

„O nic nešlo.“ Než promluvila, sepnula ruce. V jejím hlase zazněl strach. „Vůbec o nic nešlo, nic špatného na tom nenajdete.“

„Dobře, vysvětlete mi tedy, o co šlo, a já už se tím nebudu zabývat.“

Eva nepočkala, jestli ji Piper pozve dál. Vešla do místnosti a posadila se. Mlčky čekala a mezitím pozorovala obličej Piper Hoffmanové, ve kterém se zjevně zrcadlil odehrávající se vnitřní boj.

„Donnie Ray se do mě trochu zakoukal, to je všechno. Nic z toho nebylo, šlo jenom o nevinné poblouznění.“

„Tak proč ty vzkazy zaměstnancům?“

„Jednalo se pouze o opatření, jak zamezit případným… nepříjemnostem.“

„Míváte často nějaké nepříjemnosti?“

„Ne!“ Piper rychle zavřela dveře. Rozrušení jí rázem zbarvilo tváře. Protiklad umělosti a křehkosti v jejím obličeji se vyjímal o to nápadněji, že měla stříbrné vlasy sčesané a svázané dozadu.

„Ne, vůbec ne. Pomáháme lidem, aby byli spokojení, aby prožili milostný románek, aby našli milou společnost ve spřízněné duši, případně i partnera pro manželství. Poručíku…“ Sepjala ruce do špičky a otočila je prsty dolů. „Mohla bych vám ukázat bezpočet děkovných dopisů od spokojených klientů. Píší nám lidé, kterým jsme pomohli, aby se vzájemně našli. Láska, pravá láskaje tolik důležitá.“

Eva z ní nespouštěla oči. „Věříte v pravou lásku, Piper?“

„Ano, věřím.“

„Co byste byla ochotná udělat, abyste si pravou lásku udržela?“

„Cokoli by bylo nutné.“

„Povězte mi o Donniem Rayovi.“

„Párkrát mě pozval na rande. Chtěl, abych si přišla poslechnout, jak hraje.“ Povzdechla si. Zdálo se, že se rozpadne na malé kousky. „Byl to moc milý chlapec, poručíku. Nebyl… Holloway byl jiný. Rudy měl pocit, snad i oprávněný, že bychom měli dostát našim závazkům a chovat se k němu jako k ostatním zákazníkům a že tedy není vhodné, abych se s ním dál stýkala.“

„Vy jste si tedy chtěla poslechnout, jak Donnie Ray hraje?“

Slabý úsměv se jí mihl kolem úst. „Líbilo by se mi, kdyby zůstalo jen při tom. On si ale představoval něco víc. Nechtěla jsem ho ranit, nedokážu někomu ublížit, zlomit mu srdce.“

„A co vaše srdce? Co říká vztahu s vlastním bratrem?“

„Nemohu… o tom s vámi mluvit nebudu.“ Narovnala se a zkřížila paže.

„Kdo z vás rozhodl, že podstoupíte sterilizaci, Piper?“

„Teď už zacházíte příliš daleko.“

„Vážně? Je vám dvacet osm let.“ Přitlačila, když postřehla, že se Piper chvějí rty. „Vzdala jste se možnosti mít dítě, protože nemůžete riskovat, že byste je počala s vlastním bratrem. Léta chodíte na psychoanalýzu. Máte zakázáno stýkat se s jinými muži, takže normální

vztah navázat nemůžete. Vztah k bratrovi tajíte, a dokonce platíte vyděrači, aby vaše tajemství nevyzradil, protože incest, to je moc ošklivé, ostudné a temné tajemství.“

„Tomu vy nemůžete rozumět.“

„Mýlíte se, můžu.“ Eva si připomněla, že sama neměla na vybranou; donutil ji, když byla ještě dítě. „Vím, s čím musíte žít.“

„Miluji ho. Jestli je na mé lásce něco špatného, něco ostudného nebo zlého, stejně se nic nezmění. On je můj život.“

„Tak proč máte strach?“ Eva se k ní naklonila. „Čeho se tak bojíte, že jste ochotná omlouvat ho a krýt, přestože nemáte jistotu, že nevraždil? Co všechno jste ochotná udělat pro svou pravou lásku? Dovolit Hollowayovi, aby ždímal vaše klienty? Klesnout na úroveň pasáka, co se stará o děvky bez licence?“

„Nene, snažili jsme se mu jen najít ženy, které by smýšlely podobně jako on.“

„A když se vám váš záměr nepodařil a ty ženy si přišly stěžovat, zaplatili jste jim, aby mlčely,“ dokončila Eva. „Kdo z vás to vymyslel, vy, nebo Rudy?“

„To byl obchod, tomu Rudy rozumí lépe než já.“

„Jak s tím můžete žít? Možná že už s tím ani jeden z vás dál žít nedokáže. Byl Rudy s vámi tu noc, kdy byl Donnie Ray zavražděn?“

„Rudy by nikomu neublížil, nedokázal by to.“

„Jste si jistá, jste natolik přesvědčená o své pravdě, že byste riskovala další vraždu? Když ne dnes, tak zítra?“

„Ten, kdo ty lidi zabíjí, je krutý, je zákeřný a šílený. Kdybych si myslela, že je vrahem Rudy, nemohla bych dál žít. Jsme spojení, já jsem částí jeho a on je částí mě. Kdyby v něm byla nějaká špatnost, byla by i ve mně. Nemohla bych žít.“ Rukama si zakryla obličej. „Já už dál nemůžu, nebudu mluvit. Jestliže obviňujete Rudyho, obviňujete zároveň i mě a já s vámi už nebudu hovořit.“

Eva vstala a na chvilku se zarazila. „Ať už vám Rudy namluvil cokoli, Piper, vás se celá záležitost netýká ani z poloviny. Pokud byste se chtěla od všeho osvobodit, vím o jedné osobě, která by vám mohla pomoct.“

Cítila, že její pokus o pomoc vyjde naprázdno, přesto vytáhla jednu ze svých vizitek a na zadní stranu napsala jméno doktorky Mirové a její číslo. Nechala ji ležet na opěradle křesla a vyšla z místnosti.

Do auta nasedala se zjitřenými pocity. Na vteřinku zavřela oči a snažila se uklidnit. Pak pohlédla na svůj náramkový počítač a pomyslela si, že jestli má všechno stihnout, musí si pospíšit.

Potřebovala si promluvit s Nadine, ale než by použila počítač v autě, vytáhla raději svůj osobní mobilní videofon.

„Dallasová? Co chceš? Jsem v jednom kole, za hodinu začíná tisková konference."

„Přijď i se štábem do Klubu vyděděnců. Za patnáct minut."

„Nestihnu –"

„Ale ano, stihneš." Eva přerušila spojení a zamířila do centra.

Vybrala Klub vyděděnců částečně z nostalgie, částečně i proto, že uprostřed týdne tam bude odpoledne relativní klid. Majitel je její kamarád, postará se, aby je nikdo nerušil.

„Co tady děláš, holubičko?" Rachá se na ni šklebil z výšky svých dvou metrů. Černý, vlídný obličej si čerstvě oholil a natřel olejíčkem, takže zářil jako naleštěné zrcadlo. Byl oblečený do okázalé vesty z pávího peří a nemožně vypasovaných kožených kalhot, které vzbuzovaly obavy, že mu mohou jeho chloubu vážně pohmoždit. Na nohou měl vysoké boty pod kolena v barvě třešní.

„Domluvila jsem si tady schůzku," odpověděla Eva a očima bleskově přelétla po místnosti. Uvnitř bylo poloprázdno. Šest tanečnic, předvádějících na pódiu své obvyklé číslo, a pár zákazníků s kdovíjakou pověstí, kteří v ní bleskem poznali policistku.

Živě si představila, jak v příštích minutách splachují do newyorské kanalizace několik kilogramů nelegálních látek.

„Chceš mi sem nasadit další poldy?" Povšiml si dvou vyzáblých dealerů mizejících na druhém konci klubu přímou čarou rovnou na záchodky. „Dneska večer přijdou lidi o svý kšefty."

„Neboj, žádná razie se konat nebude, mám tu jen schůzku s médii. Mohli bychom se uklidit někam, kde je trocha klidu?"

„Přijde Nadine? To je zlatá holka. Vemte si zašívárnu číslo tři, zlatíčko. Já už na vás dohlídnu."

„Jsi hodný, díky.“ Ohlédla se přes rameno směrem ke dveřím, které se právě otevřely. Nadine s kameramanem vstoupili do lokálu a vpustili do pološera v sále sluneční paprsky. „Budeme hned hotové.“

Eva ukázala prstem na rezervovaný salonek a vešla dovnitř, aniž počkala na Nadinino souhlasné kývnutí.

„Máš slabost pro zajímavá místa, Dallasová.“ S ohrnutým nosem si Nadine prohlížela ošuntělé stěny a zválenou postel, která byla jediným kusem nábytku v místnosti.

„Pokud si dobře vzpomínám, líbilo se tu i tobě. Nebo přinejmenším dost na to, abys při tanci na stole neměla na sobě víc než spodní kalhotky.“

„Jenže to jsem ji měla jak z praku,“ pronesla Nadine důstojně. „A ty buď zticha, Mikeu,“ dodala, když se kameraman uchechtl.

„Dávám ti pět minut.“ Eva se posadila na kraj postele. „Chceš mi klást otázky, nebo chceš natočit moje prohlášení? A pozor, neřeknu ti nic víc, než co zveřejníme na tiskovce. Budeš ale mít všechny informace o dobrých dvacet minut dřív než ostatní a navíc můžeš pustit ven i ty věci, které jsme spolu už probíraly.“

„Proč?“

„Protože,“ odvětila Eva tiše, „jsme kamarádky.“

„Mikeu, nech nás chvilku o samotě.“ Nadine vyčkala, až ze sebe kameraman vychrlí příval nadávek, a pak za ním zavřela dveře. „Nestojím o tvé projevy účasti.“

„Vykládáš si má slova špatně. Tys dodržela slovo, a dokud jsem ti nedala souhlas, žádné informace jsi nevypustila. Já své slovo taky držím. Tohle je pracovní stránka věci. Věřím, že budeš veřejnost informovat pravdivě. To je taky pracovní stránka. Mám tě ráda, i když mě někdy pěkně štveš. To je osobní stránka věci. A teď mi řekni, jestli stojíš o to, abych ti poskytla exkluzivní rozhovor.“

Nadinina ústa se pomalu roztáhla do úsměvu. „Jo, jasně že o to stojím. Dallasová, já tě mám taky ráda, i když ty mě štveš pořád.“

„Nadine, řekni mi stručně, co jsi zjistila na Rudyho a Piper.“

„Jsou naprosto okouzlující. Na svou firemní strategii pějí samé ódy. Na mé šťouravé otázky měli pokaždé pohotovou odpověď. Počínali si šikovně.“

„Kdo z nich má rozhodující slovo?“

„Zcela bezvýhradně je to on. Podle mého gusta se k ní na bratra chová příliš ochranitelsky, a mám-li být upřímná, naskakuje mi husí kůže z toho, jak se úplně stejně oblékají a líčí včetně odstínu rtěnky, ale tyhle věci jsou zřejmě mezi dvojčaty normální.“

„Poptávala ses i lidí kolem nebo jsi mluvila s někým z personálu?“

„Jistě, náhodně jsem na chodbách odchytla několik poradců. Předvedli výstup, jak se patří.“

„Nějaké drby o majitelích?“

„Vůbec žádné, jen samá chvála. Nevymámila jsem z nich jedinou jedovatou poznámečku.“ Stáhla obočí. „O co ti vlastně jde?“

„Hledám vraha,“ odsekla Eva zpříma. „Začneme.“

„Dobře.“ Nadine se natáhla dozadu a poklepáním na dveře dala Mikeovi signál. „Napřed tvé stručné prohlášení a potom několik mých otázek.“

„Ne. Jedno, nebo druhé.“

„Nebuď škrt. Začni s prohlášením.“ Nadine pohlédla na postel, když si však představila, kolika všemožnými tělesnými tekutinami je prosáklá, zůstala raději stát.

O hodinu později sledovala Eva vrchního policejního ředitele Tibblea, jak médiím poskytuje téměř stejné prohlášení, kterým před hodinou nakrmila Nadine. Musela uznat, že umí podat věci působivěji. Zima jí zalezla pod kůži. Zlehka se zachvěla. Tisková konference se konala na schodech k Věži, v jejíchž horních patrech se nacházely Tibbleovy kanceláře.

Na třicet minut nechal odklonit veškerou vzdušnou dopravu. Oblohu nyní narušovalo jen několik kamer a dopravní vrtulníky. Eva si pomyslela, že se k němu už jistě doneslo, že ho předběhla a vypustila údaje na veřejnost dřív než on. Mohl by ji za její přečin pokárat, ale vzhledem k tomu, že jí nic podobného oficiálně nezakázal, jenom by ztrácel čas.

Eva dobře věděla, že Tibbie málokdy něčím plýtvá.

Vážila si ho. Způsob, jakým dokázal formulovat prohlášení, aniž by prozradil hlavní důkazy, které budou potřebovat při soudním přelíčení, v ní vzbuzoval úctu i obdiv zároveň.

Jakmile začala z davu reportérů padat jedna otázka za druhou, zvedl obě ruce. „Vaše otázky zodpoví hlavní vyšetřovatel, poručík Eva Dallasová.“

Přitočil se k ní. „Pět minut a neříkejte jim víc, než už vědí,“ zašeptal jí do ucha. „A příště na sebe hoďte pořádný kabát, Dallasová,“ dodal.

Schoulila se do své kožené bundy a postoupila o krok kupředu.

„Máte už nějaké podezřelé?“

Eva si chtěla ulevit, ale ovládla se. Dotěrné otázky médií nesnášela. „V souvislosti s případy vyslýcháme několik osob.“

„Byly oběti sexuálně zneužity?“

„Na případy nahlížíme jako na sexuálně motivované vraždy.“

„Jaká je souvislost mezi jednotlivými vraždami? Znaly se oběti navzájem?“

„Na váš dotaz nemám v tuto chvíli oprávnění odpovídat.“ Zvedla ruku, aby uťala divokou palbu otázek. „Předpokládáme, že případy spolu souvisejí. Jak už naznačil policejní ředitel Tibbie, dosavadní průběh vyšetřování ukazuje prozatím na jednoho vraha.“

„Santa Claus přichází do města!“ vykřikl nějaký vtipálek. Davem projela bouřlivá vlna smíchu.

„Výborně, dělejte si legraci.“ Zlostí se jí rozproudila krev v těle, takže docela zapomněla na své promrzlé ruce. „To je velmi snadné, když jste neviděli na vlastní oči spoušť, kterou za sebou zanechává, a když nemusíte oznamovat matkám a partnerům, že osoba, kterou milovali, je mrtvá.“

Dav rázem ztichl. Slyšela, jak jim nad hlavami sviští otáčející se vrtule helikoptéry. „Vrah, který nese plnou odpovědnost za nezměrné utrpení, které všemi vraždami napáchal, bude štěstím bez sebe, až se objeví v médiích. Jen do toho, dejte mu přesně to, po čem touží, z vraždy čtyř lidí učiňte bezvýznamnou a nepodstatnou záležitost a z něho udělejte mediální hvězdu. Alespoň že my na policejní centrále dobře víme, s kým máme tu čest. Je žalostný, snad ještě ubožejší než vy. Víc nemám co dodat.“

Přestože dav reportérů znovu ožil, otočila se k odchodu. Narazila do Tibblea.

„Pojďte na okamžik dovnitř, poručíku.“ Vzal ji za paži a špalírem ochranky ji odváděl za pancéřové dveře. „Dobrá práce,“ utrousil

stručně. „Na chvíli máme od otravného mediálního divadla pokoj. Já teď musím jít a promluvit si se starostou. Můžu čekat, že do našeho rozhovoru zaplete politiku. No, zpátky do práce, Dallasová. Konečně už toho všivého parchanta chytněte."

„Ano, pane."

„A vezměte si rukavice, pro Kristovy rány," dodal, než odešel.

Jednu ruku zasunula Eva do kapsy, aby si ji zahřála, druhou vytáhla mobilní videofon. Nejdřív zkusila zavolat Mirové, doktorka však nebyla s testy ještě hotová. Zkusila se tedy spojit s Peabodyovou.

„Zjistili jste něco ohledně náhrdelníku?"

„Myslím, že ano. Stopy vedou do Ozdob a náramků na Páté avenue. Místní zlatník udělal návrh, jak by měl náhrdelník vypadat, a potom ho podle něj i zhotovil. Šperk byl objednaný předem, jako kusová zakázka. Momentálně procházejí všechny záznamy. Prodavačka má pocit, že si zákazník přišel náhrdelník vyzvednout osobně. V obchodě jsou bezpečnostní kamery."

„Sejdeme se v tom klenotnictví, právě vyrážím."

„Poručíku?"

Obrátila se, aby se setkala s prázdným pohledem Jeremyho Vandorena. „Jerry, co tady děláte?"

„Doslechl jsem se, že má být tiskovka. Chtěl jsem…" Zvedl ruce a zaseje nechal bezvládně klesnout. „Chtěl jsem slyšet, co k tomu řeknete. Poslouchal jsem vás. Chci vám poděkovat…"

Znovu se odmlčel a rozhlédl se kolem sebe. Vypadal, jako kdyby právě zahnul za roh a ocitl se na neznámém místě, na jiné planetě.

„Jerry." Vzala ho za paži a odváděla pryč dřív, než reportéři vyčmuchají čerstvou kořist a vrhnou se na ni. „Měl byste jít domů."

„Nemůžu spát, nemůžu jíst. Každou noc se mi o ní zdá. Dokud o Marianne sním, žije." Přerývavě se nadechl. „Pak se ale probudím a zjistím, že je mrtvá. Všichni mi říkají, že bych potřeboval psychiatra, aby mi pomohl od mého žalu. Já se ho ale nechci zbavit, poručíku Dallasová. Nechci se zbavit citů, které prožívám."

Měla dojem, že stojí v koutě. Tváří v tvář syrovému zoufalství, které u ní hledalo odpověď, se cítila nesvá. „Nechtěla by, abyste se takhle trápil, na to vás příliš milovala."

„Když se zbavím bolesti, ztratím ji.“ Pevně zavřel oči a po chvilce je opět otevřel. ^Chtěl jsem… jen říct, že si vážím slov, která jste tam venku řekla. Že jste jim nedovolila, aby si z té hrůzy dělali legraci. Já vím, že ho dopadnete.“ Jeho pohled prozrazoval úpěnlivou prosbu. „Zastavíte ho, slibujete?“

„Ano, zastavím ho, spolehněte se. Pojďte.“ Jemně ho vedla k postrannímu východu. „Seženu vám taxík. Kde jste říkal, že bydlí vaše matka?“

„Moje matka?“

„Ano, jeďte za ní, Jerry. Zůstaňte tam pár dní.“

Venku na denním světle několikrát prudce zamrkal, neboť sluneční paprsky byly na jeho pláčem unavené oči příliš ostré. „Za chvíli jsou Vánoce.“

„Ano.“ Pokynula uniformovanému policistovi, který se opíral o hlídkové vozidlo. Usoudila, že policejní auto bude jistější než taxi. „Strávíte Vánoce se svou rodinou, Jerry. Marianna by si to taky jistě přála.“

Eva musela vytěsnit Jeremyho Vandorena i s jeho žalem z mysli. Potřebovala se soustředit na další krok. Když se konečně prodrala ucpanými ulicemi, zaparkovala před zlatnictvím přímo pod značkou zákazu zastavení. Pro všechny případy aktivovala nápis Ve službě. Musela si ovšem ještě proklestit cestu proudícím davem chodců.

Eva si představovala, že podobná místa asi dokážou svým třpytem a leskem upoutat Roarkeovu pozornost a klidně ho připravit o několik set tisíc.

Celý obchod byl jako vnitřek lastury laděný do zlatorůžové barvy. Prostorem zněla tichá a klidná hudba s množstvím hlubokých tónů, která Evě připomínala atmosféru kostela.

Nechyběly tu čerstvě řezané květiny, měkký koberec a nenápadný ozbrojený muž od ochranky u vchodu.

Evina bunda a vysoké boty vzbudily na jeho tváři pohrdavý úšklebek. Eva mu ale zamávala před očima služebním odznakem a pak si vychutnala, jak mu posměšný výraz rázem mizí z tváře.

Prošla kolem něj po růžovém koberci, který tlumil klapot jejích okovaných bot. Letmým pohledem zachytila ženu v dlouhém norko-

vém kožichu, usazenou v čalouněném křesle s podnožkou, jak živě rozpráví o diamantech a rubínech, vysokého muže s prokvetlými vlasy a svrchníkem přehozeným přes ruku, který si prohlížel zlaté náramkové počítače, další dva členy ostrahy a chichotající se blondýnku, jež se nechávala přemlouvat k nákupům tlouštíkem, který by docela klidně mohl být jejím dědečkem a který měl očividně víc peněz než rozumu.

Jejímu zvídavému pohledu neunikly ani bezpečnostní kamery velikosti špendlíkové hlavičky, které byly šikovně schované za vyřezávanými římsami pod kazetovým stropem. Vpravo bylo pohyblivé spirálovité schodiště. A pokud by snad zákaznice klesaly pod tíhou zlata a drahých kamenů, jimiž se ověsily, mohly použít přepychový mosazný výtah.

Eva měla sto chutí pohrdavě se ušklíbnout, ale když si uvědomila tíhu diamantového přívěsku, který měla schovaný mezi ňadry, nutkání ji opustilo. Myšlenka, že Roarke by mohl koupit celý obchod i s budovou, v níž se nachází, ji naopak přivedla do rozpaků.

Přistoupila k prosklenému pultu se zkoseným povrchem, pod nímž ležely mistrně naaranžované náramky, bohatě vykládané drahými kameny různých barev, a pohledem ohodnotila prodavače za pultem. Nezdálo se, že by se z její návštěvy dvakrát radoval. Zářil stejně jako zboží, které prodával, ale rty měl křečovitě sevřené, pohled znuděný, a když promluvil, hlas mu přetékal sarkasmem.

„Čímpak vám mohu posloužit, madam?“

„Chci mluvit s majitelem.“

Odfrkl si a naklonil hlavu na stranu. Jeho pozlacené vlasy se zalesky, jak mu na ně dopadl pruh umělého světla. „Něco není v pořádku?“

„To záleží na vás, jestli mi rychle seženete majitele.“

Vtáhl tváře, jako by mu chuťové pohárky na jazyku daly signál, že právě pozřel zkaženou potravu. „Okamžik, prosím. A buďte tak laskavá a neopírejte se o pult. Je čerstvě vyleštěný, jak vidíte.“

Ty prďousku jeden ubohý, pomyslela si Eva. Než se vrátil spolu se štíhlou, atraktivní brunetkou, úmyslně několikrát a s velkou chutí obtiskla prsty na vyleštěné sklo.

„Dobré odpoledne. Jsem Katesová, majitelka obchodu. Mohu vám nějak pomoct?“

„Poručík Dallasová z newyorské metropolitní policie.“ Protože se na ni žena usmála mnohem přívětivěji než prodavač, jehož zaměstnávala, Eva zastínila zády svůj odznak, který jí přes pult ukazovala, aby nevyplašila zákazníky. „Má podřízená vás vyhledala kvůli jistému náhrdelníku.“

„Ano, mluvily jsme spolu. Pojďte, pohovoříme si v mé kanceláři.“

„Výborně.“ V té chvíli do obchodu vstoupila Peabodyová s McNabem. Eva jim mlčky dala znamení, aby ji následovali.

„Náhrdelník, o který se zajímáte, si pamatuji naprosto přesně,“ začala Katesová cestou do malé kanceláře, jejíž zařízení neslo známky ženského vkusu. Pokynula ke dvěma židlím s vysokými opěradly a sama se usadila za psací stůl. „Byl vyrobený na zakázku, navrhoval ho můj manžel. Není teď sice k zastižení, ale snad vám budu schopná podat všechny informace, které potřebujete.“

„Máte od náhrdelníku nějakou stvrzenku?“

„Ano. Našla jsem disk a vytiskla jsem vám i kopii.“ Energicky otevřela složku, zkontrolovala obsah a podala ji Evě. „Náhrdelník byl vyroben ze čtrnáctikarátového zlata, měl krátký, článkovaný řetízek, který těsně obepínal krk, a seděli na něm čtyři stylizovaní ptáčci. Byl to kouzelný kousek.“

Jenže kolem Hollowayova zhmožděného krku zrovna dvakrát kouzelně nevypadal, pomyslela si Eva.

„Nicholas Claus,“ vyslovila nahlas zákazníkovo jméno. Vrah si je vybral s nepřehlédnutelným ironickým záměrem. „Požadovali jste po něm identifikační kartu?“

„Ne, nebylo třeba. Zákazník zaplatil v hotovosti dvacetiprocentní zálohu při objednávce a zbytek při vyzvednutí hotového výrobku.“

Katesová sepnula ruce. „Poznávám vás, poručíku. Domnívám se správně, že náhrdelník, o němž se bavíme, má nějakou souvislost s vraždami, které vyšetřujete?“

„Ano, vaše domněnka je správná. Ten Claus k vám přišel osobně?“

„Jistě, sama jsem ho u nás viděla třikrát.“ Katesová pozvedla ruce, sepnutými prsty si poklepala na ústa a opět je nechala klesnout. „Při jeho první návštěvě jsem s ním mluvila. Byl průměrně vysoký, možná malinko vyšší. Štíhlý, ale ne hubený. Šarmantní,“ řekla po chvilce přemýšlení. „Velmi dobré vystupování. Tmavé vlasy, spíš delší, se

stříbrnými pramínky. Pamatuji si, že byl velice elegantní, zdvořilý a měl jasnou představu o tom, co chce.“

„Popište mi jeho hlas.“

„Jeho hlas?“ Katesová zamrkala. „Řekla bych, že byl… pěstěný, mluvil klidně, se slabým přízvukem, myslím, že evropským. Určitě bych ho poznala. Pamatuji si, že jsem přijímala hovor jednou, když volal. Jakmile promluvil, hned jsem poznala, kdo to je.“

„Volal přímo sem?“

„Ano, jednou nebo dvakrát, pokud si vzpomínám. Chtěl vědět, jak pokračuje práce na jeho náhrdelníku.“

„Budu potřebovat vaše bezpečnostní disky a záznamy příchozích hovorů.“

„Jistě, dojdu pro ně.“ Povstala. „Chvilku mi to možná bude trvat.“

„McNabe, pomozte paní Katesové.“

„Madam.“

„Musel vědět, že se tady na něho budeme ptát,“ oznámila Eva Peabodyové, když osaměly. „Na místě činu nechal originální náhrdelník, který si nechal zhotovit na zakázku. Předpokládal, že zjistíme, kde si ho nechal vyrobit.“

„Možná netušil, že nám vyšetřování půjde tak rychle nebo nepočítal s tím, že ta Katesová má výbornou paměť.“

„Ne.“ Eva netrpělivě vstala. „Počítal s tím. Jsme tam, kde nás chce mít. Tohle všechno je součástí celé jeho show. Zahrál si jen další ze svých rolí. Ve skutečnosti ani zdaleka nevypadá jako Santa Claus. Nevypadá ale ani jako muž, kterého uvidíme na záznamech.“

Přecházela po kanceláři, ke dveřím a zpět. „Mění rekvizity, mění kostýmy i scénu, ale představení si režíruje sám. Schovává se do převleku, Peabodyová, ale přece jen není tak chytrý, jak si o sobě myslí. Ze záznamu příchozích hovorů si uděláme kopii jeho hlasu, a ta nám ho pomůže identifikovat.“

Kapitola šestnáctá

„Ježíši, Dallasová.“ Feeney trhl ramenem, nad nímž se nakláněla. „Přestaň mi funět za krk.“

„Promiň.“ Ustoupila o půl kroku dozadu. „Jak dlouho ti bude trvat, než to naprogramuješ?“

„Nejmíň dvakrát tak dlouho, když na mě budeš tlačit.“

„Dobře, dobře.“ Poodešla k oknu v zasedací místnosti. „Venku padá déšť se sněhem,“ mluvila víc pro sebe než k Feeneymu. „Na silnicích zas bude pěkná mela.“

„Pozemní doprava je v tomhle období vždycky na draka. Město zaplavili turisti. Včera večer jsem trochu nakupoval, manželka si přeje nějakej svetr. Lidi se chovají jako supi, když zmerčí zdechlinu. Mě už do obchodu nikdo nedostane.“

„Proč nenakupuješ přes počítač? Je to snadnější.“

„Asi jo, jenže ty zatracený linky jsou věčně obsazený. Všichni nakupujou jak šílený. Já pro ni prostě ten tucet parádně zabalenejch krabic pod stromečkem mít nebudu. To radši zalezu někam do díry a do jara nevystrčím nos.“

„Tucet?“ S výrazem naprostého zděšení v očích se k němu od okna obrátila. „Chceš snad říct, že bys jí měl koupit víc než jeden dárek?“

„Člověče, Dallasová, ty seš v manželství vážně po čertech zelenáč.“ Odfrkl si a přitom dál pracoval na programu. „Jeden dárek je jak nic. Chce to mít jich hromadu, kámoško. Kupu.“

„Ty mi dáváš, já jsem úplně vyřízená.“

„Pár dní na to pořád ještě máš. Hele, tady.“

Těžké rozhodování, jestli nakupovat nebo ne, Eva okamžitě pustila z hlavy a vrhla se ke stolu. „Spusť to.“

„Hned to bude. Tu ho máme.“

Mohu prosím mluvit s panem Katesem nebo s paní Katesovou?

„Všechny ostatní hlasy jsem vystříhal, proto ty pomlky,“ vysvětloval Feeney.

Dobré ráno, paní Katesová, tady Nicholas Claus. Chtěl jsem se zeptat, jak jste daleko s mým náhrdelníkem?

„Můžu projet i zbytek, ale tohle nám bude pro srovnání bohatě stačit.“

„Nedokážu určit přesně jeho přízvuk,“ přemýšlela Eva. „Dává si pozor a nijak ho nezdůrazňuje, je chytrý. Máš tam taky Rudyho?“

„Jo, tady, záznam jez pásky, kterou jsme pořídili při vstupním rozhovoru. To je on.“

Všem našim klientům doporučujeme, aby si k první schůzce vybrali veřejné místo. Pokud si pro další setkání zvolí soukromí, je to už jejich svobodné rozhodnutí.

„Hlasové kopie bychom měli. Tahle mašinka spočítá úplně všechno, výšku hlasu, modulaci, kadenci i barvu. Dokonce i prokoukne, když se někdo snaží hlas nějak měnit. Je vážně spolehlivá, jako kdybys měla otisky prstů nebo DNA. Od nikoho se nenechá zblbnout. Vybrat soubor A, přiřadit styl, zobrazit a přehrát.“

Zpracovávám…

Eva poslouchala záznam z videofonu a přitom sledovala, jak na obrazovku naskakují barevné pruhy. „Rozděl obrazovku,“ nakázala Feeneymu, „a dej ty kopie přes sebe.“

„Jo, vydrž.“ Feeney zmáčkl klávesu s příslušným povelem a pevně stiskl rty. „Je tu problém.“

„Jaký? Co se děje?“

„Zobrazit kopie,“ přikázal, a když viděl, že se křivky nepřekrývají, povzdechl si. „Nejenže nepasujou, Dallasová, ale nejsou si ani trochu podobný. Máš tu dva různý hlasy.“

„Do háje.“ Hrábla si do vlasů. Na vlastní oči viděla, zeje úplně vedle. Žaludek se jí okamžitě ozval. „Hele, a co kdyby použil deformátor na svém videofonu?“

„Hlas by mu to sice trochu pozměnilo, ale stejně bych tu měl shodný body. Můžu ti ještě udělat běžnou analýzu a zjistit, jestli nedošlo k elektronický úpravě. Kdyby jo, moh bych od ní hlas vyčistit. Já ti ale říkám, že jsem viděl dost případů na to, abych si byl jistý, že tu před sebou mám dva různý chlápky.“

Povzdechl si a se smutkem v očích na Evu pohlédl. „Je mi to líto, Dallasová. Je mi naprosto jasný, že jsme zase tam, kde jsme byli.“

„Jo.“ Protřela si oči. „Buď tak hodný, Feeney, a sjeďmi analýzu tak jako tak. A co ty nahrávky z kamery, zjistils něco z obličeje, z nosu, očí nebo uší?“

„Dělám, co můžu, ale jde to pomalu. Obtáhnu si tvar Rudyho ucha a oka a porovnám ho s těma, co už máme.“

„Dobře, třeba na něco přijdeš. Já zajdu za Mírovou, jestli už je hotová s profilem.“

Eva si chtěla ušetřit čas, proto k Mírové zavolala. I když doktorka nebyla celý den v ordinaci, stačila mezitím Evě poslat předběžnou zprávu na její kancelářský videofon. Eva vyrazila k sobě. Cestou si zkoušela srovnat myšlenky, které ji v souvislosti s nahrávkami hlasu napadaly.

Ten ničema je zatraceně mazaný, uvažovala. Možná počítal i s tím, že vzorek jeho hlasu půjde na analýzu. Předvídal to, a proto si našel způsob, jak ji obelstít. Co když do klenotnictví volal místo něho někdo jiný?

Připustila, že to by sice bylo hodně riskantní, ale nikoli nemožné.

Přede dveřmi své kanceláře by odpřísáhla, že zaslechla slabé chichotání. Zprudka otevřela dveře. Zastihla Peabodyovou v družném rozhovoru s Charlesem Monroem.

„Peabodyová?“

„Madam.“ Peabodyová okamžitě vyskočila a srazila paty do pozoru. „Charles, vlastně pan Monroe má… chtěl…“

„Zkroťte své hormony, strážníku. Charlesi?“

„Dallasová.“ Zeširoka se usmál a vstal z opěrky její jediné, oprýskané židle. „Vaše podřízená mi celou dobu, co jsem na vás čekal, dělala moc milou společnost.“

„To vidím. Co se děje?“

„Možná že vůbec nic, ale…“ Pokrčil rameny. „Jedna žena, kterou mám na seznamu partnerek, mi před několika hodinami volala, že jí nevyšel plán na víkend. Měla jet s přítelem na výlet někam z města, jenže on z toho vycouval. I když jsme se ještě neviděli, volala mi, jestli bych nechtěl jet místo něj.“

„No dobře, Charlesi, výborně.“ Eva dosedla na židli. Byla nervózní, chtěla se už věnovat své práci. „Já ti s tvým společenským životem ale neporadím.“

„Umím si poradit sám.“ Aby svým slovům dodal patřičnou váhu, mrkl na Peabodyovou, která vmžiku zčervenala blahem. „Chvilku jsem si pohrával s myšlenkou, že ji vezmu za slovo, jenže ze zkušenosti dobře vím, jak se věci můžou zvrtnout, a proto jsem si s ní chtěl napřed trochu popovídat, abych zjistil, jestli se mi do toho vůbec chce.“

„Co mi tím chceš naznačit?“

Naklonil se k ní. „Hned se k tomu dostanu, poručíku, zlatíčko.“ Oba dva přešli, jak si Peabodyová, zkoprnělá úžasem nad neobvyklým oslovením, hlasitě odfrkla. „Zničehonic se mi začala svěřovat, že se ošklivě pohádala s chlápkem, co s ním chodila. Vyklopila na mě všechno svinstvo, jak ho přistihla, že ji podvádí s nějakou zrzkou. Pak mi povídá, jak si to ten její chtěl u ní vyžehlit a že za ní včera v noci poslal Santa Clause s dárkem.“

Eva se pomalu narovnala a zbystřila. „Pokračuj.“

„Myslel jsem si, že tohle vás bude zajímat.“ Charles se s uspokojením odtáhl. „Řekla mi, že včera večer kolem desáté zazvonil zvonek, a když vykoukla, viděla Santa Clause s velkou stříbrnou krabicí.“ Zavrtěl hlavou. „Řeknu vám, že se mi málem zastavilo srdce po tom, co od vás vím. Ta ženská mlela dál svou, že to tomu parchantovi jednomu nevěrnýmu nedaruje a že ty dveře neotevře, ať prý si ten ubohý dárek i s celým divadýlkem strčí… no, víte kam.“

„Takže ho dovnitř nepustila,“ opakovala si Eva pro sebe.

„Ne, a proto asi zůstala naživu. Volala mi, aby si trochu ulevila.“

„Nevíš náhodou, čím se živí?“

„Je to tanečnice, baletka.“

„Jo, to sedí,“ mumlala Eva. „Potřebuju vědět, jak se jmenuje, a kde bydlí. Peabodyová?“

„Provedu.“

„Cheryl Zapattová, bydlí na Západní Osmadvacáté. To je všechno, co vím.“

„Musíme ji najít.“

„Podívejte, nevím, jestli jsem se zachoval správně, ale já jsem jí zkrátka všechno vyklopil. Běželo zrovna vaše interview s Nadine Furstovou, z čehož jsem si domyslel, že jste už celou věc pustili na veřejnost. Řekl jsem jí, aby si zapnula televizi a vysvětlil jsem jí, o co

jde.“ Hlasitě vydechl. „Začala panikařit, přímo děsivě. Říkala, že vypadne někam pryč. Nevím, jestli se vám ji podaří najít.“

„Jestli utekla a teď se někde skrývá, obstaráme si povolení k domovní prohlídce. Musíme hledat jakoukoli stopu. Udělal jsi dobře, Charlesi,“ podotkla Eva po chvíli. „Kdyby neslyšela zprávy, mohla by si to podruhé rozmyslet a dveře otevřít. Jsem ráda, že jsi za mnou přišel.“

„Udělám pro vás cokoli, poručíku, zlatíčko.“ Povstal. „Dáte mi vědět, když se dozvíte něco nového?“

„Sleduj zprávy,“ poradila mu Eva.

„Dobře. A… mohla byste mi ukázat, kudy se dostanu ven, strážníku?“ Vyslal k Peabodyové jeden ze svých okouzlujících úsměvů. „Nevyznám se tady.“

„Ovšem. Poručíku?“

„Jo, jděte.“ Eva za nimi mávla rukou a s plnou pozorností se ponořila do čtení zprávy od doktorky Mirové. Ani nepostřehla, že ukázat Charlesovi správný pojízdný pás a výtah trvalo Peabodyové rovných dvacet minut.

Když se vrátila, Eva si jí postěžovala. „Mírová toho parchanta úplně očistila.“ Opřela se a obličej si schovala do dlaní. „Nemám už vůbec nic, co bych mu mohla přišít.“

„Rudymu?“

„Popis jeho osobnosti se vůbec neshoduje s profilem vraha. Testy ukazují, že Rudyho sklon k násilí je téměř zanedbatelný. Je úchylný, inteligentní, posedlý a majetnický. Co se sexu týče, je omezený, ale podle doktorčina názoru naším člověkem být nemůže. Do háje. Kopii dostane i jeho advokát, a tím pádem nemůžu tomu všivákovi zkřivit na hlavě jediný vlásek.“

„Pořád ještě si myslíte, že to udělal?“

„Ani už nevím, co si myslím.“ Snažila se zachovat si čistou hlavu a přijatelnou náladu. „Musíme se vrátit úplně na začátek. Znovu všechny vyslechneme. Začneme u první oběti.“

V 8.45 zdolávala Eva schody. Byla nevrla a ke všemu ji Summerset hned v hale zpražil mrzoutským pohledem a neodpustil si jízlivou

poznámku, že má přesně patnáct minut na to, aby se upravila, než se hosté začnou scházet.

Nepomohlo jí, že brala schody po dvou a že ji v ložnici vítal Roarke, který už byl osprchovaný a právě se oblékal. „Stihnu to," vyhrkla a vletěla do koupelny.

„Čeká tě večírek, miláčku, ne vytrvalostní zkouška." Šel za ní, nechtěl si nechat ujít vzrušující pohled na svou ženu, jak se svléká. „Nemusíš spěchat."

„Možná že ne, ale jestli se zpozdím, bude mít ten nafoukaný suchar další důvod, aby si na mě stěžoval. Zapnout sprchu, všechny trysky naplno, na třicet osm stupňů."

„Summersetův souhlas přece nepotřebuješ." Ležérně se opřel o zeď a pozoroval ji. Při sprchování si počínala rychle a výkonně jako ostatně při všem, do čeho se pustila. Neplýtvala ani časem, ani zbytečnými pohyby. „Dobře víš, že hosté se při společenských událostech tradičně o chvilku opozdí."

„Sama mám trochu skluz." Zasyčela, protože jí šampon vnikl do očí a začal ji pálit. „Přišla jsem o hlavního podezřelého a musím se vrátit na úplný začátek." Vyskočila ze sprchy. V půli cesty k sušičce se najednou zarazila. „K čertu, to tužidlo se má napatlat na mokré, nebo na suché vlasy?"

Věděl velmi dobře, o kterém tužidle je řeč. Natáhl se pro tubu na poličce a do dlaně si vymáčkl trošku jejího obsahu. „Pojď ke mně, pomůžu ti."

Jak jí jeho prsty masírovaly pokožku na hlavě, měla chuť příst. Přesto na něj pohlédla úkosem. „Nehraj si se mnou, kámo, nemám teď na tebe čas."

„Netuším, na co narážíš." Pobaveně sáhl po další tubě a do dlaně si vymáčkl bohatou dávku tělového mléka. „Jen ti trochu pomáhám, abys byla včas hotová," pronesl nevinně a začal jí rukama zvlhlýma mlékem potírat tělo od ramen přes prsa dolů. „Zdá se mi, že tě ty přípravy zmáhají."

„Hele –" Zavřela oči a vydechla. Cítila, jak jí jeho ruce kloužou kolem pasu a láskyplně ji hladí po zadečku. „Mám dojem, žes mi nerozuměl."

„To je ode mne pěkná nerozvážnost.“ Sklonil hlavu a zlehka se dotkl jejího krku. „Chceš přijít hodně, ale opravdu hodně pozdě?“

„Chtěla bych, jenže teď nemůžu.“ Vykroutila se mu a skočila do sušičky. „Nezapomeň jen, kde jsi přestal.“

„Škoda, žes nepřišla o dvacet minut dřív.“ Věděl, že když se na ni nepřestane dívat, krev v něm bude vřít. Vrátil se tedy do ložnice.

„Měla bych si něco udělat s obličejem.“ Vylezla ze sušičky a v rychlosti se přitočila k zrcadlu, aniž by ztrácela čas oblékáním županu. „Co si mám na tu dnešní událost obléct?“

„Už mám pro tebe nachystané šaty.“

Na okamžik přestala nemotorně zápolit s řasenkou a zamračila se. „Vybírám snad já tobě, co si vezmeš?“

„Evo, prosím tě.“

Musela se zasmát. „No tak dobře, tohle nebyl zrovna nejlepší příklad, ale nemám teď čas, abych vymýšlela jiný.“ Vyvstal před ní další problém, jaký zvolit účes. Bleskurychle ho vyřešila. Zajela prsty do vlasů a prohrábla si je, jak to ostatně v nejrůznějších situacích dělávala poměrně často. Pak vešla do ložnice. Roarke si prohlížel kusy látek, které by se snad za určitých okolností daly označit slovem šaty.

„Tak s tímhle na mě nechoď, to si na sebe nenavléknu.“

„Mavis se tu s nimi onehdy stavila, Leonardo je navrhoval přímo pro tebe. Budou ti moc slušet.“

Zamračila se na oslnivě stříbrné obdélníky, které byly po straních spojené tenkými lesklými proužky. Stejné proužky byly použity na ramínka, spojující přední díl splývavé látky se zadním, kde se látkou hodně šetřilo.

„Mohla bych jít rovnou nahá, aspoň bych si ušetřila čas i námahu s oblékáním.“

„Vezmi si je, ať vidíme, jak v nich vypadáš.“

„A co si mám vzít pod ně?“

Jazykem vyboulil tvář. „Nic víc, než co už máš.“

„Ježíši Kriste.“ Nezúčastněně vkročila do šatů a nasoukala se do nich.

Materiál hebounký jako kapky rosy k ní přilnul, jako kdyby ji milenec vzal do náručí. Svůdné pruhy po stranách odhalovaly hladkou pleť jejího těla a podtrhovaly jeho ladné křivky.

„Evo, miláčku.“ Vzal její ruku do svých a svůdným gestem, po kterém se jí obvykle podlomila kolena, jí přitiskl rty k dlani. „Někdy mi dokážeš úplně vyrazit dech. Na, zkus si je k tomu.“

Ze zásuvky vytáhl pár náušnic s diamanty ve tvaru slzy a podával jí je.

„Nepamatuju si, že bych takové náušnice kdy vlastnila.“

Zasmál se. „Vlastníš je už dlouhé měsíce. Do Vánoc už žádné další dárky nedostaneš.“

Nasadila si je. Když si vybírala boty, dospěla k názoru, zeje třeba pragmatického přístupu k věci. „Nevím, kam si mám dát videofon. Musím zůstat ve spojení.“

„Dej si ho třeba sem.“ Podával jí neuvěřitelně malou večerní kabelku, která se barvou hodila ke střevíčkům.

„Ještě něco?“

„Jsi kouzelná.“ Když zaslechl pípání, které signalizovalo, že k bráně přijíždí první auto, usmál se. „A přesná. Pojďme dolů, abych se mohl svou ženou chlubit.“

„Nejsem žádný tvůj pudlík,“ odsekla a jen ho tím znovu rozesmála.

Během hodiny bylo v domě plno lidí, hudby i světel. Eva se rozhlížela po tanečním sále a přitom si uvědomila, jak moc je Roarkeovi vděčná za to, že po ní nikdy nechtěl, aby se podílela na přípravách.

Obrovské stoly se prohýbaly pod stříbrnými mísami s jídlem. Hosté si mohli dopřát šunku z Virginie naloženou v medu, kachnu s polevou z Francie, krvavé steaky z Montany, dále pak humry, lososy nebo ústřice dovezené přímo ze sádek na Silasu Jedna. Bohatá nabídka čerstvé zeleniny, kterou sklidili teprve ráno, byla naaranžovaná do nádherně barevných obrazců. Zákusky, jež by přiměly i politického vězně, aby ukončil protestní hladovku, se skvěly umně seskupené kolem metrového stromku, který byl zasazen do hříšně bohatého dortu a ozdoben lesklými titěrnostmi z marcipánu.

Provdala se za muže, který ji stále překvapoval tím, co všechno umí vyčarovat.

Na obou koncích tanečního sálu se tyčily dvě mohutné borovice ozdobené záplavou bílých světýlek a stříbrných hvězdiček. Zatímco nad městem řádila nevlídná plískanice, tady uvnitř poskytovala okna přes

celou zeď holografický obraz snivé zasněžené krajiny se stříbřitými rybníky, na nichž bruslily zamilované páry, a zvlněnými kopečky, z nichž sjížděly malé děti na červených sáňkách.

Nejrůznější drobné detaily, to je Roarke, pomyslela si Eva.

„Ahoj, drahoušku. V tak velikém paláci, a úplně sama?“

Ucítila, jak se jí něčí ruka přitiskla na zadek. Povytáhla obočí, pomalu se ohlédla a pohledem se zabodla přímo do McNabových očí.

Zrudl, zbledl, znovu zrudl. „Kristepane! Poručíku. Madam.“

„Máte ruku na mém zadku, McNabe. Doufám, že si uvědomujete, že tam nemá co dělat.“

Ucukl s ní, jako by si ji právě opařil. „Božemůj! Páni. Do hajzlu. Omlouvám se. Nepoznal jsem vás. Já totiž…“ Ruku, která ještě před minutkou byla tam, kde neměla, nacpal do kapsy. „Nevěděl jsem, že jste to vy. Myslel jsem si… Vypadáte…“ Nedostávalo se mu slov.

„Myslím, že detektiv McNab se ti snaží složit poklonu, Evo.“ Roarke se znenadání zjevil vedle nich a zlověstně pohlédl do McNabových očí, které zaplavila panika. „Nemám pravdu, Iane?“

„Ano. Chtěl jsem…“

„Kdybych se domníval, že věděl, čí pozadí to právě pohladil, musel bych ho zabít. Přímo tady na místě.“ Roarke se natáhl a chytl McNaba za červeného svátečního motýlka na gumičce. „Teď hned.“

„Myslím, že bych ho zvládla sama,“ podotkla Eva suše. „Detektive, vypadáte na to, že potřebujete panáka.“

„Ano, madam. Máte pravdu.“

„Roarkeu, postarej se o něj, prosím tě. Všimla jsem si, že dorazila Mirová. Chtěla bych si s ní promluvit.“

„S radostí.“ Roarke ovinul paži kolem McNabových ramen. Jeho stisk byl nepatrně silnější, než bývá příjemné.

Dostat se na druhý konec místnosti trvalo Evě déle, než by si byla pomyslela. Udivovalo ji, jak jsou lidé na večírcích družní. A přitom se baví vcelku o ničem. Zahlédla Peabodyovou. Ve splývavých matně zlatých večerních kalhotách a úzké blůzce bez rukávů nevypadala zdaleka tak upjatě, jak ji byla zvyklá vídat ve službě. Nahou paží byla lehce zavěšena do Charlese Monroea.

Mirová počká, rozhodla se Eva bleskurychle. „Peabodyová.“

„Dallasová. Páni, je to tu dneska ohromné.“

„Ano.“ Eva se natočila k Charlesovi a zabodla do něj zlostný pohled. „Monroe.“

„Váš dům je jako z pohádky, poručíku.“

„Nepamatuju si, že by vaše jméno bylo na seznamu hostů.“

Peabodyová se začervenala a napřímila. „Pozvánka platí pro dvě osoby.“

„Mám tomu rozumět tak,“ zeptala se a přitom nespouštěla oči z Charlese, „že vám dělá doprovod?“

„Ano.“ Ztišil hlas, v očích měl smutnou bolest. „Delia ví, čím se živím.“

„Dáte jí standardní slevu pro policajty?“

„Dallasová.“ Peabodyová zuřivě nakročila kupředu.

„To je v pořádku.“ Charles se ji snažil přitáhnout k sobě. „Dallasová, jsem tu ve svém volném čase a doufám, že strávím příjemný večer ve společnosti okouzlující ženy, se kterou je mi dobře. Jestli si ale přejete, abych odešel, máte na to plné právo. Vy jste tu doma.“

„Je už dospělá.“

„Ano, to tedy jsem,“ zabručela Peabodyová. „Vteřinku, Charlesi,“ dodala. Popadla Evu za paži a odtáhla ji stranou.

„Poslyšte –“ spustila Eva.

„Ne, vy poslyšte.“ Peabodyová tlačila Evu do rohu a přitom se v ní hromadil zdravý vztek. „Do toho, co dělám ve svém volnu a s kým se stýkám, vám nic není, a už vůbec nemáte právo uvádět mě do rozpaků.“

„Počkejte vteřinku –“

„Ještě jsem neskončila.“ Teprve později si Peabodyová dokázala zpětně vybavit němý úžas v Evině tváři, avšak ve chvíli, kdy byla vzteky bez sebe, si ho ani nevšimla, natož aby na něj jakkoli reagovala. „Co dělám, když nejsem ve službě, nemá s mou prací nic společného. Když budu ve svém volném čase chtít tancovat na stole, je to čistě a jenom moje věc. Když si zaplatím šest společníků, aby mě každou neděli ojeli do bezvědomí, je to zase jen a jen moje záležitost. A když chci jít na počestné rande se zajímavým a přitažlivým mužem, který bůhví z jakého důvodu chce být se mnou, je to zase moje věc.“

„Chtěla jsem jen –“

„Ještě pořád jsem neskončila,“ procedila Peabodyová mezi zuby. „Ve službě jste moje šéfka, ale tím to končí. Jestli nechcete, abych tu s Charlesem byla, tak odtud vypadneme.“

Peabodyová se otočila na podpatku, Eva ji ale chytila za zápěstí. „Nechci, abyste šla pryč.“ Mluvila tiše a snažila se ovládat, přesto její hlas zněl dutě, jako by mluvila do roury. „Je mi líto, že jsem se vám pletla do soukromí. Doufám, že jsem vám nezkazila večer. Omlouvám se.“

Otočila se a šla pryč. Hádka se jí dotkla a hluboce zranila její city. Žaludek rozbouřený nervozitou se jí svíral a chvěl, ještě když se vítala s Mírovou. „Nechci vás obtěžovat i na večírku, ale potřebovala bych si s vámi promluvit o samotě.“

„Ale ovšem.“ Eviny temné oči a bledé tváře prozradily Mirové, že něco není v pořádku. Proto se hned zeptala. „Co se děje, Evo?“

„Až budeme samy,“ zopakovala a cestou se všemožně snažila, aby své rozbouřené pocity pohřbila. „Můžeme si promluvit v knihovně.“

„Oó.“ Mirová ve dveřích z čirého potěšení zatleskala. „To je nádhera, a těch skvostů. Málo lidí si dnes vezme do ruky pravou knihu a vychutná si její vůni a dotek. Jaký slastný pocit člověk prožívá, když se s knížkou v ruce stočí v křesle do klubíčka. To se s disky vůbec nedá srovnat.“

„Knihy patří k Roarkeovým vášním,“ odvětila Eva prostě a zavřela dveře. „Jedná se o Rudyho testy, chtěla jsem si s vámi popovídat o zjištěních, k nimž jste dospěla.“

„Ano, tušila jsem, že vás budou zajímat.“ Mirová se s velkým zájmem rozhlížela po místnosti. Pak se usadila do měkkého koženého křesla a urovnala si sukni u růžových koktejlek. „Rudy není váš vrah, Evo. Není ani zdaleka taková bestie, jak si o něm zřejmě myslíte.“

„Tady přece nejde o to, co si myslím nebo co bych chtěla.“

„Vztah, který má s vlastní sestrou, se vás hluboko uvnitř dotýká a zraňuje vás. Proto s ním nemůžete souhlasit. Jenže Piper není ve stejné pozici, jako jste kdysi byla vy. Je dospělá, není bezbranné dítě, a i když nad ní Rudy nepochybně má velkou moc, do ničeho ji nenutí násilím.“

„Zneužívají.“

„Ano, ale ona jeho taky, to je vzájemné. Souhlasím s vámi, že ve vztahu k ní se v jeho chování projevují určité rysy posedlosti, a také jeho sexuální chování je nezralé. Ale hlavní důvod, proč není vaším vrahem, Evo, je impotence, která se u něj podle mě projevuje ve vztahu ke všem ostatním ženám. Jedinou výjimkou je jeho vlastní sestra."

„Nechal se vydírat, a vyděrač je mrtvý. Klient si něco začne s jeho sestrou, a vzápětí je mrtev."

„Vím a připouštím, že pokud bych měla jen tyto důkazy, mohla bych se domnívat, že vraždil on. Jenomže on je nezabil. Pokud jedná ve vzteku nebo se cítí ohrožený, má určité sklony k fyzickému násilí, ale jeho reakce jsou okamžité, spontánní. Nemá povahu na to, aby plánoval, režíroval a nakonec zabil způsobem, jehož jste byla svědkem."

„Chcete snad říct, že ho máme pustit?" Eva poodešla. „Že si může jít po svých?"

„Incest je nezákonný, jen pokud se podaří prokázat, že k němu došlo z donucení, což není náš případ. Chápu vaši potřebu potrestat ho a chápu i vaši nutkavou představu, že musíte Piper osvobodit z jeho područí."

„Ale o mně to přece není."

„Já vím, Evo." S bolestí u srdce pozorovala, jak trpí. Vzala Evu za ruku, aby zastavila její neklidné těkání z místa na místo. „Přestaňte se už konečně trestat."

„Proto jsem se na něj zaměřila, já to vím." Najednou pocítila, že nemá sílu. Posadila se vedle Mirové. „Možná že mi něco uniklo, nějaký detail, který by mě dovedl k vrahovi."

„Postupovala jste správně, vaše jednotlivé kroky mají jasnou logiku a dovedly vás k tomu, že jste Rudyho ze seznamu podezřelých vyřadila."

„Trvalo mi to ale moc dlouho. Kdykoli jsem měla tušení, že to neudělal, nevěnovala jsem mu pozornost. Viděla jsem jen sebe. Podívala jsem se na Piper a hluboko v mysli mi vytanula myšlenka, *že kdybych toho parchanta nezabila, mohla bych na jejím místě klidně být já."*

Zabořila obličej do dlaní, hned se však vzpamatovala a rukama si prohrábla vlasy. „Kristepané, kazím, co se dá. Všude, kam se podívám."

„O co jde?“

„Nemá cenu to rozebírat.“

Mirová pohladila Evu po vlasech. „O co jde?“

„Připadá mi, že nezvládám ani tyhle obyčejné svátky. Jen si představím, co všechno bych měla dělat, co kupovat a jak bych se měla chovat, a hned mě rozbolí žaludek.“

„Ale Evo!“ Mirová se zlehka zasmála a zavrtěla hlavou. „Vánoce lidi stresují a řekla bych, že snad všichni mají pocit, že se zblázní. To je úplně normální.“

„Pro mě ne. Nikdy jsem se o nic podobného nemusela starat. Nikdy v životě jsem kolem sebe neměla tolik lidí.“

„Teď je máte.“ Mirová se usmála a znovu Evu chápavě pohladila po vlasech. „Koho se chcete zbavit?“

„Zřejmě se mi podařilo vyhnat Peabodyovou.“ Eva vyskočila znechuceně na nohy. „Přihrne se sem v doprovodu profesionálního gigola! Je sice docela milý, ale to nic nemění na skutečnosti, že je prachsprostá kurva, i když okouzlující, prvotřídní a zábavná.“

„Dopaluje vás, že ho vlastně máte ráda, a přitom jím opovrhujete za to, jak se živí,“ nabídla jí Mirová vysvětlení.

„Mě se to ale netýká, tady jde přece o Peabodyovou. Charles říká, že hledá vážný vztah, a ona má klapky na očích. Na mě je naštvaná, že jsem jí řekla, co si myslím.“

„Život je zapeklitý, Evo. Obávám se, že ten váš je plný překážek a konfliktů a zraněných citů, které s sebou život přináší. Peabodyová se na vás zlobí, protože vás obdivuje a respektuje víc než kohokoli jiného.“

„Kristepane.“

„Být milován je velká odpovědnost. Udobříte se s ní, protože vám na ní záleží.“

„Začínám kolem sebe mít nějak moc lidí, na kterých mi záleží.“

Domácí obrazovka na protější stěně se rozsvítila a zaplnila Summersetovým vyzáblým obličejem. „Poručíku, vaši hosté se po vás shánějí.“

„Jdi k šípku.“ Ústa se jí roztáhla do úsměvu, když viděla, jak se Mirová drží, aby se nerozesmála. „Alespoň jedna osoba, která mi je úplně ukradená. Neměla bych vám už dál kazit večer.“

„Ale kdepak, s vámi si vždycky ráda popovídám.“

„No…“ Eva chtěla zastrčit ruce do kapes, ale včas si uvědomila, že žádné nemá. Povzdechla si. „Nevadilo by vám, kdybyste tu ještě chvilku počkala? Chtěla bych si pro něco skočit do pracovny.“

„Jistěže nevadilo. Mohla bych se zatím podívat na knížky?“

„Samozřejmě, poslužte si.“ Eva nechtěla ztrácet čas, proto vběhla rovnou do výtahu. Během necelých tří minut byla zpátky. Mirová se mezitím uvelebila s knihou v křesle.

„Jana Eyrová.“ Povzdechla si a odložila román stranou. „Nečetla jsem ji od svých dívčích let. Je tak bolestně romantická.“

„Můžete si ji půjčit, jestli chcete. Roarkeovi to určitě nebude vadit.“

„Mám svůj vlastní výtisk, jen jsem si dlouho neudělala čas na čtení. Ale i tak vám děkuji.“

„Chtěla bych vám něco dát. Sice o pár dní dřív, ale… možná že se hned tak zase neuvidíme.“ S pocitem, že je směšná a neohrabaná, podávala Mirové krásně zabalenou krabičku.

„Ale to je od vás moc milé.“ S očividným potěšením si od ní lékařka balíček vzala. „Mohu to hned rozbalit?“

„Jistě, o to přece jde, viďte?“ Eva přešlápla, a když viděla, jak Mirová rozvazuje ozdobnou mašli a puntičkářsky narovnává ohnuté růžky na rozbaleném papíru, zakoulela očima.

„Moje rodina ze mě taky šílí,“ přiznala se smíchem. „Neumím zkrátka papír roztrhat. Schovávám si ho i se stužkou, dělám si zásoby jako sysel. V šatně mám zaplněnou celou jednu poličku, a přitom zapomínám, že bych ho mohla znovu použít. Ale…“ Zmlkla, neboť právě otevřela vrchní víčko u krabičky a uvnitř našla lahvičku s parfémem. „Je kouzelná, Evo. Je na ní dokonce vyryté mé jméno.“

„Ano, je to vaše osobní vůně. Zadáte charakteristiku osoby, fyzické i psychické vlastnosti, a oni podle nich zhotoví osobní vůni.“

„Charlotte,“ špitla Mirová. „Ani jsem nevěděla, že znáte mé křestní jméno.“

„Někde jsem ho zaslechla.“

Mirová si osušila slzičku. „Je to od vás milá pozornost.“ Položila lahvičku a natočila se k Evě, aby ji mohla obejmout. „Děkuji vám.“

Evu zaplavila vlna horka, topila se v rozpacích, ale přesto se nechala objímat a na malou chvilku zůstala v jejím náručí. „Jsem ráda, že se vám líbí. S dárky zatím nemám moc zkušeností.“

„Vybrala jste ho skvěle.“ Odtáhla se a vzala Evin obličej do dlaní. „Mám vás moc ráda. Musím si teď odskočit do koupelny. K mým tradičním vánočním zvykům patří, že si nad každým dárkem trochu popláču. Cestu najdu sama,“ dodala a zlehka pohladila Evu po tváři. „Jděte a zatancujte si s manželem. A dejte si trochu víc šampaňského než obvykle. Svět venku za okny vám neuteče.“

„Musím ho dopadnout.“

„Dopadnete ho. Ale dnes večer máte právo na svůj vlastní život. Jděte za Roarkem a dobře se bavte.“

Kapitola sedmnáctá

Eva doktorku poslechla. Pomyslela si, že pustit všechny starosti za hlavu a nechat se kolébat v Roarkeově náruči za doprovodu snové hudby v místnosti plné barev, vůní a světel, je vlastně víc než příjemné.

„Dokážu s nimi žít,“ mumlala.

„Hm?“

Ucítila, jak ji jeho rty polechtaly na uchu, a usmála se. „Dokážu s nimi žít,“ opakovala a zaklonila se, aby mu viděla do tváře. „Se všemi věcmi pana Roarkea.“

„Vážně?“ Rukama ji hladil do zádech. „Jsem rád, že to vím.“

„Máš hromadu věcí, Roarkeu.“

„Ano, mám hromadu věcí.“ A taky ženu, která má už trochu špičku, pomyslel si a očima mu probleskl pobavený výraz.

„Občas mě sice trochu děsí, ale teď ne. Teď je mi docela příjemně.“ Vydechla a tváří se k němu přitiskla. „Co je to za hudbu?“

„Líbí se ti?“

„Ano, je sexy.“

„Dvacáté století, abych byl přesný, čtyřicátá léta dvacátého století. Je to hologram kapely Tommy ho Dorseyho, jmenovali se Big Band a nahráli tuhle skladbičku. Měsíční serenádu.“

„To zní skoro jako středověk.“

„Skoro.“

„Jak můžeš všechny ty kousky znát?“

„Třeba jsem se narodil v jiné době.“

Povzdechla si v jeho náručí, zatímco hudba vyhrávala. „Ne, myslím, že ses narodil ve správnou chvíli.“ Položila mu hlavu na rameno a pozorovala hosty. „Zdá se, že se všichni dobře baví. Feeney tancuje se svou ženou, tamhle v rohu sedí Mavis Leonardovi na klíně a je tam s nimi i Mirová s manželem. Všichni se smějí. McNab to zkouší na každou ženskou v sále, usrkává tvou skotskou a přitom nespouští zrak z Peabodyové.“

Roarke se nenucené podíval přes rameno a pozvedl obočí. „Teď ho klofla Trina. Ježíši, ta toho kluka sní zaživa.“

„Nijak se tím netrápí.“ Eva znovu zaklonila hlavu. „Večírek se vydařil.“

Náhle se změnil rytmus, klidnou hudbu vystřídal rychlý beat. Eva otevřela pusu dokořán. „To mě podrž, podívej se na Paličáka Dickieho. Co to dělá?“

Roarke se zasmál, otočil se bokem k Evě a vzal ji kolem pasu. „Myslím, že tančí jitterbug.“

Ohromeně sledovala šéfa laboratoře, jak krouží s Nadine Furstovou po místnosti a jak s ní točí na všechny strany. „Aha, už vím, proč nemůže pohnout kostrou, když je v laborce. Páni!“ Oči se jí rozšířily, když si Dickie prohodil Nadine mezi rozkročenýma nohama. Jakmile Nadine přistála zase na svých, radostně se rozesmála, zatímco dav přihlížejících propukl v pochvalný jásot.

Eva se pohodlně opírala o Roarkea a usmívala se. „Zdá se, že to je docela zábavné.“

„Chceš to zkusit?“

„Ne, ne.“ Smála se a nohou si podupávala do rytmu. „Radši se budu dívat.“

„Tak co bude?“ Mavis vyrazila na parket a táhla Leonarda za sebou. „Ani ve snu by mě nenapadlo, že to Nadine takhle rozbalí. Je to tu nějak moc usedlý, Roarkeu. Chce to trochu rozjet.“

„Vážně? Ty se ale bavíš dobře, Mavis.“

„Jasně, nahodila jsem veselou masku.“ Zasmála se a provedla rychlou otočku, aby se předvedla v šatech z několika barevných pruhů, které jí splývaly od prsou dolů na kotníky. Při pohybu se jednotlivé pruhy oddělily od sebe a odhalily tělo, na jehož pokožku si nanesla zlatý odstín, který ladil s vlasy staženými do uzlu vzadu na temeni.

„Leonardo chtěl, aby tvoje šaty byly elegantnější,“ sdělila Evě.

„Vy a Mavis umíte předvádět mé modely naprosto dokonale, líp než kdokoli jiný.“ Leonardo se nad nimi tyčil a se shora se na ně kouzelně usmíval. „Veselé Vánoce, Dallasová.“ Shýbl se a políbil ji na tvář. „Něco pro vás máme, pro vás i pro Roarkea. Něco na památku.“

Vtiskl Evě do ruky balíček, který schovával za zády. „Mavis a mě čekají naše první společné Vánoce. Máte na tom velkou zásluhu.“ Zářící oči se mu zakalily.

Eva nevěděla, co říct. Mlčky položila balíček na bohatě prostřený stůl a začala jej rozbalovat.

Uvnitř našla krabičku z vyřezávaného a leštěného dřeva s lesklým mosazným kováním. „Je krásná.“

„Otevři ji,“ vyhrkla Mavis netrpělivě. „Řekni jim, na co to je, Leonardo.“

„Dřevo je symbol přátelství, kov je symbol lásky.“ Počkal, až Eva odklopí víčko, pod nímž se skrývaly dvě přihrádky vyložené hedvábím. „Jedna přihrádka je na vzpomínky, druhá na přání.“

„Sám to vymyslel.“ Mavis stiskla Leonardovu velkou ruku. „Není to miláček?“

„Ano.“ Eva přikývla. „Je krásná, vážně. Úžasná.“

Roarke položil své ženě chápavě ruku na rameno a druhou paží objal Leonarda kolem ramen. „Je to kouzelný dárek. Nádherný. Díky.“ Usmál se a políbil Mavis. „Děkujeme vám.“

„Na Štědrý den si můžete něco společně přát.“

Mavis s potěšením objala Evu a pevněji stiskla v náručí. Pak se vrátila k Leonardovi. „Jdeme si zatancovat.“

„Jsem z toho všeho naměkko,“ šeptla Eva, když jejich přátelé odešli.

„Vybrala sis tu správnou chvíli, jsou Vánoce.“ Roarke jí zvedl bradu a s pohledem upřeným do jejích zvlhlých očí se na ni usmál. „Rád vidím, když projevíš cit.“

Ovládly ji zjitřené emoce. Chytila ho vzadu za krkem, přitáhla si jeho ústa ke svým a dlouze ho políbila. Polibkem, který spíš konejšil, než vzrušoval.

Když se odtáhla, stále se usmívala. „To je první vzpomínka, kterou si uložíme do naší krabičky.“

„Poručíku.“

Eva se otočila, a když spatřila Whitneyho, odkašlala si. Ucítila rozpaky, že ji inspektor přistihl s očima zvlhlýma od slz a ústy změklými Roarkeovým polibkem. „Pane.“

„Je mi velmi líto, že ruším váš večírek.“ Omluvně pohlédl na Roarkea. „Právě jsem dostal zprávu, že Piper Hoffmanová byla napadena.“

Vmžiku se v ní probudila policistka. „Víte, kde je teď?“

„Na cestě do Hayesovy nemocnice. O jejím zdravotním stavu zatím nemáme žádné zprávy. Mohl bych vás a váš tým seznámit někde v soukromí s dostupnými informacemi?“

„Ano, jistě, půjdeme do mé pracovny.“

„Doprovodím inspektora,“ navrhl Roarke. „Sežeň zatím své lidi.“

# # #

„Přepadli ji v obytné části nad Důvěrnou známostí,“ začal Whitney. Ze zvyku si zvolil místo za psacím stolem, ale nesedl si. „Zatím vše nasvědčuje tomu, že byla sama. Policista, který nás kontaktoval z místa činu, hlásil, že její bratr násilníka pravděpodobně vyrušil. Útočník utekl.“

„Byl svědek schopen identifikovat útočníka?“ zeptala se Eva úředně.

„Zatím ne. Je u sestry v nemocnici. Místo činu bylo zajištěno. Vydal jsem příkaz, aby se policisté ničeho nedotýkali, dokud nedorazíte.“

„Vezmu s sebou Feeneyho, ale nejdřív se stavíme v nemocnici.“ Koutkem oka postřehla, že Peabodyová při její poznámce ztuhla, přesto se dál dívala na Whitneyho. „Prozatím není nutné, aby Peabodyová s McNabem vyzradili svou totožnost. Bude rozumnější, když zůstanou tady a počkají, až se jim ozvu z místa činu.“

„Nechám to na vás,“ řekl Whitney prostě, ale bylo jasné, že s jejím návrhem souhlasí.

„Tentokrát máme svědky a on je na útěku. Bojí se. Nemá ponětí, jestli se neprozradil. Pokud zůstane Piper naživu, bude to už jeho třetí chyba.“ Otočila se ke svému týmu. „Jdu se převléknout. Feeney, za pět minut jsem dole. Peabodyová, zavolejte do nemocnice a zjistěte, jak na tom oběť je. McNabe, až vám služba doručí bezpečnostní disky, prohlédnete je, než se vrátíme.“

„Dallasová,“ oslovil ji Whitney cestou k výtahu, „je vážně načase, abychom toho gaunera chytli.“

„Rád bych taky někdy odešel z tvýho večírku v doprovodu manželky,“ bručel Feeney, když šli nemocniční chodbou.

„Hlavu vzhůru, Feeney. Třeba konečně nastal zlom a my s ním brzy skoncujeme. Ještě strávíš hezké a radostné Vánoce.“

„No, snad. Slyšíš?“ Procházeli kolem pootevřených dveří, za nimiž někdo zasténal. Feeney se přikrčil. „Na mý gusto je tu trochu moc pochroumanejch těl. Silnice jsou dneska v děsivým stavu, takže asi nedělaj nic jinýho, než že svážej raněný z bouraček.“

„Radostná myšlenka. Podívej, Rudy. Půjdu za ním. Zkus sehnat jejího ošetřujícího lékaře a zjistit její momentální stav.“

Když Feeney pohlédl na muže zhrouceného v křesle, jak si drží hlavu v dlaních, ujistil se, že milerád půjde pryč. „Je tvůj, holka.“

Rozdělili se. Eva pokračovala dál chodbou a zastavila se u Rudyho. Nechal paže klesnout do klína, podíval se na boty, a teprve po chvilce pomalu zvedl hlavu. Na Evu pohlédly dvě zdrcené oči.

„Znásilnil ji. On ji znásilnil, ublížil jí. Svázal ji. Slyšel jsem, jak křičí. Slyšel jsem, jak ho prosí, jak pláče.“

Eva se posadila vedle něho. „Kdo to byl?“

„Nevím. Neviděl jsem ho. Myslím… musel slyšet, že jsem přišel. Musel mě slyšet. Běžel jsem do ložnice a uviděl ji. Bože, Bože, Bože.“

„Přestaňte,“ přikázala mu stroze. Vzala ho za zápěstí a odtáhla mu ruce od obličeje. „Tím jí nepomůžete. Vešel jste a uslyšel jste ji. Kde jste byl?“

„Na nákupech. Nakupoval jsem na Vánoce.“ Jedna slza mu vyklouzla z oka a stékala pomalu po tváři. „Vyhlédla si sošku víly u rybníčku. Nechala mi v bytě nápovědu, malý nákres a adresu galerie. V posledních dnech byl takový zmatek, že jsem až do dnešního večera neměl na nákupy vůbec čas. Neměl jsem ji nechat samotnou.“

Eva si pomyslela, že v galerii si lehko ověří, jestli tam skutečně byl a v kolik hodin. Teprve pak bude mít jistotu, že nesedí vedle člověka, který dostal Piper do nemocnice. Piper o všem věděla. Věděla, že nesmí nikoho pustit do bytu. Jaký mohla mít důvod, že útočníkovi otevřela?

„Když jste se vrátil, byly dveře zajištěné?“

„Ano, odkódoval jsem je. Pak jsem uslyšel, jak pláče a křičí. Utíkal jsem za ní.“ Dýchal přerývaně. Pevně semkl víčka a ruce sevřel v pěst. „Uviděl jsem ji na posteli. Byla nahá, připoutaná za ruce i za nohy. Myslím – nejsem si jistý – ale mám pocit, že jsem koutkem oka zahlédl nějaký pohyb. Možná jsem hojen vycítil. Pak do mě někdo strčil a já jsem upadl. Moje hlava.“

Nepřítomně pozvedl ruku a přitiskl si ji na spánek. „O něco jsem se praštil, možná o pelest, ani nevím. Asi jsem na pár vteřin ztratil vědomí. Nemohlo to být dlouho, protože jsem slyšel, jak prchá. Neběžel jsem za ním. Asi jsem měl, ale ležela tam a já nemohl myslet na nic jiného, jen na ni. Už neplakala. Myslel jsem… Myslel jsem, že je mrtvá.“

„Přivolal jste lékaře a záchranku?“

„Nejdřív jsem ji rozvázal a přikryl. Musel jsem. Nemohl jsem se dívat na… Pak jsem je přivolal. Nepodařilo se mi ji přivést k vědomí. Nešlo to. Neprobrala se. A teď mě k ní nechtějí pustit.“

Znovu zabořil obličej do dlaní. Tentokrát ho Eva nechala plakat. Zahlédla Feeneyho a šla mu naproti.

„Je v kómatu," hlásil. „Doktoři si myslí, že spíš než zranění bude příčinou extrémní šok, který utrpěla. Byla znásilněná, zase brutálně. Na zápěstích a kotnících má odřeniny, po těle nějaké modřiny. Provedli jí toxikologickou zkoušku – dal jí sedativa, úplně stejný volně prodejný svinstvo jako těm předchozím. Na pravým stehně má tetování."

„Řekli ti, jestli se z toho dostane?"

„Řekli, že nemůžou nic dělat. Vybalili na mě ty svoje odborný žvásty, ale v podstatě se ta holka uzavřela. Vrátí se, až bude chtít. Jestli vůbec bude chtít."

„Dobře, tady jsme zbyteční. Jedna uniforma bude hlídat u jejích dveří, druhou nasadíme na Rudyho."

„Dallasová, ještě pořád si myslíš, že to může být on?"

Ohlédla se a viděla ho, jak vzlyká. Zaskočilo ji, že se v ní hnula lítost. „Ne. Přesto mu přidělíme dozor."

Vytáhla mobilní videofon a cestou k výtahu rozdala rozkazy.

„Ten kluk je na dně," poznamenal Feeney. „Jen nevím, jestli bulí kvůli ségře nebo kvůli milence."

„To pro nás zůstane hádankou." Eva nastoupila do výtahu a hlasitě přikázala sjet do přízemí. „Řekni mi, jak mohl vědět, že bude dnes večer sama doma? Kdyby věděl, zeje tam i Rudy, nechal by ji asi plavat. To není jeho styl. Musel vědět, zeje sama."

„Musela ho znát. Zřejmě si očíhnul situaci, zavolat jí a ověřil si to."

„Asi jo, museli se znát. Znaje oba. Mám pocit, že Piper není jeho ‚pravá láska'." Vystoupila v hale a zamířila ke dveřím. „Piper vybočuje z jeho schématu, neobjevuje se přece na žádném seznamu partnerek. Připadá mi, že ji napadl jen proto, aby udržel Rudyho v centru naší pozornosti."

Když nastoupili do auta, Eva se za volantem odmlčela. „Ví, že jsme Rudyho vyslýchali, že ho podezříváme z vraždy. Dvě oběti mu už beztak unikly, potřebuje vyrovnat účet za Cissy a za tu baletku. Předpokládá, že pokud dostane Piper, zmáčkneme znovu Rudyho. Hraje si s námi. Důvodem posledního útoku nebyla pravá láska, chtěl se pojistit."

Feeney zajel rukou do kapsy pro sáček s ořechy. Když si však uvědomil, že mu manželka nedovolila, aby si ho vzal s sebou na večírek, zaklel. „Zná ji a ona zná jeho. Proto se dostal dovnitř.“

„Cizímu by dveře neotevřela, a už vůbec by neotevřela chlápkovi převlečenému za Santa Clause. Potřebujeme, aby se McNab podíval na bezpečnostní záznamy.“

„Víš, co si myslím, Dallasová? Že žádný záznamy nenajdeme.“

# # #

Feeney měl pravdu. Policisté, kteří ohledávali místo činu, jim potvrdili, že bezpečnostní kamery byly odpojené od hlavního okruhu ve 21.50.

„Žádné známky po násilném vniknutí,“ uzavřela Eva prohlídku zámků a panelu pro otisk dlaně. „Šla ke dveřím, podívala se do kukátka, uviděla známou tvář a hned otevřela. Zřejmě nenajdeme bezpečnostní záznamy ani na interním okruhu uvnitř bytu.“

Vstoupila do haly. U okna vedoucího na Pátou avenue stál bílý stromek ozdobený řetězy a křišťálovými koulemi. Pod ním ležela hromada krásně zabalených dárků. Špičku, kam ctitelé tradic dávají hvězdu nebo anděla, zdobila bílá holubice.

Mezi vstupními dveřmi a obloukem vedoucím do obývacího pokoje byly pohozené nákupní tašky. Představila si, jak Rudy vchází, a když zaslechne sestru, všechno odhodí a rozběhne se. Minula pohozené nákupy a po měkkém bílém koberci prošla kolem sedací soupravy určené ke sledování obrazovky.

Další bílá. Křesla potažená měkkým materiálem v přírodní barvě, stolky s lesklým povrchem v barvě slonoviny. Vázy z čirého skla s bílými květinami.

Eva měla pocit, jako by se náhle ocitla uprostřed mraku, jenž ji dusí.

Za obývacím pokojem byla posilovna, která byla vybavená zapuštěným bazénkem s léčivými prameny, vzduchovými činkami, náladovým tunelem a rotopedem s obrovským množstvím programů.

„Ložnice jsou na druhém konci,“ ukázala prstem. „Chvíli mu trvalo, než tam od vstupních dveří doběhl.“

Vkročila do hlavní ložnice. Okno zakrývala stažená žaluzie, která vpouštěla dovnitř noční tmu a současně pohlcovala zvědavé pohledy.

Podél celé jedné zdi se táhl bílý pult, na němž stály vyrovnané stovky barevných lahviček, kelímků a tub. Trh marnosti, pomyslela si Eva, když se zadívala do trojdílného zrcadla osvíceného prstencem světel. Všimla si i dvou vypolstrovaných stoliček, stojících vedle sebe.

Oni se společně i líčili!

Při pohledu na postel ve tvaru srdce se jí protočily panenky. Spirálovitě stočené chromované trubky rámovaly postel a připomínaly Evě polevu po stranách svátečního dortu. Na čtyřech místech visely zbytky provazu, kterým vrah připoutal oběť k posteli.

„Nechal tu po sobě své hračky.“ Eva přidřepla na bobek, aby si mohla zblízka prohlédnout otevřenou stříbrnou krabici, která ležela na podlaze. „Máme tady všelijaké chuťovky, Feeney. Je tu například tlaková stříkačka.“ Sáhla na ni prstem, který si předtím postříkala ochranným filmem. „Tetovací náčiní, a tohle je docela zvláštní.“

Uvnitř krabice našla úzkou kazetu z napodobeniny dřeva, dlouhou něco přes půl metru. Uvnitř byla ve třech řadách srovnaná líčidla značky Přirozená dokonalost.

„Moc toho o těch sajrajtech nevím, ale tohle na obyčejné šminky nevypadá. Musejí to být profesionální barvičky.“

„Hohoho.“ Feeney se sehnul a vytáhl z krabice bílé vousy. „Možná, že přece jen přišel převlečenej.“

„Spíš si myslím, že ji přivázal, a teprve pak se převlékl. Ze zvyku.“ Eva se zhoupla dozadu na podpatcích. „Vejde dovnitř, omámí ji. Když ji dostane do ložnice a spoutá, dá si načas, aby se nastrojil. Obtiskne jí tetování, nalíčí ji, aby se mu líbila, a celou tu dobu po sobě pečlivě uklízí svoje nádobíčko. Hlavně žádný nepořádek. Když konečně přijde k sobě a uvědomí si, co se děje…“

Přimhouřenýma očima zírala Eva na postel a v mysli se jí promítala celá scéna. „Přistoupí k ní. Je dezorientovaná, zmatená. Vzpírá se. Zná ho. Je v šoku, je vyděšená, protože ví, co chce udělat. Možná že na ni dokonce mluví, když jí rozřezává šaty.“

„Tohle by mohlo být její oblečení.“ Feeney zdvihl pruhy průsvitné bílé látky.

„Ano. Je doma, převlékla se do domácího, chystá se do postele. Pravděpodobně je vzrušená a těší se, protože ví, že bratr jí šel koupit dárek. A pak je najednou nahá a vyděšená. Hledí do známé tváře. Nechce věřit tomu, co se opravdu děje. Nikdy tomu nechceš uvěřit.“

Už se stalo, pomyslela si a po těle jí vyrazil vlhký a studený pot. Nemohla ho zastavit.

„Strhá z ní šaty. Vsadím se, že je pečlivě složí. Odlepí si vousy. Před ní nemusí mít masku.“

Vidí žhavé oči v rozšklebené tváři.

„Teď teprve ho začíná vzrušovat. Je na vrcholu blaha, že ho poznává. Nepotřebuje mít svůj obvyklý převlek, ani ho nechce. Dokonce snad má i pocit, že ji miluje. Patří jen jemu. Je bezbranná. Má nad ní veškerou moc. Když ho osloví jménem a prosí ho, aby ji nechal, cítí se ještě mocnější. Jenže on se nezastaví, nepřestane. Vráží do ní, jako by ji chtěl rozervat, roztrhat.“

„Hele, no tak.“ Feeney se rozklepal a podlomila se mu kolena. Položil Evě ruce na ramena. Viděl, že se jí lesknou oči a že dýchá trhaně a zrychleně. „Uklidni se, holka.“

„Promiň.“ Zavřela oči.

„To je v pořádku.“ Neohrabaně ji poplácal po rameni. Věděl, co musela v dětství vytrpět, Roarke mu to jednou řekl. Netušil však, jestli o tom Eva ví. Usoudil, že pro oba bude lepší, když si dál bude myslet, že o ničem nemá tušení. „Někdy se dostaneš blíž, než bys chtěla.“

„Ano.“ Hřbetem ruky si přejela ústa. Cítila nepříjemný pach sexu a potu, který se stále držel ve vzduchu. A taky bezmocné hrůzy, kterou ta žena musela prožít.

„Chceš… vodu nebo něco jinýho?“

„Ne. Už je mi dobře. Jen jsem… Těžko snáším sexuální násilí. Zabalíme tyhle věci a dokončíme prohlídku. Třeba se na nás štěstí usměje a najdeme tu nějaký otisk prstů.“ Postavila se na nohy. „Pak byt přenecháme technikům a uvidíme, jestli tu ještě něco objeví. Počkej.“ Náhle položila ruku na Feeneyho paži. „Něco tady chybí.“

„Co?“

„Pětka, pátá oběť – co je to?“ V duchu si přezpívala písničku. „Kde je pět zlatých prstýnků?“

Pečlivě prohledali celý byt, místnost po místnosti, ale nenašli nic, co by se podobalo šperkům, které vrah zanechal na předchozích místech činu. Evě ztuhla krev v žilách.

„Šperk si odnesl. Pořád tedy potřebuje číslo pět. Jenže teď nemá svoje nádobíčko. Podívám se, jestli se nepokusil vniknout do salonu o patro níž. Až tu skončíš, zavolej techniky."

„Jasně. Dávej si bacha, Dallasová."

„Ten už je dávno pryč, Feeney. Je zalezlý někde u sebe v brlohu."

Přesto byla velmi ostražitá, když scházela o patro níž. Na dveřích do salonu nenašla stopy po násilném vloupání. Za skleněnými dveřmi byla tma.

Poslechla svůj vnitřní hlas a s použitím univerzálního kódu odblokovala zámky. Vytáhla zbraň. „Světla," zavelela. Jakmile se rozsvítilo, několikrát zamrkala.

Když oči uvykly ostrému světlu, spatřila, že zásuvka na hotovost a kredity za recepčním pultem je vytažená. Byla prázdná.

„No ovšem, stavil ses tady."

Nejprve prohledala očima se zbraní v ruce místnost, ve které se nacházela. Pak se podél zdi přesunula k vitrínám s vystaveným zbožím. Zkontrolovala, zda sklo je neporušené a zda v pečlivě vyrovnaných řadách nechybí žádná lahvička. Přesunula se doleva k místnostem, kde se starali o zákazníky.

Prázdné a uklizené místnosti na ni působily sterilním dojmem.

Odkódovala další dveře a vstoupila do prostor, kde se zaměstnanci převlékají a kde odpočívají. Stejně jako ve všech místnostech salonu i zde bylo úzkostlivě uklizeno. Pomyslela si, že úklidem jsou tu přímo posedlí. Krev se v ní začala pomalu vařit.

Prohlédla zámky a vzpomněla si přitom na Roarkea. Hodilo by se jí, kdyby jí teď jeho šikovné prsty pomohly s manuálními zámky, neboť na ně je i její univerzální kód krátký. Jestli se bude chtít dostat do všech skříněk, bude potřebovat povolení k domovní prohlídce.

Další na řadě byl sklad. Po přísném pořádku tu nebylo ani stopy.

Krabice s výrobky byly obrácené vzhůru nohama, po zemi se válely rozházené lahvičky a tuby. Představovala si ho, jak vbíhá dovnitř a zoufale se snaží obnovit svou kolekci. Je rozmrzelý, že zpanikařil a nechal líčidla o patro výš.

Násilím roztrhá krabice a vybere si z nich všechno, co potřebuje, a nacpe to do tašky nebo jiné krabice.

Chvatně překontrolovala pracovní stoly jednotlivých poradců. Pod lesklým bílým pultem našla u jednoho stolu v rychlosti povytahované zásuvky se zpřeházeným obsahem. Velká kapka nějaké tekutiny ukápla přímo do jedné z nich a rozlila se.

Už věděla, komu místo patří. Přesto rutinně postupovala dál a hledala licenci. Když ji našla, pozorně se zadívala na fotografii.

„Nestačil jsi po sobě uklidit, Simoně. A já si tě konečně podám."

Vyndala videofon a rázným krokem přešla ke dveřím, aby zajistila místo činu. „Centrálo, poručík Eva Dallasová. Všechny hlídky soustředit na osobu Simona Lastrobea, poslední známá adresa Východní Třiašedesátá 4530, byt číslo 35. Hledaný je nebezpečný, může být ozbrojený. Posílám fotografii. Zajistěte toho chlápka, je podezřelý z opakovaných sexuálních vražd prvního stupně."

„Dispečink. Potvrzuji příjem."

„Feeney." Eva zavolala na jeho mobilní videofon, zamkla za sebou dveře a z přenosné soupravy vytáhla štítek, kterým místo zapečetila. „Zajisti to tam nahoře. Zavolám Peabodyovou, aby dohlédla na techniky. Musíme vyrazit."

„Takže náš parchant maluje lidem ksichty. Ježíši." Feeney zhnuseně zavrtěl hlavou, zatímco se Eva hnala směrem na východ. „Proboha, Dallasová, kam ten svět spěje?"

„Jo, maloval jim tváře a těla, česal jim vlasy, poslouchal historky z jejich života, zamilovával se do nich a pak je zavraždil."

„Myslíš, že se napřed v tom svým salonu na všech vyřádil?"

„Možná, a kdyby ne, přinejmenším je všechny předem viděl. Vybral si je. Mohl se poměrně snadno dostat k seznamům partnerů a vytáhnout si z nich údaje, které potřeboval."

„To ale pořád ještě nevysvětluje ten jeho vánoční fetiš."

„Objasní nám ho sám, až ho dostaneme." Se skřípěním brzd zastavila těsně za dvěma hlídkovými vozy, které stály na silnici. Vyskočila z auta a v ruce třímala služební odznak. „Byli jste už nahoře?" zvolala, aby překřičela vichr a plískanici.

„Ano, madam. Hledaný neotevírá. Hlídky jsou u dveří i u zadního vchodu. V bytě je zhasnuto, nezaregistrovali jsme ani žádný pohyb.“

„Feeney, přišlo už povolení k prohlídce?“

„Ještě ne.“

„Ať si ho strčí někam. Jdeme dovnitř.“ Vyrazila ke vchodu a rozkopla zamřížované dveře.

„Víš dobře, že pokud nemáš povolení k prohlídce v ruce, celý případ leda pohnojíš,“ připomněl jí. Když viděl, že nehodlá čekat na výtah a žene se rovnou ke schodišti, mrzutě zabručel.

„Mohl přece nechat dveře nezajištěné.“ Otočila se a přes rameno na něj mrkla, zatímco za ní supěl do schodů. „Co říkáš?“

„Do háje, Dallasová. Dej mi ještě pět minut. Já jim to tam vytmavím, ať s tím povolením pohnou.“

Když se ocitli ve druhém patře, lapal Feeney po dechu a jeho vrásčité tváře zbarvené doruda byly v jednom ohni. Přesto se nacpal před ni a zastoupil dveře do bytu číslo 35. „Hele, počkej, k čertu. Půjdem na něj hezky piánko. Přesně podle předpisů.“

Chtěla se s ním přít, protože měla sto chutí uspokojit svou fyzickou potřebu kopnout do dveří a rozrazit je. Tohle je osobní záležitost, pomyslela si, když ucítila, jak se jí kosti přímo třou o napjaté svaly.

Chce ho zmáčknout. Chce, aby pocítil strach, bezmoc a bolest. Zoufale, strašně to chce, uvědomila si rozmrzele.

„Tak dobře.“ Silou vůle zkrotila své vášně. „Jestli ho najdeme uvnitř, sejmeš ho ty, Feeney.“

„Ale děvče, je přece tvůj.“

„Sejmeš ho ty. Neručím za to, že se dokážu ovládnout, jestli na něj sáhnu.“

Pohlédl jí do tváře, a když v ní uviděl obrovské napětí, přikývl. „Sejmu ho, udělám to pro tebe, Dallasová.“ Vytáhl svůj videofon, který právě zapípal. „No konečně, přišlo povolení, takže se mužem pohnout. Chceš hořejšek nebo spodek?“

Ušklíbla se, ale tentokrát nezavtipkovala. „Co si pamatuju, vždycky jsi chtěl být nahoře.“

„I teď. Dole mě bolí kolena.“ Otočili se čelem ke vchodu, společně nabrali dech a rozrazili dveře, které se skřípěním povolily. Dallasová se přikrčila pod Feeneyho paží a namířila před sebe zbraň.

Jeden druhému kryli záda a přitom pečlivě prohledali místnost, která byla jen slabě osvětlená odrazem z pouliční lampy.

„Je tu uklizeno jak v kostele," špitl Feeney. „A smrdí to tu jak ve špitále."

„To je ten dezinfekční prostředek. Dám hlasový povel, aby se rozsvítilo. Jdu vlevo."

„Jdi."

„Světla," zavelela Eva a vrhla se vlevo. „Simoně? Tady je policie. Jsme ozbrojeni a máme povolení k domovní prohlídce. Všechny východy jsou střeženy." Když ukázala na dveře, Feeney jí pokynutím hlavy dal souhlas, že může postoupit.

Natáhla ruku se zbraní s laserovým zaměřovačem a pokročila kupředu. Loktem rozrazila dveře, které bouchly do zdi. „Byl tady," oznámila Feeneymu, zatímco si dál prohlížela místnost, kde vládl nepořádek. „Sbalil si, co se dalo. Někam se zašil."

Kapitola osmnáctá

„Takže, shrneme si, co víme," začala Eva, když se členové týmu sešli u ní v pracovně. „Umí se mistrně převlékat. Můžeme poskytnout jeho fotografii médiím a nechat je, aby ji každou půlhodinu hodili na obrazovky, jenže on tak stejně nevypadá. Předpokládáme, že má u sebe dostatek hotovosti, volných kreditů, možná i několik alternativních průkazů totožnosti, aby mohl volně cestovat. Zkusíme sledovat jeho stopu, ale možnost, že ho takto chytneme, je mizivá."

Promnula si unavené oči a nalila do sebe další kofein. „Chci si vyslechnout názor doktorky Mirové, ale podle mého se bude po dnešním neúspěchu cítit sexuálně frustrovaný, na dně a silně znejistělý. Byl přece vyrušen během znásilnění a nestačil si vzít svou bizarní odměnu. Přestože je až úzkostlivě pořádkumilovný, zanechal po sobě nepořádek doma i na pracovišti. Zřejmě velmi spěchal, aby si vzal, co potřebuje, a zmizel."

„Poručíku." Eva se na Peabodyovou úkosem podívala, a protože v jejím pohledu nebylo nic víc než profesionální odstup, Peabodyová dodatečně usoudila, že měla zvednout ruku a přihlásit se o slovo. „Myslíte si, že je ještě ve městě?"

„Údaje, které jsme shromáždili, naznačují, že se tu narodil a vyrůstal tady. Vzhledem k tomu, že tu bydlí celý svůj život, je nepravděpodobné, že by hledal úkryt někde jinde. Kapitán Feeney a McNab budou sice dál pátrat v jeho osobních údajích, ale prozatím si myslíme, že je ve městě."

„Nemá vlastní auto," vložil se Feeney. „Nemá ani pilotní zkoušky na žádný dopravní prostředek. Jestli se chce někam dostat, musí jet hromadnou dopravou."

„Veřejná doprava směřující do města a z města i v jeho nejbližším okolí praská v tuhle dobu ve švech," připojil se McNab, aniž vzhlédl od počítače. „Pokud neměl dopředu objednanou místenku, může se dostat ven z města asi jediným možným způsobem, že si nechá narůst křídla a uletí."

„Souhlasím. Neměli bychom zapomenout na to, že jeho budoucí oběti jsou tady, protože i všechny předchozí oběti byly místní. I když má zcela určitě nahnáno, nezastaví se, chce si vzít své číslo pět. Spouštěcím mechanismem jsou pro něj Vánoční svátky."

Eva se posunula k obrazovce ve zdi. „Spustit disk vedený v evidenci jako Simon, 1-H," vydala příkaz. „Zabavili jsme u něho v bytě hromadu videodisků s vánoční tematikou," pokračovala, zatímco první z nich se objevil na obrazovce. „Tohle je hodně staré. Nějaký film, dvacáté století –"

„*Báječný život,*" ozval se Roarke ve dveřích. „Jimmy Steward a Donna Reedová." Na Evin zamračený výraz odpověděl líbezným úsměvem. „Neruším?"

„To je věc policie," odpověděla mu Eva. Cožpak ten člověk nikdy nespí?

Roarke na její odpověď nereagoval. Vstoupil do pracovny a posadil se na opěradlo křesla, v němž seděla Peabodyová. „Máte za sebou dlouhou noc. Mohu vám nabídnout něco k jídlu?"

„Roarkeu –"

„Páni, já bych jedl," ozval se McNab i přes Eviny protesty.

„Máme několik videozáznamů s podobnými náměty," pokračovala poté, co se otočila zpět k obrazovce. Roarke zatím poodešel ke kuchyňskému koutu. „Sbíral kazety i lisované disky, kupříkladu *Vánoční koledy*. Našli jsme taky velkou sbírku pornografie, na kazetách i tištěnou, téma se opakuje. Spustit disk vedený v evidenci jako Simon, 68-A. Například tohle," podotkla suše, když se obrazovka za ní rozsvítila.

Roarke se vrátil ve chvíli, kdy se na monitoru objevila úplně nahá žena, která na sobě neměla nic než připevněné sobí parohy a řemenem přivázaný ocas. „Říkej mi tanečnice," cvrlikala a přitom si brala do úst Santa Clausovo mužství v plné polní. „Tomu se říká zábava," komentoval děj. „Podobných kazet má víc než tucet a další tucet nelegálních šťavnatých filmů, asi tak z roku raz dva, ale ty už moc veselé nejsou. Ovšem tenhle je na Oscara. Spustit disk vedený v evidenci jako Simon, 72."

Mrkla na Roarkea a pak poodstoupila. Na scéně se Marianna Hawleyová pokoušela uvolnit provazy, kterými byla připoutaná. Hlavou zběsile pohazovala napravo a nalevo. Plakala. Simon s bílými vousy v červeném plášti vstoupil do záběru.

Zaculil se na kameru a pak se zašklebil na ženu, ležící na posteli. „Tak co, holčičko, zlobila jsi, nebo nezlobila?"

Tiše, holčičko. Z jeho dechu je cítit bonbon s kořalkou. *Tatínek má pro tebe dárek.*

V mysli se jí vynořila vzpomínka na dávný hlas, jako by jí našeptával slova do ucha. Přesto Eva nespouštěla oči z obrazovky a nedovolila, aby se jí začaly třást ruce.

„Zdá se mi, že jsi zlobila, že jsi moc zlobila, ale přece jen pro tebe něco mám."

Otočil se na kameru a předvedl stylový striptýz. Když odkládal paruku a vousy, začal se dostávat do varu.

„Dnes máme první vánoční den, a ty jsi má pravá láska.“

Znásilnil ji, rychle, brutálně. Eva vnímala její výkřiky, které se odrážely od zdí místnosti. Sáhla po kávě. I když chutnala hořce a kysele, polkla ji.

Bral si ji jako zvíře. Přestala křičet, jen tiše kňučela jako malé dítě.

Když byl hotov, oči mu žhnuly a svalnatá hruď se mu dmula. Sáhl pro něco do svého kufříku s líčidly a spolkl to.

„Myslíme si, že polyká směs bylin a chemického preparátu s obsahem Exotiky, aby si udržel erekci.“ Evin hlas zněl neosobně. Oči nespustila z obrazovky. Cítila odpovědnost vůči mrtvé a zároveň naději pro sebe. Dívá se a vidí. Přežije.

Dalšímu znásilnění se Marianna už nebránila. Eva vycítila, že upadla do mdlob a opustila ho. Odešla pryč, kde už ji nemohlo nic ranit. Hluboko do sebe, kde byla sama, obklopená tmou.

Nebránila se, když Simon začal plakat a spílat jí do děvek, ani když jí obtočil vánoční řetěz kolem krku a zprudka za něj zatáhl, až se napjal a přetrhl a on musel použít vlastní ruce.

„Můj Bože.“ McNabův přidušený šepot byl plný hrůzy a lítosti. „Nestačilo by to už?“

„Teď ji začne zdobit,“ pokračovala Eva stejným neosobním hlasem. „Nalíčí jí obličej, upraví vlasy, ovine ji řetězem. Podívejte se, tady jak ji zvedá, už má tetování. Chce ji dostat do záběru kamery, chce si to opakovaně pouštět, až bude sám, chce si ji uchovat takovou, jak ji nalíčil a upravil, než ji opustil.“

Obrazovka pohasla.

„Úklid už si nenahrával. Záznam trval třiatřicet minut a dvanáct sekund. Přesně tak dlouho mu trvala tato část jeho plánu. Máme i kazety s vraždami, které následovaly. Dodržuje stejný postup. Dodržuje své zvyky, je disciplinovaný. Teď si najde někde ve městě příjemné místo, které zná, a tam se schová a vzpamatuje se. Žádný zapadák to určitě nebude, spíš nějaký slušný hotel nebo byt.“

„Najít v tuhle roční dobu volný pokoj nebude lehký,“ vložil se do debaty Feeney.

„Máš sice pravdu, ale i přesto začneme hledat, nejdřív v hotelech dál od centra. Jakmile začne pracovní doba, vyzpovídáme jeho přátele

i spolupracovníky. Třeba nás navedou, kam by mohl jít. Peabodyová, v devět nula nula se sejdeme v salonu. Oblékněte si uniformu.“

„Ano, madam.“

„Teď uděláme nejlíp, když se trochu vyspíme, beztak z noci už moc nezbývá.“

„Dallasová, mám práci ještě asi tak na hodinku. Když mě tu necháte přespat, vrhnu se na to hned ráno a ušetřím si čas.“

„Dobře, McNabe. Prozatím to balíme.“

„Jsem pro.“ Feeney vstal. „Hodím vás domů, Peabodyová.“

„A ne abyste si hrál s mými věcmi, McNabe,“ dodala Eva, než vyšla z místnosti. „To mě dokáže vždycky pěkně nakrknout.“

„Potřebuješ dnes něco na spaní.“ Roarke ji vzal za ruku a společně odcházeli do ložnice.

„Nezačínej zase.“

„Dnes v noci bys neměla mít zlé sny, potřebuješ na pár hodin vypnout, když už ne kvůli sobě, tak přinejmenším kvůli té ženě, kterou utýral.“

„Vím, jak dělat svou práci.“ Jakmile vešla do ložnice, začala se okamžitě svlékat, v rychlosti ze sebe strhávala části oděvu. Potřebovala se osprchovat vařící vodou, smýt a vydrhnout odporný smrad.

Nechala pod sebou hromádku zmuchlaného oblečení a vstoupila rovnou do vany, kde si naprogramovala horkou vodu.

Čekal na ni venku. Věděl, že se s tím bude muset poprat sama. Možná že bude bojovat i s ním, že odmítne útěchu, kterou jí nabízí. Část její osobnosti, tahle pichlavá, odolná skořápka, ho nepřestávala fascinovat.

Dokázal si živě představit, co musela při sledování záznamu vytrpět. Měl pocit, že vidí, co se jí odehrává uvnitř v hlavě, co cítí v srdci.

Když vyšla ven zabalená do županu, s pobledlými tvářemi a temnýma očima, rozpřáhl paže a přivinul ji k sobě.

„Bože, Bože!“ Přitiskla se k němu a prsty mu zaryla do zad. „Cítila jsem ho na sobě. Já jsem ho cítila.“

Sledovat, jak se hroutí, mu rvalo srdce. Vnímal, jak se chvěje, na hrudi cítil, jak jí buší srdce. „Už se tě nikdy nedotkne.“

„Dotýká se mě.“ Zabořila mu tvář do ramene a nechala se prostoupit vůní jeho těla. „Kdykoli si na něj vzpomenu, cítím, jak na mě sahá. Nedokážu to zastavit.“

„Já ano.“ Vzal ji do náručí, posadil se s ní na postel a kolébal ji. „Teď už na nic nemysli, Evo. Jen se ke mně přitul.“

„Svou práci zvládnu.“

„Já vím.“ Ale za jakou cenu, pomyslel si a houpal ji jako by na rukou držel malé dítě.

„Nechci žádné prášky na spaní. Stačí mi, když mám tebe.“

„Dobře, teď už spi. Všechno je v pořádku.“ Otočil hlavu, aby ji políbil do vlasů. „Spi.“

„Nechoď pryč.“ Schoulila se mu v náručí a dlouze, zhluboka vydechla. „Potřebuju tě, moc tě potřebuju.“

„Zase tak moc ne.“

První vzpomínku do společné krabičky vložila Eva. Pomyslel si, že on do ní vloží první přání. Aby jednu noc, alespoň pár hodin, které z ní zbývají, spala v klidu a míru.

Objímal ji, dokud se nepropadla do bezesné dřímoty.

Objímal ji, když se probudila.

Leželi jeden vedle druhého, zapletení do sebe. Hlavu měla vmáčklou do jamky v jeho rameni. Někdy v noci se svlékl a oba uložil do postele.

Chvilku ležela bez hnutí a pozorovala jeho tvář. V měkkém ranním světle byla neuvěřitelně krásná. Silné rysy, dlouhé husté řasy, snivá ústa básníka. Chtěla ho pohladit po vlasech, cítit jejich hedvábnou pružnost. Měla však uvězněné paže.

Místo pohlazení ho tedy políbila. Zlehka, přesně tolik, aby mu vyjádřila dík a možná aby ho mírně probrala a mohla si vyprostit paži. Sevřel ji však ještě pevněji.

„Hm. Ještě chvilku.“

Pozvedla obočí. Jeho hlas zněl slabě, jednotlivé slabiky vyslovoval nezřetelně, oči ani neotevřel. „Jsi unavená.“

„Bože, to jsem.“

Sešpulila rty. „Zato ty únavu nikdy necítíš.“

„Teď ano. Buď tiše.“

Musela se uchechtnout, když slyšela jeho ospale rozmrzelý tón. „Zůstaň ještě v posteli.“

„To si piš, že zůstanu.“

„Já musím vstávat.“ Vytáhla zpod něj ruku a pohladila ho po vlasech. „Spi klidně dál.“

„Rád bych, tak už proboha mlč.“

Usmála se a vstala. „Roarkeu?“

„Ježíšikriste!“ Odevzdaně se překulil a zabořil obličej do polštáře. „Co je?“

„Miluju tě.“

Zvedl hlavu, těžká víčka pootevřel na malinkou skulinku a lenivě na ni pohlédl lesknoucíma se očima. V tu ránu se jí začala vařit krev v těle. Toto je kouzlo jeho osobnosti, pomyslela si, že v ní vzbudí chuť na sex po všem, co viděla a prožila.

„No tak dobře, pojď sem. Myslím, že se na chvíli zkusím probrat.“

„Později.“

Místo odpovědi zamumlal nesrozumitelnou kletbu do polštáře. Řekla si, že se jí situace nesmí vymknout z rukou. Rychle se oblékla, objednala si kávu a připnula si zbraň k tělu. Když odcházela z ložnice, ani se nehnul.

Rozhodla se, že nejdřív ze všeho se zastaví za McNabem. Našla ho ve svém relaxačním křesle, jak leží naznak s rozhozenýma rukama a nohama a s Galahadem obtočeným kolem hlavy. Vypadal, jako by měl na uších nasazené huňaté klapky. Oba dva chrápali.

Jak se přiblížila, kocour pootevřel jedno oko, znuděně na ni mrkl a podrážděně zamňoukal.

„McNabe.“ Když se neozvala žádná odpověď, Eva zakoulela očima a zlehounka ho uhodila pěstí do ramene. Zachrápal a otočil hlavu na druhou stranu.

Kocour se tím nepatrným pohybem sesunul o kousek níž a okamžitě se pomstil tím, že tasil drápky. McNab znovu zachrápal a ze spánku se uculil. „Dávej pozor na nehty, zlato.“

„Ježíši.“ Eva do něj strčila o něco silněji. „V mém domě nemají lechtivé sny co dělat, kamaráde.“

„Eh? No tak, zlato.“ Otevřel oči doširoka a ztěžka se rozkoukával. Pak zaostřil na Evin obličej. „Aá, Dallasová, co je? Kde…?“ Zvedl

paži, aby zjistil, co ho to tíží na rameni, a chytil Galahada pod krkem. „Kdo…?“

„Zapomněl jste na proč, ale mě se neptejte, dejte si to dohromady sám.“

„Jo, jo, jasně.“ Znovu pootočil hlavu, nyní si hleděli s Galahadem z očí do očí. „To je vaše kočka?“

„Kocour. Žije tu s námi. Už jste se probral? Už jste mi schopen říct, co máte nového?“

„Jo, jasně.“ S námahou se posadil a jazykem si přejel po zubech. „Kafe. Prosil bych kafe.“

Protože měla pochopení pro jeho návyk, zašla s účastí do kuchyně a objednala mu dvojitou dávku silné černé kávy.

Když se vrátila, kocour se rozvaloval v McNabově klíně a ostražitě ho pozoroval, jako by ho chtěl varovat před případným projevem nesouhlasu. McNab chytl hrnek oběma rukama a obrátil do sebe polovinu obsahu.

„Páni, ta je. Představte si, co se mi zdálo. Že jsem mimo planetu na nějakém prázdninovém ostrově a miluju se s jednou z těch mutantek s dokonalou postavou, která je od hlavy až k patám chlupatá.“ Pohlédl znovu na Galahada a ušklíbl se. „Ježíši.“

„Nehodlám poslouchat vaše chlípné fantazie. Tak co nového jste zjistil?“

„Dobře. Překontroloval jsem všechny hvězdičkové hotely ve městě. Včera v noci se v nich nikdo nový neubytoval. Pak jsem prověřil průměrné hotely, výsledek je stejný, ani noha. Mám i jeho osobní údaje, disk máte na stole. Je označený.“

Došla si pro něj k psacímu stolu a vsunula ho do tašky. „Řeknete mi ve stručnosti, co na něm je.“

„Našemu ptáčkovi je čtyřicet sedm let, narodil se v New Yorku. Rodiče se rozvedli, když mu bylo dvanáct. Svěřen do péče matce.“ Zívl, až mu luplo v čelisti. „Pardon. Znovu se už nevdala. Byla herečka, hrála většinou v šestákových kusech. O jejích duševních chorobách by se daly psát romány. Každou chvíli skončila v blázinci – většinou kvůli depresím. Nepomohli jí, nakonec s tím loni sama sekla. Hádejte, kdy.“

„Na Vánoce.“

„Zásah. Simon má výborné vzdělání, specializoval se na dva obory, na divadlo a maskérství. Diplom má v obou oborech. Měl několik angažmá jako umělecký maskér. Salon převzal před dvěma lety. Nikdy se neoženil, o náklady na nájem se dělili s matkou.“

Odmlčel se a usrkl kávy. „Ne že by vyloženě krvácel, ale náklady na matčinu léčbu mu z účtu odčerpávaly docela pěknou sumičku. Jeho trestní rejstřík je čistý. Prodělal běžné zdravotní prohlídky, záznamy o duševních chorobách nemá žádné.“

„Pořiďte kopii jeho osobních údajů pro Mirovou a pak se podívejte, jestli něco najdete na jeho otce. Dál pátrejte po hotelích. Někam přece jít musel.“

„Můžu se nasnídat?“

„Kde je kuchyň, víte. Já jdu do terénu. Pokud budete mít něco nového, dejte mi vědět.“

„Jistě. Ehm, Dallasová, je mezi vámi a Peabodyovou všechno v pořádku?“

Eva se zamračila. „Proč by nemělo být?“

„Zdálo se mi, že se vám něco nelíbí.“

„Víte, co máte dělat,“ zopakovala a ponechala ho samotného s hrnkem kávy, kocourem a dohady.

Eva měla pocit, že její podřízená buď spala na prkně, nebo svou uniformu v noci ještě přiškrobila. Peabodyová v ní byla předpisově upnutá, puky měla ostré jako břitvu.

A jako vždy byla dochvilná. Místo pozdravu na sebe jen kývly a společně se vydaly do salonu. Yvette už seděla u svého stolu a pilně pracovala na denním programu.

„Stáváte se naší pravidelnou zákaznicí,“ oznámila Evě. „Mohla bych se pokusit najít pro vás volný termín na manikúru nebo něco jiného.“

„Je tu nějaká prázdná místnost?“

„Pár jich je volných, ale všichni naši poradci jsou vytížení až do dvou hodin.“

„Pojďme do místnosti číslo pět.“

„Prosím?“

„Přerušte svou práci, potřebuji s vámi mluvit. Půjdeme do nějaké volné místnosti.“

„Já mám ale hromadu práce.“

„Buď tady, nebo na policejní stanici. Vyberte si.“

„No tak jo, pro Kristovy rány,“ láteřila Yvette rozmrzele a odstrčila židli. „Dejte mi aspoň chvilku, musím zprovoznit androida jako náhradu místo sebe. Neradi je tady používáme, protože nemají ten správný osobní přístup.“

Zahnula za roh a odkódovala vysokou skříňku. Androidka uvnitř byla pěkně upravená a učesaná. Její dozlatova zbarvená pokožka a ohnivě rudé vlasy skvěle vynikaly v moderní kombinéze pastelové barvy, kterou měla na sobě. Když ji Yvette aktivovala, androidka otevřela veliké, dětsky modré oči, zamrkala hustými, těžkými řasami a usmála se.

„Mohu vám nějak pomoci?“

„Vezmi si u pultu na starost příjem.“

„Ráda vám posloužím. Vypadáte dnes kouzelně.“

„Ovšem,“ odsekla Yvette podrážděně a otočila se k ní zády. „Řekla by mi to, i kdybych měla obličej posetý bradavicemi. Tohle je problém s androidy. Doufám, že to skončíme rychle,“ dodala cestou k místnostem vzadu. „Simon nemá rád, když nejsme kromě plánovaných přestávek na svých místech.“

„Simon vám problémy dělat nebude.“ Eva vstoupila do místnosti pro zákazníky a v duchu si přála, aby jí zařízení uvnitř nepřipomínalo pitevnu. „Kdy jste mluvila se Simonem naposledy?“

„Včera.“ Když už tady musela být, využila Yvette čas a zapnula si masážní pás. Jakmile si ho přiložila na krk a ramena, začal tiše vrčet. „Od čtyř měl klientku, které upravoval prsa, skončil v šest. Jestli s ním potřebujete mluvit, bude tady každou chvíli. Měl dnes vlastně otvírat, den před Vánocemi se nám zákazníci jen hrnou.“

„Dnes už bych ho tu nečekala.“

Yvette zamrkala. Jak cukla rukou, masážní strojek se zadrhl. „Stalo se mu něco? Měl úraz nebo nehodu?“

„Simon není v pořádku, ale nehodu neměl. Včera v noci napadl Piper Hoffmanovou.“

„Napadl? Simon?“ Yvette se křečovitě zasmála. „Šílíte, poručíku?“

„Zabil čtyři lidi, znásilnil je a pak je zavraždil. Včera v noci málem udělal to samé i Piper. Teď se někde skrývá. Kde by mohl být?“

„Mýlíte se.“ Když si Yvette sundávala masážní pás, třásla se jí ruka. „Musíte se mýlit. Simon je mírný a něžný. Nedokázal by nikomu ublížit.“

„Jak dlouho se s ním znáte?“

„Já… několik let, od té doby, co převzal salon. Musela jste se splést.“ Yvette zvedla ruce a přitiskla si je k tvářím. „Piper? Říkala jste, že Piper někdo napadl? Je těžce zraněná? Kde je?“

„Je v komatu, v nemocnici. Simona vyrušili, nestačil ji už zabít, utekl. Vrátil se k sobě do bytu, ale teď tam není. Kam tak mohl jít?“

„Já nevím. Nemůžu tomu uvěřit. Jste si tím jistá?“

Eva jí pohlédla přímo do očí. „Naprosto jistá.“

„Měl ale Piper moc rád. Byl jejím poradcem, radil i Rudymu. Veškerou práci na nich dělal sám. Říkal jim andělská dvojčata.“

„S kým jiným má blízký vztah? Komu se svěřuje se svým soukromým životem? Matce?“

„Matce? Loni zemřela. Simon byl úplně zničený. Měla nehodu, kterou nepřežila.“

„Říkal vám, že měla nehodu?“

„Ano, jestli si dobře vzpomínám, omdlela ve vaně. Utopila se. Bylo to strašné. Měli se moc rádi.“

„Povídal vám o ní?“

„Ano. Pracovali jsme spolu, trávili jsme tu spoustu hodin. Jsme přátelé.“ Oči se jí zalily slzami. „Nemůžu věřit tomu, co mi povídáte.“

„Zkuste mi věřit, přinejmenším kvůli své vlastní bezpečnosti. Kam by mohl jít, Yvette, když je vyděšený a domů nemůže? Když se potřebuje někde schovat?“

„Já nevím. Jeho život byl tady, v salonu, zvlášť od té doby, co ztratil matku. Myslím, že nikoho dalšího z rodiny už nemá. Otec mu zemřel, když byl malý. Nevolal mi, přísahám, že mi nevolal.“

„Jestli to udělá, musíte mi okamžitě dát vědět. Nesmíte přistoupit na žádné jeho hry. Nedávejte si s ním schůzku o samotě. Jestli za vámi přijde do bytu, neotvírejte mu. Teď bych se potřebovala dostat do jeho skříňky a pak si promluvit se zbytkem personálu.“

„Dobře. Zařídím to. Choval se úplně normálně, jako vždycky.“ Yvette vstala a rychle si setřela slzu, která jí utkvěla na řasách. „Vánoce velmi silně prožíval. Je strašně sentimentální, víte? Jenže loni, když ztratil matku, se mu vánoční svátky zprotivily.“

„No ovšem, a teď se snaží všechno si vynahradit.“ Eva vešla do místnosti pro zaměstnance a letmo přehlédla svalnaté poradce, popíjející mátově zelený výživný nápoj.

„Změnil kombinaci,“ zamumlala Yvette. „Zámek je zablokovaný. Bez nového kódu ho neotevřu.“

„Kdo ho zastupuje, pokud tady není?“

Yvette vydechla. „Asi já.“

Eva vytáhla zbraň a naklonila hlavu na stranu. „Tahle věc si se zámkem poradí, ale k násilnému otevření potřebuji váš souhlas.“

Yvette odevzdaně zavřela oči. „Prosím.“

„Zapněte nahrávání, Peabodyová.“

„Ano, madam.“

Eva odjistila zbraň, namířila na zámek a vystřelila. Z hlavně se zajiskřilo a ozvala se tlumená rána. Kovový zámek odpadl na podlahu.

„Ježíši, Yvette, co se to tu ksakru děje?“

„To je věc policie, Stevie.“ Yvette mávla rukou směrem k poradci, který zalapal po dechu. „V devět třicet leštíš nehty, jdi se připravit.“

„Simona chytne psotník,“ zakroutil hlavou a opustil místnost.

Eva poodstoupila, aby nestála v záběru Peabodyové s kamerou, a prstem sáhla na kliku. „Do háje.“ Ucukla a strčila si prst do pusy. „Je to horké.“

„Zkuste to s tímhle.“ Peabodyová vytáhla z kapsy pečlivě složený kapesník a podávala jí ho. Jejich pohledy se na vteřinku setkaly.

„Díky.“ Eva uchopila kliku do kapesníku a otevřela skříňku. „Santa Claus měl naspěch,“ zabručela.

Červený oblek byl smotaný do chumlu a hozený na dno. Na něm ležely vyčištěné černé vysoké boty. Eva sáhla do tašky pro ochranný

sprej a nastříkala si ho na ruce. „Podíváme se, co dalšího tu ještě najdeme.“

Vytáhla dvě lahvičky s dezinfekcí, pouzdro s bylinkovým mýdlem, tuby s ochranným krémem a přístroj na hubení mikroorganismů, pracující na bázi ultrazvuku, který byl v obchodech běžně k dostání. Na-

šla také krabici, kde bylo kromě různých tetování i několik šablon na další složité vzory.

„Tak, a máme důkazní materiál.“ Eva vyndala tenký aršík s ozdobnými písmeny:

MÁ PRAVÁ LÁSKA

„Všechno, co tu je, dejte do pytle, Peabodyová, a postarejte se o odvoz. Do hodiny ať je všechno v laboratoři. Já budu v místnosti pro klienty vyslýchat zaměstnance.“

Od personálu už se ale nic nového nedozvěděla. Lidé Simona milovali a vážili si ho. Eva slyšela jen samou chválu, byl prý milý, velkorysý a šlechetný.

Vzpomněla si při těch slovech na hrůzu a bolest v očích Marianny Hawleyové.

Po cestě do nemocnice za Piper mlčely. Přestože kontrolka teploty pracovala a vháněla do nového vozidla příjemné teplo, v kabině vládla mrazivá atmosféra.

Fajn, pomyslela si Eva. Tak jo. Jestli chce být Peabodyová dál prkenná, ať si, je to její problém. Práce se to nijak netýká.

„Spojte se s McNabem.“ Eva nastoupila do výtahu a dívala se strnule před sebe. „Zjistěte, jestli má nový tip, kde by se Simon mohl schovávat. A zavolejte Mirové, jestli už dostala jeho osobní údaje.“

„Ano, madam.“

„Říkáte madam tím svým nasejřeným tónem, za který bych vás nejradši kopla do zadku,“ vyštěkla na ni Eva a vykráčela z výtahu. Peabodyová se na ni za jejími zády naštvaně zašklebila.

„V jakém stavu je Piper Hoffmanová?“ S touto otázkou vtrhla Eva do sesterny a hodila na stůl svůj odznak.

„Stav pacientky je stabilizovaný.“

„Co přesně myslíte tím stabilizovaný'? Probrala se už z komatu?“

Sestřička měla na sobě plášť posetý jarními květinami a v obličeji usouzený výraz. „Pacientka nabyla vědomí před dvaceti minutami.“

„Proč jste mě nezavolali? Jakoukoli změnu jste měli okamžitě hlásit.“

„Hlásili jsme ji, poručíku. Jenže pacientka přišla k vědomí jenom částečně. Mluvila nesouvisle a měla sklony k hysterii a násilí. Na do-

poručení ošetřujícího lékaře a se souhlasem jejího příbuzného jsme ji museli připoutat, abychom jí mohli podat utišující prostředky.“

„Kde je teď její příbuzný?“

„Je u ní v pokoji, byl tam celou noc.“

„Zavolejte mi jejího ošetřujícího lékaře, ať sem přijde.“ Eva se otočila na podpatku a vykročila přes halu k pokoji, kde ležela Piper.

Vypadala jako blonďatá, bledá a krásná spící víla. Pod očima měla nepatrné stíny a na lícních kostech jí po podaných lécích naskočily růžové ruměnce.

Vedle postele slabě hučely monitory. Zařízením připomínal pokoj salonek ve vybraném hotelovém apartmá. Movití pacienti se mohou během léčby obklopit kvalitou a pohodlím.

Evě se vybavila děsivá vzpomínka na její první setkání s nemocničním prostředím, na příšerně úzký pokoj, podél jehož stěn byly rozestavené nemožně úzké postele, na kterých se ženy a dívky svíjely a skučely bolestí a utrpením. Stěny byly zasedlé, okna černá od špíny a vzduch prosáklý pachem rozkládající se moči.

Bylo jí osm, byla celá bolavá a zoufale osamělá. Přestože v sobě potlačila vědomí vlastního jména a minulosti, kýžený pocit útěchy se nedostavil.

Až se Piper probere, čeká ji příjemnější uvítání. Vedle postele sedí její bratr a něžněji drží za ruku, opatrně, jako by se při sebenepatrnějším stisku mohla rozpadnout na tisíce malých střípků.

V místnosti byla záplava květin – v košících, miskách i v úzkých vázách – a hrála tu tichá, uklidňující smyčcová hudba.

„Probrala se a křičela.“ Ani se neohlédl, nespouštěl zarudlé oči ze své sestry. „Volala mě, abych jí pomohl. Vydávala zvuky, které snad ani nezněly lidsky.“

Pozvedl dlouhou, úzkou ruku a přejel si tvář. „Nepoznala mě, bušila do mě i do sestřiček. Nevěděla, kdo jsem, ani kde je. Myslela si, že je pořád… s ním.“

„Řekla něco, Rudy? Vyslovila jeho jméno?“

„Zavřeštěla ho.“ Když pozvedl hlavu, byla jeho tvář bez výrazu i bez barvy. „Zaječela to jméno. ‚Ó Bože!‘ křičela. ‚Simone, prosím, ne. Ne, ne, ne.‘ Opakovala to pořád dokola.“

Srdce se jí nad nimi sevřelo lítostí. „Rudy, musím si s ní promluvit.“

„Potřebuje spánek, potřebuje na všechno zapomenout.“ Zvedl druhou ruku a pohladil Piper po vlasech. „Až na tom bude líp, odvezu ji někam pryč, kde je teplo, plno slunce a květin. Tam se uzdraví, pryč od toho všeho tady. Vím, co si myslíte o mně, o nás obou, aleje mi to jedno.“

„Nezáleží na tom, co si o vás myslím. Záleží jen na ní.“ Eva přikročila k posteli z druhé strany a pohlédla přes postel Rudymu do očí. „Nemyslíte si, Rudy, že se uzdraví rychleji, když bude vědět, že člověk, který jí způsobil to utrpení, už je za mřížemi? Musím s ní mluvit.“

„Nemůžete ji nutit, aby o tom mluvila. Nikdy nemůžete pochopit, co cítí a jak jí teď je.“

„Já ji ale chápu. Vím, co prožila. Vím naprosto přesně, čím musela projít.“ Zatímco Eva odměřovala svá slova, Rudy bedlivě pozoroval její obličej. „Neublížím jí. Chci toho muže zavřít, Rudy. Dřív než provede někomu dalšímu to samé, co udělal jí, a možná ještě něco horšího.“

„Musím tu ale zůstat,“ ozval se po dlouhé odmlce. „Bude mě potřebovat – a taky doktora. Doktor tu taky musí zůstat, protože jestli bude moc rozrušená, bude jí muset podat další sedativa.“

„Dobře. Necháte mě ale dělat mou práci.“

Přikývl a pohledem sjel znovu k sestřině tváři. „Myslíte, že… Jak dlouho… Jestli víte, co prožila, jak dlouho bude trvat, než zapomene?“

Ježíši. „Nezapomene nikdy,“ řekla Eva stroze. „Ale naučí se s tím žít.“

Kapitola devatenáctá

„Pozvolna ji přivedu k vědomí.“ Z pohledu mladého lékaře Eva vyčetla, že ještě neztratil zanícené odhodlání dělat svou práci dobře. Sám přidal patřičný lék do kapačky a nezatěžoval tímto otravným úkolem ani sestru, ani svého asistenta. „Chtěl bych ji udržet v mírném útlumu, aby necítila příliš velké rozrušení.“

„Je potřeba, aby logicky uvažovala a aby mluvila souvisle,“ ozvala se Eva. Podíval se na ni teplýma hnědýma očima.

„Vím, co potřebujete, poručíku. Za normálních okolností bych nepovolil, abychom u pacientky v jejím stavu zmírnili účinek sedativ. Chápu ale, že váš případ je naléhavý. Vy zase pochopte, že musí zůstat v co možná největším klidu.“

Zatímco držel prsty na pacientčině zápěstí, otočil se k monitorům. „Její stav je vyrovnaný,“ oznámil a znovu pohlédl na Evu. „Ceká ji dlouhá a složitá cesta, než tohle trauma překoná, myslím po fyzické i po psychické stránce.“

„Byl jste někdy v Alphabet City na oddělení, kam vozí oběti znásilnění?“

„Tam přece žádné takové oddělení není.“

„Bylo tam, zrušili ho asi před pěti lety, když se měnily podmínky pro vydání licencí a upravovaly se poplatky pro pouliční společnice. Na tom oddělení byly vesměs úplně mladičké šlapky. A taky prostituti. Ty holky i ti kluci sotva dorostli, a ani nevěděli, co si počít s kunčafty, kteří se naprali Zeusem nebo Exotikou. Já jsem v tom rajónu pracovala šest mizerných měsíců, takže moc dobře vím, o co tady jde.“

Doktor přikývl. Nadzvedl pacientce víčko. „Přichází k sobě. Rudy, bylo by dobré, aby vás viděla, až se probere. Mluvte s ní, uklidněte ji. Hovořte potichu a klidně.“

„Piper.“ Rudy se křečovitě usmál a naklonil se nad postel. „Miláčku, to jsem já, Rudy. Jsi v pořádku, jsi se mnou, v bezpečí. Jsem u tebe. Slyšíš mě?“

„Rudy?“ Se zavřenýma očima rozmazaně vyslovila jeho jméno a otočila hlavu za jeho hlasem. „Rudy, co se stalo? Co se stalo? Kde jsi byl?“

„Jsem tady, u tebe.“ Po tváři se mu kutálela slza. „Budu u tebe, pořád.“

„Simon… ubližuje mi. Nemůžu se pohnout.“

„Už je pryč. Jsi v bezpečí.“

„Piper.“ Zprudka otevřela oči dokořán. Eva postřehla, že pod lesklým povrchem, způsobeným podanými léky, se v nich skrývá panika. „Pamatujete si na mě?“

„Policie. Poručík. Chtěla jste po mně, abych o Rudym říkala ošklivé věci.“

„To ne, chci jen, abyste mi řekla pravdu. Rudy je tady. Zůstane u vás i během našeho rozhovoru. Povězte mi, co se stalo. Řekněte mi všechno o Šimonovi.“

„Simon…“ Světla na monitoru začala nepravidelně blikat. „Kde je teď?“

„Není tady, už vám neublíží.“ Eva zachytila ruku, kterou se Piper ohnala, jako by chtěla odrazit něčí ránu, a jemně ji stiskla. „Nikdo vám už neublíží. Já ho najdu a pošlu ho co nejdál od vás, ale musíte mi pomoct. Musíte mi říct, co vám udělal.“

„Byl za dveřmi.“ Zavřela oči. Eva postřehla, že se jí za průsvitnými víčky rychle pohybují. „Měla jsem radost, že ho vidím. Měla jsem pro něj dárek k Vánocům a on držel velkou stříbrnou krabici. Dárek. Myslela jsem, že Simon přinesl mně a Rudymu dárek. Řekla jsem mu, že Rudy není doma. Věděl to… *Ano, jsi úplně sama, jen se mnou*. Usmál se na mě a – položil mi ruku na rameno. Zatočila se mi hlava,“ mumlala. „Hrozně mě rozbolela hlava, přestávala jsem vidět. Musím si lehnout, je mi divně. Slyším ho, slyším, jak na mě mluví, ale nerozumím mu. Nemůžu se hnout, nedokážu otevřít oči, nedokážu přemýšlet.“

„Pamatujete si, co říkal? Cokoli?“

„Že jsem krásná a že ví, jak mě udělat ještě krásnější. Něco mě studí na nohou, lechtá na stehnech. Pořád na mě mluví. Miluje mě, jenom mě. Pravá láska… chce, abych byla jeho pravá láska. Že prý nejsem, ale mohla bych být. Na ostatních nezáleží. Jsem tu jen já. Pořád mluví,

já ale nemůžu odpovídat. Všechny ostatní lásky jsou mrtvé, protože nebyly ty pravé. Nebyly čisté, nevinné. Ne!“ Náhle vyškubla ruku z Evina sevření a pokusila se odkulit se na stranu.

„Všechno je v pořádku, jste v bezpečí. Vím, že vám ublížil, Piper. Vím, jak moc vás to bolí. Vím, jaký jste měla strach. Ale teď už se nemusíte ničeho bát.“ Eva ji znovu chytila za ruku a pevněji držela. „Podívejte se na mě, mluvíte se mnou. Já mu nedovolím, aby vám znovu ublížil.“

„Přivázal mě.“ Po tvářích se jí kutálely slzy. „Přivázal mě k posteli. Svlékl mě. Prosila jsem ho, aby to nedělal. Byl to můj přítel. Oblékl se. Hrůza. Byla tam kamera, před kterou pózoval a šklebil se a říkal, že jsem byla neposlušná. Jeho oči, něco se s nimi stalo, byly najednou zlé. Křičela jsem, ale nikdo mě neslyšel. Kde je Rudy?“

„Jsem tady,“ ozval se přiškrceně a přitiskl jí rty ke spánku. „Jsem u tebe.“

„Dělal mi hrozné věci. Znásilnil mě, moc to bolelo. Říkal, že jsem děvka, že všechny ženské jsou děvky, herečky, které předstírají, že jsou jiné, a přitom jsou to prachsprosté děvky. Že muži je jen využijí a pak je nechají plavat. Já že jsem taky děvka, a proto si se mnou může dělat co chce. A taky to dělal, pořád mi ubližoval. Rudy, volala jsem tě, abys ho zastavil. Zastavil ho!“

„Rudy přišel,“ řekla jí Eva. „Rudy tam přišel a zarazil ho.“

„Rudy… přišel?“

„Ano, slyšel vás, přišel a postaral se o vás.“

„Přestal. Ano, pak přestal.“ Znovu zavřela oči. „Slyšela jsem hluk a křik. Někdo křičel, hrozně nahlas. Volal matku. Víc už si nepamatuju.“

„Dobře. Vedla jste si dobře.“

„Nedovolíte mu, aby se vrátil, viďte že ne?“ Stiskla Evě ruku. „Nedovolíte mu, aby mě našel.“

„Ne, nedovolím mu, aby se vrátil.“

„Něčím mě postříkal,“ vzpomněla si Piper. „Celou mě postříkal nějakým sprejem.“ Kousla se do rtu. „I vevnitř. Celé tělo měl navoskované a oholené. Na boku má tetování.“

No vida, pomyslela si Eva. Na videozáznamech, které si už prohlédla, žádné tetování neměl. „Pamatujete si, jak vypadalo?“

„Byl to nápis. Má pravá láska. Ukázal mi ho, chtěl po mně, abych se na ně podívala. Říkal, že je nové, trvalé, žádný obtisk. Že je už unavený z toho, že každá jeho láska je jen dočasná. Plakala jsem a říkala mu, že mu nikdy neublížím. Taky se rozplakal. Říkal, že ví, že je mu to líto, že ale neví, co jiného má dělat.“

„Vzpomenete si ještě na něco?“

„Říkal, že ho budu věčně milovat, protože bude mým posledním milencem. A že on na mě taky nikdy nezapomene, že jsem jeho přítelkyně.“ Oči se jí zamlžily, zbyla v nich jen únava a vyčerpání.

„Chtěl mě zabít. To už nebyl Simon, poručíku. Ten, kdo mi tohle udělal, byl někdo cizí. V té místnosti se proměnil v někoho jiného. Myslím, že byl vyděšený stejně jako já.“

„Teď už nemusíte mít z ničeho strach. Slibuji vám to.“ Eva ustoupila dozadu a pohlédla na Rudyho. „Půjdeme na chvilku ven, doktor zatím vaši sestru prohlédne.“

„Hned se vrátím.“ Políbil Piper ruku. „Budu venku, hned za dveřmi. Nechci ji nechat samotnou,“ řekl Evě, jakmile za sebou zavřeli dveře.

„Bude si potřebovat s někým promluvit.“

„Mluvila už víc než dost. Řekla vám všechno, proboha živého –“

„Měla jsem na mysli odbornou pomoc,“ přerušila ho Eva. „Bude potřebovat terapii. Nepomůžete jí, když ji odvezete pryč. Sama se s tím nevyrovná. Před pár dny jsem jí dala svou vizitku, na zadní stranu jsem napsala jméno a číslo. Domluvte se s doktorkou Mirovou, Rudy. Dovolte jí, aby vaší sestře pomohla.“

Otevřel ústa. Pak je zvolna zavřel, jako by potřeboval čas, aby si stačil uvědomit, co právě vyslechl. „Byla jste na ni uvnitř moc milá, poručíku. Laskavá. Když jste mě podezírala, že jsem pachatelem… toho, co udělal ostatním obětem, byla jste strohá a odměřená. Teprve teď, když jsem ji slyšel popisovat, jak jí ubližoval, chápu proč. Jsem vám vděčný.“

„Můžete mi být vděčný, až ho chytím.“ Zhoupla se na podpatcích dozadu. „Znáte ho celkem dobře, viďte?“

„Myslel jsem si, že ho znám.“

„Kam by asi tak mohl jít? Víte o nějakém místě nebo nějaké osobě?“

„Dřív bych myslel, že půjde za mnou nebo za Piper. Trávili jsme společně hodně času, v práci i v soukromí.“ Zavřel oči. „Což vysvětluje, jak se mu dostaly do ruky seznamy partnerů. Nikdo ve společnosti by se nad tím nepozastavil. Měl jsem vám všechno říct hned na začátku, místo abych se snažil chránit sebe a své obchody. Mohl jsem všemu zabránit.“

„Povězte mi všechno nyní. Řekněte mi, co víte o něm a jeho matce.“

„Spáchala sebevraždu. Nevím, jestli o tom ví ještě někdo jiný než já.“ Rudy si mimoděk stiskl kořen nosu. „Jednou večer se zhroutil a o všem mi vyprávěl. Jeho matka měla hromadu problémů, psychicky byla velmi labilní. Simon připisoval vinu otci. Rozvedli se, když byl Simon ještě dítě. Jeho matka se z rozchodu už nikdy nevzpamatovala. Byla si jistá, že se její manžel jednou vrátí.“

„Její jediná pravá láska?“

„Bože.“ Rukama si zakryl obličej. „Ano, myslím, že ano. Byla herečka, nijak zvlášť úspěšná, ale Simon měl dojem, že je úžasná, okouzlující. Zbožňoval ji, a přesto byl často z jejího chování rozčarovaný. Své depresivní nálady si léčila v náruči mužů. Simon je ohromně tolerantní, ale ne v téhle oblasti, v té je naopak hrozně úzkoprsý. Byla to jeho matka a neměla právo nabízet se tímhle způsobem jako sexuální objekt. Mluvil o ní se mnou jen jednou, brzy po její smrti, když se utápěl v bolesti a žalu. Oběsila se. Našel ji na Štědrý den ráno.“

„Všechno do sebe dokonale zapadá.“ Zatímco se Eva za volantem prokousávala dopravou, Peabodyová seděla na sedadle spolujezdce jako prkno. „Trpí oidipovským komplexem, snaží se najít za matku náhradu. Trestají, miluje ji, kdykoli si vybere další oběť. Ty dvě oběti mužského pohlaví reprezentují buď jeho otce, nebo jeho převládající sexuální preference.“

„Díky za rozbor,“ řekla Eva suše a rukou plácla do volantu, protože znovu uvízla v zácpě. „Tenhle podělaný vánoční blázinec! Není divu, že špitály a cvokárny mají v prosinci o pacienty vystaráno.“

„Dneska je Štědrý den.“

„Já sakra vím, co je za den. Ať jde ke všem čertům.“ Stiskla kontrolku, kterou uvedla vozidlo do vertikální polohy, zahnula zprudka doleva a přehnala se nad střechami stojících aut.

„Pozor, maxibus.“

„Mám oči.“ Eva se na centimetr prosmekla kolem vzdušného autobusu.

„Ten rychlotaxík chce –“ Peabodyová se zapřela a zavřela oči přesně ve chvíli, kdy taxikář, očividně ve stejné náladě jako Eva, vystřelil z fronty aut.

Eva zaklela, a přestože strhla volant, ťukla do nárazníku. Okamžitě spustila sirénu na plné obrátky. „Posaď to zase dolů, ty idiote jeden pošahanej!“ Sklonila vozidlo a dosedla s ním zpola na silnici, zpola na chodník těsně před houf podrážděných chodců.

Vylítla z auta a zamířila rovnou k taxíku. Řidič se rovněž vyhrnul z vozu a mířil k Evě. Kdyby mohla, Peabodyová by ho varovala, že pokud má chuť rozdat si to s nějakým poldou, neměl při výběru zrovna šťastnou ruku.

Třeba teď nakope taxikáře do zadku a zvedne se jí trochu nálada, pomyslela si, když sama taky vystoupila z auta a vmáčkla se do davu.

„Dával jsem znamení. Já mám kruci stejný práva hodit tam vertikálu jako vy, a vy jste neměla zapnutý ani světla, ani houkačku, aby bylo jasno. Takže město mně ten nárazník zaplatí, víme? Vy poldové se chováte, jako by vám silnice patřily. Já tu škodu ale cvakat nebudu, ségra.“

„Ségra?“

Při Evině mrazivém tónu se Peabodyová zachvěla. Za Evinými zády zakroutila nad řidičem lítostivě hlavou a vytáhla trestní zákoník.

„Hele, brácho, já ti teda taky něco povím. Tak za prvé, rychle ustup, ať mi nefuníš do ksichtu, než ti vypíšu pokutu za napadení policisty.

„Hele, já jsem se vás ani nedotk –“

„Řekla jsem, ustup, a koukej sebou hodit.“

„Ježíši, vždyť jde jen o škrábnutej nárazník.“

„Chceš mi tu snad klást odpor?“

„Ne.“ Když si pro sebe zabručel cosi jadrného, otočil se, rozkročil nohy a ruce položil na střechu svého taxi. „Ženská, dneska je Štědrej den. Co kdybychom toho nechali, co říkáte?“

„Říkám, že by ses měl naučit projevovat policajtům trochu úcty.“

„Dámo, můj bratranec je taky polda, dobrej polda.“

Se zaťatými zuby vytáhla Eva svůj odznak a strčila mu ho pod nos. „Koukni se. Tohle znamená poručík, a ne ségra nebo dáma. Můžeš se na to zeptat svýho bratrance, dobrýho poldy.“

„Brinkleman,“ zamručel. „Seržant Brinkleman.“

„Řekni dobrýmu strážníkovi Brinklemanovi, aby se spojil s Dallasovou z oddělení vražd na policejní centrále a vysvětlil jí, proč má za bratrance úplnýho idiota. Pokud mi podá uspokojující vysvětlení, nechám tvou licenci na pokoji a zapomenu, že jsi ve vzdušném proudu odřízl služební vozidlo. Je ti to jasné?“

„Jo, jasný, poručíku.“

„A teď už odsud ksakru vypadni.“

Řidič se schlíple odplížil do svého auta, nahrbil se nad volant a poslušně čekal, až se mezi auty objeví skulinka. Protože se v Evě ještě vařil vztek, otočila se na podpatku a zabodla prst do Peabodyová. „A vy, pokud se mnou chcete dneska dál jezdit, koukejte si ze zadku vytáhnout to prkno.“

„Při vší úctě, poručíku, nepostřehla jsem, že bych v té oblasti měla nějaký cizí předmět.“

„Na vtípky si vyberte lepší dobu, strážníku Peabodyová. Zažádejte si o přeložení, jestli se vám nelíbí dělat pode mnou.“

Srdce uvázlo Peabodyové až v hrdle. „Nechci se nechat přeložit, madam. Já jsem spokojená.“

Eva se musela hodně ovládnout, aby nezačala křičet. Otočila se a vmísila se do davu chodců. Teprve poté, co utržila několik ran a nadávek, přibelhala se zpátky. „Jestli se mnou dál budete mluvit tímhle škrobeným tónem, nehneme se z místa.“

„Pohrozila jste mi, že mě vyhodíte.“

„Omyl. Nabídla jsem vám možnost nechat se přeložit jinam.“

Peabodyové se chvěl hlas a poklesávala v kolenou. „Měla jsem dojem a stále ho mám, že co se týká mého vztahu k Charlesi Monroeovi, tak jste to včera večer přepískla.“

„No, konečně je to venku.“

„Jste má nadřízená, a ne matka, takže nemáte právo kritizovat doprovod, který jsem si vybrala. Byla to čistě moje soukromá záležitost a –“

„U všech rohatých, máte pravdu, že to je čistě osobní.“ Evin pohled potemněl. Peabodyová však postřehla, že příčinou není vztek, nýbrž poraněné city. „Včera večer jsem se nechovala jako vaše šéfka. Ani na vteřinu mě nenapadlo, že mluvím s podřízenou. Myslela jsem si, že mluvím s přítelkyní.“

Vlna studu zaplavila Peabodyovou od paty až k hlavě. „Dallasová – “

„S přítelkyní,“ překotně pokračovala Eva, „která se zakoukala do koncesovaného společníka. Do prodejného člověka, který ještě ke všemu figuruje na seznamu podezřelých v probíhajícím vyšetřování.“

„Ale Charles –“

„Sice někde dole na seznamu,“ přerušila ji Eva, „ale přesto na něm je. Stýkal se s jednou z obětí, která byla zavražděna, a s druhou, která unikla smrti jen o vlásek.“

„Nikdy jste si doopravdy nemyslela, že Charles by mohl vraždit.“

„Ne, myslela jsem si, že vrahem je Rudy, a mýlila jsem se. Mohla jsem se zmýlit i v případě Charlese Monroea.“ Ta myšlenka už ji neopustila. „Dopravte auto zpět na centrálu. Informujte kapitána Feeneyho a inspektora Whitneyho o nových skutečnostech v našem případu. Oznamte jim, že já zůstávám v terénu.“

„Ale –“

„Dopravte ksakru auto na centrálu!“ vyštěkla Eva. „To je rozkaz.“ Otočila se a začala si razit cestu davem. Tentokrát se už nevrátila.

„Do háje.“

Peabodyová se sesula na kapotu. Nevnímala ani zlostné troubení klaksonů, ani záplavu vlezlé sváteční hudby, která vyřvávala z obchodů na protějším chodníku. „Peabodyová, ty jsi přece nána.“

Popotáhla a rukou hmátla do kapsy pro kapesník. Pak si vzpomněla, že jí ho Eva nevrátila. Utřela si tedy nudli pod nosem hřbetem ruky a nasedla do auta, aby splnila rozkaz.

Na rohu Čtyřicáté první se Eva konečně zbavila emočního přetlaku a začala znovu rozumně přemýšlet. Laboratoř, kde si chtěla došlápnout

na Dickieho, je odtud dalších třicet bloků. Tak daleko se pěšky nepotáhne.

Mrkla nad sebe na přeplněné vzdušné přepravní pásy a bylo jí jasné, že ani tudy cesta nevede.

Pohltila ji nová vlna chodců a vlekla ji s sebou dalšího půl bloku, než se jí podařilo vymotat se z davu. Jakmile se probila ven, nadechla se páry, stoupající z pojízdného grilu, na kterém se opékaly sójové párky. Zakuckala se a do očí jí vhrkly slzy. Sáhla do kapsy pro služební odznak.

Prodrala se k obrubníku, a přestože riskovala, že přijde o život nebo přinejmenším o nohu, vrhla se přímo do cesty právě přijíždějícímu taxi a připlácla mu odznak na přední sklo.

V autě si rukama přejela obličej, jako by ze sebe chtěla setřít stres z uplynulých několika minut. Když jí ruce klesly do klína, pohled jí zavadil o zpětné zrcátko, v němž se setkala s vyděšeným pohledem řidiče.

Poznala v něm bratrance dobrého poldy Brinklemana a vybuchla smíchy. „No to se povedlo, co říkáte?“

„Celej den stojí za hovno,“ zabručel.

„Nenávidím Vánoce.“

„Já bych je v tuhle chvíli taky rovnou zrušil.“

„Hoďte mě dolů na Osmnáctou, odtamtud už dojdu pěšky.“

„Pěšky byste tam byla dřív.“

Pohlédla znovu na hemžící se chodník. „Vemte to horem a šlápněte na to. Jestli vás chytnou, vyřídím to na dopravním za vás.“

„Vy jste šéf, poručíku.“

Bleskově vystřelil nahoru. Eva zavřela oči. Bolest, která se jí vkrádala do spánků, asi těžko zmizí sama od sebe, bez prášku.

„Ještě truchlíte nad tím nárazníkem?“ zeptala se ho.

„Viděla jste, jak mám tu káru už beztak otlučenou? Kdepak.“ Zahnul za roh na Osmnáctou. „Neměl jsem si na vás otevřít hubu, poručíku. Tahle zatracená doprava během svátků dokáže člověku pěkně hnout žlučí.“

„Máte pravdu.“ Eva vytáhla hrst kreditů a vhodila je do otvoru v jeho kasičce. „Teď jsme si kvit.“

„Beru. Jo, veselý pošahaný Vánoce.“

Uvolněně se zasmála a vystoupila. „Vám taky.“ Ve čtvrti, kde měla kriminální policie své laboratoře, márnice a záchytné stanice, byly chodníky skoro prázdné. Tady si toho lidi moc nekoupí, pomyslela si Eva cestou k laboratoři.

Zabočila do ošklivé ocelové budovy, jež snad měla naplnit vizi nějakého přitroublého architekta o úsporném provozu špičkových technologií, přešla přes prázdnou halu a prošla bezpečnostním vchodem.

Android, který měl právě službu, pokývl hlavou na pozdrav. Přiložila dlaň na bezpečnostní panel, odříkala své jméno, hodnost, kód a cíl návštěvy. Když prošla bezpečnostní kontrolou, vstoupila na pohyblivý pás směřující dolů. Zamračila se, neboť chodby i kanceláře zely prázdnotou. Je teprve odpoledne, polovina týdne, pomyslela si. Kde sakra všichni vězí?

Jakmile vkročila do laboratoře, našla odpověď. Probíhající večírek tu byl v plném proudu.

Divoký smích se mísil s hlučnou hudbou. Kdosi jí vrazil do ruky sklenku, v níž se přelévala podezřele zelená tekutina. Kolem ní protančila žena, která na sobě neměla nic než laboratorní plášť a zvětšovací brýle. Eva ji zachytila za rukáv a přitáhla si ji k sobě.

„Kde je Dickie?“

„Někde tady bude. Potřebuju natankovat.“

„Prosím.“ Eva jí vrazila svou sklenku do ruky a mezi lidmi a laboratorní výbavou se propletla směrem k Dickiemu, kterého zahlédla, jak sedí na prohlížecím stole s rukou schovanou pod sukní opilé technicky.

Ještěže ta holka je úplně namol, jinak by asi dost těžko snesla ty úlisné prsty mezi nohama.

„Ahoj, Dallasová, jdeš na mejdan? Není sice tak nóbl, jako ten tvůj, ale děláme co mužem.“

„Kde mám zprávu? Kde jsou výsledky? Co se to tu sakra děje?“

„Hele, je přeci Štědrej den, tak si dej pohov.“

Ruka jí vystřelila. Chytila ho za košili a stáhla ze stolu. „Mám čtyři mrtvoly a ženskou ve špitále, tak mi tady nedělej kázání, abych si dala pohov, ty jeden šilhavej mizero. Chci okamžitě výsledky testů, které jsi dělal.“

„Laborka na Štědrej den zavírá ve dvě hodiny.“ Pokusil se setřást její ruku, ale marně. „Povolili nám to nahoře, a teď už je po třetí, hvězdo.“

„Probůh, on tam venku běhá na svobodě. Viděls, co těm lidem udělal? Chceš snad, abych ti ukázala všechny ty videozáznamy, na který si natáčel, co jim prováděl? Chceš se zítra ráno vzbudit a zjistit, že to udělal znovu jen proto, že ses vykašlal na práci? Budeš si pak moct s klidem pochutnávat na sváteční huse?“

„Do háje, Dallasová. Stejně jsem nezjistil skoro nic novýho. Dej ty ruce pryč.“ Jakmile ho pustila, s překvapující důstojností si urovnal košili. „Pojď se mnou, mrknem se na to ve vedlejší laborce. Nemá smysl, abychom ostatním kazili zábavu.“

Protáhl se davem a odemkl dveře do sousední místnosti. „Ježíši, Feinsteine, to ji nemůžeš šoustat někde jinde? Odveď ji proboha do skladu.“

Eva si zakryla oči. Divoce přirážející pár vyprskl smíchy, pak od sebe odpadl a začal sbírat jednotlivé kusy oblečení rozházené po podlaze. Copak se všichni zbláznili? Nechápavě kroutila hlavou, když se bláznivě smějící dvojice prosmekla kolem ní.

„Smíchali jsme všechno možný,“ vysvětloval Dickie. „Je to sice legální, ale jsou to všelijaký slivky.“ Sedl si k počítači a našel příslušnou složku.

„Tentokrát máme i jeho otisky prstů; ty už ale stejně víš, že o jeho identitě není pochyb. Na místě činu byly stopy po stejným dezinfekčním prostředku, líčidla, která nestačil odnést, jsou tatáž, co použil i na předchozí oběti. Oblek a další svinstvo, cos mi poslala, se shoduje s vlákny, který jsem identifikoval u minulý vraždy. Ten chlápek je tvůj, Dallasová, protože jestli tohle všechno pošleme k soudu, má to spočítaný.“

„Technici neulovili nic? Potřebuju něco, podle čeho bych ho našla, Dickie.“

„Ne. Nenašli na místě činu vůbec nic, co bys netušila nebo už rovnou nevěděla. Myslíš něco zvláštního? Moc jsme toho neobjevili. Ten chlápek je až fanaticky čistotný, všechno po sobě utřel, všechno vydrhnul. Zůstalo tam pár vláken – jsou stejný jako ty od obleku, několik slámových vlasů, který jsou taky shodný s těma, co už tu mám od mi-

nulý vraždy, a mám tu i vousy, který včera v noci nechal na místě činu. Až ho dostaneš, pomůžu ti strčit ho do lochu. Mám toho tady na něj spoustu. Víc po mně nemůžeš chtít.“

„Dobře. Pošli mi všechno, prosím tě, do mého počítače na centrálu a kopii pošli taky Feeneymu.“

Oba dobře věděli, že výsledky měl odeslat hned, jak dokončil rozbor. Dickie jen pokrčil rameny.

„Promiň, že jsem ti pokazila zábavu.“

„Během dvou hodin bude ve městě beztak úplně mrtvo, Dallasová. Lidi tyhle svátky potřebujou, mají na ně právo.“

„Jo, a co ta žena, která stráví Vánoce v nemocniční posteli, a přitom má na tyhle svátky úplně stejný právo?“

Vyšla ven, aby si na čerstvém vzduchu zchladila hlavu. V duchu si nadávala, že Dickiemu neřekla o nějaký prostředek proti ostré, tepající bolesti za očima. Postřehla, že se začíná stmívat. Je prosinec, měsíc nekonečně dlouhých, černých nocí. Světlo sotva stačí dopadnout na zem, a už se opět vytrácí.

Vytáhla mobilní videofon a zavolala domů. „Pracuješ,“ řekla, když Roarke zvedl svou soukromou linku a Eva si všimla, jak za ním z laserového faxu vylézá papír.

„Jen něco dodělávám.“

„Musím ještě zařídit několik věcí. Myslím, že mi pár hodin potrvá, než se dostanu domů.“

Viděl jí na očích, že ji bolí hlava. „Kam teď půjdeš?“

„Chci zajít do Simonova bytu a znovu se tam porozhlédnout. Sama jsem v bytě prohlídku neprováděla. Možná, že technikům něco uniklo. Musím to tam prohledat, Roarkeu.“

„Chápu.“

„Poslyš, poslala jsem Peabodyovou, aby odvezla můj vůz na centrálu. Vzhledem k tomu, že Simonův byt je blízko našeho domu, mohl bys třeba pro mě poslat auto.“

„Ovšem.“

„Díky. Zavolám ti, až skončím, abys věděl, že můžu vyrazit.“ „Dělej, co je nutné, Evo, ale prosím tě, vezmi si něco proti bolení hlavy.“

Zlehka se usmála. „Nic u sebe nemám. Až přijdu domů, vypijeme spolu hodně vína, ano? A vášnivě se pomilujem.“

„Já jsem sice naplánoval, že bychom dnes strávili nudný večer s trojrozměrnými šachy, ale jestli si vážně přeješ, abych…“

Zasmát se od plic není vůbec špatné, pomyslela si Eva, když přerušila spojení. A neměla být vůbec překvapená, když dorazila k Simonovu domu a našla před ním nejen Roarkeovo auto, ale také svého manžela. „Mohls přece poslat androida.“

„Myslíš, že bych něco takového udělal?“

„Ne.“ Rukou si prohrábla vlasy. „A těžko taky budeš souhlasit s tím, že na mě počkáš v autě, než to tady dodělám.“

„Vidíš, známe se už docela dobře.“ Rukou zajel do kapsy elegantního svrchníku pro glazovanou krabičku a vyndal z ní malou modrou pilulku. „Otevři pusu.“

Pozvedl obočí, když viděl, jak se zamračila a pevně stiskla rty na znamení, že nehodlá spolupracovat. „Dávám ti jen obyčejný prášek na uklidnění, Evo. Bude se ti lépe přemýšlet, když tě nebude bolet hlava.“

„Jiné účinky nemá?“

„Ne. Tak otevři tu pusu.“ Když ho konečně poslechla, vzal jí bradu do dlaně, vložil jí tabletku pod jazyk a ústa jí zase zavřel. „Hodná holka, a teď to spolkni.“

„Vlez mi někam.“

„Miláčku, celý den jsem nemyslel na nic jiného. Přinesl jsem ti přenosnou soupravu.“

„No, vidím, že aspoň jednomu z nás to pálí. Díky,“ zahučela, když vyndával brašnu z auta. „Na beton to udělal on,“ dodala cestou k budově. „Mám nezvratné důkazy o jeho přítomnosti na místech činu, mám očité svědky, nechybí ani motivace a příležitost, mám i všechny ty jeho krámy.“

„Můžeš si ještě doplnit, že v bytě Piper Hoffmanové nechal unikátní kufřík s líčidly. Dal si ho zhotovit na zakázku.“ Roarke přejel rukou Evě vzadu po krku a lehčeji promasíroval, aby pomohl zmírnit její bolest. „Má společnost nabízí tuto možnost kosmetikům s licencí.“

„Výborně. Teď už ho musím jenom najít.“

„Nezapsal se v žádném hotelu.“ Roarke se na ni usmál. „McNab se činil. Žádný hotel, žádné ubytování v soukromí – alespoň ne dnes, kdy se nikomu nechce pracovat.“

„Vyprávěj mi o tom. Dorazila jsem do laboratoře rovnou uprostřed orgií.“

„A nás na ně nikdo nepozval. To si budu pamatovat.“

„Obávám se, že pozvánka zahrnovala i jednu z mála příležitostí vidět Paličáka Dickieho v rouše Adamově.“ Vytáhla svůj univerzální kód a odblokovala policejní pečeť a zámek na dveřích s číslem 35. „A já si tuhle příležitost klidně nechám ujít i o Vánocích. Pokud půjdeš dovnitř, musíš se nastříkat ochranným filmem.“

Roarke mrkl na sprej a těžce si povzdechl. „Nemohli byste u vás na oddělení používat něco voňavějšího?“ Postříkal si ruce i boty a počkal, až Eva udělá totéž.

„Zapínám nahrávání. Čtyřiadvacátého prosince v 16.12 vstupuje poručík Eva Dallasová do soukromého bytu podezřelého Simona Lastrobea. Vyšetřující důstojník je doprovázen civilistou Roarkem, který dočasně plní pomocnou roli.“

Vstoupila, hlasovým povelem rozsvítila světla a rozhlédla se po místnosti. Vládl tu značný nepořádek. Tým techniků prověřujících místo činu odvedl svou práci. Všechny povrchy, na nichž hledali otisky prstů a jakékoli další usvědčující stopy, byly setřené, takže se jen leskly. Hýbali nábytkem, který pak už nevrátili na místo, rozpárali polštáře, ze zdí sundali obrazy a výzdobu, odpojili a odvezli videofon.

„Když už jsi tady,“ otočila se Eva k Roarkeovi, „porozhlédni se kolem. Kdyby tě cokoli zaujalo nebo ti přišlo nápadné, zavolej mě. Já jdu do ložnice.“

Málem ani nestačila otevřít šatník, když vešel Roarke s diskem mezi palcem a ukazováčkem. „Něco mě zaujalo, poručíku.“

„Kdes to našel, krucinál? Všechny disky měli odvézt k zaevidování.“

„Co bys nechtěla, vždyť jsou svátky. Byl schovaný v rámečku s hologramem – myslím si, že ta žena na hologramu je jeho matka. Zdá se, že si pro svůj disk našel sentimentální úkryt.“

„Nemám, na čem bych si ho tady pustila, odvezli veškerou elektroniku. Zajedu na centrálu a…“

Nedokončila větu, neboť Roarke už z kapsy vytahoval malé elegantní pouzdro, v němž se po odklopení víka objevila obrazovka. „Nová hračka,“ oznámil, když viděl, jak se Eva při pohledu na ni mra-

čí. „Nezvládli jsme uvést všechny nové věcičky na vánoční trh, zato je máme nachystané na Prezidentský den, až zase vypukne nákupní horečka.“

„Ručíš za ni? Nepotřebuju, aby mi zničila disk.“

„Osobně jsem tu hračku předělával a dolaďoval. Je to hotový poklad.“ Vsunul disk do čtecího otvoru a znovu pozvedl obočí. „Mám to zapnout?“

„Ano, podíváme se, co tam je.“

Kapitola dvacátá

Zhlédli osobní deník nahraný na videu. Byl značně neuspořádaný a budil žalostný dojem. Zachycoval rok muže, jemuž se život rozpadá na tisíce kousků, které ztrácejí spojení s jeho podstatou.

Eva si pomyslela, že doktorka Mirová by jej s největší pravděpodobností označila za zoufalé volání o pomoc.

Nesčetněkrát se zmiňoval o matce, o své pravé lásce. Jeden den ji vychválil do nebes, aby ji den nato znevážil a zatratil.

Viděl v ní anděla a viděl v ní i děvku.

Po zhlédnutí videa už Eva nepochybovala, že Simon vnímal matku jako obrovskou přítěž, které se nedokázal ani zbavit, ani ji plně pochopit.

Vždy o Vánocích vytáhla široký zlatý náramek, který kdysi koupila svému manželovi a na nějž nechala vyrýt slova „Má pravá láska“ přendala ho do nové krabičky, zabalila do vánočního papíru a položila

pod stromeček, kde čekal na muže, jenž ji a jejího malého synka už dávno opustil. Každé Vánoce synovi říkala, že Štědrý den stráví otec společně s nimi.

Dlouhou dobu jí věřil.

Ještě déle nechal jejímu bludu věřit i ji.

Jenže loni na Štědrý den už měl té komedie po krk a ke všemu byl znechucen muži, kterým dovolila, aby ji využívali. Rozšlapal krabičku a s ní i její iluzi.

Oběsila se na ozdobném vánočním řetězu, který její syn ovinul kolem stromku.

„Příběh to není zrovna dvakrát povzbudivý," zabručel Roarke. „Chudák chlap."

„Jenže všivé dětství ještě neomlouvá to, že znásilňoval a vraždil."

„Ne, ale najdeš v něm zárodek toho všeho. Pak už rosteme každý po svém, Evo. Děláme jedno rozhodnutí za druhým."

„A za svá rozhodnutí neseme plnou odpovědnost." Vyndala sáček s evidenčním štítkem a otevřela ho. Roarke vytáhl disk a vhodil jej dovnitř.

Eva zavolala ze svého mobilního videofonu McNabovi.

„Co se týká jeho úkrytu, nevypátral jsem nic, Dallasová. Zato jsem našel jeho otce, před třiceti lety se odstěhoval na stanici Nexus. Je podruhé ženatý, má dvě děti a vnoučata. Kdybyste ho potřebovala, mám na něj spojení."

„Jaký by v tom byl smysl?" zamumlala. „V Simonově bytě jsem našla jeho deník na videu, technici ho přehlédli. Pošlu ho na útvar elektronické detekce. Zajděte tam a uložte ho, prosím vás. Tím vaše služba končí. Totéž platí i pro Peabodyovou, vyřiďte jí to. Dokud bude pachatel na svobodě, zůstaňte ve spojení."

„Rozumím. Víte, Dallasová, jednou vystrčí nos, a je náš."

„Určitě. Jděte a pověste si punčochu, McNabe. Všichni si můžeme přát, abychom o Vánocích dostali to, co si přejeme. Konec."

Roarke ji pozoroval, jak strká přístroj do kapsy. „Jsi na sebe moc přísná, Evo."

„Dnes v noci vyleze ven, bude muset. On jediný ví, kam půjde. Za kým." Otočila se zády k šatníku. „Všechno oblečení má perfektně sladěné – barvy, materiály. Jejím snad ještě posedlejší než ty."

„Na pečlivém výběru šatníku nevidím nic špatného.“

„Jak bys taky mohl, když vlastníš dvě stovky košil z černého hedvábí. Nechtěla bych se dopustit módního faux pas a sáhnout po některé, co zrovna dokonale neladí.“

„Zdá se mi, že černou hedvábnou košili od tebe k Vánocům nedostanu.“

Pohlédla přes rameno a zašklebila se. „Vánoční nákupy jsem asi zpackala. Nepochopila jsem zřejmě, o co jde, dokud mi Feeney nevysvětlil, že bych pro svého manžela měla nakoupit celou hromadu dárků. Mám jenom jednu věc.“

Jazykem si vyboulil tvář. „Napovíš mi jakou?“

„Ani omylem, hádanky luštíš až moc dobře.“ Otočila se zpět k šatníku. „Tady máme taky jednu hádanku, zkus vyluštit tuhle. Má tu košile a kalhoty, jsou srovnané podle barvy od bílé přes krémovou až po tuhle divnou barvu.“

„Řekl bych, že je to perlově šedá.“

„Dobře. Pak pokračují odstíny modré a zelené. Všechno oblečení je na ramínkách, pečlivě vyrovnané. Najednou je tu mezera a pak zase pokračuje hnědá, tmavošedá a černá. Která barva tu chybí, co myslíš?“

„Zdá se mi, že červená.“

„Správně. Ani jeden červený kus. Možná, že červenou nosí jen při zvláštních příležitostech. Měl ještě jeden náhradní převlek, vzal si ho s sebou. Technici ho zřejmě přešli bez povšimnutí. Zbylé symboly jim asi taky nic neřekly. Šest kachen a tak dále. Myslím, že i ty si vzal s sebou. Na své další představení je připravený. Kam s tím vším zmizel? Kam to odnesl, kde se schovává?“

Rázovala dokola po místnosti. „Je mu jasné, že sem už zpátky nemůže. Riskoval a vrátil se pro věci, které potřebuje k dokončení svého díla, protože bez nádobíčka, bez kostýmu a bez divadelních rekvizit by to nezvládl. Je ale chytrý, všechno má pečlivě promyšlené. Je příliš realistický, musel vědět o místě, kam by v takovém případě mohl jít.“

„Jeho život se odehrával tady, s matkou a se vzpomínkami,“ ozval se Roarke. „A taky v práci.“

Když Evě došlo, kde ho hledat, zavřela oči. „Bože, vrátil se do té budovy. Je někde uvnitř.“

„Jdeme ho najít.“

Zácpa v ulicích příliš nepolevila a ke všemu byly silnice pokryté tenkou ledovou krustou. Zato chodníky byly skoro prázdné. Zbylí chodci spěchali za svými rodinami a přáteli. Někteří zoufale hledali poslední pár obchodů, kde ještě nezavřeli, aby za pět minut dvanáct koupili nějaký dárek.

Pouliční osvětlení, které se právě rozsvítilo, vrhalo na ulici kruhové kaluže světla. Eva pozorovala billboard s pohyblivou reklamou, na níž Santa Claus v letících saních přeje všem veselé Vánoce.

Z oblohy začaly padat zmrzlé kapky deště.

To ještě scházelo.

Když Roarke zahnul k obrubníku, vystoupila rychle z auta a vytáhla univerzální kód. Pak se ale na chvilku zarazila. Po krátkém vnitřním boji se sehnula a z pouzdra nad kotníkem vyndala zbraň. „Vezmi si mou rezervní pistoli. Člověk nikdy neví.“

Z mrazivého povětří vstoupili do záře bezpečnostních světel.

„Celý den tady proudily davy lidí do salonů, obchodů i center zdraví, on ale potřeboval soukromí. Určitě tu bude nějaká prázdná kancelář, asi bychom si to mohli ověřit, abychom neztráceli čas. Já mám ale tušení, že šel do bytu Hoffmanových. Musí přece vědět, že Piper je v nemocnici, a taky ví, že Rudy ji neopustí, že si ani na chvíli neodskočí domů. U nich v bytě je klid a je tam i bezpečí. Ani poldové nemají důvod se tam vracet, když už všechno prohledali.“

Zmáčkla knoflík ve výtahu a zaklela. „Zavři se, sakra.“

„Chcete, abych ho pro vás aktivoval, poručíku?“

„Nehraj si na chytráka.“

„Tvou poznámku si vysvětluji jako souhlas.“ Zasunul zbraň do kapsy a vytáhl miniaturní soupravu nářadí. „Hned to bude.“ Odstranil kryt ovládacího panelu a svými hbitými, zručnými prsty zmáčkl několik kláves na základní desce. Ozval se tichý šum a vzápětí se rozsvítilo světlo nad prosklenými dveřmi.

„Brilantní prácička na to, že jsi obyčejný obchodník.“

„Děkuji ti.“ Pokynul jí, aby nastoupila, a vstoupil do kabiny za ní. „Byt Hoffmanových.“

Lituji. Patro je dostupné pouze po zadání hesla.

Eva vycenila zuby a už chtěla znovu použít svůj univerzální kód, ale Roarke byl rychlejší a v té chvíli sundával kryt ovládacího panelu. „Takhle to jde taky, a stejně rychle," oznámil a obratně překlenul blok.

Výtah se tiše a hladce rozjel. Jakmile začal zpomalovat, Eva se pohnula a vklouzla mezi Roarkea a dveře.

Přimhouřil za jejími zády oči a vyčkával. Když se dveře otevřely, odstrčil ji stranou, vyrazil ven se zbraní v napřažené ruce a bleskově očima prolétl foyer.

„Tohle už nikdy nedělej," sykla Eva a vyskočila z výtahu, aby mu kryla záda.

„Už nikdy mě nechtěj chránit vlastním tělem. Tady je vzduch čistý. Jdeme dovnitř?"

Klepala se vzteky, ale rozhodla se, že své emoce bude řešit později. „Jdu do kolen," špitla a přitom odblokovala zámky. „To je má oblíbená pozice."

„Dobře. Počítám do tří. Jedna, dvě." Vrazili do dveří, které se hladce otevřely, jako by si akci zkoušeli teprve nanečisto.

Uvnitř svítila světla a ze zapnuté hi-fi věže se ozývaly veselé vánoční melodie. Rozsvícený vánoční stromek se zrcadlil ve skle oken, přestože před nimi byly staženy žaluzie, zajišťující soukromí.

Ukázala vlevo. Cestou do ložnice si povšimla několika drobností. Šmouhy a skvrny, které technici po každé prohlídce zanechávali za sebou, byly setřené. Vzduch voněl květinami a dezinfekcí.

V koupelně zůstal lehký opar kondenzované páry. Voda ve vaně ještě nestačila vychladnout.

Rovněž v ložnici bylo uklizeno, postel byla ustlaná, skvrny setřené.

Eva odkryla cíp přehozu a tiše si ulevila. „Vyměnil povlečení. Ten zmetek spal v posteli, ve které ji znásilnil." Cítila, jak jí nával zuřivosti stahuje žaludek. Zprudka otevřela dveře do šatny. Mezi hladkými, splývavými kusy oblečení, které patřily Rudymu a Piper, visely na ramínkách několikerý pečlivě srovnané košile a kalhoty.

„Zabydlel se, chová se tu jako doma." Sehnula se k elegantnímu černému kufříku, který ležel v šatně na podlaze, a otevřela jej. „Tady je zbytek jeho rekvizit." S tlukoucím srdcem prohlížela ozdoby zpracované do podoby šperků a odříkávala si přitom čísla a verše. „Jsou tu

všechny až do dvanáctky – je tu spona do vlasů s dvanácti bubnujícími bubeníky. Chybí jen číslo pět, má ho tedy u sebe.“ Vstala. „Dal si příjemnou, relaxační koupel, oblékl si kostým, zabalil si fidlátka a vyrazil. Počítá s tím, že se sem vrátí.“

„Počkáme si na něho.“

Chtěla s ním souhlasit. Víc než si dokázala přiznat, toužila v skrytu duše po tom, aby ho mohla srazit na lopatky a pozorovat ho, jak se přitom tváří. Potřebovala mít jistotu, že zvítězila nad ním i nad částí svého já, která se jí stále zjevovala v děsivých nočních můrách.

„Přivolám hlídku. Dorazí několik balíků, na které na dnešní noc padla služba. Pár jich postavím venku, aby hlídali budovu, a pár jich rozestavím uvnitř. Za hodinku jsem s nimi hotová. Pak půjdeme domů.“

„Ty ale nechceš ten případ někomu předat, Evo.“

„Ne, nechci. A právě proto bych to možná měla udělat. A…“ Vzpomněla si na slova doktorky Mirové a obrátila se čelem k němu. „Mám právo na život, který jsem si začala budovat. Na vlastní život, s tebou.“

„V tom případě vyřiď všechny hovory.“ Natáhl ruku a pohladil ji po tváři. „Ať můžeme vyrazit domů.“

Peabodyová vyplnila poslední formulář a dlouze a s lítostí nad sebou samou si povzdechla. V tu chvíli zahlédla McNaba, který se objevil ve dveřích. „Co je?“

„Jdu kolem. Jak jsem řekl, Dallasová vzkazuje, že máš po službě.“

„Skončím, až dopíšu a uložím hlášení.“

Slabě se pousmál, protože si všiml, že její počítač právě skončil s ukládáním všech složek. „Myslím, že ta chvíle je tady. Čeká tě teď rande s panem Slizkým?“

„Ty jsi vážně hňup, McNabe.“ Peabodyová vstala od stolu. „Štědrý večer se přece netráví s osobou, s kterou si jednou dáš rande.“ Kromě toho, pomyslela si, Charles má na dnešní večer svůj vlastní program.

„Rodinu máš daleko, viď?“

„Jo.“ Přešlapovala, přerovnávala věci na psacím stole a doufala, že už půjde.

„Asi už nezvládneš na Vánoce dorazit domů, co…?“

„No, letos mi to nevyšlo.“

„Mně taky ne. Tenhle případ se podepsal i na mým soukromým životě. Taky nemám žádný plány.“ Zahákl si palce do kapes u kalhot. „Peabodyová, co říkáš tomu, že bychom vyhlásili příměří. Něco jako vánoční moratorium.“

„Já s tebou ale nejsem na válečné stezce.“ Otočila se pro sako od uniformy, které viselo na věšáku.

„Vypadáš, jako by tě něco hryzalo.“

„Dneska jsem měla dlouhý den.“

„Hele, když nebudeš o Štědrém večeru s panem Slizkým, mohla bys ho třeba strávit ve společnosti kolegy od policie. Dneska večer se nějak nehodí, aby byl člověk sám. Zaplatím ti panáka a něco k jídlu.“

Se sklopenou hlavou si dlouze zapínala knoflíky na uniformě. Strávit Štědrý večer o samotě, anebo pobýt pár hodin s McNabem? I když ji ani jedna z těchto možností nijak zvlášť nelákala, samota by zřejmě byla horší. „Zas tak ráda, abych se od tebe nechala pozvat na večeři, tě nemám.“ Vzhlédla a pokrčila rameny. „Takže účet bude půl na půl.“

„Platí.“

Nečekala, že se bude nějak zvlášť bavit, ale po několika koktejlech jménem Strýček Mikuláš zjistila, že se cítí skvěle. Povídat si o práci může být jednou z možností, jak zabít pár hodin času.

Vzala si kostičku smaženého kuřecího masa, přestože věděla, že se jí vrazí přímo do pozadí. Do háje s pitomou dietou. „Jak se můžeš takhle cpát?“ zeptala se McNaba, když ho s odporem i se závistí současně pozorovala, jak hltá pizzu s extra křupavou kůrčičkou, na které byly všechny možné dobroty. „Jak je možné, že nejsi vypasený jako prase?“

„Metabolismus,“ odpověděl s plnou pusou. „U mě věčně pracuje ve vyšších obrátkách. Dáš si?“

Věděla, že by neměla. Neustále sváděla vnitřní boj, aby moc nepřibrala a nestal se z ní cvalík. Přesto si vzala půlku nabízeného kousku a s chutí se do něj zakousla.

„S Dallasovou už jste se udobřily?“

Peabodyová otázku nečekala. Polkla a zůstala na něj zírat. „Snad ti o všem nevyprávěla?“

„Hele, jsem detektiv. Vidím, když se někde něco podělá.“

Dva drinky jí slušně rozvázaly jazyk. „Je na mě vážně pěkně nakrknutá.“

„Zvorala jsi něco?“

„Myslím, že jo, ale ona jakbysmet,“ zabručela Peabodyová a svraštila čelo. „Jenže já jsem to asi podělala víc. Nevím, jestli se mi ještě podaří dát věci do pořádku.“

„Když máš někoho, kdo by za tebe dal život, a ty si to u něj rozliješ, tak to musíš zase hezky rychle napravit. Hele, v naší rodině na sebe vždycky napřed zařveme, pak o všem chvíli přemýšlíme a nakonec se vzájemně omluvíme.“

„Tohle ale není rodina.“

Zasmál se. „Máš pravdu, to není.“ Usmál se na ni. „Chceš snad slupnout všechny ty stehýnka?“

Cítila, jako by se jí svíravý pocit u srdce rozplynul. Pomyslela si, že s McNabem je sice někdy pěkná otrava, ale když si na nic nehraje, může být docela fajn. „Vyměním šest stehýnek za další kousek pizzy.“

Eva neměla jinou volbu, než pustit celou záležitost s policejním dohledem v budově z hlavy. Na místě byli rozestaveni dobří, zkušení policisté a v okruhu čtyř bloků ve všech směrech nainstalovány přenosné elektronické kamery. Ve chvíli, kdy se Simon objeví v záběru, už jim neunikne.

Nesměla přemýšlet, klást si otázky a dohadovat se, kde teďje a co právě dělá. Jestli někdo další zemře. Co se mělo stát, stane se.

Než noc skončí, dostanou ho. V rukou má nezvratné důkazy, aby ho strčila pod zámek a aby už nikdy neběhal na svobodě. Nic víc už dělat nemůže.

„Myslím, že jsi mluvila o víně.“

„Ano, máš pravdu.“ Nečekala, že se dokáže usmívat. Jak snadné je vzít si od Roarkea skleničku, kterou jí právě podává.

„A taky ses zmínila, že se vášnivě pomilujem.“

„Ano, na ten návrh si vzpomínám.“

Odložit stranou skleničku s vínem a oddat se mu bylo dokonce ještě snazší.

Peabodyová zůstala v McNabově společnosti déle, než původně zamýšlela, a bavila se lépe, než by si kdy dokázala představit. Zatímco se vlekla nahoru do schodů ke svému bytu, napadlo ji, že za to určitě může alkohol, který vypila, ne jeho společnost.

Na druhou stranu musela uznat, že McNab zase není takový otrapa, jak si o něm dosud myslela.

Měla příjemnou špičku, bylo jí dobře po těle a chybělo jí už jen vlézt si ve své odrbané noční košilce do postýlky, zapnout si žárovky na stromečku a podívat se na nějaký přitrouble sentimentální vánoční film. O půlnoci zavolá rodičům a všichni si plni dojetí popřejí hezké svátky.

Nakonec se z dnešního večera vyklubal docela příjemný Štědrý večer.

Zatímco si tiše pobrukovala, vystoupala všechny schody a nahoře na plošince zahnula ke svému bytu.

Zpoza rohu vykročil Santa Claus s velkou stříbrnou krabicí v ruce a podíval se na ni planoucím pohledem svých šílených očí. „Ahoj holčičko. Jdeš pozdě. Už jsem si myslel, že ti nestačím dát dárek k Vánocům."

Sakra, pomyslela si Peabodyová. Do háje. Měla zlomek vteřiny na to, aby si rozmyslela, co udělá. Jestli se pokusí utéct, nebo zůstane stát. Zbraň měla v pouzdře pod kabátem a kabát byl zapnutý. Alespoň že má v kapse na dosah videofon.

Rozhodla se, že zůstane. Pokusila se o úsměv, přičemž nenápadně vsunula ruku do kapsy a zapnula přístroj. „Heleme se, Santa Claus. Netušila jsem, že tě i s dárkem potkám před svými dveřmi. Není tady komín."

Pohodil hlavu dozadu a rozesmál se.

Eva si povzdechla, překulila se na záda a protáhla se. Do postele se ani nedostali, vrhli se na sebe hned na podlaze. Teď, když bylo po všem, měla pocit, že je samá modřina, cítila se zneužitá a bylo jí báječně.

„Dnešní večer jsme zvládli docela dobře na to, že jsme benjamínci."

Roarke se vedle ní uchechtl a prstem jí přejel po horkém a potem zvlhlém ňadru. „Taky si myslím. Teď ale chci svůj vánoční dárek."

„Copak jsi ho právě nedostal?“ Zasmála se, posadila se a rukama si promasírovala pokožku na hlavě. „Ale příští rok –“

Zmlkla, protože v hromadě odhozeného oblečení zaslechla hlas Peabodyové.

Heleme se. Santa Claus. Netušila jsem, že tě i s dárkem potkám před svými dveřmi.

„Probůh. Bože můj.“ Vmžiku byla na nohou, bleskově na sebe hodila košili a soukala se do kalhot. „Přivolej pomoc, rychle. Policista je v ohrožení a volá o pomoc. Ježíši, Roarkeu.“

Jednou rukou si navlékal kalhoty a druhou popadl mobilní videofon. „Jdeme, jdeme. Zavolám cestou.“

# # #

„Čekal jsem na tebe,“ říkal jí Simon. „Mám pro tebe něco obzvlášť výjimečného.“

Peabodyová věděla, že musí hrát o čas, pozdržet ho. „Napovíš mi, co to je?“

„Dárek, co jenom pro tebe vybral někdo, kdo tě má opravdu rád.“

Pokročil k ní. Stále se snažila o úsměv a přitom si zběsile rozepínala knoflíky u kabátu.

„Vážně? A kdo mě má rád?“

„Santa Claus tě má rád, Delio. Krásná Delio.“

Postřehla, jak zvedá ruku, ve které svírá tlakovou stříkačku. Udělala půlobrat a vymrštila loket, aby se chránila, zatímco se přes tuhou vlněnou látku snažila dostat ke zbrani.

„Zlobíš!“ zasípěl a přitlačil ji ke zdi. Pokusila se zasadit mu ránu bekhendem, ale podařilo se jí jen vyrazit mu krabici z ruky. A navíc jí teď ruka, kterou sahala po zbrani, uvízla mezi tělem a zdí.

„Nesahej na mě, hnusáku jeden!“ Natočila se a nohou vykopnutou vzad se mu zahákla za kotník. Přitom si v duchu nadávala, že si neodpustila poslední drink. Těsně předtím, než se za ní sesul k zemi, ucítila na krku rychlý a ostrý vpich injekce.

„Do háje,“ ulevila si, udělala dva kroky stranou a po zdi bezvládně sklouzla k zemi.

„Podívej, cos provedla. Jen se podívej.“ Plísnil ji, zatímco otvíral její tašku a hledal v ní bezpečnostní kartu. „Mohla jsi něco rozbít. Jestli se mi něco rozbilo, budu se moc zlobit. Teď půjdeme dovnitř a ty už budeš hodná holčička.“

Odvlekl ji ke dveřím, a když odblokoval zámek a vtáhl ji dovnitř, pustil ji. Bouchla sebou o zem.

Ucítila náraz, vzdálený a tlumený, jako by jí někdo obalil tělo genovou vycpávkou. V duchu na sebe zběsile křičela, ať se pohne. Živě si představovala, že vyskakuje na nohy, a přitom je vůbec necítila.

Matně slyšela, jak vchází dovnitř a zavírá za sebou dveře. „Teď tě odnesu do postele. Máme co dělat. Vánoce už pomalu končí, vždyť víš. Jsi má láska,“ šeptal a odnášel ji do ložnice, jako by nesl na rukou hadrovou panenku.

„Ty kecy o základních počtech a nedostatku jednotek si strčte do prdele!“ hulákala Eva do videofonu. „Strážník Peabodyová je v ohrožení! Jde jí o život, krucinál fagot!“

Nadávky jsou na tomto kanálu nepřípustné, poručíku Evo Dallasová. Váš přestupek je zaznamenán. Jednotky byly odeslány. Dorazí za dvanáct minut.

„Za dvanáct minut je po ní. Jestli se jí něco stane, ty idiote, osobně ti přijdu zpřeházet všechny obvody.“

Pěstí bouchla do videofonu. „Do háje s androidy, nechají je na dispečinku, na příjmu, všude. Jen proto, že jsou Vánoce. Ježíši, Roarkeu, nemůžeš na to trochu šlápnout?“

Řítil se už beztak stodevadesátikilometrovou rychlostí hustým závojem zmrzlého deště. Přesto přidal.

„Už tam skoro jsme, Evo. Stihneme to.“

Prožívala nepředstavitelná muka, když k ní zapnutým videofonem doléhal Šimonův hlas. V mysli si dokázala celou situaci živě vybavit.

Spoutal jí ruce a nohy, přivázal jí je k posteli a pak z ní opatrně, pomalu strhával oblečení.

Evě vyschlo v hrdle.

Postříkal ji sprejem, zevnitř i zvenčí, aby ji měl čistou, bez poskvrny.

Vyskočila z auta dřív, než ji Roarke stačil varovat. Jak došlápla na kluzký chodník, podjely jí nohy, upadla a po zadku jela přímo ke vstupním dveřím. Ruce se jí třásly tolik, že zámky odblokovala až na druhý pokus.

S Roarkem v patách se hnala nahoru do schodů.

Teprve nyní zaslechla sirény houkající zpovzdálí.

Eva vrazila univerzální kód do čtečky a rozkopla dveře.

„Policie!“ S napřaženou zbraní očima bleskově prolétla ložnici.

Vytřeštěné oči Peabodyové prozrazovaly, že je omámená. Ležela nahá připoutaná k posteli a silně se třásla, neboť do místnosti proudil otevřeným oknem ledový vzduch.

„Utekl oknem po požárním žebříku. Je pryč. Já jsem v pořádku.“

Na zlomek vteřiny Eva zaváhala, ale pak se vrhla k oknu. „Zůstaň u ní,“ křikla na Roarkea.

„Ne, ne!“ Peabodyová zuřivě kroutila hlavou a cloumala pouty, kterými byla přivázaná. „Ona ho zabije, Roarkeu. Ona ho vážně zabije. Zkuste ji zastavit.“

„Vydržte.“ V rychlosti sebral z podlahy pokrývku a přehodil ji přes Peabodyovou. Pak vylezl oknem za svou ženou.

Z posledního metru seskočila na zem, kolena jí však podklesla a na kluzkém chodníku jí podjely nohy. Dopadla ztěžka na jedno koleno, z něhož se musela zvednout. Viděla ho. V zářivě červeném obleku kulhavým během mířil na východ.

„Policie. Zůstaňte stát na místě.“ Mezitím ho však už dobíhala. Věděla, že při svém povelu jen plýtvá slovy i dechem.

V hlavě jí hučelo a pokožka ji svědila. Měla pocit, že ji napadl celý roj včel. V žaludku ji pálil obrovský, těžký balvan plný nenávisti. Přesto uvážlivě zastrčila zbraň za pas u kalhot. Chtěla ho chytit a srazit holýma rukama.

Skočila na něj jako tygr na svou kořist a smýkla s ním. Padl na chodník čelem k zemi.

Jednou rukou si ho přidržela a druhou do něj bušila, ale nic z toho necítila. Mezi těžkými, lopotnými nádechy ze sebe vyrážela ostré nadávky, ale neslyšela je.

Pak ho silou otočila na záda. Znenadání v ruce držela zbraň. U jeho hrdla.

„Evo.“ Roarke stál bez hnutí dva kroky od ní a klidným hlasem na ni mluvil.

„Říkala jsem ti, abys zůstal u ní. Nepleť se mi tady.“ Hleděla do krvácejícího, uplakaného obličeje pod sebou. Najednou, snad s Boží pomocí, v něm viděla svého otce.

Zbraň byla nastavena na omračující ránu – nikoli smrtící. Pokud ji ovšem nepřiloží přímo na tepnu. Přitlačila ji pevněji k jeho hrdlu. Cítila nezdolnou chuť, přímo nutkání ji použít.

„Přepralajsi ho, dostalas ho.“ Roarke prožíval její muka společně s ní. Přidřepl k ní a pohlédl jí do očí. „Další krok by už nebyl tvůj styl. To už nejsi ty.“

Prst na spoušti se jí chvěl. Kolem šustily malé kuličky ledu, které s praskotem dopadaly na zem. Některé z nich ji bodaly do kůže. „Ale mohla bych být.“

„Ne.“ Rukou ji zlehka pohladil po vlasech. „Už ne.“

„Ne.“ Oklepala se a zastrčila zbraň do pouzdra. „Už ne.“

Zatímco muž pod ní se topil ve vlastních slzách a úpěnlivě volal svou matku, Eva vstala. Simon se na chodníku schoulil do klubíčka. Horké slzy si našly cestičku zářivými barvami, kterými si nalíčil obličej.

Vypadal žalostně.

Je zničený, pomyslela si Eva. Zlomený. Je po všem.

„Přivolej sem, prosím tě, pár policajtů v uniformě,“ promluvila k Roarkeovi. „Nevzala jsem si pouta.“

„Dám ti svoje.“ Po chodníku přicházel Feeney. „Nechal jsem si zapnutý videofon, měl jsem ho naladěný na ni a na McNaba. Doběhli jsme sem s tím klukem hned po tobě.“ Chvilku jí hleděl přímo do očí. „Dobrá práce, Dallasová. Já už to tu s ním vyřídím. Měla bys zajít za Peabodyovou, podívat se na ni.“

„Asi ano, dobře.“ Setřela si krev z obličeje. Netušila, jestli je její nebo Šimonova. „Díky, Feeney.“

Roarke jí ovinul paži kolem ramen. Ani jeden si nevzali kabát. Košili měla promočenou skrz naskrz a začala se třást zimou. „Kolem nebo nahoru?“

„Přímo nahoru.“ Pohlédla na železné schody nad svou hlavou. „Je to rychlejší. Vysaďme a já tě pak vytáhnu k sobě.“

Propletl prsty u rukou, aby vytvořil stupínek, a když si na něj položila nohu, vyzvedl ji. Sledoval, jak se mrštně vyšvihla na plošinku.

„Počkám na tebe venku před domem,“ řekl. „Jistě s ní chceš pobýt chvíli o samotě.“

„Asi ano.“ Stála v mrazivém větru na plošince, pak si přidřepla. Z nosu se jí spustila rýma, nejen ze zimy, ale i z přemíry emocí, které se v ní ještě bouřlivě praly. „Nedokázala jsem to s ním skončit, Roarkeu. Sama jsem netušila, jestli to udělám. Bála jsem se, že ano. Ale když přišla ta chvíle, nemohla jsem.“

„Já vím. Jdeš už svou vlastní cestou, Evo.“ Natáhl se a sevřel ruku, kterou mu seshora podávala. „Jdi dovnitř, ať se nenachladneš. Počkám na tebe v autě.“

Vylézt oknem ven bylo podstatně jednodušší, než najít sílu a odhodlání a vrátit se dovnitř. Několikrát se zhluboka nadechla, pak vysunula nahoru okno a přehodila nohu přes parapet.

Peabodyová byla zabalená do deky a seděla na posteli. Pobledlý McNab, který dřepěl vedle ní, ji paží objímal kolem ramen.

„Je v pořádku,“ vyhrkl rychle. „Nestačil ji… Je jen v šoku. Přikázal jsem policajtům, aby zůstali venku za dveřmi.“

„Udělal jste dobře. My už to tady zvládneme, McNabe. Jděte domů, trochu si odpočiňte.“

„Já… Mohl bych spát vedle na gauči, kdybys chtěla,“ otočil se na Peabodyovou.

„Ne. Díky. Vážně, jsem v pořádku.“

„Já jen –“ Neměl ponětí, co by mohl udělat nebo říct. Nemotorně povstal. „Mám se ráno hlásit, abych vám pomohl uzavřít případ?“

„Stačí pozítří. Užijte si Vánoce, zasloužíte si trochu klidu.“

Ušklíbl se na Evu. „No, myslím, že si ho zasloužíme všichni. Tak zatím.“

„Byl vážně moc milý.“ Peabodyová dlouze vydechla, když vyšel z místnosti. „Nikoho sem dovnitř nepustil, odvázal mě a pomohl mi, abych se posadila. Zavřel okno, byla mi zima. Přímo strašlivá zima. Bože.“ Rukama si zakryla tváře.

„Mám vás odvézt do nemocnice, aby vás prohlédli?“

„Ne, jsem v pořádku. Je mi jen trochu mdlo, jsem asi i trochu namazaná. Dala jsem si pár skleniček, než jsem šla domů. Chytila jste ho, viďte?“

„Ano. Dohonila jsem ho.“

Peabodyová spustila ruce do klína. Musela se hodně ovládat, aby se tvářila klidně, ale v očích měla úzkost. „Je… živý?“

„Ano.“

„To je dobře. Myslela jsem…“

„Já taky. Ale nakonec jsem to neudělala.“

Teprve nyní Peabodyovou přemohly emoce. Do očí se jí vedraly slzy a pomalu stékaly po tvářích. „Bože. Do háje. Už je to tady.“

„To je v pořádku, klidně si poplačte.“ Eva se posadila, objala Peabodyovou kolem ramen a držela ji, dokud se nevyplakala.

„Strašně jsem se bála, měla jsem hrozný strach. Nečekala jsem, že bude mít takovou sílu. Nepodařilo se mi vytáhnout zbraň.“

„Měla jste utéct.“

„Vy byste utekla?“ Přerývavě se nadechla a vypustila vzduch. Obě znaly odpověď. „Věděla jsem, že dorazíte, že mě v tom nenecháte. Ale když začalo jít do tuhého a já jsem tady ležela a… Myslela jsem, že už to nestihnete.“

„Byla jste skvělá. Podařilo se vám udržet si ho dostatečně dlouho od těla.“ Kdyby jen mohla chvilku vydržet a zůstat sedět s rukou kolem Peabodyové, která projevila tolik houževnatosti. Místo toho se Eva zvedla. „Chcete uklidňující prostředek, něco proti bolesti? Mohla byste si vzít i prášek na spaní. Píchl vám jen něco, co je volně dostupné.“

„Ne, myslím, že nic nepotřebuju, zvládnu to. Alkohol se sedativy je už dost hloupá kombinace, a ještě abych se dorazila práškem na spaní.“

„Půjdu a propustím policisty, kteří čekají venku. Chcete, abych zavolala někomu, kdo by tu s vámi zůstal?“

„Ne.“ Peabodyová postřehla, že se jí začíná postupně vracet paměť a logické uvažování. „Dallasová, je mi líto, co se stalo včera večer.“

„Teď o tom nebudeme mluvit, není ta pravá chvíle.“

Peabodyová zaťala zuby a na vteřinku rozhalila deku, do které byla zabalená. „Nemám na sobě uniformu, takže teď nemluvím jako podřízená ke své velitelce. Chci říct, že teď si můžu říkat, co chci. Nelíbilo

se mi, co jste mi řekla. A ještě pořád se mi to nelíbí. Ale na druhou stranu jsem ráda, že když vám ta věc tolik vadila, řekla jste mi to. Necítím žádnou lítost ani vinu nad tím, co jsem řekla já vám. Jenom je mi líto, že jsem z vašich slov nepoznala, že mluvíte jako přítelkyně a že jimi vyjadřujete upřímný zájem o mou osobu."

Eva na chvilku zaváhala. „Tak dobře, ale pamatujte si, že jestli si někdy zaplatíte dvanáct společníků, aby vás všichni najednou ošukali do bezvědomí, budu chtít znát každý detail."

Peabodyová si odfrkla. Skrze slzy se pokusila o úsměv. „Bylo to jen jedno z mých zbožných přání. Ve skutečnosti nemám prachy, abych si jich koupila dvanáct najednou. Ale dneska se mi splnilo moje další tajné přání. Roarke mě viděl nahou."

„Kristepane, Peabodyová." Eva ji znovu přivinula k sobě a přerývavě se rozesmála. Tentokrát ji držela a nepustila. „Do smrti dobrý."

Roarke ji pozoroval, jak vychází z budovy. Vypadala vyrovnaně, klidně. Stála na ostrém větru v mokré košili bez kabátu a suverénně udílela rozkazy policistům v uniformách, kteří se seskupili u dveří kolem ní.

Na rukou měla krev. Pochyboval, že o ní ví.

Když si jednou zamazanou rukou prohrábla vlasy a vykročila směrem k autu, zaplavila ho vlna bezmezné lásky.

„Chceš u ní zůstat přes noc?"

Eva se usadila do vyhřátého auta. „Ne, je v pořádku. Je dobrý policajt."

„Ty jsi taky dobrá policistka." Prstem jí pozvedl bradu a jemně, něžně ji políbil na rty.

Uchopila ho za ruku a pohlédla mu přímo do očí. „Kolik je hodin?"

„Je skoro půlnoc."

„Výborně. Udělej to ještě jednou." Přitiskla mu rty k ústům a vášnivě mu polibek oplatila. Pak vydechla. „Vzpomínka do krabičky – naše tradice. Veselé Vánoce."